PAUL LEVINE

UN ALIBI ÎN LARG

Seria
SOLOMON *vs* LORD

Volumul 2

Viol, amuzant și înspăimântător.
La fel de bun ca Turow și Grisham,
dar de patru ori mai distractiv.

ARMCHAIR DETECTIVE

virtual-project.eu

PAUL LEVINE

Seria: SOLOMON vs LORD

Volumul 2

UN ALIBI ÎN LARG

Original: *Deep Blue Alibi* (2006)

Traducere:
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2013

Capitolul 1

CEI MAI BOGAȚI HOMARI DIN LUME

— Las-o baltă, Steve. Nu o să facem sex în ocean, exclus!

— Haide, insistă el. Ai și tu curaj o dată în viață…

— Este sub demnitatea mea și nici nu este igienic. Și mai este și ilegal.

— Suntem în Keys, Vic. Aici nimic nu e ilegal.

Steve Solomon și Victoria Lord treceau prin apele deloc adânci de dincolo de Sunset Key. În zare, soarele scânteia chiar deasupra Golfului.

— În lumina asta, ești cu adevărat minunată, spuse el.

— Bună încercare, armăsarule, dar tot n-o să te atingi de costumul meu de baie.

Totuși și ea recunoștea în sinea ei că apa aceea călduță, briza sărată și strălucirea soarelui în asfințit aveau ceva de-a dreptul erotic. Iar Steve, bronzat cum era, cu trupul aproape arămiu și cu părul său negru și lucios, arăta cum nu se poate de atrăgător.

„Măcar de nu l-aș lovi cu ceea ce vreau să-i spun la noapte. O să fie o bombă…”

— O să fie grozav, spuse bărbatul, cuprinzând-o cu brațele. Să ne dăm în bărci în larg.

„Dumnezeule, oare bărbatul pe care cred că-l iubesc tocmai a vorbit de dat în bărci?”

— Dar nu putem. Uite, câți oameni sunt în jurul nostru…

La vreo douăzeci de metri mai încolo, un cuplu tânăr care părea în luna de miere, lipsit de orice grijă, se depărta pedalând o hidrobicicletă. Pe linia țărmului, oaspeții hotelului stăteau pe plajă savurând băuturi din pahare de plastic. Muzica plutea pe valuri, venind dinspre barul care semăna

cu o colibă tiki. André Toussaint cânta *Island Woman*.

Cum de nu înțelegea Steve că ea nu avea niciun chef de zbenguială? Cum se poate, oare, ca el, o persoană atât de pricepută la selectarea membrilor unui juriu, să nu rezoneze la trăirile iubitei sale?

Desprinse mâinile bărbatului de pe șoldurile ei, spunând:

— Sunt alge peste tot. Și paraziți de tot felul… și mai sunt și arici de mare.

Parcă ar fi vrut să fugă de toate chestiile acelea din mare…

— Putem să ne facem de cap mai târziu, în cameră…

— Plic-ti-si-tor…

— Consideri că viața noastră sexuală e atât de plictisitoare?

— N-am spus asta.

Femeia își aspri nițel glasul, trecând la un adevărat interogatoriu.

— E adevărat că, după numai câteva luni, toate prietenele tale încep să te plictisească?

— Mai puțin cele care m-au părăsit primele.

— Îți dai seama că ai ceva probleme în a te concentra asupra unei relații, nu?

— Orice-ar fi, eu refuz să recunosc.

O trase mai aproape de el, iar femeia simți prin slipul lui cât era de excitat.

— Ador viața noastră sexuală. Și camera de aici arată bine. Cearșafuri curate… dotări ultimul răcnet… vedere superbă… De ce n-am merge acum înăuntru, să ne punem pe treabă?

„Să ne punem pe treabă? Asta sunase de parcă ar fi trebuit să se apuce de făcut curățenie prin bucătărie…”

— Mergi tu înainte… Poți începe și fără mine.

— Haide… Putem admira apusul soarelui de la balcon.

Femeia privi în zare, unde fâșiile subțiri de nori căpătau deja culoarea prunelor coapte.

— N-o să ajungem la timp pentru asta.

N-avea de gând, nici în ruptul capului, să piardă clipa în care discul portocaliu și fierbinte al soarelui avea să se scufunde în mare. Adora eternul ritm al zilei ce se preschimba în noapte, soarele răsărind din Atlantic pentru a apune în Golf… Zi după zi, an după an… Câtă încredere inspirau toate aceste lucruri… Se îndoia că Steve ar fi putut înțelege asta. Dacă ar fi fost după el, soarele ar fi avut o traiectorie în zigzag pe deasupra peninsulei, făcând poate și câte o escală cât să bea o bere în Islamorada.

Dar femeia mai avea și un alt motiv să mai amâne partida de sex.

„Bomba.”

Se gândise la asta pe parcursul întregului drum către Key West.

Un gând sâcâitor, ca un țânțar care-i bâzâia în creier. Detesta să strice seara, dar trebuia să-i spună și lui. Și asta cât mai curând.

— Bine, mă las păgubaș, zise în cele din urmă Steve. Zbenguiala se amână. La ce oră ne întâlnim cu unchiul tău?

Femeia își întinse picioarele la suprafața apei, lăsându-se pe spate. Privind către orizontul răsturnat, zări soarele plutind la marginea apei, formând cu imaginea reflectată o dungă groasă ca o funie aprinsă.

— La ora nouă. Și ți-am mai spus: nu este chiar unchiul meu.

— Știu. Bunul și credinciosul Hal Griffin… Partenerul tatălui tău, cel care îți aducea cadouri luxoase când erai abia o puștoaică răzgâiată.

— Răsfățată de soartă, nu răzgâiată. Unchiul Grif e cel care a supranumit-o pe mama „Regina”.

— Iar pe tine, „Prințesa”.

Însemna că Steve ascultase ce-i spusese ea, până la urmă.

— Și ți se pare că mi se potrivește numele ăsta?

— Mai ceva ca pantofii Manolo Blahnik pe care-i porți.

Femeia începu să înoate înspre larg, îndreptându-se către soarele care apunea. Niște dungi lichide risipite printre valuri glazurau acum soarele care aducea cu o portocală fierbinte. Steve înota alături de ea, străduindu-se să țină ritmul.

— Ce nu pricep eu, însă, este de ce te-a sunat Hal Griffin după atâta amar de vreme.

Aceeași întrebare și-o pusese și Victoria. Nu-l mai văzuse pe unchiul Grif de la înmormântarea tatălui ei, când ea avea doar doisprezece ani. Și acum, fără nicio introducere, o sunase.

— Știu numai că vrea să discute niște treburi avocățești cu mine.

— Vrei să spui cu noi.

— Nu știa nimic despre existența ta.

— Dar i-ai spus și lui, nu? Solomon & Lord.

— Desigur.

„Așadar, așa începe. Cu o minciunică nevinovată, urmată apoi de altele, mai mari și mai întunecate."

Doamne, și cât ura lucrul acesta. Trebuia să-i spună adevărul lui Steve. Dar cum?

Bărbatul lovea apa, încercând s-o ajungă din urmă. Cu excepția înotului – care la el însemna numai bălăceală, fără niciun pic de viteză – Steve era un atlet desăvârșit. Alergase stadioane întregi în liceu și jucase baseball la Universitatea din Miami, lansând mingile mediocru, dar fiind un alergător grozav.

„Solomon preia… și trece pe al doilea loc."

Un bun înaintaș în avocatură, își închipui Victoria. Câștigând încrederea aruncătorului mingii, anticipând semnalele celui de la primire, apoi „furând" și o bază. Până și termenul i se potrivea lui Steve. Era mai degrabă adeptul înghiontirii adversarului și a preluării mingii chiar dintre mănușile acestuia. Dar, ca majoritatea atleților, nu avea limite. Considera că excela în

toate. Pocher. Repararea mașinilor. Sex. În regulă, era bun la pat, chiar foarte bun din momentul în care ea îl învățase să se domolească puțin și să nu mai încerce mereu să înscrie chiar din prima.

La vreo sută de metri de țărm, ea încetini, așteptând ca el să o ajungă din urmă.

— Și unde mâncăm? întrebă acesta, cu respirația întretăiată.

Era atât de tipic pentru Steve… Ar fi fost în stare să-și planifice cina, înainte de a termina de luat prânzul.

— Unchiul Grif a făcut rezervări la Louie's Backyard.

El scoase un murmur apreciativ.

— Ador scoicile prăjite servite acolo. Ar merge bine cu niște pește, ca antreu și cu o spumă de mango, drept desert.

„Sexul și mâncarea…" gândi ea. „Oare se mai gândea și el, măcar din când în când, la altceva?"

— Și vom ajunge în cameră tocmai la timp să prindem *Sports Center*, adăugă el.

Și desigur că așa și făcură.

•

Oare i se părea lui, sau pe Victoria o preocupa ceva? Steve n-ar fi putut răspunde la această întrebare. Femeia tăcuse tot drumul cu mașina pe Overseas Highway, privind din când în când spre Golf, unde vârfurile coralilor de mărgean se întrezăreau prin apa deloc adâncă, de culoarea turcoazului. Ar fi întrebat-o dacă mergeau bine cazurile ei – cei doi își împărțiseră sarcinile de serviciu în *cazurile lui*, *ale ei* și *ale lor* – dar ea nu avusese chef să vorbească despre chestiuni profesionale.

Ar fi fredonat apoi vreunul dintre cântecele mai vechi ale lui Jimmy Buffett[1], dar ea nu părea dispusă să-l însoțească în căutarea unei mine de sare demult părăsite[2].

Acum își spunea că totul era în regulă. La urma urmelor o ținuse în brațe pe Victoria cât stătuseră

în apă. Strălucind în lumina difuză a amurgului, ea fusese minunată, cu pielea ei arămie, cu părul de culoarea zahărului ars, strâns la spate, într-o coadă de cal, care-i scotea în evidență obrajii. Sânii micuți, picioarele lungi și un trup atletic, bine proporționat. Se simțea stârnit într-un mod plăcut. Aerul era sărat și avea aromă de cocos, iar el era alături de femeia pe care o iubea, femeie care, dintr-un motiv cu totul inexplicabil, părea să-l iubească și ea la rândul ei.

După socotelile lui, încă le mai rămânea vreme să ajungă în cameră, să facă dragoste, apoi să-l întâlnească pe Griffin, la Louie. Poate aveau s-o facă sub duș, pregătindu-se pentru cină, în stilul Solomon, al rezolvării mai multor sarcini deodată. Bărbatul nu își dorea decât ca soarele să se facă odată nevăzut, încheind astfel ziua.

În apropiere, doi surferi se mai bucurau încă de o tură de unduiri peste valuri, înainte de lăsarea serii. Deasupra capetelor, pescărușii planau țipând în felul lor caracteristic. Dinspre plajă, auzi niște ritmuri de salsa venind de la difuzoarele barului. Celia Cruz cânta melodia *La vida es un carnaval*[3].

Al dracului de adevărat. Steve avea impresia că întreaga lui viață e asemenea unui carnaval, ca într-un panou publicitar strălucitor, mângâiat de briza mării, cu reclamă la o bere. Era cu mult mai bine decât să pună la pământ o mega-companie de asigurări printr-un verdict care o condamna la plata unei sume formate din șapte cifre. Nu că făcuse asta vreodată, dar își putea închipui. Mai mult chiar, era ca și cum ar fi furat o bază la un meci de baseball, în liceu. Asta chiar o făcuse, pe când juca împotriva echipei din Florida. Desigur, până la urmă echipa lui pierduse. Totuși, momentul fusese unul al naibii de plăcut.

— Steve, trebuie să vorbim, îi spuse Victoria.

— Sigur.

El privi cum o fâșie trandafirie de nori deveni cenușie. O ultimă felie de soare își făcea culcuș în

apă. Pe plajă, turiștii începură să aclame, de parcă ar fi avut vreo contribuție directă asupra miracolului înserării.

— Despre ce trebuie să vorbim?

— Despre noi.

„Despre noi.”

Din experiența lui Steve, atunci când o femeie voia să vorbească „despre noi”, carnavalul vieții părea a fi pe punctul de a se spulbera. Încercă să treacă repede în revistă posibilele greșeli pe care le făcuse. Dar nu fusese nepoliticos cu mama ei, nici măcar când Maiestatea Sa îl privise de sus. Nu mai lăsase ridicat colacul de la toaletă, cel puțin în ultimele două săptămâni. Nu mai flirtase cu nicio altă femeie, nici măcar cu dansatoarea exotică pe care o reprezentase în cadrul unui proces extrem de nerușinat și de imoral.

— Așadar, cu ce am mai greșit, acum? întrebă el, gata să se apere.

Victoria își încolăci brațele împrejurul gâtului bărbatului, împletindu-și degetele între ele, în vreme ce străpungeau apa în același ritm.

— Mă tratezi ca pe un asistent juridic.

„Asta era, deci… Cel puțin nu e ceva care să mă exileze din pat.”

— Nu e vorba de asta, dar eu sunt partenerul principal.

— Tocmai asta și spun. Nu mă tratezi ca pe egalul tău.

— Las-o baltă, Vic. Înainte de a veni tu în firmă, aceasta era a mea.

— Despre ce firmă vorbești? Solomon & Asociații era reclamă falsă. Solomon & Lord este adevărata firmă.

— Bine, bine… O să încerc să fiu mai atent la…

Ce anume? Preluase una dintre replicile standard ale lui Dr. Phil, sau ale lui Oprah, sau dintr-o revistă pentru femei pe care o răsfoise în sala de așteptare la stomatolog.

„Voi fi mai atent la…”

Sunt cuvinte pe care le folosești atunci când prietena ta e supărată. Dar e și mai bine să ai habar despre ce naiba vorbești…

— … la ceea ce-ți trebuie ție, încheie el triumfător. Voi fi ceva mai atent față de nevoile tale.

— N-am să mă pot dezvolta niciodată pe deplin, ca avocat, până nu voi fi autonomă.

— Ce vrei să spui?

— Nu te înfuria. Acest lucru nu ne va afecta relația, numai că aș vrea să fiu pe cont propriu.

— Cum adică, pe cont propriu?

— Vreau să-mi deschid propria firmă.

— Vrei să desparți firma?

Uimit, bărbatul se opri din înotat și se lăsă să alunece în apă. Ea îl prinse de păr și îl trase la loc.

— Dar suntem niște parteneri grozavi, exclamă el stropind apă ca o fântână arteziană.

Nu-i venea să creadă. De ce ar fi vrut ea să distrugă o echipă câștigătoare?

— Suntem atât de diferiți… Eu fac lucrurile ca la carte. Pentru tine, regulile nu contează.

— Dar în asta stă însăși forța noastră, Vic. Tocmai în această sinergie a noastră. Tu îi săruți pe obraz, în timp ce eu îi lovesc la boașe.

Lovind apa ca să se mențină la suprafață, bărbatul o cuprinse pe după umeri, trăgând-o ușor spre el.

— Dar, dacă vrei tu, am să-mi schimb stilul…

— Însă nu vei putea schimba persoana care ești. Câtă vreme va fi vorba de Solomon & Lord, voi ocupa întotdeauna al doilea loc. Trebuie să-mi fac și eu un nume.

Iar el aproape că rosti, imediat după aceea: „Atunci ce-ai zice de numele Doamna Victoria Solomon?”

Numai că asta ar fi sunat de-a dreptul disperat. În plus, niciunul din ei nu era încă pregătit pentru un astfel de angajament.

— Nu am să te implor să rămâi, spuse el în schimb, brusc. Dacă asta te face mai fericită, ești liberă să zbori de una singură…

— Ai înnebunit?

— Nu, dar îți ofer mai mult spațiu.

Asta era altă frază citită de el pe undeva.

— Îți ofer respectul meu și…

Un zgomot ca de tunet răsună în depărtare.

„Ce naiba mai e și cu zgomotul acesta?”

Jet schiuri? Ar trebui să fie interzise chestiile astea afurisite. Dar când se întoarse cu fața spre largul mării, își dădu seama că era cu totul altceva. Era vuietul unor motoare Diesel uriașe.

O ambarcațiune cu motor gonea către plajă. Și, dacă nu avea să schimbe direcția, urma să intre direct în ei.

De la nivelul mării, nu era cu putință să aprecieze mărimea ambarcațiunii respective sau viteza acesteia. Dar, judecând după sunet, care era asemănător aceluia al unei avalanșe, Steve își dădea seama că era vorba de o ambarcațiune uriașă și rapidă. O namilă de ambarcațiune, bună pentru urmărirea peștilor-spadă sau a peștilor-evantai din adâncurile albastre ale mării. Nicidecum pentru a goni spre plajă înotătorii, vâslașii sau pe cei care se bălăceau în apă.

Steve își spuse să rămână calm. Ticălosul acela avea să întoarcă în momentul în care avea să vadă semnul care interzicea accesul ambarcațiunilor cu motor în zonă. Ambarcațiunea stârni un mini-tsunami către plajă, făcându-i pe toți cei aflați la bordul său să se amuze copios și să bea și mai vârtos.

„Bine, și acum faceți cale întoarsă.”

— Steve…

— Nu-ți fie teamă, o fi vreun macho care vrea să se dea mare.

Dar ambarcațiunea nici nu întorcea și nici nu încetinea. Dimpotrivă, începu să accelereze,

îndreptându-se spre ei, cu pupa în vânt, ca un nas subțire de patrician.

Acum Steve chiar începu să se îngrijoreze.

Vasul se afla acum la numai cinci sute de metri de ei, sări peste un mic val, coborî, apoi sări din nou. Bărbatul putea vedea cum spuma albă a valurilor se revărsa pe puntea navei. Vuietul puternic al ambarcațiunii răsună și mai tare, ca o mulțime de mașini Ferrari, cu motoarele ambalate la maximum. Ticălosul gonea probabil cu vreo șaizeci și cinci de kilometri pe oră.

Totuși continua să înainteze, cu prora îndreptată înspre ei. În douăzeci de secunde avea să ajungă la ei. Surferii se împrăștiară. Înotătorii țipară și se îndreptară rapid către țărm. Pe plajă, oamenii așezați pe șezlonguri săriră în picioare și alergară îndărăt. Un salvamar suflă din fluier, dar sunetul fu acoperit de vuietul motoarelor Diesel.

Cu ochii mijiți, din pricina strălucirii soarelui care asfințea, Steve putu să vadă că pe puntea navei nu se afla nici țipenie de om. Era o ambarcațiune care nu era condusă de nimeni.

— Vino, strigă Victoria, înotând spre țărm.

Steve o apucă de o gleznă și o trase înapoi. Nu ar fi avut nici viteza și nici iscusința necesare unei astfel de manevre. Nu aveau la dispoziție decât cinci secunde.

— Scufundă-te! îi porunci el.

Cu ochii larg deschiși, Victoria trase aer în piept.

Se scufundară, lovind apa cu putere.

Sub apă, Steve auzi elicele, ca un scâncet subțirel acoperit de mugetul motoarelor Diesel. Apoi avu o senzație ciudată, ca o lovitură în piept. Ca și cum cineva i-ar fi zdrobit coșul pieptului cu maiul. După o fracțiune de secundă, auzi un sunet, ca al unui delfin, dar își dădu seama că era numai sonarul navei care îl bombarda cu unde invizibile. Deodată, fu smuls de rotirea elicelor, care îl trăgeau cu ele când la suprafața apei, când sub apă.

Se dădu peste cap, lovindu-se cu umărul de nisipul de pe fundul mării și își simți gâtul răsucit într-un mod dureros. Deschizând ochii, înotă primprejur, căutând-o disperat pe Victoria, dar fără să poată vedea nimic prin vârtejul de mâl ridicat de pe fundul apei. Apoi zări, ca o străfulgerare, piciorul femeii care se îndrepta către suprafața apei. Se împinse în nisipul de la fundul mării, urmând-o.

Amândoi ieșiră la suprafață tocmai în clipa în care ambarcațiunea urca pe malul nisipos, zburând prin aer, cu elicele rotindu-se. Steve auzi strigăte de pe plajă, văzu oamenii fugind speriați în toate părțile când ambarcațiunea zbură peste primul șir de șezlonguri, distrugând acoperișul din frunze de palmier al barului, trecând prin acoperișul de pânză al unui cort și zdrobindu-l.

Corpul de lemn al ambarcațiunii se despică în două cu un zgomot asemănător frângerii simultane a o mie de bâte de baseball, cele două jumătăți ale sale separându-se întocmai ca jumătățile unei nuci de cocos.

— Vic, ești bine?

Dar ea înota deja către țărm.

•

Victoria ignoră strigătele lui Steve rugând-o să-l aștepte. Nu, *asociatul mai experimentat* nu avea decât să o ajungă din urmă. Ea văzuse ce scria pe prora ambarcațiunii, când aceasta ieșise din apă: *Forța Majoră IV*. Recunoscuse de îndată denumirea, amintindu-și de cea dintâi *Forță Majoră*, chiar și după trecerea atâtor ani.

„Cum se poate una ca asta?”

Într-un loc unde majoritatea ambarcațiunilor purtau denumiri dintre cele mai prozaice – *Călărețul Ameţit, Visul Umed* – nava aceasta nu îi putea aparține decât unui singur om. În jurisprudență, o *forță majoră* era o condiție care scăpa de sub control. O forță superioară, irezistibilă. Ca un iaht puternic… Sau ca puternicul său proprietar.

Steve o striga încă să-l aștepte, în vreme ce ea frământa deja sub picioare nisipul plajei, îndreptându-se către ambarcațiunea zdrobită. Puntea acesteia zăcea răsturnată în nisip, iar timona se răsucise ca un covrig împletit. Pretutindeni erau împrăștiate cioburi de sticlă, căptușeli sfâșiate, balustrade răsucite. Scaunul de comandă, smuls de la locul lui, zăcea răsturnat în nisip, ca și cum ar fi așteptat încă vreun pescar plecat pe undeva.

Vreo jumătate de duzină de homari de Florida se târau prin nisip, în vecinătatea unei cutii din plastic, plină cu pește. Într-una din antenele unuia dintre homari era înfipt ceva. Dură câteva secunde până ca bizara imagine să se clarifice.

„O bancnotă de o sută de dolari. Antena ascuțită a homarului ieșea drept prin nasul lui Ben Franklin.”

Apoi femeia zări și celelalte bancnote. Pe plajă, se rostogoleau o grămadă de bancnote verzi, ca un stol de păsări căutându-și hrana.

— Ăsta respiră încă, dar e rănit zdravăn.

Era salvamarul hotelului, care stătea aplecat asupra unui om slăbuț, care purta pantaloni scurți și un tricou polo. Acesta din urmă zăcea pe o parte, nemișcat, cu membrele răsucite în unghiuri nefirești, ca o păpușă stricată. Salvamarul îl întoarse cu grijă pe bărbat pe spate, apoi tresări. O țepușă de metal străpungea pieptul bărbatului.

— Iisuse!

Victoria privi spre chipul bărbatului întins pe nisip.

„Slavă Domnului, nu e el.”

— Încă unul, aici! se auzi glasul unei femei.

Victoria își croi drum pe lângă bucățile smulse din puntea din lemn de tec. O barmaniță era ghemuită pe nisip, lângă un bărbat îndesat îmbrăcat într-o cămașă ușoară, albă. Sângele șiroia pe chipul bărbatului, curgând dintr-o rană la frunte.

— Nu te mișca, îi ordonă barmanița. Te vom duce la spital.

Bărbatul mormăi ceva. Părea să aibă vreo șaizeci de ani, avea gâtul gros și părul cărunt. Ținea ochii închiși, fie din pricina durerii, fie ca să împiedice sângele să-i curgă în ochi.

Victoria se apropie și mai mult.

„Era, oare, posibil să fie el?”

— Ar trebui să-i pui o compresă peste rană, spuse ea.

Bărbatul deschise ochii, iar Victoria îl recunoscu de îndată.

— Unchiule Grif!

— Ce mai faci, Prințesă?

Strâmbându-se de durere, Hal Griffin o împinse pe barmaniță într-o parte.

— Lasă-mă în pace, ce naiba! Trebuie să vorbesc cu avocata mea.

LEGILE LUI SOLOMON

1. *Dacă faptele nu sunt conforme legii… fă ca legea să fie conformă cu ele.*

Capitolul 2

FORȚA IREZISTIBILĂ

Centrul Medical Lower Keys nu era departe, dar străzile erau aglomerate. Localnici pe biciclete, adolescenți în papuci de plajă, pasageri de pe nave de croazieră prăjiți de soarele caraibian. Steve se afla la volan, cu Victoria alături, blocați în trafic, înțepeniți în spatele unui taxi din Key West, la fel de trandafiriu ca o tabletă de Pepto-Bismol[4]. Steve apăsă claxonul, dar taxiul tot nu prinse viteză. Sigur că nu, de vreme ce pe autocolantul lipit pe bara sa de protecție se putea citi: „Unde te grăbești așa? Doar nu te crezi pe Continent…”

Cei doi luaseră feribotul din Sunset Key, apoi ridicaseră vechiul și ruginitul Eldorado 1976 al lui Steve dintr-o parcare din afara Mallory Square. Bătrânul Cadillac, al cărui motor răgușit torcea catifelat pe vremuri, ca un filtru de cafea, acum tușea și se poticnea ca un moșneag de la azilul Sand & Surf.

— Și cine era celălalt tip de pe vas? întrebă Steve.

— Nu știu decât că unchiul Grif mai aducea pe cineva cu el la cină. Dar nu a spus pe cine.

Steve îl claxonă pe un tip bărbos care trecea strada aiurea. Pe spatele acestuia se încolăceau doi șerpi tatuați.

— Și nu ți-a spus nici acum, pe plajă?

— Nu părea tocmai momentul potrivit pentru prezentări.

Încerca să-l facă să tacă. Îl știa pe Steve îndeajuns de bine cât să îi poată citi gândurile. El se și gândea că în acel accident de navigație se ascundea o afacere profitabilă.

„Sigur că da, Steve, numai că afacerea va fi a mea, nu a ta.”

— Și cum naiba s-a ales tipul ăla cu o țepușă în piept?

Așadar, nu se lăsa… Era ca o namilă de navă de cincizeci de tone, gen *Pisica Nămolului*, care ar fi dragat tot portul, o adevărată *forță majoră* în sine.

— Nici eu nu știu mai mult decât tine, Steve.

— Există trei posibilități, continuă bărbatul. Cea dintâi: accident. Griffin îi arată tipului arcul și trage. Dacă e așa, am avea de apărat un caz civil.

„Noi”, se gândi ea și simți că i se rupe inima. Doamne, el chiar nu auzise nimic din ce spusese ea?

— A doua posibilitate: s-au luptat pentru ceva. Tipul îl lovește pe Griffin, care trage în el cu țepușa. Apoi avem de-a face cu o agresiune în formă agravantă, poate chiar o crimă, dacă tipul moare. Am putea lua în calcul autoapărarea, dacă Griffin s-a temut că îi este amenințată viața.

„Încearcă să-l tragi pe sfoară pe unchiul Griffin în afacerile lui legale, și ai să vezi cum ai să te temi pentru viața ta, dragul meu.”

— A treia posibilitate: o defecțiune a ambarcațiunii. Cârma nu mai funcționează, putem da în judecată fabricantul sau șantierul de reparații sau furnizorul de piese de schimb pentru daune. Asta nu explică țepușa, dar…

— Hai să vedem cum se mai simte unchiul Griffin, îl întrerupse ea, cu răceală, și să nu ne gândim acum la afaceri.

— Sigur că da. Însă am putea vorbi de o grămadă de bani.

„Noi…” din nou. Când ești supărată pe iubitul tău, până și cele mai neînsemnate obiceiuri proaste ale lui par și mai supărătoare. E ca un efect de multiplicare, ca în cazul dobânzii la bancă. Și uite cum, încă o dată, el nu asculta nimic din ce spunea ea, nu-și dădea seama de nimic, judecând după tonul vocii ei, după schimbările ei de dispoziție.

„La naiba, Solomon. Poți descifra semnificația unei fluturări din gene a unui martor. Cum de nu

mă auzi, decât dacă țip?”

Trecură de portul Garrison Bight, o adunătură de case pescărești vechi, pe ale căror prispe stăteau hipioți care nu făceau altceva decât să bea, cât era noaptea de lungă. Doi turiști pe motoscutere se opriseră în mijlocul străzii, iar Steve trebui să claxoneze din nou. El o luă la dreapta pe College Road, pe Stock Island, trecu de groapa de gunoaie și de depozitele de deșeuri cu miros pătrunzător, intrând printre două șiruri de palmieri regali, în parcarea spitalului. Un elicopter coborî cu zgomot pe pista special amenajată de lângă intrarea în secția de Urgențe. Dar, dacă era vorba de vreo urgență acum, aceasta era de ordin jurnalistic, și nu medical. Elicopterul aparținea postului Channel 4 din Miami.

„Grozav. Asta era chiar grozav. Steve nu întâlnise niciodată vreun aparat de filmat pe care să nu-l adore.”

O mașină a șerifului din Monroe County coti spre intrarea spitalului. O pasăre albă era fixată pe capota mașinii, în chip de ornament cu picioare lungi. Dacă ar fi fost superstițioasă, Victoria ar fi considerat-o un semn rău. Pasărea îi privi intrând în hol, în vreme ce în mintea Victoriei se învălmășeau o mulțime de amintiri.

De ce o sunase unchiul Grif după atâția ani? Și de ce *nu* mai sunase de atâta timp?

Familia Lord și Familia Griffin.

Când era mică, iar Compania de Construcții Lord-Griffin era în plină dezvoltare, cele două familii fuseseră de nedespărțit. Nelson și Irene Lord, Harold și Phyllis Griffin. Cine savurate împreună, partide de bridge, vacanțe petrecute împreună. Pentru Victoria, înainte ca lumea ei să se prăbușească, fusese o epocă a guvernantelor, a călătoriilor, a tenisului de câmp și a poneilor Shetland. Tovarășul ei nedespărțit de joacă era Hal Jr. Se jucaseră de-a doctorul, când ea avea patru ani, iar Junior șase, se sărutaseră chiar „de-

adevăratelea”, când ea avea doisprezece ani, iar el paisprezece. Câtă inocență! Câte promisiuni! Asta până când tatăl ei sărise de pe acoperișul uneia dintre clădirile Lord-Griffin. Veniseră apoi procesele, falimentele, anchetele. Era vorba de ceva legat de mită și extorcare în afaceri imobiliare. Hal Griffin își dusese familia în Costa Rica, unde se dăduse la fund câțiva ani buni.

Victoria și mama ei le pierduseră urma, dar apoi Unchiul Grif se întorsese în Singapore și Indonezia, construind hoteluri și făcând avere. După o vreme, el și-a croit drum spre casă, dezvoltând stațiuni în Caraibe. Apoi, în urmă cu un an, fusese o poveste întreagă în *Miami Herald* când cumpărase Paradise Key, o insulă micuță, privată, aflată pe Canalul Shark, chiar lângă partea dinspre golf a Islamorada. Existau speculații în paginile de business despre un nou proiect al lui Griffin, în Florida, dar nu se știa nimic oficial. Apoi, în urmă cu o săptămână, Unchiul Grif sunase, în sfârșit. Își ceruse scuze că ieșise din viața ei pentru atâta vreme. Apoi spuse că fusese întotdeauna cu ochii pe ea.

„Fusese cu ochii pe ea.” Asta sunase într-un mod misterios. Dar trebuie să fi fost adevărat. Unchiul Grif știa tot despre rezultatele ei strălucite de la facultatea de Drept de la Princeton și Yale. Știa despre scurta ei trecere prin Biroul Procurorului Districtual, și auzise că practica în domeniul privat. Acum avea și el niște treburi avocățești care ar fi putut să o intereseze.

Să o intereseze pe ea.

Deci nu pe partenerul mai experimentat din cadrul vreunei firme scorțoase. Nu pe Alan Dershowitz. Nici pe Steve Solomon. Numai pe ea.

Victoria Lord, avocat. Cabinet individual.

La naiba! Cum să-l facă și pe Steve să priceapă asta?

•

Acum, un om se află pe un pat de spital, se gândi Steve, văzându-l parcă pe Harold Griffin în fața ochilor. Cu pieptul voinic, lat în umeri, ceafa ca de taur, cu un bandaj alb pe frunte și cu brațul drept susținut de o eșarfă. Un bărbat chipeș încă, dar destul de aspru, având în jur de șaizeci de ani, Griffin avea niște ochi albaștri spălăciți, umbriți de o pereche de sprâncene stufoase, decolorate de soare.

— Doamne, Prințesă, ce mare te-ai făcut! spuse Griffin, când Victoria se apropie de patul lui.

— Cum te simți, unchiule Grif?

— Ei, nu-i mare lucru: doar un umăr dislocat, câteva tăieturi și o durere infernală de cap.

Apoi spuse, privind către Steve:

— Dumneata trebuie să fii tânărul de care a amintit Victoria.

— Steve Solomon, spuse Steve, întrebându-se ce anume spusese Victoria despre el.

„Tânărul” suna de parcă ar fi fost numai prietenul ei, ceea ce și era, de fapt. Dar aici era vorba de afaceri, nu? Victoria nu-i vorbise, oare, despre firmă?

— Sunt partenerul Victoriei.

— Partener, repetă Griffin. Pe vremuri, când te recomandai drept partenerul cuiva, toată lumea știa ce înseamnă asta. Cum eram noi, tatăl Victoriei și cu mine. Am împrumutat bani împreună, am cumpărat apartamente împreună, ne-am acoperit unul pe celălalt. În ziua de azi, asta înseamnă câțiva decoratori, care se joacă și ei puțin cu niște case.

Începu să râdă gros, ca și cum ar fi lătrat.

— Dar ce s-a întâmplat acolo, domnule Griffin? întrebă Steve.

— Spune-mi Grif. Îl aduceam cu noi pe Stubbs din Paradise Key, pentru a discuta despre un nou proiect. Ben Stubbs, din Washington. De la Agenția de Protecție a Mediului. Bietul fraier e acum la Terapie Intensivă. N-am mai văzut atâta

sânge în viața mea, și eu am fost și în războiul din Vietnam.

— Dar ce legătură are Agenția de Protecție a Mediului cu proiectul dumitale? întrebă Victoria.

Griffin îi făcu semn cu capul, să se apropie.

— Mai e polițaiul ăla pe hol?

— E chiar în fața ușii.

— Și n-a zis, cumva, dacă e aici ca să mă apere sau ca să mă supravegheze?

— N-a zis nimic, unchiule Grif.

Chiar așa era, gândi Steve. Agentul, un puști dependent de gumă de mestecat, cu urechi clăpăuge, proaspăt bărbierit, fusese mult prea ocupat să se zgâiască la picioarele bronzate ale Victoriei.

— Nu pot să-ți spun nimic despre Stubbs, până când nu ne convingem că nu sunt microfoane pe aici, șopti Griffin. Am pățit-o o dată pe când licitam în Singapore. Convins că în cameră erau microfoane, dădeam telefoane din baie, după ce dădeam drumul la duș. Dar, la orice mișcare a mea, se găsea câte cineva din partea concurenței care să îmi pună mereu bețe în roate. Până la urmă am aflat că aveam un microfon în suportul hârtiei igienice, la toaletă.

În Key West, gândi Steve, singurele chestii pe care le-ai fi putut găsi, eventual, prin baie, aveau opt picioare. Nu și-l putea imagina nici în ruptul capului pe șeriful Willis Rask, trăgând cu urechea ilegal, la ușa unei rezerve de spital. Și nici pe procurorul districtual Richard Waddle, căruia i se mai spunea și „Dickwad”[5].

— Ne poți spune exact ce s-a întâmplat la bordul ambarcațiunii? întrebă Victoria.

Griffin îi făcu semn cu brațul teafăr să se apropie și mai mult. Victoria se așeză pe o parte a patului, iar Steve pe cealaltă. Totul începea să semene cu o noapte petrecută la ferma Neverland. Griffin continuă să vorbească atât de încet, încât celor doi le era foarte greu să-l audă.

— Habar n-am cum naiba s-a ales Stubbs cu țepușa aia în piept. Și ăsta e purul adevăr.

— Ați făcut escală pe undeva? Ca să alimentați nava cu combustibil… lucruri din astea…? întrebă Steve, gândindu-se că se impunea prezența unei terțe părți la bord, chit că ar fi fost vorba de vreo sirenă, ceva…

Griffin privi primprejur, de parcă ar fi putut fi ascultat de cineva. Văzând că nu era nimeni, șopti:

— A fost numai o escală rapidă. La câteva mile mai la vest de cheiul Black Turtle, pe una dintre insulițele acelea fără nume. Acolo îmi țin eu rezervele de homari. Am luat câteva exemplare mai arătoase, pentru cina noastră.

— Credeam că mergem la *Louie's Backyard*, zise Victoria.

— Ai văzut tu acolo homari uriași, Prințesă?

— N-am văzut asta în meniu, niciodată.

— Sigur că nu. Ei nu îi gătesc decât pentru mine. Eu aduc homarii, ei se ocupă de restul. De la sosuri până la condimente.

Vorbi ceva mai tare acum, parcă fără să-i pese că cineva i-ar fi putut fura rețeta.

— Cred că am văzut cum cina noastră se târa pe plajă, spuse Victoria.

— Și mi se pare și că nu e încă sezonul homarilor, le aminti Steve.

— Ei, acum dă-mă în judecată! i-o întoarse Griffin.

Ce să-i mai zici unui tip care aduce materia primă pentru propria cină la cel mai bun restaurant din Key West? Cam tot ce-ai putea zice de cineva care-și botează ambarcațiunea *Forță Majoră*. Omul acesta trăiește pe picior mare, umplând o sală de conferințe cu tot atâta ușurință cu care acum umplea un pat de spital. Un om obișnuit ca lucrurile să îi iasă întotdeauna așa cum dorește. Deci ce face acest om când lucrurile nu ies chiar cum vrea el?

— Și toate bancnotele acelea de o sută de dolari purtate de vânt pe plajă? Ce era cu ele? întrebă Steve.

— Restaurantul *Louie's Backyard* nu este un restaurant ieftin, zise Griffin. Voiam să mă achit onorabil.

— Sigur…

— Serios, țin la mine o mulțime de bani gheață.

— Cam câți? Câți bani aveai la dumneata azi, pe ambarcațiune?

— Păi, să tot fi fost vreo sută de mii. Mai mult sau mai puțin.

„*Și toți ăștia erau bani lichizi. Un individ se alege cu o țepușă în piept. Altul, cu o lovitură în moalele capului. Și mai e și o risipă grozavă de homari cărora nu le sosise încă sezonul. Cam unde ar putea fi abordate lucrurile astea din perspectiva legii*?"

— Ați văzut pe cineva pe insulița aceea unde zici că v-ați oprit? întrebă Steve.

Griffin clătină din cap.

— De acolo v-ați îndreptat direct spre Sunset Key?

Din nou, Griffin își reduse tonul, până la o șoaptă.

— Cu o viteză de treizeci și cinci de noduri. Mă aflam pe punte, vântul îmi sufla prin păr, sau, în fine, prin ce mi-a mai rămas din el. I-am zis lui Stubbs să-mi țină companie acolo, dar ticălosul ăla leneș a rămas în cabina din față, să se bronzeze și să bea un Bud. După câteva minute, m-am uitat jos, dar el nu mai era acolo. Mi-am zis că o fi intrat să mai bea ceva sau să se ușureze. Ceva mai târziu, cum tot nu-l vedeam, l-am chemat prin interfon, dar n-am primit niciun răspuns. Am început să-mi fac griji, mi-am zis că o fi căzut peste bord. Era băut bine și nu prea se mai ținea pe picioare, mai ales că puntea era udă. Așa că am pus nava pe pilot automat și am coborât să văd ce se întâmplase.

Se opri și începu să-și muște buza de jos. Steve n-avea nevoie de cine știe ce experiență ca să-și dea seama că avea să urmeze fie o minciună, fie un adevăr dureros. Treaba era – o treabă al naibii de grea, de altfel – să poată face diferența între ele.

— Cum am deschis ușa salonului l-am și văzut pe Stubbs, zise Griffin. Era pe podea, prăbușit lângă unul dintre pereții etanși, sângerând ca un porc înjunghiat, cu o țepușă în piept. Am luat-o la fugă și am urcat scara. Aveam de gând să anunț Paza de Coastă și să mă îndrept către Marathon.

— Spre Spitalul Pescarilos.

— Întocmai. Dar pe urmă, poc, se mai stinge și lumina.

— Și asta ce însemna?

— Habar n-am. Prima mea amintire după aceea a fost că eram prăbușit pe punte, cu capul crăpat, rostogolindu-mă încolo și-ncoace. Probabil că m-a pocnit careva, când urcam pe scară.

„O, la naiba! Fantoma lovește din nou! A doua oară. Prima oară, în salon, apoi pe punte.”

— Apoi, nu-mi mai amintesc decât că eram pe plajă, cu o durere de cap îngrozitoare, și iat-o pe Prințesa mea, care seamănă atât de bine cu maică-sa, în urmă cu mulți ani.

Se întoarse către Victoria:

— Chiar așa, ce mai face Regina-mamă?

— Înainte să vă puneți voi doi pe depănat amintiri, îl întrerupse Steve, zi-ne dacă ai spus povestea asta și poliției?

— Ce vrei să insinuezi prin „poveste”, Solomon?

— Nimic. Întrebam doar dacă ai apucat să dai vreo declarație.

— Nu mă lua pe mine cu prostii, puștiule. Spune deschis ce ai de spus!

Steve respiră adânc, apoi zise:

— Ce ne-ai spus dumneata acum e cea mai proastă gogoriță pe care am auzit-o vreodată. Mai

proastă decât povestea cu telefoanele lui Scott Peterson către Amber Frey.

— Steve, spuse Victoria, cu un ton îngrijorat. Ai grijă, că nu vorbești cu vreun borfaș din închisoare.

El nu o luă în seamă, intrând și mai adânc în miezul problemei.

— Nu erați decât voi doi la bordul navei în larg, așa e?

— Da.

— Așadar, cine l-a înjunghiat pe Stubbs?

Griffin își îngustă ochii.

— N-ai decât să-l întrebi pe Stubbs, când o să-și revină.

— Și dacă nu-și mai revine?

Asta îl făcu pe Griffin să se oprească puțin. Apoi continuă:

— Teoria mea e că cineva s-a strecurat sub punte, înainte să părăsesc docul.

— Întocmai ca în cartea aceea a lui Joseph Conrad, zise Victoria.

— În ce carte? întrebă Steve. „Despre ce vorbește Miss Princetown summa cum laudae acum?”

În liceu, Steve citise rezumatul din Cliffs Notes[6] la *În Inima Tenebrelor*, dar nu-și aducea aminte să fi fost vorba de vreun pasager clandestin pe acolo.

— În cartea *The Secret Sharer*[7], continuă Victoria. Căpitanul unei nave ascunde un fugar, acuzat că ar fi ucis un alt marinar. Căpitanul navighează apoi prin apropierea țărmului și îl eliberează pe fugar, în siguranță.

— Iar când ambarcațiunea s-a zdrobit în Sunset Keys, zise Steve, ce s-a întâmplat cu acest fugar misterios?

— Nu știu, răspunse Victoria. Nu era decât o ipoteză.

— Nici eu nu știu, zise Griffin. Și nici n-am dat declarație la poliție. Ce, crezi că sunt vreun

smintit, Solomon?

— Nicidecum și îl compătimesc pe naivul care ar crede-o. Sau care v-ar ieși în cale.

— Steve, te rog.

De data asta, sunase ca o poruncă, nu ca o rugăminte.

— Unchiule Grif, îmi pare rău. Steve poate fi uneori cam grosolan.

— Nicio problemă, Prințesă. Îmi place băiatul ăsta.

— Îți place? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Cei mai mulți avocați și-au vârât limbile așa de adânc în fundul meu, că aproape că mă gâdilă la nas. Scuze, Prințesă. Mama ta obișnuia să spună că sunt cam necioplit. Nu sunt ca tatăl tău. Cu manichiura lui îngrijită și cluburile selecte unde lua masa. Acu' sigur că dacă Nelson și-ar fi început viața mânjind acoperișurile cu catran fierbinte, mâinile nu i-ar mai fi fost atât de curate.

Griffin se întoarse din nou spre Steve și îi zâmbi cu subînțeles.

— Le-am zis polițiștilor că mă doare capul și că o să discut cu ei mai târziu. Am făcut bine, domnule consilier, ce zici?

— Foarte bine. Nicio vorbă polițiștilor, până nu auzim ce are de spus Stubbs. Apoi o să-ți pregătim o declarație și dumitale. Presupunând că ai vrea să te reprezentăm noi.

— O să vedem noi. Fă-mi un plan al jocului.

— Trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău. Să vină Stubbs și să spună că v-ați certat și că dumneata l-ai străpuns cu țepușa, ca pe o măslină, cu o scobitoare. Aducem un doctor care să spună că, după ce a pierdut tot sângele acela, Stubbs are halucinații.

Griffin îi făcu cu ochiul Victoriei.

— Îmi place cum gândește puștiul ăsta.

— Atunci cine l-a făcut pe unchiul Grif să-și piardă cunoștința?

— Același individ care l-a atacat pe Stubbs, răspunse Steve.

— Iar acesta ar fi…?

— Doamne, suntem aici de numai câteva minute. Dă-mi și mie o șansă să aflu cine e omul nostru înarmat.

— Steve, nu poți născoci povești, așa, din văzduh, când ți se năzare ție, spuse Victoria.

— Ba sigur că pot. Asta e una dintre legile lui Solomon.

— Despre ce legi vorbești tu acolo?

— Le născocește Steve și, după aceea, le mai și respectă. Victoria își țuguie buzele, arătându-și nemulțumirea. De tipul, „dacă legea nu acționează, acționeaz-o tu”. Cam așa ceva.

— „Dacă faptele nu sunt conforme legii”, zise Steve înveselit, „fă ca legea să fie conformă cu ele.” Asta ar fi încă una din legi.

— Îmi place ce aud, zise Griffin, distrându-se, în ciuda rănilor pe care le avea. Mai ai și altele, Solomon?

— Vreau să fiu acolo când polițiștii îl vor audia pe Stubbs. Sau, și mai bine, să îl audiez eu, mai întâi.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, zise Victoria. Polițiștii nu te vor lăsa să te apropii de el.

— Există și alte modalități, spuse Steve.

— Nici măcar să nu-ți treacă prin minte!

— Ce se petrece aici? întrebă Griffin.

— Lui Steve îi cam place să dea buzna neinvitat. O dată s-a prefăcut că face infarct, numai ca să ajungă la Urgențe.

— N-a fost mare brânză, spuse Steve, până am primit nota de plată pentru angiogramă.

Griffin aproape că se înecă de râs.

— Ești dat naibii, Solomon.

— Chiar așa?

— Dar ești taman pe placul meu.

Apoi spuse, întorcându-se către Victoria:

— Prințesă, ai făcut o treabă bună când l-ai agățat pe tipul ăsta. Vă puteți considera angajați. Amândoi.

Capitolul 3

TERAPIE INTENSIVĂ

Cum fusese cu putință să se întâmple asta?

Steve prelua din nou conducerea de parcă ar mai fi fost încă parteneri de afaceri, iar el ar fi fost în continuare *numărul unu*.

„Cum de am lăsat să se întâmple asta, din nou?”

Victoria avusese intenția să scindeze firma, iar acum Steve îl deturna pe propriul *ei* client. Cucerindu-l pe unchiul Grif cu toată parada aceea a lui de macho.

Steve se scuză, spunând că avea să-i lase o vreme singuri pe Victoria și pe Griffin, ca să vină mai târziu să o ia pe Victoria de pe holul spitalului.

Victoria așteptă până se închise ușa în urma lui Steve, asigurându-se că agentul aflat pe hol nu o putea auzi. Poate că era și acesta un fel de a se grăbi să-l scoată pe Steve din încăpere sau de a-l trece, cel puțin, într-un plan secundar.

— Unchiule Grif, care era chestiunea aceea avocățească pentru care m-ai sunat? Are cumva vreo legătură cu Stubbs?

— Băiatul meu o să-ți dea toate răspunsurile. Îl mai ții minte pe Junior, Prințesă, nu-i așa?

— Nu-l uiți niciodată pe primul băiat care te-a sărutat…

Griffin încuviință, dând din cap.

— Numai despre tine vorbește Junior de când i-am zis că urmează să ne vedem. Tatăl tău zicea mereu că viețile noastre vor fi mereu legate una de alta, iar familiile noastre vor păstra legătura. Nelson credea chiar că tu te-ai putea mărita cu Junior.

Ochii lui păreau să contemple deodată o amintire îndepărtată.

— Lumea e al naibii de ciudată, Prințesă, dar cu cât îmbătrânesc, cu atât cred mai mult în destin. Ca

și cum unele lucruri chiar trebuie să se petreacă într-un anume fel.

•

Bărbatul îmbrăcat în halat alb și având un stetoscop la gât trecu printre ușile batante ale secției de Terapie Intensivă, salutând în treacăt persoana aflată în cabinetul asistentelor și continuându-și mersul grăbit.

Rămâi mereu în mișcare. Fii încrezător. Să pari că ești de-al lor.

Acestea erau regulile lui Steve pentru intrarea prin locuri nepermise. Odată chiar admisese o infracțiune inventată ca să poată ajunge în arestul poliției. Altă dată, intrase în sediul unei firme, deghizat în lucrător la dezinsecție și pulverizase insecticid pe toate suprafețele. Odată preluase chiar un pacient rănit, pretinzând că este paramedic.

De la paramedic la doctor. Un pas mic, pentru un om. Un pas uriaș, pentru un avocat.

Cu vestiarele larg deschise ale doctorilor, spitalele erau o țintă și mai ușor de atins. Bonete, halate albe, stetoscoape. Până și mostre de amfetamine din cele mai recente, dacă erai în căutare de așa ceva.

În momentul acela, Steve purta o pereche de pantofi albi cu tălpi de cauciuc, o pereche de pantaloni obișnuiți și un halat de laborator pe ecusonul căruia scria „*G. Koenigsberg, Medic Generalist*”.

Zărind un polițist în fața ușii închise a unei rezerve, Steve se îndreptă în direcția lui.

— Domnule polițist, cum se mai simte pacientul nostru?

— Să fiu al naibii dacă știu, răspunse polițistul.

Un alt polițist tânăr, cu părul tuns atât de scurt, încât aproape că i se vedea pielea capului, adăugă:

— Oamenii voștri nu ne lasă să intrăm la el.

— Am să intru, să văd dacă e în stare să vorbească.

Steve intră în rezervă, închizând ușa în urma lui. Ben Stubbs zăcea pe spate, conectat la un tub de oxigen. Din el ieșeau o mulțime de fire și de tubulețe. Era un bărbat micuț, cu fața îngustă, obrajii supți și de o culoare cenușie, nesănătoasă, asemeni unui pește-pilot. Avea pieptul înfășurat într-un strat gros de bandaje albe, iar lângă pat, o mașină piuia în ritmul bătăilor inimii sale.

— Cum ne mai simțim astăzi, domnule Stubbs?

Stubbs avea ochii deschiși, dar privirea lui nu era focalizată. Parcă se afla într-o zonă crepusculară, părând semiconștient.

— O să fiți în stare să faceți schi nautic în cel mai scurt timp. Cu condiția să fi făcut vreodată schi nautic, desigur. Altfel, ar dura ceva mai mult.

Din nou, nicio reacție.

Steve se apropie de pat.

— Domnule Stubbs, vă puteți aminti ce s-a întâmplat?

Ochii lipsiți de expresie ai bărbatului clipiră, iar Steve se apropie și mai mult de patul său.

— Cine v-a făcut una ca asta?

Buzele lui Stubbs se mișcară. Dar nu se auzi niciun cuvânt. Încet, își ridică mâna dreaptă la câțiva centimetri deasupra patului. Tremurând, ridică două degete, de parcă ar fi fost un speculant care încerca să vândă o pereche de bilete la un meci cu echipa Dolphin's[18]. Dar un speculant extrem de slăbit.

— Doi? Ce vreți să spuneți? V-au făcut asta doi oameni?

Mâna lui Stubbs căzu fără vlagă pe pătură, iar ușa se deschise larg. Un bărbat între două vârste purtând costum și cravată năvăli în rezervă, urmat de doi polițiști în uniformă.

— Cine naiba ești dumneata? întrebă bărbatul.

— Mai întâi, prezintă-te dumneata, ripostă Steve.

— Sunt doctorul Gary Koenigsberg. Șeful secției Traumatologie.

— Marcus Welby, de la Serviciul de Siguranță internă, Departamentul de Medicină din Florida. Din respect pentru profesie, astăzi vei scăpa cu un simplu avertisment scris.

— Avertisment? Despre ce naiba vorbești acolo?

Steve își scoase ecusonul și i-l întinse doctorului.

— Se pare că aveți reale probleme de siguranță pe aici, Koenigsberg.

LEGILE LUI SOLOMON

2. *Pornește întotdeauna de la presupunerea că clientul este vinovat. Așa nu vei irosi timpul.*

Capitolul 4

PREZUMȚIA DE VINOVĂȚIE

— Ești imposibil! se înfurie Victoria. Ce-ai fi făcut dacă un pacient chiar ar fi avut nevoie de doctor?

— Îl operam, sugeră Steve.

— Te las singur cinci minute și te și arestează poliția.

— Nu m-au arestat. M-au însoțit afară, mai exact.

— E umilitor să fiu partenera ta. Vezi acum de ce trebuie să fiu pe cont propriu?

— Las-o mai moale, Vic. Am aflat niște informații de la Stubbs.

— A vorbit el?

— Nu tocmai. Dar cred că se poate să fi fost vorba de doi atacatori.

Steve îi spuse că Stubbs ridicase două degete, dar femeia nu păru prea impresionată de calitățile lui de detectiv.

— Poate însemna orice, spuse Victoria. După cum poate să nu însemne nimic.

Tocmai trecuse de ora nouă, era o noapte sufocantă, iar cei doi erau în vechiul Cadillac, îndreptându-se spre nord, pe drumul U.S. 1. Bine, de fapt numai indicatorul spunea „nord”. Steve știa că se aflau pe o porțiune necirculată a drumului, care se îndrepta către est. Keys era un arhipelag de forma unui paloș, ce ducea dinspre nord-est către sud-vest, dinspre Miami către Key West. Deși Key West era un oraș de coastă, trasând o linie exact spre nord, de la barul lui Sloppy Joe, de pe strada Duval, ai fi ajuns de fapt la vest de Cleveland. Linia curbată a coastei genera un fapt ciudat, astfel că orașul Reno din Nevada se afla mai la vest decât Los Angelesul.

Victoria tăcu câteva clipe, lucru care nu prevestea nimic bun.

Preferând să încaseze reproșurile într-o singură repriză, Steve întrebă:

— Doar nu mai ești supărată pe mine pentru cele întâmplate la spital, nu?

— Nu mi-a plăcut cum i-ai vorbit unchiului Grif.

— Ei, lasă, lui i-a plăcut…

— E ca și cum ai bănui că e vinovat.

— Eu îmi bănuiesc întotdeauna clienții că sunt vinovați. Și cum de cele mai multe ori chiar sunt, asta mă scutește să pierd timpul.

— Unchiul Grif nu ar omorî niciodată pe nimeni.

— De unde știi? Doar nu l-ai mai văzut de când erai puștoaică, hârjonindu-te cu Cum-îl-cheamă, în clubul country.

— Junior, îl cheamă. Și da, ai dreptate, cu el am exersat sărutul franțuzesc.

— Amintește-mi să-i mulțumesc. Ideea e că percepțiile noastre despre oameni sunt influențate de circumstanțe.

— Serios? Ia te uită cine a devenit Psych 101!

— Tu îți amintești de Griffin ca de cineva care îți făcea cadouri grozave de ziua ta. Eu îl văd ca pe un client pe cinste.

— Bine, poate că în aparență e puțin cam necioplit, dar înlăuntrul său, este un om adorabil.

— Toți suntem capabili de crimă. Inclusiv domnia voastră, Prințesă.

— Nu-mi mai spune „Prințesă”.

— De ce nu? Adorabilul unchi Grif așa face.

— Dar la el nu sună ca o acuzare.

Traficul era destul de lejer când traversară podul la Boca Chica. Deasupra lor, două avioane mici zburau în formație, exersând aterizarea pe timp de noapte, la Stația Aeronavală. Steve apăsă accelerația și depășiră un Winnebago, lăsându-i pe turiști să se uite după placa de înmatriculare a lui

Eldo, I-OBJECT[49]. Capota mașinii fiind coborâtă, simțeau aerul sărat al fluxului mării. În câteva minute aveau să ajungă la barja folosită de către Herbert Solomon drept locuință, unde urmau să-și petreacă noaptea. Steve era deja încordat la gândul că avea să-și revadă tatăl, iar Victoria îl mai amăra și ea.

Privi către ea cercetător.

— Am greșit cu ceva?

— Urăsc să-mi faci morală.

— N-am spus decât că…

— Autodesemnatul partener experimentat, răspândind înțelepciunea. „Toți suntem capabili de crimă.” Dintre toate clișeele proaste…

— Scuze. De acum înainte, am să rostesc doar opinii.

— Chiar țin la tine, Steve. Știi asta?

— De ce mă aștept, oare, că o să urmeze un „dar”?

— Dar ești arogant și mult prea egoist.

Steve hotărî să mai aștepte.

— Și mai porți și un tricou ridicol.

— Nu cred că asta are vreo legătură cu tricoul meu.

Cumpărase tricoul negru de bumbac de la magazinul Fast Buck Freddy’s, de pe strada Duval. Pe el era desenat un bărbat așezat pe un scaun de bar, având inscripția „Reabilitarea este pentru Ratați”.

— Ce se întâmplă, de fapt, Vic?

— Mi-ai furat clientul.

— Este clientul *nostru*.

— Tu nu ai auzit ce ți-am zis? Eu am să lucrez pe cont propriu.

— Haide, avem un caz nou și solid. Unchiul Grif mă vrea pe mine în chestia asta.

— Nu-i mai spune așa. Nici măcar nu e unchiul tău.

— De parcă al tău ar fi!

— Enervant. Asta am uitat să adaug pe listă. Ești insuportabil, arogant, egoist *și* enervant.

— Și urăști tricoul meu. Dar suntem amândoi avocați în cazul lui Grif. Așa dorește el.

Victoria știa că Steve avea dreptate și asta nu făcea decât să o înfurie și mai mult.

— În regulă. Dar acesta este *ultimul* nostru caz. Este singurul mod în care pot evolua ca avocat. Și singurul mod de a ne păstra intactă relația personală. Vreau să fiu cu tine, dar nu și în sala de judecată.

— Ești sigură de asta? Chiar vrei să scindezi firma noastră?

— În cea mai mare parte a timpului, ador să fiu cu tine. Poți fi prietenos, și amuzant, și iubitor. Dar la muncă, mă scoți din minți.

— Ești sigură? Chiar ești sigură de asta?

— Da, fir-ar să fie!

— Bine, atunci. Ultimul nostru caz. Câștigat, pierdut sau anulat pentru viciu de procedură.

— Iar eu conduc cazul.

— Cum?

— M-ai auzit, doar, Steve.

— Bine, în regulă.

— Chiar accepți tu asta? întrebă ea neîncrezătoare.

— Sigur că da. Tu ești șefa. Acesta este cântecul nostru de lebădă. După aceea, vei zbura singură. Ca să obții autonomia aceea despre care tot vorbești.

— Și îmi respecți tu sentimentele în privința asta? întrebă ea, încă nevenindu-i să creadă.

— Sigur că da. Și eu pot să fac sacrificii în numele echipei.

Dar asta nu era tocmai ce gândea Steve. El își zicea că ar putea egala, iar apoi se putea retrage și lovi peste cel de-al treilea fundaș. Sigur, asta i-ar fi dat Victoriei mai multă autoritate. La început. Apoi, când ea ar fi dat de probleme, el ar fi fost lângă ea, gata să o salveze. Iar ea și-ar da seama ce

tâmpenie ar fi numai să se gândească să împartă firma.

— Pot avea încredere în asta? întrebă Victoria Lord. Ai să-mi respecți dorințele?

— Te-aș minți eu pe tine? întrebă Steve Solomon.

Capitolul 5

CONVALESCENȚA UNUI AVOCAT

Când ajunseră în Sugarloaf Key, Steve o luă la dreapta, pe Old State Road, și, după încă vreo trei kilometri și jumătate, își opri mașina sub un arbore Gumbo-limbo[10]. În ultimele câteva minute, el se gândise la altceva decât la relația cu femeia inteligentă și cu picioare lungi aflată pe scaunul de lângă el.

— Când ai de gând să-i spui tatălui tău despre petiția din barou? întrebă Victoria, coborând din mașină.

„Doamne, îmi citește și gândurile!”

Inițiase un proces pentru a i se reda tatălui său licența de practică a avocaturii, dar nu-i spusese încă despre asta.

„N-am de gând să-i spun, până nu voi avea vești bune pentru el.”

Merseră pe o potecă presărată cu cochilii de scoici sfărâmate care ducea pe țărm, la Pirates Cove. Pantofii cu talpă de piele ai Victoriei alunecau pe scoicile ude, cum era de așteptat, așa că își scurtară plimbarea.

— Mă întreb dacă asta e cea mai bună cale. Să păstrezi secretul, adică.

Steve știa că ăsta era felul ei ocolit, femeiesc de a spune: „Aici, chiar o dai în bară”.

— Crede-mă, Vic, știu cum trebuie să-l iau pe tata.

Steve știa că tatălui său îi lipsise îngrozitor de mult să fie avocat. Și nu orice avocat, ci însuși Herbert T. Solomon Senior, provenit dintr-o spiță de avocați sudiști, cu grai meșteșugit, convingător și fermecător. Și care ajunsese un judecător respectat în Miami. Înainte de accident.

Acum Herbert își petrecea zilele pescuind, de obicei singur. Dar astăzi avusese grijă de nepotul

lui. Coborând pe Overseas Highway, cu o zi în urmă, Steve și Victoria îl lăsaseră la el pe Bobby Solomon, în vârstă de doisprezece ani. Bobby stătea mai mult cu Steve decât cu propria mamă, sora dependentă de droguri și furturi, Janice, care pretinsese nu demult că ar fi cultivat legume organice undeva prin munții Carolinei de Nord. Steve își pusese în vedere să verifice dacă în piramida guvernamentală a alimentelor se regăsea acum la legume și marijuana.

Când se apropiau de barjă, Steve auzi clinchetul clopoțeilor pentru vânt – cutii de bere goale, înșirate pe o sfoară, pe puntea de la pupa. Bătrâna epavă – și era vorba de barjă, nu de tatăl lui – era legată lângă un doc din lemne despicate, cu funii groase, pe care acum puteai vedea alge. Herbert Solomon deținea vreo două hectare de teren, lângă Old State Road, dar faptul că își ancorase nava acolo rămânea totuși o ilegalitate, chiar și în viziunea permisivă din Keys. Chiar și pe întuneric se vedea că nava era prost așezată la tribord. Din interior se auzeau acordurile afro-caraibiene ale cântecului *Man Smart* (*Woman Smarter*)[11] interpretat de Harry Belafonte.

— Mă întreb dacă tu ești cel care ar trebui să se ocupe de cazul tatălui tău, spuse Victoria, oferindu-și parcă serviciile.

— Dar cine s-ar pricepe mai bine?

— Cineva care să poată fi obiectiv.

— Dar nici nu intenționez să fiu obiectiv. Eu sunt un luptător, un gladiator.

— Știu ce vrei să spui. Dar trebuie să deosebești realitatea de ficțiune. Când tatăl tău a fost exclus din barou…

— Și-a dat demisia. E, totuși, o diferență.

Împrejurul barjei erau agățate luminițe de Crăciun, cu toate că era luna mai, iar familia Solomon descindea din triburile lui Israel. Pete de vopsea verde acopereau la întâmplare bucăți de lemn putrezite de pe puntea de la pupa.

Steve zări mișcare în partea din spate a barjei, îl văzu pe tatăl său ridicându-se dintr-un șezlong de lemn, ținând în mână un pahar. Părul de un alb strălucitor al lui Herbert era pieptănat pe spate și îi cădea pe umeri. Tenul său, incredibil de lipsit de riduri pentru cei șaizeci și șase de ani ai lui, era ars de soare, iar ochii lui negri erau strălucitori și combativi.

— Bună, tată, spuse Steve.

— Nu mă lua pe mine cu „bună, tată", ticălos viclean ce ești!

— Dar ce am mai făcut acum? zise Steve, urcând la bord, gândindu-se că întrebase cam des asta în ultimul timp.

— Victoria, continuă Herbert, cum te descurci tu cu pacostea asta de om?

— Uneori și eu mă mir, răspunse ea.

— Ai putea să găsești pe cineva mult mai bun ca el.

— Mă duc, mai bine, să văd ce face Bobby, zise Victoria. Vă las pe voi, bărbații, să vorbiți.

— Doarme, spuse Herbert. E frânt de oboseală, de cât a frecat puntea asta azi.

— Nu-i nimic, o să intru un pic la el.

— Ești cam lașă, îi spuse Steve, când o văzu intrând pe o ușă, într-o cabină de la pupa.

— Vezi că ai rom pe tejghea, iar apa minerală e în frigider, strigă Herbert după ea, gesticulând cu paharul, din care săriră câteva picături.

Tocmai sorbea dintr-un mojito, băutura lui obișnuită pentru seară. Apoi se întoarse din nou către Steve și începu să-l dojenească.

— Mai bine ți-ai plivi buruienile din propria grădină, băiete, și-ai mai lăsa grădina mea în pace…

Chiar și când se răstea, vocea îi rămânea mieroasă, ca o glazură de melasă peste o înghețată. Născut și crescut în Savannah, Herbert mai vorbea încă în graiul dulce al tinereții sale.

Când era copil, prin curtea casei, atârnând prin ramurile copacilor, Steve își auzise tatăl spunând despre un martor că era „atât de cocârjat, că ar fi putut sta în umbra unui tirbușon și nu s-ar fi văzut. Și atât de alunecos, că, dacă voiai să-l prinzi, era ca și cum ai fi vrut să prinzi un țipar într-o baltă de ulei. Așa o creatură josnică, de a trebuit să sec toată mlaștina, ca să-l găsesc”.

Herbert ar fi putut convinge o pisică să coboare singură din copac, cum se spune. Chiar dacă în cei patru ani petrecuți la Universitatea din Virginia, cât urmase facultatea de drept, își cizelase dicția, Herbert își dăduse repede seama că a-l întruchipa pe gentilomul din sud, cu limbă dulce, avea avantajele lui în sala de judecată. Acum, după atâția ani, ori de câte ori Herbert folosea regionalismele, acestea păreau ieșite nu din copilăria sa, ci direct din cărțile lui Mark Twain.

Iar acum, stând pe puntea de la pupa a barjei sale vechi și ponosite, Herbert T. Solomon, avocat în convalescență, îi dădea o lecție fiului său.

— Cine ți-a zis să depui petiția aia la barou în numele meu?

— De unde știi de ea?

— Ai impresia că sunt vreun Cracker[12] senil și prăpădit?

— Evreii nu pot fi considerați astfel, tată. În afara cazului în care sunt *matzohs*[13].

— Oi fi fost eu un judecător nepriceput, de la țară, dar tot îmi dau seama când sunt lovit cu leuca.

— Poate că îi dai mata pe spate pe jurați cu tiradele astea de șoarece tăvălit prin făină, dar eu nu-s vreunul dintre ei. Așa că lasă prostiile, sau dezvălui tuturor codul Phi Beta Kappa al frăției din care făceai parte dumneata.

— Nu schimba subiectul. Am prieteni în Tallahssee, care mi-au zis că te cam amesteci în treburile mele.

— De acord, am completat eu formularele ca să-ți poți recăpăta licența.

— Dar nu o vreau înapoi.

— Am putea practica avocatura împreună.

— Aici duc o viață frumoasă.

— Știi care va fi titlul anunțului dumitale mortuar? „Nefericitul fost judecător a dat colțul.”

— Și ce dacă? Oricum, eu nu voi mai fi să-l citesc.

— Da, dar am să fiu eu.

— Adică ar trebui să fac asta pentru tine? Auzi, de ce nu te ții tu de avocatura aia a ta, împreună cu soția ta cea drăguță și să mă lași pe mine în pace?

— Vic vrea să scindeze firma. Să lucreze pe cont propriu.

La naiba. Steve nu plănuise să dezvăluie asta. Dar acum, că tot o făcuse, poate avea să se aleagă cu vreo încurajare.

— O să se descurce mai bine fără tine, ripostă Herbert. Și, dacă nu ești atent, o să te dea jos și din pat.

— Dacă or să-mi ia interviu cei de la *Herald*[14], în legătură cu titlul anunțului mortuar, voi avea grijă să le spun cât de mult m-ai susținut, întotdeauna.

— Nu mai fi așa de laș. Ah, îmi aduc aminte când puștii ăia cubanezi te-au bătut până n-ai mai știut de tine, când erai în clasa a noua.

— Și nu-ți amintești de întoarcerea mea, cu bâta de baseball? Și de coastele pe care le-am rupt atunci?

Herbert sorbi o înghițitură de mojito.

— Îmi aduc aminte că m-am dus să vorbesc cu Rocky Pomerance, la secția de poliție, ca să te scot pe cauțiune. Și mai zici că nu te susțin?

Susținerea venită din partea tatălui său, din câte își amintea Steve, era alcătuită dintr-o indiferență de zile mari și o critică acidă. Pe când era doar un copil, îl adorase pe avocatul care ținea prima pagină a ziarelor. Steve era sigur că parte

integrantă din structura lui interioară era teama apărută încă din copilărie că nu avea să ajungă niciodată la standardele impuse de Herbert T. Solomon. Apoi, când tatăl său, din cauza unui avocat corupt ajunsese implicat într-un scandal, ceva legat de parcelare, totul se prăbușise. Iar acum, Steve nu putea înțelege de ce tatăl său nu îl lăsa să repare totul.

— Nu renunț la caz, ascultă bine ce-ți spun. Am un plan grozav de atac.

— Ah, nu vreau să te ascult.

— Ai demisionat din barou și ai renunțat la avocatură, dar nu ai fost niciodată pus sub acuzare sau eliminat.

— Și ce-i cu asta?

— Mai poți trece încă testul caracterului moral.

— Las-o baltă, băiete.

— Pot să câștig cazul acesta, tată.

— Nu tulbura liniștea dacă tot s-a instalat, fiule.

— Ce tot spui? Ai luat cumva mită, ca să reconfigurezi proprietăți?

— Naiba să te ia! Știi tu mai bine de atât cum a fost.

— Atunci ar trebui să ripostezi. Ți-o spun ca avocat. Doamne, tată, dacă erai nevinovat…

— Nevinovat, până am rămas fără un ban. Ei, am lăsat-o baltă. E dreptul meu.

— Am să îl citez pe Pinky Luber, să-l forțez să își retragă acuzațiile.

— Băiete, nu ai tu suficientă forță să te iei de unul ca Pinky.

— De moșneguțul ăla? Dar e… e un…

Steve încercă să vină cu o expresie de pe la ei, pentru a ține pasul cu tatăl său. Căci cum să-l fi descris pe Pinky Luber, fost avocat și fost infractor, nenorocitul care îl înfundase pe tatăl lui?

Mai moale decât un calup de unt?

Mai unsuros decât o gogoașă plină de ulei?

Un măr frumos, înăuntru găunos?

Pentru că sărise peste cină, toate metaforele lui păreau să implice alimente. Steve se hotărî.

— Pinky este un nimic. Un nimic absolut.

— Nu te lăsa înșelat de aparențe. Pinky a avut întotdeauna prieteni dintre cei mai înfiorători. Chiar și când era procuror. Polițiști corupți, criminali, detectivi particulari. Și probabil și-a făcut și mai multe relații din astea, cât a fost în pușcărie.

— De asta te temi, tată? Să nu se răzbune Pinky pe dumneata?

— Ăsta e un lucru pe care tu nu l-ai învățat încă, băiete. Când te apuci să răstorni stâncile, așteaptă-te să găsești sub ele mai degrabă șerpi decât flori.

Capitolul 6

UN VIS NUMIT OCEANIA

Abia trecuse de ora opt dimineața, dar umiditatea se simțea deja în aer, ca un cearșaf ud, agățat la uscat, pe sârmă. Pe cer, norii erau albi și pufoși, aveau o nuanță de cenușiu, cât să prevestească o ploaie pentru după-amiaza aceea. Victoria, Steve și Bobby se plimbau pe o plajă cu nisipul fin, la Golful Piraților, așteptând să fie luați de hidroplanul lui Hal Griffin și să fie conduși la Paradise Key, unde îi aștepta Junior.

O broască țestoasă, mare cât capacul unui tomberon de gunoi, se târî alene de pe nisip în apă, începând să înoate. Victoria și-ar fi dorit să fi avut și ei timp pentru o baie matinală în mare. De preferat, fără rugămințile lui Steve de a face „prostioare în apă". Și ar fi fost de preferat și fără ambarcațiuni care să se zdrobească de mal și fără homari care să se plimbe pe plajă, purtând bancnote în clești.

Bobby și Steve azvârleau cu pietre în apa deloc adâncă, pariind care din ei putea face să le facă să sară mai mult, cel care pierdea urmând să curețe fructe de mango pentru smoothie-urile de după-amiază. În ciuda numeroaselor sale lipsuri, atât de ordin personal, cât și profesional, Steve era un minunat substitut de tată. Dacă ar fi fost ca Victoria să țină o evidență a plusurilor și a minusurilor prietenului ei – și ce femeie nu face asta? – grija lui Steve față de Bobby ar fi fost calitatea lui cea mai importantă. Odată, pe când sorbea dintr-un pahar de Chardonnay, ea mâzgălise într-o doară niște notițe, pe o foaie, estimând potențialul lui Steve, ca partener de viață:

1) Talent patern deosebit;
2) Mă face să râd;

3) Mă provoacă să acționez.

Părțile lui negative fuseseră înșirate pe două pagini, totuși aceste trei puncte pozitive cântăreau destul de mult.

Telefonul ei mobil sună, iar pe ecranul acestuia se putea citi că apelul venea de la spital.

— Bună dimineața, unchiule Grif. Cum te mai simți?

— Nasol, prințesă. Somniferele alea de cincizeci de dolari nu au avut niciun efect.

— Cum mai e cu durerea de cap?

— E ca un sfredel printr-o piatră.

— Cum se simte tipul acela, Stubbs?

— Am întrebat, dar n-au vrut să-mi spună. Ascultă, Prințesă – cum stăteam eu treaz, azi-noapte, mi s-a limpezit deodată totul în cap. Cineva încearcă să scufunde Oceania.

— Oceania?

— Un vis de-al meu, devenit aproape realitate. Tocmai despre asta veneam să-ți vorbesc. O să-ți spună Junior totul.

— Și cine încearcă să scufunde Oceania?

— Tot cei care l-au rănit pe Stubbs. Acesta o să fie cazul tău. E clar că cineva nu mă vrea în peisaj. Dacă Hal Griffin nu mai e, s-a zis cu Oceania.

— Orice o fi fiind asta.

Victoria se plesni peste gât, de unde se înfrupta un țânțar.

— Ce vreau să zic, continuă Griffin, e că, dacă Stubbs nu își mai revine și o să fiu acuzat de uciderea lui, poți să șubrezești cazul acuzării.

— Dar acesta este felul în care apărăm majoritatea cazurilor detaliate. Provocăm îndoiala.

— Dar asta nu e de ajuns. Trebuie să-l găsești pe cel care a făcut asta.

„Atâta tot?” gândi ea.

— Deocamdată să ne rugăm ca Stubbs să supraviețuiască. Iar el o să te dezvinovățească, nu?

— Asta sper și eu.

Ea sperase să audă un „Poți să fii sigură de asta!” foarte convingător. Nu un îndoielnic „Asta sper și eu!” Răspunsul lui Griffin îi ridicase și mai multe întrebări, dar nu îți întrebi niciodată clientul la telefon dacă a împușcat sau nu pe cineva. În schimb, ea îl îndemnă să se odihnească, după care închise.

Victoria îi ajunse din urmă pe Steve și pe Bobby – bărbații familiei Solomon – care îngenunchează, scrutând de aproape nisipul, ca și cum ar fi căutat vreo pereche de lentile de contact pierdută. Se întreceau să vadă care semăna mai bine cu egretele albe care traversau apa, privindu-și pliscurile în apă.

Steve se ridică având o mustață de nisip fin pe buza superioară și scuipând o scoică mică, lipită de buză. Părea mult prea copilăros pentru avocatul iscusit care era de fapt.

— Ce-a mai zis clientul nostru?

— Că a fost victima unei înscenări.

— Doamne! N-am mai auzit asta până acum.

Bobby se ridică în picioare și se frecă pe genunchi. Purta o pereche de pantaloni scurți până la genunchi și un tricou de fotbal al echipei Universității din Miami. Era un băiat scund și slăbuț, și nici măcar sendvișurile cu șuncă și brânză și sucul de fructe proaspete ale lui Steve nu-l îngrășaseră prea tare.

— Unde e avionul ăla? M-am plictisit!

— Hidroplanele fac al naibii de mult zgomot când decolează, zise Steve, știind că zgomotul puternic l-ar fi putut speria pe băiat. N-aș vrea să te sperii, cumva.

Băiatul pufni în râs.

— Doar nu sunt fetiță…

— Nici nu am spus că ai fi.

— Nu mă sperii eu. Aeronavele Grumman-Mallard[15] sunt garantate din punct de vedere al siguranței zborului.

— Ai căutat tu asta?

— Pe internet. Mi-a luat cam treizeci de secunde. Nu trebuie decât să tastezi cuvântul și afli tot ce dorești despre orice aeronavă. Apoi am verificat și pe NOAA[16]. Nu sunt anunțate furtuni sau vânt puternic dinspre sud-est.

Apoi, cu un talent înnăscut de actor, îngroșându-și vocea, băiatul spuse, aidoma meteorologilor de la televizor:

— O zi excelentă pentru zburat, pescuit sau pentru o simplă relaxare la soare. Detalii, în ediția noastră de la ora 11.

Victoria spera să aibă parte de un zbor liniștit. Se simțea cam îngrețoșată după peștele pregătit de Herbert în ulei de porumb pentru micul dejun. Și, ca și cum somonul n-ar fi fost suficient, mai perpelise și niște cârnați, serviți cu brânză cheddar, toate acestea clătite cu o cafea Cubano, leșinător de dulce.

— Dacă ai nevoie să cauți ceva pe internet, vino la mine, îi recomandă Bobby. Sunt de zece ori mai tare decât unchiul Steve la calculatoare.

Femeia îi zburli ușor părul și așa destul de ciufulit.

— Ești cel mai deștept băiat pe care îl cunosc.

Victoria îl adora pe Bobby și se minuna de progresele pe care le făcuse băiatul. În urmă cu mai puțin de doi ani, Steve îl salvase din ghearele unui cult religios în cadrul căruia mama băiatului îl abuzase și îl neglijase. Diagnosticat inițial cu o tulburare necunoscută a sistemului nervos central – câteva trăsături caracteristice ale sindromului Asperger, unele tendințe autiste – băiețelul de zece ani era speriat și nu comunica, tremurând din toate încheieturile. Doctorii nu găsiseră nicio deteriorare de natură organică a creierului și, sub îngrijirea atentă a lui Steve, copilul devenise rapid mult mai sociabil. Începuse să manifeste, de asemenea, ceea ce doctorii numesc o simplificare funcțională paradoxală, termen pretențios pentru capacitatea deosebită a copilului de a memora și pentru

ecolalia, capacitatea de a reproduce exact tot ceea ce auzise sau citise. Bobby încă mai era neliniștit în preajma persoanelor străine, dar se apropiase repede de Victoria. Ea devenise astfel figura maternă a copilului și își făcea griji în legătură cu ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi despărțit vreodată de Steve. Iar în ultimul timp, această îngrijorare sporise.

•

Steve, care își însușise criticile la adresa tricoului pe care îl purtase, îl schimbase cu un altul, pe care apărea o altă inscripție: „Singura urmă pe care o las în viață este cea din indispensabili”. Oare chiar își însușise critica și se corectase, sau numai o necăjea? Oricum, avea să facă sigur impresie asupra lui Junior Griffin, Domnul Meditator din trecutul ei.

Victoria purta un top alb și o fustiță scurtă croșetată din dantelă, de culoarea oceanului. Sandalele ei Manolo Blahnik se asortau cu fusta. Două barete laterale sexy urcau pe gleznele femeii, atrăgând atenția asupra gambelor ei. De fapt, asta era și intenția, nu? Sandalele erau un cadou de la Steve. Într-un fel. El îl reprezentase pe un șofer de camion, în portul Miami, care avea obiceiul să livreze încărcătura containerelor către propriul lui depozit, în loc de depozitul destinatarilor de drept ai mărfurilor. Steve pierduse procesul, iar șoferul de camion dăduse faliment și fusese condamnat la închisoare. Numai că încărcătura de pantofi scumpi, italienești, picase cum nu se putea mai bine, iar avocatul fu plătit în încălțăminte din piele, în loc de dolari. Dacă afacerea n-ar fi mers, Victoria ar fi fost, poate, înfometată, dar în niciun caz desculță.

Înainte de a părăsi locuința lacustră a lui Herbert, ea își aplicase cu grijă un fard de ochi de culoarea coniacului, care părea să meargă foarte bine cu nuanța apusului de soare tropical, a rujului ei. Era sexy, lucru sigur, însă fără a fi ieftină. Părul

ei blond era ciufulit cu stil. Era ceea ce Steve numea „stilul Meg Ryan”, deși ultima dată când o văzuse pe actriță jucând într-un film, părul acesteia nu era nici blond, nici răvășit.

În dimineața aceasta în care aerul umed părea aproape lipicios din pricina căldurii, așteptând să pornească spre insula particulară a unchiului Grif, Victoria se întreba chiar de ce își dăduse atâta osteneală să se îmbrace astfel. Și ce era cu fiorul acela plăcut pe care îl simțea? Oare cafeaua Cubano fusese ceva mai tare decât de obicei?

„De acord, să fim cinstiți. Urmează să-l văd pe Junior, care e adult acum, după atâția ani.”

Femeia îi aruncă o privire lui Steve, care nu părea să-i împărtășească vibrațiile entuziaste. El mâncase două farfurii de pește prăjit și pe chipul lui se puteau citi atât exasperarea, cât și grimasele indigestiei.

— Cum se face că ai dormit pe plajă azi-noapte, unchiule Steve?

Ghemuit pe nisip, Bobby dezgropa crabi mici cât unghia.

— Barja aceea îmi provoacă rău de mare.

Bobby începu să râdă.

— Dar nici măcar nu se mișcă…

— Prefer hamacul.

— Parcă îți provoca dureri de spate.

Steve mormăi ceva de neînțeles.

Bobby își ridică privirile spre el.

— De obicei, tu și cu Victoria dormiți împreună. Dar aseară…

— Dar cine ești tu, mă rog? Doctor Phil? îl întrerupse Steve, scoțând un râgâit, după toți peștii prăjiți pe care îi mâncase.

— Voi doi vă certați? întrebă Bobby.

— Chiar deloc.

Bobby se ridică în picioare și își înălță capul către unchiul său, privindu-l prin ochelarii săi cu lentile groase.

— Oare de ce mint adulții mereu?

Victoria nu voia ca Bobby să se supere. El întreba mereu când aveau de gând să se căsătorească cei doi. Până atunci, ea nu îi spusese încă lui Bobby despre scindarea firmei lor. Cu o noapte în urmă, el îi auzise probabil certându-se în legătură cu cel care avea să dețină conducerea în ziua următoare. Steve insistase că ea îl va interoga pe Junior prea puțin eficient. Nu trecuse decât o zi și el ataca, preluând conducerea și violând în acest fel înțelegerea lor. Se cam ciondăniseră ei o vreme și Steve, văzând că nu o putea scoate la capăt, sărise de pe barjă, îmbrăcat numai în pantaloni scurți și se înfundase în hamacul întins între doi palmieri pitici. În dimineața aceasta, se scărpina întruna, căci fusese mușcat de țânțari, și abia îi vorbea Victoriei. Oare chiar crezuse că toate astea aveau să-i scape neobservate lui Bobby și că acesta nu avea să se prindă că se certaseră?

— Dar nu te mint, îi spuse Steve băiatului.

— Ești avocat, îi răspunse Bobby. Nici măcar tu nu-ți mai dai seama când minți.

Băiatul coborî vocea, dându-i fiori unchiului său.

— Relația care există între adevăr și domnul Solomon este asemenea relației dintre culoarea albastru și numărul trei. Uneori poți vedea acest număr scris cu albastru, dar nu te aștepți la o asemenea legătură. Aceeași poveste cu domnul Solomon. Dacă spune adevărul, e numai o coincidență.

— Excelent, Bobby, spuse Victoria. Ești uimitor.

— Da, grozav, spuse și Steve, lipsit de entuziasm. Luat cuvânt cu cuvânt din argumentația mea finală în cazul Robbins versus Colodney.

— Numai că am schimbat numele lui Robbins cu al tău.

— Ce nu pricep eu însă este cum de cineva care își amintește cu atâta exactitate tot ce aude poate uita să scoată gunoiul afară.

— Steve, trebuie să stabilim un lucru în privința lui Junior.

Victoria hotărâse să îi distragă atenția de la discuția privind relația atât de distantă a lui Steve cu adevărul.

— Suntem pe aceeași lungime de undă?

— Detest expresia asta, spuse Steve. Pariez că ai învățat-o în birourile Procuraturii. „A fi pe aceeași lungime de undă. Lucrul în echipă. A depăși orice limită imaginabilă.” Și tot felul de alte asemenea clișee birocratice.

— Scuză-mă dacă nu suntem toți la fel de rebeli ca Steve-cel-tăios Solomon.

— Știam eu că vă certați, zise Bobby.

— Rezolvăm niște probleme profesionale, îi spuse Victoria băiatului.

— Și de ce n-a putut să spună asta și unchiul Steve?

— Pentru că unchiul tău crede că cea mai scurtă distanță între două puncte este un drum întortocheat.

Victoria se întoarse către Steve.

— Am să preiau eu conducerea când îl vom audia pe Junior. Este clar?

— Cine este Junior ăsta? întrebă Bobby.

— Un tip cu care se săruta franțuzește Vic, pe când amândoi purtau încă proteze dentare.

— Uneori, Stephen, ești chiar otrăvitor, spuse ea.

Folosindu-i numele întreg încercase să-i dea de înțeles cât de mânioasă era.

— Și, pentru cultura ta generală, eu nu am purtat proteză dentară, zise ea, zâmbindu-i ostentativ, cu toți dinții.

— Junior este un puști răsfățat, de bani gata, spuse Steve. Frecventa clubul La Gorce, utiliza cardul American Express de platină al tăticului său, a stat la internat și toate cele.

Victoria i se adresă lui Bobby, de parcă Steve nici nu ar fi fost acolo:

— Junior Griffin era cel mai tare tip din Pinecrest.

— Iar eu am mers la liceu cu *Marielitos*[17].

„Domnul Macho, de parcă ar fi servit în Batalionul Ticăloșilor de la pușcașii marini!”

— La Liceul din Miami Beach, mai exact, îi aminti ea. Ceea ce nu e tocmai ca în Bagdad.

— Trebuia să mă bat pentru banii mei de prânz.

— Când râdea Junior, făcea gropițe în obraji și avea cea mai delicioasă despicătură în bărbie, zise Victoria, cu un zâmbet malițios.

— Asta se poate rezolva cu un bisturiu, zise Steve.

Victoria se întoarse din nou spre Bobby, dar cuvintele ei erau îndreptate ca niște sulițe aruncate din arc către unchiul lui.

— Junior era căpitanul echipei de înot și regele balului de absolvire. Mama îl numea „un băiat de vis”.

Steve scoase un sunet gutural, ca și cum s-ar fi înecat.

— Avea înfățișarea aceea a lui Brad Pitt, insistă ea. Era blond și serios.

— Numele real al lui Brad Pitt este William Bradley Pitt, spuse Bobby. El strânse din ochi, iar Victoria își dădu seama că băiatul încerca să facă o anagramă folosind literele din numele actorului. După numai o clipă, copilul rânji spunând tare: PROSTĂNAC PARȚIAL IRESPONSABIL[18].

Victoria încă nu-și dădea seama cum putea Bobby să facă asta. Când îl întrebase, copilul răspunsese că văzuse literele plutind prin aer și le extrăsese pe rând.

— Elevii ăștia străluciți în liceu, de genul lui Junior, zise Steve, devin niște grăsani ratați și cu chelie, după douăzeci de ani.

— Nu mi-ai răspuns încă. Ai de gând să te bagi și în treburile lui Junior, cum ai făcut cu unchiul Grif?

— Ai câștigat. Preia tu conducerea, Vic. Ai dreptul la prima lovitură a jocului.

— Bine. Trebuie să ne sincronizăm perfect. Dacă este vorba de un caz de crimă…

— Oh, dar poți să fii sigură de asta.

— De unde știi?

— Pentru că Willis Rask nu a venit aici să ne ureze drum bun.

Steve arătă către șoseaua cu două benzi, aflată la vreo cincizeci de metri de linia țărmului. O mașină a poliției din departamentul Monroe se opri, iar din ea coborî șeriful Willis Rask, ridicându-și cureaua pe burtă.

LEGILE LUI SOLOMON

3. *Ferește-te de un șerif care uită să își încarce arma, dar își amintește cuvintele din* Margaritaville[19].

Capitolul 7

LOCOTENENTUL COLUMBO DIN KEYS

Șeriful le făcu semn cu mâna, îndreptându-se în direcția lor.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de el, zise Steve.

Victoria ripostă dur:

— Uite cum începi iarăși.

— Ai încredere în mine, Vic. Îl știu pe Rask de multă vreme. Hei, Willis, cum merge treaba cu radarele alea?

— Salut, Stevie, îi răspunse Rask. Încă mai alergi după ambulanțe?

Dacă n-ar fi purtat uniforma, își zicea Steve, Willis Rask ar fi putut să fie lesne confundat cu orice locuitor de rând din Bahamas sau Florida. În vârstă de vreo patruzeci și cinci de ani, își petrecuse prea multă vreme la soare, consumând prea multe băuturi de la gheață. Era rotofei și avea o mustață groasă și favoriți lungi. Își purta părul cărunt strâns la spate, într-o coadă de cal. Cămașa îi ieșise din pantaloni la spate și ochelarii săi de soare Oakley, de care atârna un lănțișor pe care erau înșirate scoici micuțe, erau, cu siguranță, neregulamentari. Într-un buzunar încheiat cu nasture al cămășii, se distingea forma rotundă a unui recipient metalic. Dacă nu trecuse cumva pe Altoids[20], însemna că Rask se îndeletnicea și acum cu mestecarea tutunului. Figura sa bronzată era de obicei înțepenită într-un zâmbet aproximativ, enigmatic. Șeriful nu dădea impresia generală a unui om al legii impecabil. Adică un om al legii, poate, dar impecabil, nu prea.

Steve știa povestea șerifului mai bine decât majoritatea oamenilor. În tinerețe, Rask condusese o navă de pescuit charter, pe vremea când, în

Keys, cea mai mare lovitură era considerată capturarea grupării *the square groupers*[21] și a imenselor cantități de marijuana. Rask livrase încărcătura de pe nava-mamă și fusese prins în a treia repriză. Avocat îi fusese atunci Herbert T. Solomon senior, avocatul cu limba aurită și iuțeala vântului, care îl reprezentase gratuit, cu condiția ca Rask să urmeze colegiul și să se îndrepte. Herbert făcuse acest lucru de multe ori, pe vremuri. El l-a învățat pe tânărul Steve că un avocat are o datorie față de întreaga societate și nu numai față de clienții care îl puteau plăti. Steve urmase exemplul tatălui său, lucru care explica de ce conducea o mașină veche de treizeci de ani și își avea biroul în clădirea unei agenții de modeling de a doua categorie, cu ferestrele dând spre tomberoanele de gunoi.

Deși nu avea decât vreo zece ani în momentul desfășurării procesului, Steve își amintea încă pledoaria finală din procesul lui Rask. Purtând un costum ușor din bumbac și pantaloni cu bretele, Herbert plutise prin sala de judecată ca un dansator într-o sală de bal, vorbindu-le blând juraților, declarând deschis că clientul pe care îl reprezenta le făcuse un serviciu tuturor, nicidecum nu comisese vreo infracțiune. Tânărul și naivul Willis Rask își purtase nava prin strâmtorile Floridei, dedicându-se protejării păsărilor și altor ambarcațiuni.

— „Baloturile acelea de iarba diavolului constituiau un adevărat pericol pentru navigație”, proclamase Herbert impasibil. „Din fericire, Willis a fost atras în zonă de un stol de rândunele de mare care pluteau pe deasupra apei, înfruptându-se din iarbă. Willis a salvat nenumărate alte nave de la scufundare și nenumărate păsări de la îmbolnăvire. Fără reacția rapidă a acestui tânăr erou, probabil că n-ar mai fi existat rândunele de mare prin zonă.”

Pledoaria îi făcuse pe jurați să zâmbească și să revină în sala de judecată, douăzeci de minute mai

târziu, cu un verdict de nevinovăție. Willis coborâse scările dansând, luase în brațe arborele de kapok[22] aflat pe pajiștea din fața clădirii judecătoriei, îmbrățișându-și apoi avocatul. După care, își ținu promisiunea și își termină liceul la Rollins, mai sus de Winterpark, urmând apoi facultatea de drept la Stetson, în DeLand.

Vreo doisprezece ani mai târziu, Rask venise cu o nouă platformă, când candidase pentru postul de șerif a ceea ce localnicii numeau „Republica Cochiliilor”. El curățase drumurile de șoferi bețivi, umplând pușcăriile de soți care își băteau nevestele. Dar nu ar fi arestat pe cineva care deținea mici cantități de marijuana. Resursele și așa destul de limitate ale poliției erau prea prețioase pentru a fi irosite pe infracțiuni minore. În atât de permisivul Keys – unde cântecul lui Jimmy Buffett *De ce nu ne îmbătăm și să ne facem de cap*?[23] era imnul neoficial – aceasta era o tactică strălucită. Rask câștigase cu brio. Unii dintre votanți își aprinseseră chiar câte o țigară cu marijuana după ce ieșiseră din cabina de vot.

— Mă bucur că v-am găsit, zise Rask, apropiindu-se de ei, pe țărm. Salutare, Bobby.

— Nu ai piedica pusă la armă, zise Bobby.

Rask trase arma din toc și îi cercetă patul.

— Doamne, tu chiar ai dreptate! De unde știai?

— Bobby observă unele lucruri, zise Steve.

— Și nici nu ai gloanțe în ea, adăugă Bobby.

— Nu-i de mirare că e atât de ușoară azi, zise Rask ridicând arma și întorcându-se spre Victoria. Iar dumneata trebuie să fii partenera lui Steve.

— Victoria Lord, se prezentă ea.

— Auzisem de la adjuncții mei că Stevie a agățat o tipă pe cinste. Și nu mințeau deloc.

— Cartonaș roșu, șerifule! zise Victoria. Nu se cuvine să vorbești așa.

Tonul femeii îi aminti lui Steve de învățătoarea lui din clasa a patra, o femeie care îl plesnea de

fiecare dată peste genunchi, când făcea câte o boacănă.

— A, scuzați-mă, zise Rask. Se vede treaba că îți cam dă de lucru doamna, nu, Stevie?

— Nici ea nu are piedica pusă, Willis.

— Să știi că ei doi se ceartă, șerifule, adăugă Bobby.

— Gura, îi zise Steve, întorcându-se apoi spre Rask. Parcă te-am văzut ieri, pe la spital…

— Abia m-am întors în oraș, spuse Rask. Jimmy a avut un concert în Orlando.

— Mă faci gelos, cap de papagal[24], ce ești!

Rask rânji și fredonă câteva măsuri din *A Pirate Looks at Forty*[25] despre cât de repede se puteau face bani din contrabanda cu marijuana, dar și despre cât de repede se cheltuiau după aceea.

Steve spuse râzând:

— Tu chiar *ești* un pirat, dar dacă crezi că te apropii de patruzeci, privește mai bine în oglinda retrovizoare.

— Te afli aici în misiune oficială, șerifule?

Tonul Victoriei le șterse de pe chip celor doi bărbați zâmbetele, tăindu-le cheful de a mai fredona cântece celebre.

— Nu-ți place Jimmy Buffett? întrebă Rask pe un ton de parcă acest lucru ar fi fost o infracțiune.

— Ea îl preferă pe Freddy Chopin, zise Bobby.

Șeriful fluieră încet:

— Da’ să bei, ai voie, la birou, în prezența ei?

— Eu, unul, i-am recomandat asta, explică Steve.

— Așa, Steve, dă-i înainte, distrează-te! zise ea. Sunt sigură că tu consideri lălăielile alea amărâte mai grozave decât un studiu interpretat la pian.

— O, se pare că aici cineva are nevoie de un permis pentru a se răcori puțin *License To Chill*[26]…

Steve ridică degetul mare în semn de aprobare către șerif pentru că izbutise să pună un titlu partiturii sale.

— Deci, Willis, când a fost ultima dată când tu și Jimmy ați mers la o partidă de pescuit?

— Acum vreo câteva săptămâni. Când i-am alungat pe câțiva nenorociți din Key Largo.

— Voi chiar îl știți pe Jimmy Buffett? întrebă Victoria, cu același ton de învățătoare severă și sceptică.

Cei doi bărbați chicotiră, iar Steve spuse:

— Știi, cântecul acela *A Pirate Looks at Forty* vorbește chiar despre Willis.

— Chiar așa?

Femeia zâmbi atât de dulce, încât Steve își dădu seama că de fapt ea nu credea o iotă.

— Și Steve îl știe pe Jimmy, spuse șeriful.

Victoria își înălță capul.

— Ciudat, nu a pomenit niciodată despre asta.

— Nu e mare lucru. Pescuiam și noi puțin, beam și noi un pic… Ce, tu nu te-ai întâlnit niciodată cu Chopin?

În depărtare, auziră scrâșnetul unor motoare turbo-propulsoare. Zburând la peste zece metri deasupra apei, aeronava argintie își făcu apariția, în lumina dimineții.

— Șerifule, noi trebuie să plecăm, zise Victoria înviorată. Deci, dacă mai aveți vreo treabă cu noi…

— Numai câteva întrebări, atât.

— Ai grijă, Vic, spuse Steve. Îl ai în fața ta pe Columbo din Keys.

— Pariez că da, zise ea.

— Uite una dintre legile lui Solomon: Ferește-te de un șerif care uită să-și încarce arma, dar își amintește cuvintele din *Margaritaville*.

— Willis Rask, zise Bobby, mușcându-și buzele și concentrându-se asupra unei anagrame: ISCUSIT, DAR CAM DIN TOPOR[27].

— Aici ai nimerit-o, Bobby. Stevie, l-am cercetat pe individul acela înjunghiat cu țepușa. Pe

Ben Stubbs.

— Adică desfășurați o anchetă? întrebă Steve. Tarpon n-ar trebui să se grăbească, atunci.

— Stubbs stătea la Pier House.

Rask scoase un carnețel cam răvășit dintr-un buzunar al cămășii, dând un bobârnac unei pagini.

— A cumpărat trei hărți – toate trei reprezentând sectoare din zona de est a Golfului – de la prăvălia lui Charlie Simmons, acum două zile. S-a oprit la Institutul de Oceanografie unde, pentru a avea acces, și-a folosit legitimația federală, petrecând o vreme în bibliotecă, studiind dosare pe calculator. A copiat niște hărți topografice ale fundului oceanului la câteva mile mai la vest de Boca Chica. Două nopți la rând a luat cina la Cienfuegos. A mâncat lufar[28] cu sos de mango.

Rask își ridică privirile din carnețel:

— Voi doi aveți idee de ceva din toate astea?

— Nu, spuse Victoria.

— Știam totul, mai puțin faza cu sosul de mango.

— Unchiul Steve minte, spuse Bobby.

— Știu, spuse Rask. Unchiul tău minte chiar și atunci când ar fi de preferat să spună adevărul, că ar fi mai credibil.

Întoarse încă o pagină din carnețelul său.

— După cină, Stubbs a băut două beri la Hog's Breath[29], apoi și-a petrecut câteva ore la Fat Mary's[30], dincolo de Whitehead.

— Fat Mary's? întrebă Victoria.

— O bombă cu stripteuze, spuse Steve. Apoi adăugă repede: Sau, cel puțin, așa mi s-a spus.

Rask își vârî carnețelul la loc, în buzunar. Apoi continuă:

— Asta îmi amintește, Stevie, să-ți transmit salutările Grăsanei de Mary. Oricum, chiar mă întrebam ce căuta Stubbs pe nava clientului tău.

— Pescuia, spuse Steve.

— Cercetări, spuse Victoria.

— Habar n-au, spuse Bobby.

— Văd și eu, zise Rask. Domnul Griffin ne va putea da o declarație?

— Nu, spuse Victoria.

— Da, spuse Steve. Mai târziu…

— Ce-ați zice de un test cu poligraful?

— Numai în condiții corespunzătoare, replică Steve.

— Sub nicio formă, răspunse Victoria.

Rask își scărpină un perciune.

— Voi doi faceți asta înadins, ca să scăpați de niște cetățeni cinstiți ca mine, mai repede?

— Da, răspunse Steve.

— Câtuși de puțin, zise Victoria.

Huruitul motoarelor Gramman crescu în intensitate. Aeronava se pregătea să amerizeze lângă țărm, cu botul îndreptat către acesta.

— Mai e ceva, șerifule? întrebă Victoria.

Rask își scoase ostentativ ochelarii de soare marca Oakleys, suflând peste lentile, și ștergându-le cu pulpana cămășii.

— Acum, că tot ați pomenit de asta, chiar am uitat ceva.

— Știam eu, spuse Steve.

Așteptară până când Rask își puse din nou ochelarii pe nas. Lângă țărm, hidroavionul plescăi atingând apa, apoi continuă să se îndrepte înspre plajă. Pe fuzelajul său, valurile albastre se învolburau lăsând totuși să se vadă denumirea Oceania.

— Stubbs și-a lăsat bagajul în camera sa de la Pier House. Avea o valiză cu toate cele necesare. Un laptop, documente guvernamentale, pastile împotriva acidității gastrice. Plus patruzeci de mii de dolari, în bancnote de câte o sută. Acum, voi ce credeți că făcea un simplu cetățean cu atâta bănet?

— Dădea bacșișuri grase la barul Fat Mary's? sugeră Steve.

Avionul rulă către plajă, pilotul făcându-le semne printr-un hublou lateral, deschis, al carlingii.

— Trebuie să plecăm acum, Willis, spuse Steve, acoperind zgomotul.

— A, aproape că uitasem. Încă un lucru… Ah, memoria asta, a mea!

— Haide, Willis, spuse Steve. Las-o baltă!

Rask dădu din cap, cu tristețe, trăgând cât mai mult de timp.

— Tipul acesta, Stubbs… a murit azi-dimineață.

— O, la naiba!

— Da, Steve. Mă gândeam eu că vestea are să te zdrobească. Cât despre clientul vostru, Griffin… Acum este acuzat de crimă.

Capitolul 8

DREPT ÎNAINTE, CA MOARTEA…

Lumea îmbrăcase numai nuanțe de albastru și verde. Albastrul senin al cerului, turcoazul mereu schimbător al apei, nuanțele fortifiante de verde ale nesfârșitului lanț de insule luxuriante, răspândite ca un șirag de smaralde pe o mare liniștită.

Numai Bobby părea fascinat de priveliștea pe care o putea zări prin hublourile hidroavionului. Steve mâzgălea niște cifre pe o foaie prinsă pe un clipboard, încercând să-și închipuie cât ar fi putut taxa pentru un proces de crimă, iar Victoria vorbea din nou la telefonul mobil cu Hal Griffin.

— Patruzeci de mii, în bani gheață? întrebă Griffin. De unde să fi luat Stubbs toți banii ăia, Prințesă?

— Speram că știi dumneata…

— E deja destul de aiurea că Stubbs a murit. Iar treaba asta cu banii nu face decât să înrăutățească lucrurile și mai mult. O să se găsească vreunul să spună că îl mituisem eu pe ticălosul ăla.

— Ca să facă ce?

S-ar fi zis că unchiul Grif nu se compătimea decât pe sine.

— Nu că Stubbs ăsta nu s-ar fi gândit în perspectivă. Mi-a văzut casa și mi-a zis ceva, cum că s-ar fi aliat cu cine nu trebuia. Se urcă la bordul navei mele, tot așa… Cică „Voi, ăștia care lucrați în construcții, sunteți mai bogați decât Cresus.” Doamne, Prințesă, exact cum a fost și cu Nelson și cu mine.

Auzind numele tatălui său, fata tresări.

— Ce vrei să spui?

— Blocurile acelea turn, de pe plajă, din Broward. S-au găsit niște nemernici care au pretins că i-am fi mituit pe niște polițiști din zonă, dar n-o

făcusem. Unul dintre concurenții noștri l-a plătit pe ticălos să ne însceneze asta. Iar acesta a fost unul dintre motivele care l-au făcut pe Nelson să se arunce în gol.

— Dar cine erau ceilalți, unchiule Grif?

— Doamne, Prințesă, păi nu sunt psiholog și a mai și trecut o mulțime de timp de atunci…

Fata auzi o voce în fundal, iar Griffin o anunță că urma să fie examinat de un doctor.

După ce închise telefonul, Steve spuse:

— Dă-mi voie să ghicesc… Îl mustra conștiința pe unchiul Grif și a mărturisit.

— Fă-mi și mie o favoare, Steve… Când ne vom întâlni cu Junior, lasă deoparte sarcasmul.

— De ce? N-o să se prindă unde bat?

•

Aeronava Gramman alunecă jos, pe deasupra apelor cristaline, cu motoarele torcând domol. Nimeni nu mai scosese o vorbă de treizeci de minute – asta însemnând că trecuse o jumătate de oră de când Victoria ținuse să-i reamintească lui Steve că ea deținea rolul principal, când Bobby strigă deodată:

— Delfini!

Priviră pe ferestrele avionului. Dedesubtul lor, doi delfini săreau către cer, se afundau înapoi, în apă, apoi se înălțau din nou. Și totul într-o armonie perfectă.

— Așa este, prietenii tăi, se entuziasmă Steve, întrebându-se dacă delfinii aceia formau o pereche. Se mai întreba, de asemenea, și dacă femela își urma masculul sau îi dădea indicații de tipul „Data viitoare, eu decid când sărim”. Oare masculul se simțea derutat când femela se plângea că se săturase să fie tratată ca o simplă membră a speciei sale?

— Sunt frumoși, spuse Victoria.

— Sunt *tursiops truncatus*, spuse Bobby.

Copilul se pricepea la delfini. Îi studiase, spunându-i lui Steve că, în urmă cu cincizeci de

milioane de ani, focile se întorseseră în mări, unde se transformaseră în creaturile argintii care se pot deplasa cu o viteză de treizeci de noduri și pot fi antrenate de Marina americană pentru a curăța porturile de mine. Vreme de aproape un an, Bobby fusese un obișnuit al sanctuarului delfinilor din Key Largo. În prima zi, îi cam fusese frică de acele mamifere marine. Desigur, pe atunci se temea și de oameni. Copilul prezenta toate simptomele unui copil abuzat: coșmaruri, accese de furie, tulburări în alimentație. Dar, de cum intrase în apă, delfinii păreau să-l calmeze, alăturându-i-se numaidecât, atingându-l ușor cu undele lor ca emise de un sonar, despre care Bobby spunea că parcă îl gâdilau de pretutindeni, apoi lăsându-l să-i călărească, sau înghiontindu-l prin apă cu boturile.

Un biolog marin din cadrul centrului i-a spus lui Steve că delfinii simt cumva când copiii sunt bolnavi. Ceva legat de abilitățile lor de ecolocație… Delfinii emit ultrasunete pe diferite frecvențe, ca un aparat de rezonanță magnetică dintr-un spital, după cum susține el. Dacă în apă se vor afla patru copii sănătoși și unul suferind de sindromul Down, de leucemie, de autism sau de paralizie cerebrală, delfinul se va apropia de copilul bolnav.

Însoțindu-l pe Bobby de-a lungul canalului în Key Largo și ascultând ciripitul și cârâitul delfinilor, Steve aflase toate poveștile legate de ciudatele lor puteri. Despre Jojo, docila femelă-delfin care izbise inexplicabil într-o zi o fetiță în cutia toracică. Lovitura fusese atât de severă, încât fetița a trebuit tratată în spital, unde, un examen radiologic dusese la descoperirea unei tumori în abdomen. Doctorii nu au crezut că Jojo le comunicase intenționat date despre starea fetiței, dar experții de la sanctuar erau de altă părere.

Deși nu voia să devină adeptul terapiilor New Age, Steve se gândea totuși că trebuia să fie ceva

adevărat cu privire la capacitatea de vindecare și de salvare a delfinilor.

De îndată ce se afla în apă, alături de mamiferele alunecoase, Bobby se relaxa numaidecât. Băiatul se juca bucuros cu delfinii, îi înconjura cu dragoste, se bălăcea alături de ei, împroșcând apa când ei săreau și îl stropeau. Băiatul avea și un preferat, pe Bucky, un mascul agil, cu dungi rozalii pe pântece. Bobby îl mângâia pe delfin pe coadă, imitând fluierăturile și scâncetele subțiri ale acestuia. Îi spunea lui Steve că putea înțelege limbajul delfinilor. Bucky îi spunea când se simțea obosit, sau plictisit, sau când îi era foame – și, mai cu seamă, dacă prefera să mănânce pastă sau hering întreg, la prânz. Bobby susținea că și Bucky îl înțelegea, iar Steve se întreba cum e posibil ca o relație cu o specie gen *tursiops truncatus*, având cincizeci de milioane de ani, să meargă mai ușor decât una cu o femeie a zilelor noastre.

Acum, aeronava plana pe deasupra Golfului, răcorind pentru o vreme cearta dintre Steve și Victoria. Culoarea apei era încă schimbătoare, trecând de la turcoaz la verde de smarald și de la maroniu murdar la un ruginiu șters, în funcție de adâncime, de alge și de corali. Zări umbra hidroplanului, pe când survolau insulițele miniaturale, unele acoperite de savane mlăștinoase și de delușoare împădurite, abia răsărite din ape.

Steve se gândea încă la spusele șerifului Rask. Ben Stubbs murise fără a-și mai recăpăta cunoștința. Așadar nu existau declarații gen „Griffin m-a împușcat”. De îndată ce clientul său va fi acuzat, totul avea să devină un simplu caz de circumstanță. Steve încă se mai întreba cum de mai putuse Stubbs să ridice cele două degete, pe când se afla în secția de Terapie Intensivă. A vrut să spună că fuseseră doi atacatori? Sau era doar semnul consacrat pentru a ura pace? Fusese, oare, un simplu semn de „La revedere”?

Chiar și înainte ca Griffin să fie pus sub acuzare în mod oficial, rămâneau unele lucruri de făcut. Procesul de selecție a juraților nu începea la tribunal. Acesta începea în mediile de informare în masă, răspândindu-se apoi prin cârciumi, saloane de înfrumusețare și cafenele. Steve pregătea deja o declarație în numele clientului său.

„Harold Griffin, personalitate cunoscută în domeniul construcțiilor și filantrop, regretă profund nefericitul accident pe mare în care și-a pierdut viața un funcționar conștiincios."

Steve habar nu avea dacă Griffin era filantrop, dar parcă suna mai bine așa, decât „un bogătan care construiește stațiuni-mamut, în ecosisteme care ar trebui protejate".

„Doar câteva clipe, oameni buni", zise pilotul la microfon. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul blond și țepos și chipul ars de soare. Purta pantaloni scurți safari și o cămașă bleumarin cu epoleți. Vorbea cu un puternic accent britanic și le spuse că numele său era Clive Fowles. Pronunțându-l „Foals". Îl invitase pe Bobby să joace rolul de copilot, în ceea ce numise „o magică navă zburătoare", dar băiatul, care era mereu timid în prezența străinilor, îl refuzase. Apoi se oferi să-i ducă pe toți să facă scufundări la recif, dacă durata sejurului lor avea să permită.

— Pentru orice doriți, apelați cu încredere la Căpitanul Clive, le spuse Fowles imediat ce își ocupară locurile în aeronavă. Domnul G mi-a ordonat să am grijă de domniile voastre.

— Domnul G senior sau domnul G junior? întrebă Steve.

— Domnul G și atât, spuse Fowles. El este șeful aici.

Acum, când se apropiau de Paradise Key, Steve privi către Victoria. Ea privea marea, zâmbind pentru sine.

— Ești emoționată la gândul că ai să-l revezi pe cel mai tare băiat din Pinecrest? întrebă Steve.

— Tu nu-ți amintești de prima fată pe care ai sărutat-o?

— Sarah Gropowitz. Beach Middle School.

— Te mai gândești din când în când la ea?

— Numai când expediez vreun cec către ACLU. Conduce Comitetul Asociației pentru Drepturi Egale pentru Lesbiene.

Victoria se întoarse către el, să-l vadă mai bine.

— Dar nu felul în care am sărutat-o eu a făcut-o să aleagă altă orientare sexuală, să știi, se apără Steve.

— Ai putea măcar lua în calcul legătura dintre cauză și efect?

— Rechini! strigă Bobby.

Un lucru era sigur: vreo doisprezece rechini străbăteau apa destul de puțin adâncă, peste care trecea umbra hidroplanului. Și de ce n-ar fi fost așa? Zburau peste Shark Channel, după ce tocmai ieșiseră din Upper Matecumbe Key. Deodată, doi rechini țâșniră din apă.

— Rechini rotitori[31], unchiule Steve, uite! O incursiune de căutare a prăzii!

„Semn rău”, gândi Steve, tocmai când Fowles rosti în difuzor:

— Paradise Key! Drept înainte, ca moartea.

Drept înainte, ca moartea.

Steve se gândi numaidecât la Ben Stubbs, care o luase și el *drept înainte, mort cu adevărat.* Se gândi și la Victoria, care se supărase pe el din motive pe care el personal abia le putea înțelege. Se gândi la tatăl lui, care se înfuriase pe el numai pentru că încercase să remedieze situația cu reputația lui. Cuprins de nesiguranță și de presentimente de rău augur, Steve încercă să priceapă ce se întâmpla.

„De fapt, de ce e Vic atât de iritată?”

Oare nu renunțase chiar el la obiceiurile care îi ofensau sensibilitatea feminină? Nu se mai scărpina, nu mai râgâia și nici nu mai trăgea vânturi. Nu mai era pasionat de fuste și trecuseră

luni întregi de când nu mai petrecuse întreaga noapte jucând *Ține-i și stoarce-i de bani* la cazinou. Nu numai atât, dar mai fusese și foarte îngăduitor față de cusururile ei. Ce, spusese el ceva când, săptămâna trecută, ea îi folosise aparatul de ras pentru a se epila pe picioare, punându-l înapoi, pe chiuvetă, gata să fie iar folosit, precum o macetă ruginită? Fără vreun alt cuvânt decât „Au!" Nu-i scrisese el de ziua ei un poem sexy, cu ultima strofă inspirată din dragostea ei pentru tenis? Nu arătase în niciun fel că îi apreciază efortul de a găsi o rimă pentru „Martina Hingis". Oare se gândise ea că primul lucru care îi apăruse în minte fusese „*cunnilingus*"?

Își lipi fața de hublou tocmai când avionul se înclină și începu să coboare. O insulă sclipi ieșind din apă, ca un miraj înverzit. Înconjurând linia țărmului, nu exista decât o șosea cu o singură bandă, care făcea legătura cu un dig particular, legând insula de Matecumbe Key.

Hidroavionul se îndreptă către o zonă a Golfului în formă de potcoavă. În capătul îndepărtat se afla un doc de beton, unde ar fi fost andocată *Forța Majoră*, dacă nu s-ar fi făcut bucățele, în Sunset Key. Lângă doc, se întindea nisipul unei plaje presărate cu palmieri pitici. Vreo șase egrete albe care se plimbau în apa puțin adâncă își luară zborul la auzul motoarelor avionului. O pajiște în pantă se întindea de pe țărm până la un grup de pini australieni, care înconjurau o casă mare din lemn, cu trei etaje. Panourile solare de pe acoperișul său străluceau puternic în soare.

— Toată lumea și-a prins centura de siguranță? întrebă Fowles prin difuzor. O să cam stropim la coborâre.

Avionul zbura la zece metri înălțime când pătrunse în deschizătura golfului, iar Fowles îl făcu să amerizeze, stropind apa, așa cum promisese, făcând-o să șiroiască pe hublou. Hidroavionul încetini imediat, în vreme ce cele

două elice de pe aripi încă se mai roteau, avionul devenind acum un vaporaș care se îndrepta spre țărm.

— Bine ați venit în Paradis, le ură Fowles. Junior ar trebui să ne aștepte în… Oh, ciudățenia ciudățeniilor! Ia priviți acolo, dincolo de tribord.

Steve privea deja pe hublou, așa că surprinse întreaga imagine uimitoare. Părea a fi o pereche de delfini care săreau la unison, sau un banc de rechini angrenați într-o partidă de vânătoare. Imaginea era amenințătoare și impresionantă, în același timp. Fără să știe exact de ce, simți cum priveliștea din fața lui avea un mai mare impact asupra vieții lui decât oricare alte minuni ale naturii.

Un bărbat într-un slip strâmt, țâșni din apă, cu ușurința și sprinteneala unei rachete Polaris. Ținea într-o mână un homar, iar cu cealaltă se prinse de pontonul hidroavionului. Cu o grație atletică, bărbatul se urcă pe ponton și ridică homarul deasupra capului, zâmbindu-le celor aflați în spatele hublourilor.

„A izbutit s-o zărească, oare, pe Victoria prin hublou?” se întreba Steve.

Ea îl putea vedea, cu siguranță.

Și, oare, ce o fi văzut? Sau, ceea ce era cu mult mai important pentru Steve, oare ce o fi *simțit*?

Bărbatul avea peste 1,80 metri și avea un trup de înotător. Talia perfectă, abdomenul cu cele șase pachețele de mușchi conturându-se perfect, umeri lați și brațe lungi, flexibile și musculoase. Cum ținea brațele ridicate, mușchii spatelui aveau parcă forma a două pisici de mare. Pieptul părea pur și simplu prea lat, față de restul corpului. Două șiruri de pectorali bine dezvoltați, ca niște hălci zdravene și o impresie generală de forță fizică și brutalitate. Bărbatul era bronzat, într-atât de bronzat încât zâmbetul îi părea periculos de strălucitor. Părul lung îi era dat pe spate, părând mai închis la culoare datorită apei, dar Steve putu să vadă că

bătea spre blond. Ca într-o reclamă vie la Abercrombie & Fitch, un bărbat de coșmar, gândi Steve. Dar era chiar și mai rău, căci nu era vorba numai de vreun chelner frumușel cu visuri de actor, de vreun fotomodel ori de vreun mascul „de plajă" care infestau South Beach, precum gândacii negri hotelurile. Nu, tipul acesta avea un trecut comun cu Victoria și, date fiind fisurile recent apărute în relația profesională a cuplului de la firma Solomon & Lord, Steve începea să se simtă destul de nesigur și pe relația personală dintre el și Victoria.

— Jun-ior, răsuflă Victoria, cu fața lipită de hublou, iar ceva din modul în care pronunță numele acela îl făcea să aibă conotații porno. Doamne, dar chiar că a crescut, nu glumă!

Oare i se părea lui Steve, sau respirația Victoriei aburise hubloul?

Stând pe ponton, prezentându-și mândru mușchii, Junior Griffin se întoarse complet către fuzelaj, iar Steve putu să observe o ultimă trăsătură fizică a acestuia. Umflătura respectabilă din slipul său strâmt. Steve nu era sigur în ce direcție privea Victoria, dar putea să jure că o auzise suspinând.

Capitolul 9

TIPUL ÎN SLIP

Hidroavionul rulă pe rampa de beton de pe malul apei. Bobby coborî scările, urmat de Victoria și Steve. Într-o clipă, Junior își făcu apariția, sărutând-o pe Victoria, ușor, pe buze, apoi răsucind-o pe picioare, într-o îmbrățișare strânsă.

— Uau, ești aici! spuse el. Chiar ești aici!

Ea râse de entuziasmul lui, atât de deschis și de lipsit de ironie și de sarcasm.

El o lăsă ușor înapoi, pe doc, de parcă ar fi fost făcută din sticlă, privind-o în ochi.

— Tori, să știi că chiar mi-a fost dor de tine!

„Tori!” Nu-i mai spusese nimeni așa de când avea 12 ani. De fapt, nimeni, în afară de Junior, nu-i mai spusese așa vreodată, iar acum i se părea că apelativul acesta suna atât de dulce și de afectuos, încât simți cum roșește.

Junior făcu niște glume cu Steve și cu Bobby, dar fără a o scăpa din ochi pe Victoria. Oare zâmbetul lui fusese întotdeauna atât de strălucitor, se întrebă ea, și gropițele la fel de adânci? Ochii lui erau de un albastru adânc, aproape ca și culoarea fardurilor ei marca Adriatic Azure. Îl privi ștergându-se cu un prosop și trăgându-și o pereche de pantaloni scurți de pânză peste slip. Nuanța aurie a pielii lui, gustul sărat al apei mării din sărutul lui, căldura brizei mării… erau tot atâtea senzații care o asaltau.

Cu pieptul dezvelit și cu picioarele goale, ca un Tarzan frumos, Junior își conduse vizitatorii până la casă, pe o potecă pietruită, la Casa del Sol, după cum scria pe un însemn cioplit în zidul din bolovani de mărgean.

— Mi-a spus tata cât de frumoasă ești, dar, uau, am rămas fără cuvinte.

— Ești drăguț că spui asta, spuse ea, sigură că, aflându-se atunci alături de ea, Steve nu prea se simțea în largul lui.

— Și că ești și o avocată iscusită. Uau!

Acest „Uau!” părea un element de bază în arsenalul verbal al lui Junior. E adevărat că nu fusese el niciodată șef de promoție la Pinecrest, dar fusese votat drept Cel Mai Popular. Și acum, când se transformase în acest Adonis de bronz, tot ce putea gândi Victoria era „Uite că nu e totul să obții premiul de Student Merituos Național!”…

— Au trecut atâția ani, zise Junior, lăsând fraza în aer.

— Așa e, răspunse Victoria.

— Îți mai amintești de petrecerea costumată a lui Bunny Flagler, la La Gorce?

Ea zâmbi amintindu-și.

— Tu erai Zorro, iar eu Wonder Woman.

— Ne-am strecurat până lângă elevii dintr-a opta.

— Și s-au declanșat aspersoarele… râse Victoria, amintindu-și de punch-ul acidulat, de orchestra interpretând melodii ale trupei Eagles și de sărutările furate în noaptea umedă.

Steve își drese vocea, cu sunetul mârâitului unui câine.

— Eu am mers o dată la o petrecere costumată îmbrăcat ca David Copperfield.

— Grozav magician, zise Junior.

— Ca personajul lui Dickens, îl corectă Steve.

— Am înțeles.

— Era un orfan, ca și mine…

— Dar tu nu erai orfan, unchiule Steve, zise Bobby.

— Aș fi vrut să fiu.

— De ce? întrebă Junior.

— Nu sunt sigur că ai înțelege, zise Steve. Tu locuiești în Casa del Sol, în timp ce eu am crescut în Casa Umbrelor.

— Poate că avea nevoie doar de câteva decorațiuni, zise Junior, iar Victoria simți cum o cuprinde dezamăgirea. Oare aluziile la literatură trecuseră pe lângă el ca un catamaran cu pânzele întinse? Pe urmă Junior începu să râdă, dându-le de înțeles că glumise.

— Uneori mi-aș dori să am o educație dickensiană. Asta întărește caracterul, nu-i așa?

— Cu Steve n-a funcționat, zise Victoria.

„Ce zici de asta, Steve Spintecătorule? Cel mai tare băiat din Pinecrest îți răspunde în cunoștință de cauză."

Drumul urca ușor, în vreme ce cărarea pietruită cotea prin spatele unui pâlc de cocotieri.

— Steve, te miști ca un atlet, zise Junior.

— Adică te uiți la fundul meu? i-o întoarse Steve.

— Nu, vorbesc serios. După felul cum mergi. Cu grație…

— Unchiul Steve a jucat baseball la Universitatea din Miami, anunță Bobby mândru.

— Ai văzut? spuse Junior. Mi-am dat seama.

Victoria surprinse momentul. Erau acolo Steve și Junior, primul supărat ca un sconcs, iar cel din urmă, emanând farmec prin toți porii. Sincer și încrezător. O persoană deosebit de plăcută.

— Unchiul Steve încă deține recordul bazelor furate din play-off-uri, continuă Bobby.

— Uau, spuse Junior. Fiecare joc din College World Series?

— Da, dar nu mă dau mare cu asta.

— Sigur că nu, spuse Bobby. Te-ai ales cu al treilea pickoff.

— Serios? Asta e chiar o performanță? Să te trezești de trei ori cu pickoff…

— Ghinion, se apără Steve. Am alunecat sub tag.

— Dar, unchiul Steve a pățit-o rău, adăugă Bobby. Chiar la finalul jocului. Probabil că asta i-a

costat afară titlul pe ’Canes. De aceea i s-a spus de atunci „Ultimul Solomon afară”.

— Mersi mult, puștiule! spuse Steve.

— Mare păcat, Steve, zise Junior. Nici nu mi-a trecut prin minte…

Atunci Victoria își dădu seama. Chestia aia cu „te miști ca un atlet”. Junior îi întinsese lui Steve o capcană. Chiar intenționase să aducă discuția spre cel mai umilitor moment din viața lui Steve.

Nici nu mi-a dat prin minte? *Sigur*! *Ba a știut perfect ce face*.

Asta însemnând că îl cercetase pe Steve. Și presupunea că și pe ea. Și mai însemna și că Junior cel adult era mai mult decât un tip bronzat și cu pectorali uimitori.

— Mie îmi plac sporturile individuale, spuse Junior, în timp ce se apropiau de casă. Poate și pentru că am fost singur la părinți.

— Și eu mi-aș fi dorit să fiu așa, zise Steve.

— Dar atunci eu n-aș mai fi, unchiule Steve, zise Bobby.

— Așa e, ai dreptate. Îmi retrag cuvintele. Și mă bucur că soră-mea e nebună, că altfel nu ai mai sta cu mine.

Aleea se termina la casă, punctul cel mai înalt de pe insulă. Pe o parte a casei se afla un heliport. Pe cealaltă parte, o piscină. Și, coborând ușor, o plajă privată, cu nisipul alb. Cum mergeau ei așa, Junior le vorbi despre dragostea lui pentru apă. Făcea windsurfing și kitesurfing, înot de performanță și scufundări. Dar mai ales îi plăceau scufundările libere la Cabo San Lucas, unde se scufunda cât de adânc putea, fără alte rezerve de oxigen decât aerul tras în plămâni.

Le spuse despre antrenamentul fizic riguros, pretinse că își putea ține respirația timp de cinci minute și douăzeci de secunde, și își putea reduce pulsul, în mod conștient, la douăzeci de pulsații pe minut. Le povesti apoi despre fiorul îngrozitor pe care îl simți când ești legat cu un cablu, coborând

pe o distanță de 121 metri – recordul mondial fiind de 170 metri, dar scafandrul murise – și despre durerea arzătoare din pieptul său când plămânii atinseseră dimensiunea unui pumn. Le povesti cum țâșnise apoi înspre suprafață, ca o rachetă umană, pe sania de apă acționată pneumatic, despre halucinațiile produse de narcoza cu azot, despre groaza că inima și creierul aveau să-i explodeze. Iar aceasta fusese factorul declanșator, descărcarea electrică a sportului, faptul de a fi conștient că, ori de câte ori își punea costumul de scafandru, îl provoca pe Îngerul Morții însuși.

Și când își încheie povestirea, fu rândul Victoriei să exclame „Uau!”

•

În timp ce se apropiau de treptele din mărgean care duceau către intrarea principală în Casa de la Sol, Steve întrebă:

— Și ce căuta Ben Stubbs pe nava tatălui dumitale?

Pusese întrebarea atât de rapid, încât Victoria fusese luată pe nepregătite.

„La naiba, iar încalcă promisiunea că îmi va lăsa conducerea…”

— Ei, asta e o poveste mai lungă, spuse Junior.

— Are cumva vreo legătură cu *Oceania*? întrebă Victoria, pentru a-l lipsi pe Steve de importanța pe care și-o aroga.

— Are toate legăturile imaginabile cu asta, încuviință vesel Junior. În cazul în care tata nu v-a explicat, *Oceania* urma să devină un hotel plutitor.

— Dar nu este o navă de croazieră? întrebă Steve.

— Credeți-mă, nu e nimic de genul ăsta.

— Și unde ar fi construit hotelul? lansă Victoria o nouă întrebare, înainte ca Steve să poată continua.

— În Golf. La vreo șase kilometri și jumătate la vest de Boca Chica.

În vreme ce Steve și Victoria se străduiau să-și imagineze cam pe unde venea asta, Bobby interveni.

— Acesta e un sanctuar marin. E vorba de un recif uriaș și de miliarde de pești.

— Așa e, spuse Steve. Protejat la nivel federal. Cum puteți construi acolo?

— De aceea Stubbs era atât de important. El era omul EPA care lua hotărârile.

— Și ce a hotărât? întrebă Victoria.

— A fost de acord. Pregătise deja un proiect al raportului său. Stubbs acceptase, cu toate măsurile de siguranță pentru protejarea recifului. Nu mai trebuia decât să discute cu voi doi despre formalitățile pentru permise.

— Deci tatăl tău n-ar fi avut motive să-i dorească răul? întrebă Victoria, când se opriră pe treapta de sus.

— Dimpotrivă, răspunse Junior. Stubbs avea o importanță crucială în obținerea acordului pentru proiect. Oricine l-a ucis a dorit să oprească proiectul *Oceania*.

— Tatăl tău ți-a spus ce s-a întâmplat pe navă? întrebă Steve.

— Numai că a coborât pe scară, l-a văzut pe Stubbs cu țepușa în piept, a încercat să urce din nou pe punte, apoi cineva l-a lovit și a leșinat. Și-a revenit, iar apoi a leșinat din nou. Următorul lucru de care își amintește este momentul când s-au zdrobit pe plajă.

„Exact ce ne-a spus și nouă unchiul Grif”, gândi Victoria, apoi întrebă:

— Dar ce era cu toți banii ăia aflați la bord?

— Asta e mania tatei. Îi place să simtă că are grămezi de bani primprejur.

— Dar banii se aflau în saci impermeabili, spuse Steve. De asta ce mai zici?

Junior ridică din umeri:

— Pe o navă, nu e un lucru chiar lipsit de sens, nu?

— De fapt, sunt multe lucruri care chiar sunt lipsite de sens. O sută de mii la bordul navei. Patruzeci de mii în camera de hotel a lui Stubbs. Țepușa din pieptul lui Stubbs.

— Mai trebuie să vă spun ceva, spuse Junior. Ceva care mă face să mă simt îngrozitor.

— Ce anume? întrebă Victoria.

— Într-un fel sunt responsabil pentru moartea lui Stubbs.

— Cum? întrebară cei doi, într-un glas.

— Țepușa a fost trasă din harponul meu.

LEGILE LUI SOLOMON

4. *Poți păcăli un juriu cu un eveniment neverosimil. Al doilea astfel de eveniment este mai greu de crezut, iar al treilea îți va trimite clientul direct la închisoare.*

Capitolul 10

PUPĂCIOSUL DIN RECIF

— Trebuie să vă arăt ceva care ar putea explica multe, zise Junior.

— Harponul, spuse Steve, încercând să se mențină pe această pistă. Sau poate ne explici ce s-a întâmplat.

— Nicio problemă. Dar aici e vorba de mult mai mult decât de o simplă armă.

Junior Griffin îi conduse apoi pe cei trei prin coridorul casei, cu podele din calcar și panouri bogate, de lemn. Pe unul dintre pereți se aflau picturi viu colorate, care păreau a fi de origine haitiană. Pe un alt perete se aflau pești împăiați, cu gurile larg deschise, și cel mai mare ton pe care îl văzuse Steve vreodată. Rotofei și argintiu, cu o dungă galbenă de-a lungul corpului, exemplarul să tot fi măsurat vreo doi metri lungime. Lângă acest grăsun, se afla un exemplar încă și mai impresionant. Un pește cu dungi albastre, cu solzi ascunși și cu obrajii scofâlciți care, după cum scria pe plăcuța de alamă de lângă el, cântărea 122,92 kilograme și fusese capturat de Al Griffin, lângă coastele Cubei, cu o undiță-test pentru greutatea de 10 kilograme. Probabil că fusese o luptă pe cinste, judecând după inscripția „*Locul al doilea, Turneul Internațional de Pescuit Ernest Hemingway*”. Preț de o clipă, Steve se întrebă dacă proprietarului *Forței Majore* i se păruse vreodată satisfăcător locul al doilea.

— Am o colecție destul de impresionantă de harpoane și de sulițe, spuse Junior. Excalibur, Rhino, Beuchat, plus alte câteva, clasice, artizanale, din mahon și tec, de prin anii cincizeci-șaizeci. Și mai am și unele fabricate de mine. Cu opt legături, și cu care poți doborî un ton de zece kilograme.

Însă ceea ce voia Steve să afle era cine doborâse un om de 72 kilograme, funcționar important al statului.

— Dar arma cu care a fost împușcat Stubbs, spuse el, unde o țineați?

— Într-un compartiment de pe *Forță Majoră*. Obișnuiam să trag cu ea în homari.

— Dar este ilegal să prinzi homari cu harponul, spuse Steve, luând acum în calcul și un mandat civil de arestare.

— Poate numai în apele Floridei. Nu și în Bahamas.

„Atunci cine l-a străpuns pe Stubbs, băiete? Treaba asta e ilegală pretutindeni.”

Intrară apoi într-o cameră de zi deschisă, cu pereți rotunjiți, înaltă cât două etaje. Ferestrele dădeau către golf, unde frunzele palmierilor fluturau în bătaia brizei. Pretutindeni vedeai lucruri confecționate manual, din lemn. Podelele erau din lemn de arțar, grinzile din rășinoase, panourile din lemn de cireș. Lui Steve i se părea că locuința semăna cu interiorul unui iaht luxos.

— Tatăl dumitale știa unde păstrai arma?

Junior ridică din umeri, iar deltoizii săi se încrețiră ca loviți.

— Arma era amestecată printre alte ustensile de pescuit. Sunt sigur că a zărit-o, dar mă îndoiesc că tata ar ști să încarce o armă de genul ăsta.

— Dar dumneata știi.

— Desigur.

— In-te-re-sant. Foarte interesant.

Steve încerca să facă vorbele să sune profund, dar nu izbuti decât să le facă să sune ca o dojană afectată, chiar și pentru propriile urechi.

— Și ce mare brânză? întrebă Junior.

„Marea brânză” era, după cum gândea Steve, că urmărea să plaseze arma în mâna oricui altcuiva decât a clientului său. Iar dacă mâna aceea îi aparținea lui Zorro de la petrecerea costumată a lui Bunny Flagler, era cam aiurea.

— Chiar așa, Ste-phen. Rostit de Victoria, numele său suna ca cel al unui streptococ. Ce mare brânză?

Era enervată și Steve știa asta. Îi promisese să o lase pe ea la conducere și chiar intenționase asta inițial. Dar îndată ce ajunseseră acolo, de îndată ce jocul începuse, pur și simplu nu mai putuse să dea înapoi. Doar jucai în locul lui Alex Rodriguez…[32].

Bobby fluieră ușor.

— Se pare că unchiu' Steve vrea să arunce vina pe cel mai tare băiat din Pinecrest.

— Știu, Bobby, spuse Victoria. Voiam numai să-l aud pe Steve spunând-o.

Steve și-ar fi dorit ca Bobby să nu fi avut obiceiul acela enervant de a spune numai adevărul, adevărată anomalie la familia Solomon. Întorcându-se către Junior, Steve întrebă:

— Unde erai tu când tatăl dumitale și Stubbs ieșeau pe mare?

— Înotam.

— De unul singur?

— Doar sunt băiat mare, Solomon.

Bobby spuse:

— Ceea ce vrea să spună unchiul Steve este dacă ai un martor al acestui alibi.

Junior izbucni în râs.

— Numai baracuda care se ținea după mine.

— Grozav, spuse Bobby.

— Ascultă, Solomon. Eu nu am avut motive să-l omor pe Stubbs.

— Nu ai avut motive aparente, îl corectă Steve.

— Nu fi idiot, Steve, zise Victoria.

— E în regulă, Tori, interveni Junior. Știu că voi aveți o sarcină de îndeplinit.

În vreme ce urcau la etajul al doilea, pe scara din lemn de arțar, el zise:

— Dacă vă interesează, eu aș avea o teorie în legătură cu cele întâmplate.

— Și care ar fi aceasta? întrebă Victoria, cu nerăbdare.

„Sigur…” gândi Steve. „Arată-ne și altceva în afară de bicepșii tăi proeminenți”.

— Cred că Stubbs putea să fi găsit arma și să fi început să se joace aiurea cu ea, spuse Junior. E un model pneumatic mai vechi. Marca Poseidon 3000. Pune accentul mai mult pe presiunea aerului, decât pe benzi. Dacă încerca să scoată o țepușă de pe țeavă, și o făcea în mod greșit, arma se putea declanșa.

— Dar de ce ar fi vrut Stubbs să încerce măcar să manevreze o armă? vru să știe Victoria.

Junior ridică din nou din umeri, arătându-și din nou mușchii frumos conturați.

— Dar copiii de ce iau revolverele taților lor din noptiere?

— Dar, dacă Stubbs s-a împușcat singur, cine i-a venit de hac tatălui dumitale? întrebă Steve, înainte ca Victoria să poată strecura vreo altă întrebare.

— Nimeni. După ce tata l-a descoperit pe Stubbs, s-a repezit pe scări, ca să urce din nou pe punte. Tata băuse – de fapt amândoi băuseră – și era cam agitat. Treptele erau ude, iar el alunecă și cade, lovindu-se la cap.

Se opriră în fața unui set de uși duble, iar Junior pescui o cheie dintr-un buzunar al pantalonilor săi scurți. Junior nu-și încuia armele de rezervă, gândi Steve, dar avea nevoie de câte o cheie pentru fiecare încăpere pe care voia să le-o arate lor.

— Eu sunt în stare să le vând chiar și aligatorilor teren în mlaștină, zise Steve, dar povestea asta pute de departe a macrou mort. Problema este că ai combinat prea multe improbabilități.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Spune-i tu, Vic.

Femeia îl țintui cu o privire care îi spunea că nu-i plăcea să primească ordine. Apoi spuse:

— Aceasta este una dintre teoriile lui Steve.

— Nu e vorba numai de o teorie. Este o lege. Legea Solomonică a Complexului de

Improbabilități. Vic, fă tu introducerea.

Din nou, femeia îi aruncă o privire ucigașă lui Steve.

— Ideea că Stubbs s-a împușcat singur este un eveniment improbabil, spuse Victoria. Faptul că tatăl tău ar fi căzut de pe scară și și-ar fi pierdut cunoștința este un al doilea eveniment de acest fel. O ambarcațiune fără pilot, zdrobindu-se de exact acea plajă lângă care ar fi trebuit să ancoreze, este un al treilea. Aici e vorba de un efect de multiplicare. Fiecare eveniment improbabil face ca și celelalte să fie greu de crezut.

— Și mai ușor de condamnat de către un juriu, spuse Steve.

— Să spunem că un oarecare iese cu barca la pescuit în Ajunul Crăciunului, deși până atunci nu a avut nicio treabă cu pescuitul, spuse Victoria. Iar soția lui, care este însărcinată, dispare în aceeași zi. Câteva luni mai târziu, cadavrul femeii și al copilului ei sunt scoase la mal în aproape același loc în care omul s-a dus la pescuit. Loc în care omul s-a întors, pretinzând că fusese în altă parte.

— Cazul Scott Peterson, zise Junior, descuind ușile.

— Apărarea lui comporta prea multe evenimente improbabile, spuse Victoria când intrară într-o încăpere întunecată, care părea și mai răcoroasă decât restul casei.

Steve zâmbi în sinea lui. Oricât se plânsese Victoria de modul în care el practica avocatura, își însușise tehnicile lui.

„Cum de nu-și dă seama ce echipă grozavă formăm?”

— Steve a creat o formulă matematică în jurul teoriei sale, continuă ea.

— Una dintre legile lui Solomon, zise Steve. Eu o numesc *împătrirea improbabilităților*: „Dacă există o șansă din trei de a convinge jurații de un eveniment improbabil, ai o șansă din nouă de a-i convinge de două asemenea evenimente, și…”

— O șansă din optzeci și una de a-i convinge de trei evenimente improbabile, calculă Bobby.

— Exact. Cu alte cuvinte, nicio șansă, cât de mică.

Junior apăsă un întrerupător și pe tavan se aprinse un cerculeț de lumină. Se aflau într-o încăpere uriașă, fără ferestre, scăldată în umbre.

— Ceea ce am să vă arăt, spuse Junior, n-au văzut decât foarte puține persoane. Stubbs era una dintre ele.

Steve privi cruciș, încercând să distingă forma care se ridica în mijlocul încăperii, dar nu putu vedea decât umbre. Toate astea erau puțin prea teatrale pentru gustul lui. Avea senzația că Junior punea în scenă un spectacol pentru ei. Sau, și mai probabil, pentru Victoria.

— Trebuie să aflați câte ceva despre experiența mea în domeniu, pentru ca toate astea să capete sens, spuse Junior.

Cum stăteau cei patru în penumbra răcoroasei încăperi, Junior își petrecu următoarele câteva minute explicându-le că, de-a lungul anilor, cu tot timpul acela petrecut sub apă, devenise un ecologist convins.

Salvați balenele.
Protejați reciful.
Interziceți năvoadele în care se prind tonii.

Toate acțiunile ecologiste în care Junior pretindea că ar fi investit grămezi de bani probabil că acum constituiau un soi de răscumpărare pentru acțiunile tatălui său. Hal Griffin, după cum admitea și fiul lui, era un adevărat tsunami când venea vorba de ecosisteme. Punându-i pe fugă pe rivalii din apele sale, aproape scufundând o ambarcațiune a militanților Green Peace în Portul Sydney răsturnându-i cu o barjă, taică-său era un tâlhar de primă mână, un pirat All-Pro, iar

proiectele lui o adevărată spălare nerușinată de bani, o catastrofă păguboasă, un dezastru ecologic. Plaje erodate în urma construcțiilor de apartamente pe țărm, în Filipine, masacrarea în masă a peștilor după asanarea unui port, o scurgere deficitară a apelor de canal ale unei comunități îngrădite din Insulele Caicos.

— Oriunde se îndrepta tata, ecologiștii erau pe urmele lui, cu artileria grea.

Dar tata mergea și el după ei cu armele la bord? se întrebă Steve. În schimb fiul, după cum recunoscuse și el, lipsit de modestie, era un fel de Sir Galahad al Adâncurilor.

— Poate ați auzit de cei trei lipicioși, spuse Junior. Pe mine numiți-mă atunci „*Pupăciosul din recif*”. M-am scufundat în toate regiunile cu corali. Și toți sunt cam pe ducă. Recifele de corali sunt pentru ocean ca pădurile tropicale.

— Și ce au toate astea în comun cu *Oceania*? întrebă Steve.

— Acum vreo câțiva ani, continuă Junior, mă certam cu tata și-i ziceam ceva de genul: „Tu n-o să ai liniște până nu vei construi un cartier rezidențial chiar deasupra recifului de corali”. Și tata a luat asta ca pe o provocare. S-a interesat unde exista un recif de corali aflat la cel puțin trei mile nautice depărtare de țărm, față de o țară anglofonă, cu o medie a populației de cel puțin trei milioane.

— De ce tocmai trei mile? întrebă Victoria.

— Ca să fie în afara apelor teritoriale, spuse Junior.

— Regula salvei de tun, spuse Bobby și cu toții îl priviră ca pe cel mai inteligent puști de clasa a șasea. Datează de pe vremea piraților. Acum patru sute de ani, distanța cea mai mare până la care putea ajunge o ghiulea trasă cu tunul era de trei mile. De aici a rezultat legea aceasta.

— Vă mulțumim, domnule History Channel, spuse Steve, apoi se întoarse spre Junior. Dacă te

afli în afara limitei de trei mile, poți conduce un cazinou. Asta era ideea?

— Exact. Dar ne aflăm încă la o distanță mai mică de două sute de mile în afara ZEE.

Steve îl privi fără expresie.

— Zonei Exclusive Economice, traduse Bobby.

Apoi adăugă încurcat:

— Cunosc majoritatea acronimelor federale. De asemenea, și majoritatea plăcilor de înmatriculare interzise de statul Florida.

— Să nu începi! îl avertiză Steve.

— GR8CUM, spuse Bobby. IWNTSEX.

— Bobby…

— BIGPNS.

— Calmează-te, copile!

— Pentru că ne aflăm în ZEE, continuă Junior, guvernul federal are încă jurisdicție asupra dezvoltării. Astfel încât avem nevoie de un raport de evaluare a mediului pentru a obține permisiunea autorităților.

— Ben Stubbs, de la EPA, medită Victoria.

— Da. Tocmai de aceea, tata a trebuit să îndeplinească toate formalitățile necesare. A blestemat el asta, cât a durat, dar le-a îndeplinit. Și iată rezultatul.

Junior apăsă un alt buton și toată încăperea aceea imensă fu scăldată într-o lumină plăcută.

— Iată *Oceania*! spuse el.

Văzură înfiripându-se în fața lor o dioramă[33] tridimensională, care să tot fi măsurat vreo zece metri lungime pe doi metri înălțime. De la podea până la înălțimea umerilor lor era oceanul – sau cel puțin o redare a acestuia, completă, cu pești miniaturali, plasticizați. Plutind la suprafața apei, se aflau trei clădiri în formă de papanași, comunicând între ele prin pasaje acoperite. Din partea inferioară a fiecărei clădiri, se îndoiau în diferite unghiuri cabluri din oțel, care erau apoi fixate pe fundul oceanului. Într-o parte a clădirii centrale se afla un port cu aproape două sute de

ambarcațiuni miniaturale, în vreme ce omuleți din plastic făceau semne vesele cu mâna de pe chei. Deasupra hotelului, suspendat în aer printr-un fir, se afla un hidroavion, o versiune mai mare a aparatului care îi adusese pe ei în Paradise Key.

— Clădirea centrală este cazinoul, spuse Junior. Peste douăzeci și unu de mii trei sute de metri pătrați de încăperi pentru jocuri mecanice, Blackjack, barbut, ruletă, keno, pocher… Lucrări, nu glumă! Și, spre deosebire de Atlantic City sau Las Vegas, nicio taxă de plătit. Sau, cum îi place tatei să spună, „Unchiul Sam nu-i rudă cu mine”.

— Dar cum o să-i duceți pe oameni acolo? întrebă Victoria.

„Foarte practic”, gândi Steve.

— Cu hidroavioane, ambarcațiuni private, ambarcațiuni cu aripi portante care să plece de la țărm la fiecare treizeci de minute.

— Dar în cazul uraganelor? întrebă Steve.

— Vom evacua hotelul, firește, spuse Junior. Dar metodele noastre de construcție sunt revoluționare. Cabluri împletite de oțel fixează clădirile pe fundul oceanului, dar sunt flexibile, permițând clădirilor să se ridice și să se coboare odată cu valurile înalte. Simulările pe computer arată că putem rezista unor furtuni de gradul patru.

— Dar furtunilor de gradul cinci? întrebă Steve.

— Statistic, asemenea furtuni sunt improbabile. Doar două astfel de furtuni au lovit Statele Unite.

Bobby se amestecă și el în discuție.

— Este vorba despre Camille, în 1969, și Andrew, în 1992.

Băiatul urmărea și Canalul Meteo.

— Dar nu le-ai luat în calcul și pe cele dinainte ca Serviciul de Monitorizare a Vremii să instituie sistemul actual numeric de măsurare, spuse Steve.

— Avem încredere că hotelul nostru poate suporta chiar și cea mai rea dintre furtunile potențiale statistic, zise Junior.

„Cea mai rea dintre furtunile potențiale statistic, nu e rău”, gândi Steve, acordându-i puncte bonus lui Junior pentru debitul verbal avocățesc ermetic. Tipul era mai inteligent decât părea la o primă vedere a masei sale musculare.

— Și încă nu ați văzut partea cea mai tare, spuse Junior. Uitați-vă puțin la Clădirea Trei. Noi îi spunem „Atlantis”.

Ocoliră, ajungând în cealaltă parte a dioramei. Aici fundul oceanului era înălțat, pe măsură ce se apropia de cea mai mare dintre clădirile în formă de papanași. Dar nu mai era doar un fund nisipos. Era un recif de corali în miniatură, înghețat în plastic, reprodus până în cele mai mici amănunte. Corali „Coarne-de-cerb” arătând chiar ca niște coarne de cerb, evantaie de alge, agitându-se în semn de bun venit, corali-creier canelați, arătând ca un creier uman, o morenă scoase capul dintr-un zgârie-nori al unui coral-coloană. Înotând pe deasupra și printre coralii recifului, erau pești uriași albaștri, pești-înger, de un albastru strălucitor, pești-papagal multicolori, tarpani uriași, broaște țestoase de mare și alte creaturi cărora Steve nici nu le cunoștea numele.

— Atlantisul pare să se fi scufundat, zise Victoria, arătând dedesubtul clădirii.

Acest papanaș părea mai degrabă o farfurie plutitoare, cu o parte a clădirii sub suprafața apei și hublouri sub nivelul mării.

— Ideea mea, zâmbi Junior, iar gropițele din obraji părură deodată ca niște răni de glonț. Trei sute de camere de hotel sub nivelul mării. Poți vedea peștii înotând pe la fereastra ta.

Și, de fapt, chiar în acel moment zăriră doi rechini trecând prin dreptul unui hublou. Să se înfioare rusticalii Omaha fără ca măcar să se fi udat la picioare.

— Dacă priviți îndeaproape pasajele care leagă clădirile între ele, veți vedea că podelele sunt transparente. Faceți o plimbare din restaurant până

în cazinou și vă veți plimba prin cel mai mare acvariu din lume.

— Incredibil, murmură Victoria. Hotelul este o imensă navă cu fundul din sticlă.

Junior zâmbi.

— I-am spus tatei că majoritatea oamenilor nu vor mai dori să facă scufundări sau incursiuni subacvatice. Deci, dacă tot construiești un hotel deasupra unui recif, de ce să nu aduci reciful chiar în hotel? Sau al naibii de aproape de acesta, în orice caz.

— E cu adevărat o chestie, spuse Victoria.

Veneraţia din vocea ei sună de parcă Junior tocmai i-ar fi arătat *Mona Lisa* și i-ar fi spus că a pictat-o chiar el.

„Mare brânză!” gândi Steve. „Puștanul cel bogat le-a zis arhitecților să facă hublouri în camerele de hotel. Și acum ce vrea? Premiul Nobel?”

— Aici, tata m-a surprins, spuse Junior. Costurile construcției vor fi astronomice, așa că într-o primă fază s-a oprit. Un adevărat simț de *arrière-pensée.*

— Urăsc când se întâmplă asta, zise Steve, gândindu-se „*Ce naiba a zis acolo*?”

— Asta înseamnă că a avut dubii, piui Bobby. Nesiguranță. Ezitare.

— Dar tata este foarte inteligent, continuă Junior. S-a gândit și și-a dat seama că atracția de marketing era reciful cu camerele subacvatice ale hotelului chiar deasupra lui. Acesta a fost atracția principală. Nu mai există nimic asemănător, nicăieri în lume.

Junior îi dădu înainte cu cea mai modernă uzină de desalinizare, cu generatoarele solare, cu uzina de reciclare care macină resturile mâncărurilor scumpe, transformându-le în hrană pentru pești. Steve nici nu-i acorda multă atenție. În schimb, încerca să-și dea seama ce fel de om era Junior Griffin, artistul din liceu, devenit scufundătorul lat

în spate, care emana doze mortale de testosteron prin toți porii.

— Deci, ceea ce ar fi putut fi un dezastru ecologic va fi o rază de lumină pentru întreaga lume pentru construcțiile sigure în zone care trebuiau protejate, spuse Junior. Construcții în armonie cu natura.

„Doamne, ce mai cuvântare demnă de Kiwanis[34]!”

— Probabil că trebuie să fii foarte mândru, zise Victoria cu o voce sugrumată, al cărei ton fu interpretat de Steve ca „Ești cel mai sexy și mai minunat bărbat din univers, și, dacă scap de prietenul meu actual, aș vrea să-ți dăruiesc copii, în nouă luni, începând chiar de azi”.

Steve încercă să-și facă o părere despre tipul ăsta, dar îi era greu să rămână obiectiv, din cauză că Victoria reușea să îl tot scoată din pepeni. Dar îi dădu prin cap că poate se înșelase în privința lui Junior. Eforturile acestuia de salvator al planetei păreau sincere, la urma urmelor. Desigur, faptul de a nu fi nevoit să-și câștige pâinea de zi de zi îți lasă destul timp să ai tot felul de hobby-uri. În liceu, Steve devenise membru al ACLU[35]. La vremea aceea avea puține convingeri politice, dar își închipuise că militantele de stânga din colegiile mixte erau mai ușor de agățat.

Un gând hoinar începu să-l chinuiască, o vagă bănuială că era ceva în neregulă cu Domnul Perfecțiune. Dar, oare, ce era?

După o clipă, Steve își dădu seama că întreaga sa capacitate de a gândi logic fusese afectată de gelozie, invidie și teamă.

„Ticălosul acesta e prea perfect ca să fie adevărat”.

Ceea ce însemna că era un prefăcut. Și, cu puțin noroc, era și criminal pe deasupra.

Capitolul 11

SECRETELE PĂSTRATE DE PĂRINȚI

— Îți mai amintești de vremea când tatăl tău ne ducea la chioșcul acela cu hotdogi de pe drumul pietruit? întrebă Victoria.

— La Fun Fair, spuse Junior.

— Mâncai câte zece crenvurști picanți, dacă erai provocat…

— Doisprezece. Cu ceapă. Și mi se făcea rău pe bancheta din spate a Bentley-ului lui taică-meu.

— Și îți mai amintești ce am făcut la petrecerea ta aniversară, când ai împlinit paisprezece ani? îl întrebă ea.

— Am înotat goi în piscina venețiană.

— Nu. Ne-am scrijelit numele pe scoarța unui ficus bengalez.

— Așa e. În Bayfront Park, își aminti Junior. Și ne-a gonit un gardian.

— Și am sărit peste zidul de beton, ca să ne ascundem.

— Dar era, de fapt, un dig și ne-am trezit într-un metru și jumătate de apă.

Începură să râdă. Cel puțin, așa făcură două dintre cele trei persoane prezente. Înfățișarea lui Steve era și serioasă, și distantă, de parcă ar fi fost frământat de un lucru pe care nu-l putea schimba, cum ar fi rata de schimb a dolarului.

— V-aș putea chema înapoi pe voi doi de pe Aleea Amintirilor, o clipă?

— Sigur, răspunse Junior.

„Chiar trebuie?” se întrebă Victoria, în gând.

— Încă nu am văzut nicio referire în ziare despre *Oceania*, începu Steven. În Keys nu s-a auzit niciodată despre ea.

— Tata nu a vrut ca industria jocurilor de noroc să afle cu ce ne ocupam noi, înainte să obținem permisul federal, explică Junior. Ce credeți că ar fi

făcut rivalii noștri din Atlantic City și de la cazinourile din Golf ca să ne oprească?

— Ar fi mituit unul sau doi senatori, sugeră Victoria.

— Și dacă nici așa n-ar fi mers?

— L-ar fi omorât pe Stubbs, făcând să fie acuzat de asta tatăl dumitale, spuse Steve. Sau insinuezi că asta ar fi fost opera vreunuia dintre rivalii noștri?

— Cine altcineva ar fi avut un motiv mai bun s-o facă? întrebă Junior.

•

Trecuse un sfert de oră de când Junior încuiase la loc ușile duble ale sălii *Oceania*. Cei trei adulți – dacă îl numărăm și pe Steve – stăteau pe șezlonguri pe o punte exterioară, contemplând golful. O carafă cu margarita, un platou cu de tortilla-chips și guacamole[36] se aflau pe o masă, sub o umbrelă. O fântână arteziană se revărsa într-un mic lac, în care înotau pești și lebede cu gâtul lung. Bobby se bălăcea în lac, încercând să le vorbească lebedelor pe limba lor.

Mobilul lui Junior sună de câteva ori, fiind căutat de reporteri. Urmând instrucțiunile avocaților săi, Junior exprimă regretul tatălui său privind decesul lui Stubbs, refuzând să facă alte comentarii. Elicopterele a trei canale de televiziune din Miami survolară insula, ca niște țânțari zgomotoși. Unul zbură atât de jos, încât agită apa golfului până se făcu spumă. Echipajul filmă materialul, apoi se îndepărtă spre nord, din nou.

Acum, în vreme ce Steve trecea în revistă întrebările care trebuiau adresate, Victoria își clarifica sentimentele. Ea se simți aproape decadentă, tolănită pe spate într-un șezlong, scufundându-se între pernele cafenii, sorbind un cocteil, într-o după-amiază de lucru, cu cei doi bărbați minunați. Unul dintre ei era iubitul ei și potențialul partener de viață, iar celălalt păruse

odată destinat acestui rol. De-a lungul anilor, ea își pusese multe întrebări cu privire la Junior. Ce fel de om devenise el acum?

Pentru început, era o frumusețe de bărbat, dar părea a fi cu mult mai mult decât aparența fizică.

Era un om decent, inteligent și iubitor. Își investise tot timpul și banii în apărarea unor cauze nobile. Uite, de pildă *Oceania*, care ar fi putut deveni un Holocaust ecologic, dar care, datorită lui Junior, devenise un spectacol ecologic expozițional, o uimitoare combinație între frumusețile naturii și utilizările lor comerciale.

„Deci, Steve, ce mai ai de zis de Junior acum?”

Desigur, Junior se bucurase de o viață privilegiată. Dar nu fusese puștiul acela răzgâiat la care se așteptase Steve și chiar își dorise, în mod disprețuitor, să fie.

Acum, sub o umbrelă din același material de culoarea cafelei ca și pernele de pe scaun, cu trupul bronzat al lui Junior care îi accentua zâmbetul strălucitor, cu frizura sa perfectă, cu cele șase pachețele de mușchi de pe abdomen, tari ca o armură și cu deltoizii săi sculptați, care deveneau vizibili la fiecare mișcare a brațelor sale goale, cu maxilarele sale puternice încleștate drăcește, era…

„Oh, la naiba, spune-o sau măcar gândește-o!

Dacă stăteam în picioare, mi se înmuiau genunchii până acum…”

Chiar și fără să se entuziasmeze prea tare, însă era cea mai apropiată întruchipare a unui zeu grec din câte văzuse. Un Adonis modern, pe care, dacă își amintea ea bine cursurile despre mituri și fabule de la Princetown, unde îi tot dădeau înainte cu Afrodita, și căsătoria ei cu cine știe cine. Oare se simțea și ea un pic ca Afrodita, zeița ușuratică a pasiunii, care mânca boabe de struguri și cu Ares, Dionysos și cu alți câțiva zei de care Victoria nu-și mai amintea acum.

„Doamne, chiar așa de superficială sunt, încât înfățișarea lui să mă facă praf?”

Nu, sigur că nu. Era vorba doar de o fantezie sexuală, nu? Ca și pentru Steve, atunci când studia costumele de baie din *Sports Illustrated* mai cu atenție decât dacă ar fi studiat vreo decizie a Curții de Apel. Se întrebă dacă Steve îi percepea vibrațiile. Ar fi putut să-și dea seama de ceea ce gândea – și simțea – ea cu privire la Junior?

— Grozavă margarita! spuse Steve, sorbind din paharul său.

Bine, poate că în acel moment nu funcționau chiar pe aceeași lungime de undă, realiză ea.

— Sucul de lămâie verde este proaspăt stors, explică Junior. Nu contează ce spun unii sau alții, să nu alegeți tequila cea mai ieftină, numai pentru că băuturile se amestecă oricum. Arette este cea mai bună. Folosiți Blanco Suave, dacă doriți să cheltuiți o sută de dolari pe sticlă. Dar, dacă vreți să beți o tequilla adevărată, folosiți un *Tres, Quatro y Cinco*, de agave albastre, dar asta o să vă coste și patru sute de dolari.

— Se pare că sunt o groază de bani investiți în ceva care oricum se transformă în urină după douăzeci de minute, i se opuse Steve domnului *Savoir Vivre*.

— Depinde ce e mai important pentru tine, bănuiesc, zise Junior.

Ce era important pentru Steve? se întrebă ea. Nepotul lui, Bobby, desigur. Munca lui. Și ea. Dar cât de importantă era ea?

Să-l faci pe Steve să-și dezvăluie sentimentele era cam la fel de greu ca deschiderea unui borcan de măsline de martini.

Limba lui Steve atinse un cristal de sare de pe marginea paharului cu margarita. Părea să privească distrat în zare, iar Victoria își dădu seama că se gândea la relația lor. Sau la Florida Martins. Sau chiar la Bobby. Se adâncea în gândurile referitoare la caz, iar privirea lui îi spunea că îl supăra ceva.

— Eu tot nu pricep, zise Steve. Un proiect atât de mare precum *Oceania*. Cum să poată fi ținut secret?

— Tata se pricepe la păstrarea secretelor, zise Junior, și nu numai în afaceri.

— Ce vrei să spui?

— După moartea lui Nelson…

— După sinuciderea lui, îl întrerupse Victoria pe zeul grec, preferând limba engleză pură eufemismelor. Tata s-a sinucis.

Amândoi bărbații tăcură pentru o clipă. Victoria regretă imediat că stricase starea de spirit a tuturor, și mai ales pe a ei. Dar era încă furioasă pe tatăl ei și probabil că avea să fie astfel toată viața. Amintirea numelui lui, a morții lui, adusese cu sine durerea.

— După ce tatăl tău s-a sinucis, continuă Junior, privind-o cu tandrețe, l-am tot sâcâit pe tata să-mi spună care fusese motivul. Cei doi fuseseră de nedespărțit. Mamele noastre erau cele mai bune prietene. Tu și cu mine eram, știi și tu…

„Destinați să formăm un cuplu”, termină ea fraza în gând, sorbind din pahar.

— Ce a spus tatăl tău?

— Nimic. Numai că „Sunt sigur că Nelson a avut motivele lui”.

— Nu a lăsat nici măcar un bilet, spuse Victoria. Aveam doisprezece ani și, în tot timpul acesta, l-am urât pentru că nu lăsase nici măcar un bilet. De ce n-a putut să scrie măcar: „Scumpa mea fiică, îmi pare rău. Iartă-mă, te rog. Te-am iubit întotdeauna”.

Niciunul dintre bărbați nu avea răspunsul la această întrebare. Steve înmuie un chips în guacamole. Voia să vorbească despre caz, dar părea să-și dea seama că trebuia să aștepte încheierea discuției despre familie.

După o clipă, Junior întrebă:

— Ce ți-a spus mama ta despre asta?

— Nu prea multe. A avut loc o investigație. Ceva legat de plățile ilegale și mita din industria construcțiilor. Tata a fost citat și s-a sinucis în noaptea dinaintea zilei în care fusese programat să depună mărturie.

Victoria bău margarita mult mai repede decât intenționase.

— Regina nu a intrat niciodată în amănunte. Așa că presupun că tatăl tău nu a fost singurul care avea secrete.

— Teoria mea este că tata făcuse prea multe presiuni asupra lui Nelson ca să se ocupe de chestiunile legale, spuse Junior. Când apăreau eșecurile, se simțea depășit de situație. Și chiar de atunci, tata s-a simțit vinovat.

— De aceea a stat deoparte în toți anii ăștia? întrebă ea.

— Tata nu a stat deoparte. El a trimis toate cecurile acelea.

— Care cecuri?

Junior păru surprins.

— Bănuiesc că Regina nu ți-a spus niciodată. Vreme de câțiva ani, tata i-a trimis cecuri, dar ea nu le-a încasat niciodată.

— De ce? Ce i-a spus tatălui tău?

— Nu cred că au mai vorbit după înmormântare. Nici măcar o singură dată.

— Poate că îi era greu să ajungă la el. Familia voastră a emigrat. Voi ați dispărut din viețile noastre.

— Tata i-a scris, Tori. A încercat și să o sune. Dar nu i-a răspuns nimeni.

De ce? se miră Victoria. Și de ce nu-i spusese mama ei nimic despre asta? Așa fusese Irene Lord. Punctele ei tari erau discreția totală și stoicismul. Regina nu se juca. Nu trebuie să alergi de colo-colo și să deplângi sinuciderea soțului tău. Nu stai să cercetezi. Etichetezi cazul cum îți vine mai la îndemână – *sub presiunea muncii sale, tatăl tău a cedat* – și mergi mai departe.

Regina lăsase deoparte amintirile, într-un cufăr din pod, și ascunsese cheia chiar și de propria-i fiică. Dar unchiul Grif probabil că știa ce se afla înăuntru. Acum Victoria avea o altă misiune, care nu avea nimic în comun cu cazul de crimă. Ea învăța ce putea de la unchiul Grif. Asta însemna să-și petreacă mai mult timp împreună cu el, ajungând să-l cunoască din nou, de la A la Z. Și toate astea erau valabile și în cazul lui Junior.

LEGILE LUI SOLOMON

5. *Dragoste înseamnă să încasezi un glonț în locul iubitei tale. Orice implică mai puțin de atât înseamnă că doar îți place de ea.*

Capitolul 12

PATRU SUSPECȚI

Poate era soarele tropical care se revărsa asupra lui Steve, sau poate tequilla Arette fusese cam tare și-l cam amețise, sau era nesiguranța – da, acel *arrière-pensée* – provocată de prezența musculoasă a lui Junior. Sau poate că începuse din momentul în care Victoria refuzase să facă sex în mare, iar apoi insistase să scindeze firma. Steve n-ar fi putut spune cu exactitate.

Pierdut din nou prin Margaritaville, acum stătea întins pe un șezlong, la un metru depărtare de femeia pe care o iubea. La un metru în cealaltă parte se afla flăcăul acela musculos și bronzat, care nu o scăpa nici el din priviri. Mai rău de atât, și ea părea receptivă, ochii îi străluceau de nerăbdare, limbajul trupului exprima așteptare și invitație.

Poate că era chiar greșeala lui, gândi Steve. Oare o alungase chiar el? Dar cum? Nu avea nicio idee în acest sens.

În toată lumea, nu erau decât doi oameni cu care și-ar fi împărțit bucuros viața. Victoria și Bobby. Adică ar fi încasat bucuros câte un glonț pentru fiecare din ei. Fără ezitare și fără a pune întrebări. Dacă i s-ar fi cerut să facă alegerea cosmică – vocea lui Dumnezeu care i-ar fi cerut să aleagă între viața lui și a lor – Steve s-ar fi sacrificat bucuros. Undeva în interiorul său, Steve credea că își iubea și pacostea de tată. Dar să-și fi dat viața pentru bătrân, ar fi fost puțin cam mult.

— Încă o margarita? îi propuse Junior. Milagros poate face încă vreo două carafe pline.

O femeie hispanică îmbrăcată în uniformă albă stătea la o distanță discretă, pe punte, așteptând instrucțiunile șefului ei.

— Nu, mulțumesc, răspunse Steve. Mai avem și treabă de făcut.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să spui, se oferi Junior.

Oare cât de mult trebuia să-i spună lui Junior? Steve nu povestise cum avea el obiceiul să desfacă fiecare caz de crimă în părțile sale componente. Conform clișeului procurorilor, există trei momente ale unei crime. Într-un caz circumstanțial – un caz fără martori oculari – se obține o condamnare demonstrând că acuzatul a avut *motivul*, *ocazia* și *mijloacele* pentru a comite crima.

În cazul Statul Florida versus Harold Griffin, nu ar fi fost probleme privind dovedirea existenței ocaziei. Doi bărbați pleacă pe o ambarcațiune. Când aceasta ajunge la țărm – se izbește de țărm – unul din bărbați are o țepușă în piept. Problemă de matematică elementară.

Ar exista și *mijloacele*, desigur. Acuzatul știe că exista o armă la bordul navei și că putea fi folosită foarte ușor.

Dar problema procurorului era motivul. Griffin nu avea niciun motiv aparent să-l ucidă pe Stubbs. Ce naiba, doar el *avea nevoie* de Stubbs în viață. Avea nevoie ca acesta să confecționeze un raport favorabil de mediu privind *Oceania*. Ceea ce se pare că omul fusese dispus să facă. Doar fuseseră pe punctul de a sărbători cu un festin cu homari la *Louie's*, toastând pentru *Oceania* cu șampanie scumpă și trabucuri cubaneze?

Așa că Steve ajunse la concluzia argumentată – destul de elementară, fără să fie cine știe ce filosofie – că Hal Griffin avusese probabil dreptate.

Cine îl omorâse pe Stubbs intenționase să distrugă proiectul Oceania*. Și, pentru a-l putea apăra pe Griffin, trebuia găsită acea persoană.*

Sau acele persoane. Steve își aminti din nou cum, aflat pe patul său de spital, Stubbs ridicase două degete.

Miji ochii din cauza soarelui și se întoarse spre Junior, care stătea și el alături.

— Ne trebuie o listă cu toți cei care cunoșteau planurile tatălui dumitale din Golf.

— Nicio problemă, spuse Junior.

— Plus toți cei care aveau vreun interes financiar în *Oceania*.

— S-a făcut!

— Și cu toți cei care știau că tatăl dumitale îl luase pe Stubbs la bordul acelei ambarcațiuni.

— Simplu, spuse Junior. Sunt aceleași persoane.

— Bine, zise Steve. Dă-ne numele și adresele lor.

— Pot face chiar mai mult de atât, spuse Junior, răsucindu-se pe scaun. Veniți. Haideți să mergem la film.

•

E bine când ești proprietarul unei insule, gândi Steve. Și când ai propriul hidroavion. Și un conac construit într-un golf. Și micul și confortabilul tău cinematograf propriu.

Pătrunseră în ceea ce Junior numea cu modestie „încăperea media”, care se dovedi a fi un minicinematograf elaborat, cu o intrare în avanscenă, coloane dorice, cortine electrice purpurii și fotolii din piele care, după părerea lui Junior, mormăiau și huruiau pentru a însufleți scenele acțiunilor mai importante. Dar nu erau acolo ca să vadă *Terminatorul* sau *Matrix*.

Veniseră să verifice imaginile surprinse de camerele de luat vederi montate pe chei cu douăzeci și patru de ore în urmă. În timp ce se afundau în fotoliile din piele, Junior folosi o telecomandă pentru ca în încăpere să se răspândească o lumină difuză.

— Scuze pentru decor, spuse Junior, gesticulând cu telecomanda.

— Dar de ce îți ceri scuze? întrebă Steve.

— Voiam un design mai *zen*, răspunse Junior. Niște nuanțe pământii, linii mai clare, un sentiment

mai meditativ… Dar știi și tu cum e tata, Tori…

Victoria începu să râdă.

— Stilul unchiului Grif este mai degrabă în genul Colosseumului roman.

— Exact. Cu ani în urmă, când s-a deschis Caesar's Palace în Vegas, tatei i s-a părut că era prea subtil.

Steve privi cum o imagine granulată, în alb și negru, apărea pe întregul ecran. Era *Forța Majoră*, ancorată la chei, cu câteva ore înainte de a se năpusti spre țărm și a se despica în două, ca o nucă de cocos. Imaginea de pe ecran se schimbă. Unghiul era mai ascuțit, distanța mai mică. Înregistrarea nu avea sonor.

— Există trei camere de securitate în spatele casei de pe partea cheiului, le spuse Junior. Înregistrarea alternează de la una la alta, la fiecare șapte secunde.

Pe ecran, doi bărbați stăteau pe scaunele speciale, în cabina de comandă a navei. Unul era Clive Fowles, pilotul cu accent britanic. Celălalt era un bărbat afro-american, lat în spate. Purta o cămașă înflorată și pantaloni scurți kaki, de safari. Era agitat, vorbea și gesticula cu ambele mâini. Fowles aprobă din cap, ascultând, în vreme ce sorbea dintr-o băutură.

— Cel care e cu Fowles este Leicester Robinson, spuse Junior. Robinson Barge & Tow. Un Conch[37] nativ, la cel puțin a cincea generație în Key West. Leicester are contract cu *Oceania* pentru a transporta muncitori și materiale pe șantier.

— Deci nu ar fi avut niciun motiv să saboteze proiectul, zise Steve.

— Dimpotrivă. Ar fi făcut o adevărată avere de pe urma acestuia.

— *Ar fi făcut*? își îndoi Victoria un picior sub ea. Sună de parcă acum proiectul e mort.

— Nu este mort, Tori. Dar trebuie să înțelegem faptele. Nu se mai dau permise pe ascuns. *Oceania*

va fi luată la puricat. Proprietarii de cazinouri se vor ralia împotriva noastră. Bani indieni. Bani de la cazinou. Iar dacă tata este condamnat, totul se oprește.

— Dar dacă este achitat…

— În proiecte de o asemenea amploare, există un factor al forței motrice. Aliniezi toți investitorii bancari și investitorii străini și companiile de asigurări și trebuie să te miști foarte repede. Orice publicitate nefavorabilă, întârziere ori scandal… karma urâtă se răspândește ca o molimă.

— Ce altceva ar mai trebui să știm despre Robinson? întrebă Steve.

— E o figură, spuse Junior. Vrea să pară un tip dur. Poartă un inel cu un craniu și oase încrucișate, pentru că, cică, strămoșii lui ar fi fost pirați. Pilotează remorchere și manevrează barje și știe cum să manevreze macarale. Dar are un grad englezesc de la Amherst, și mai are și un masterat în istorie. Dacă nu s-ar fi întors acasă să preia afacerea familiei, probabil ajungea profesor la una dintre facultățile din Ivy League.

Din experiența lui, Steve știa că profesorii de istorie nu sunt tocmai în stare să comită crime, decât în cazul în care sunt plictisitori de moarte.

— Dar Fowles?

— Este un fost navigator britanic. A navigat pe submarine. A luptat în Falklands. A trăit în Bahamas și încerca să construiască submarine pentru două persoane, când l-a întâlnit tata. A fost căpitan de navă. Scafandru. Pilot. Om-bun-la-toate. A lucrat cu tata cincisprezece ani.

— Este demn de încredere?

— E un om cumsecade. Bea cam mult, dar prin locurile astea cine nu bea?

— Care este legătura dintre Fowles și *Oceania*? întrebă Victoria.

— Rezolva problemele generale apărute pe parcursul construcției, răspunse Junior. Scafandru însărcinat cu tururi de recif pentru viitorii oaspeți.

Din nou, fără motiv, realiză Steve.

— În zilele lui libere, Fowles lua studenți la biologie marină la recif, pentru scufundări de curățare a recifului, spuse Junior. Vorbeau cu toții despre gunoaiele pe care cei aflați pe corăbii le aruncau peste bord. O dată pe an făcea un recensământ al peștilor.

— Și cum făcea? Ciocănea la ușa coralilor? întrebă Steve. Să întrebe câte baracude locuiau acolo?

— Număra peștii împreună cu câțiva voluntari. Depinde cum apreciezi sănătatea ecosistemului. Fowles este un scafandru excelent. Care știe multe despre viața marină. Trebuia să fie omul-cheie pentru tururile subacvatice.

Pe ecran, ușa de sticlă care dădea spre salon alunecă, deschizându-se, iar Junior ieși. Era în slip. Cu picioarele goale și cu pieptul gol, ca de obicei. Le spuse ceva lui Robinson și lui Stubbs, apoi urcă scara către punte, elegant ca un săritor de la trambulina de zece metri. Când ajunse lângă panoul de control, apăsă câteva butoane.

— Verificam starea vremii, comunicată de NOAA, pentru tata, explică el.

Ușa salonului se deschise din nou și, de data asta, o femeie înaltă, cu pielea bronzată, de culoarea caramelului, cu părul lung și negru, intră în cabina de pilotaj. Femeia părea să clipească des din pricina soarelui puternic, apoi își puse la ochi o pereche de ochelari eleganți, de soare. Purta o rochiță viu colorată, scurtă și cu bretele subțiri. Pentru o clipă, în timp ce străbătea cabina de pilotaj, legănându-și șoldurile, cu mișcări fluide, cu pieptul tresăltându-i sub materialul rochiței, lui Steve i se păru că femeia semăna cu Sophia Loren în tinerețe. Cu o mică diferență, totuși. Nu făcuse niciodată dragoste cu Sophia Loren.

— Cine mai e și asta? întrebă Victoria, rostind cuvântul „asta” într-un mod dezaprobator, după cum i se păru lui Steve.

— Ah, spuse Junior. Dulceața aceea este…

— Delia Bustamante! strigă Steve, regretând aproape imediat strigătul entuziasmat.

Victoria se întoarse către el, studiindu-i profilul, în penumbra încăperii.

— O cunoști și tu, Steve?

— Ultima dată când am văzut-o, spuse Steve cu grijă, vrând să frizeze nonșalanța, era proprietara unui restaurant cubanez, în Key West.

Victoria tăcu, dar el îi putu citi gândurile întrebătoare. „Și cam când a fost ultima dată când ai văzut-o tu?”

— *Havana Viejo*, îl ajută Junior. O mâncare mexicană excelentă. În plus, Delia face parte și din Comitetul de Consilieri pe probleme de ecologie al regiunii Monroe. Tata a cooptat-o în cercul lui, încercând să obțină susținerea ei. I-a oferit chiar un post de consultant la serviciul de aprovizionare la *Oceania*. O grămadă de bani și muncă puțină.

— Cu alte cuvinte, mită? întrebă Steve.

— O favoare bine intenționată, răspunse Junior. Pentru un pierde-vară vorbea destul de bine.

— Din câte o știu eu pe Delia, ea nu s-ar fi lăsat mituită, spuse Steve. Simți cum Victoria, aflată pe scaunul alăturat, alunecă pe un șold, în fotoliul ei preferat.

— Delia i-a spus tatei că *Oceania* era o adevărată pacoste, continuă Junior. Mai rău decât să foreze după petrol. Îi stârnise pe toți neaveniții. Poluarea în Golf. Aglomerările de trafic, în porturile de nave cu aripi portante. Creșterea criminalității, atât în susul, cât și în josul Keys, dependența de jocurile de noroc, niște bieți tipi aruncându-și banii de chirie la păcănele. Avea să se îngrijească să scoată proiectul din apă. Întocmai vorbele ei.

— Mi-o și imaginez pe Delia zicând lucrurile acestea, spuse Steve. Dar nu mi-o pot imagina și omorând pe cineva.

— De unde știi? întrebă Victoria, pe un ton lipsit de modulații.

— Unele lucruri le știi pur și simplu despre unii oameni.

— De fapt, cât de bine o cunoști?

Vocea ei, încă destul de neutră, părea atât de curată, aproape antiseptică.

— Înainte ca tu și cu mine să ne întâlnim, cu ani buni înainte să ne cunoaștem noi, Delia și cu mine…

Care era cuvântul? Care erau expresiile folosite în acea perioadă? „Se agățaseră reciproc”? Dar era o chestie atât de copilărească, iar el era, la urma urmelor, un adult, cel puțin din punct de vedere al vârstei.

— V-ați pus-o cât cuprinde? sugeră Victoria, deosebit de îndatoritoare.

— Păi, spuse Steve, nu a fost numai asta.

Auch! Exagerase, pentru că relația lui cu Delia fusese, la acea vreme, în general una de admirație reciprocă. El o admira pentru acel *lechon asado* al ei, precum și pentru felul ei apetisant de a fi. Pusese și câteva kilograme în plus în perioada cât se întâlnise cu ea.

Ei îi plăcea să facă sex în aer liber. Era de fapt o chestie mai incitantă când vorbeai despre ea decât când o practicai, odată ce te-ai tăvălit, în pielea goală, pe ace de pin, de vreo câteva ori chiar. Relația aceea a lor, „la distanță” – făceai patru ore de mers cu mașina de la Miami – durase trei luni. Fie ea rămăsese fără noi locuri pentru a se expune în lumina lunii, fie el se săturase de mâncarea ei din carne de porc cu cartofi dulci. Nu-și mai amintea prea bine care fusese motivul. Deci, prin „nu numai atât”, el era în continuare derutant și atrăgea și alte potențiale întrebări.

— Și ce a mai fost, în afară de sex? întrebă Victoria, iar tonul ei căpătă ceva din tonul procurorului care fusese odinioară. Chiar, cum ai descrie tu relația voastră, mai exact?

— Scurtă, spuse Steve. Aș descrie această relație ca fiind scurtă.

— Păi atunci, poate mai discuți una-alta cu domnișoara Bustamante, când o vom audia noi.

I se păruse lui Steve, sau Victoria chiar apăsase puțin pe cuvântul *noi*?

Pe ecran se petrecură mai multe lucruri în cele câteva minute care urmară. Delia părea că își luase rămas-bun de la Fowles și de la Robinson. Apoi Fowles îi oferise brațul pentru a o ajuta să sară pe chei, ceea ce dezvălui niște gambe de toată frumusețea.

Câteva clipe mai târziu, ușa salonului se deschise din nou, iar Griffin ieși, vorbindu-i peste umăr cuiva aflat în urma lui. Lui Ben Stubbs. Care arăta pe atunci cu mult mai bine decât arătase la Terapie intensivă. Era un bărbat uscățiv, la vreo patruzeci de ani. Avea picioare subțiri, pantaloni scurți și largi de culoare kaki, un tricou pe sub care i se zărea burta, pantofi sport și șosete. De fapt, părea un birocrat de prin Washington, aflat în vacanță.

După alte câteva cadre surprinse de camere, Griffin gesticula înspre Stubbs. Cu o mână, apoi cu cealaltă, apoi cu amândouă. Erau, oare, gesturi mânioase?

Steve se aplecă puțin în față.

— Tatăl dumitale se certa cu Stubbs?

— Nu știu. Eu mă aflam sus, pe punte, cu radioul pornit.

— Știai că tatăl dumitale oprea pe o insulă, ca să ia homari?

Lângă el, în întuneric, Junior ridică din umeri.

— Mie nu mi-a pomenit niciodată despre asta.

Pe ecran, Robinson și Fowles păși pe chei. Asta însemna că la bord rămăseseră doar trei persoane: cei doi Griffini și Stubbs. Apoi Hal Griffin urcă scara spre puntea superioară, căpitanul pregătindu-se să preia comanda. Stubbs rămase în cabina piloților, așezându-se pe unul din scaunele

de la cârmă. Pe punte, Fowles intră din nou în raza vizuală, îngenunchind lângă prova navei, dezlegând o parâmă de pe un tachet și aruncând-o la bord. Pe puntea superioară, Griffin îi spuse ceva lui Junior și îl bătu prietenește pe umăr. Junior se cățără pe balustradă, legănându-se pe ea o clipă, având un profil asemănător cu cel al unei statui antice menite să glorifice forma umană. Își întoarse fața spre apă, arătând la cameră profilul său. Chiar și pe această înregistrare video destul de grosolană, un lucru era evident: umflătura aia nesuferită din slip.

Pe ecran, Junior se întinse și își flexă genunchii. Apoi făcu un salt perfect, ca de lebădă, în apă, trecând razant pe lângă tribordul navei, apoi se făcu nevăzut.

— După cum v-am spus și mai înainte, am fost să înot, spuse Junior, firesc.

— Serios? spuse Steven. Credeam că ai fost să dai probe pentru La Quebrada.

— Stâncile din Acapulco? Am sărit de pe ele când eram în liceu. În vacanța de primăvară. Tu?

— Aș fi fost și eu acolo, dar tocmai eram arestat pe plaja Daytona, pretinse Steve. Pe ecran, ambarcațiunea bloca orice imagine a lui Junior. Încotro ai înotat?

— Prinprejurul insulei. Opt kilometri. Fac asta zilnic.

— Înseamnă că, atunci când ai terminat de înotat, camerele te-au surprins din nou, așa e?

— Așa ar fi fost, dacă m-aș fi întors pe chei, explică Junior. Dar eu ies întotdeauna pe plajă, iar acolo nu există camere de luat vederi.

„Acesta s-ar numi alibi incomplet”, gândi Steve.

Pe chei, Fowles aruncă parâma la bord, iar apa se agită furioasă când motoarele porniră.

„Asta înseamnă că rămăseseră doi. Erau doar Hal Griffin și Ben Stubbs la bordul *Forței Majore* când ambarcațiunea ieșea din golf.”

Griffin întoarse nava spre larg. Stubbs se ridică de pe scaunul său și se îndreptă spre balustradă, zâmbind și făcând semne cu mâna cuiva aflat pe țărm. O clipă mai târziu, nava ieșea din raza camerei de luat vederi.

— Deci, asta e. Toți cei legați într-un fel sau altul de *Oceania* se aflau acolo.

— Dar toți coborâseră de pe navă, cu excepția tatălui tău, spuse Victoria.

— Asta nu înseamnă că nu s-ar fi putut ca vreo persoană să-și fi făcut drum înapoi, într-un fel sau altul, spuse Steve.

— Bun, spuse Junior. Așadar îi aveți pe Clive Fowles, Leicester Robinson și Delia Bustamante. Trei suspecți.

— Patru, de fapt, spuse Steve, privindu-l fix pe Junior.

Capitolul 13

RĂUTĂȚI GRATUITE

Bătrânul Cadillac se afla chiar la nord de borna 106, în drum spre Miami. Steve conducea, având-o lângă el pe Victoria, în vreme ce Bobby citea pe bancheta din spate. Bunicul său îi cumpărase o carte cu Harry Potter, dar Bobby o lăsase deoparte, aducându-și cu el o colecție a povestirilor de început ale lui John Updike. Micul vrăjitor – Bobby, și nu Harry – trecuse deja de stadiul Philip Roth.

— „*Fusese înșelat în așteptările lui*”, citi Bobby cu voce tare, „*că Dumnezeu, care revărsase asemenea meșteșug asupra acestor păsărele neînsemnate, nu avea să își distrugă întreaga Creație, refuzându-i lui David viața veșnică*.”

— Ce naiba e asta? întrebă Steve.

— E din *Penele porumbelului*, spuse Bobby. Un băiat împușcă niște porumbei în hambarul casei sale. Este vorba despre inevitabilul morții.

— Doamne, Vic. Tu i-ai dat să citească asta? întrebă Steve.

— Bobby își dorea o provocare, ceva, spuse Victoria.

— Ce-ar fi să-și facă curat prin cameră? sugeră Steve. Mie mi se pare o provocare destul de mare.

— Nu-l descuraja pe Bobby de la a citi literatură bună, zise Victoria.

— Sau ce-ar fi să-ți mai faci și tu temele, pușt iu’?

— Plic-ti-si-tor, silabisi Bobby.

— Și ce-i cu biletul acela pe care l-am primit de la profesorul tău de studii sociale? Două mustrări pentru indisciplină.

— Dar n-am făcut decât să întreb: „Dacă vegetarienii mănâncă vegetale, umanitarii ce mănâncă?”

— Nimănui nu-i place cineva care face pe deșteptul.

— Serios? ripostară Bobby și Victoria, într-un glas.

Cu o mână pe volan, Steve mormăi ceva pentru sine, băgându-i în aceeași oală pe Bobby, pe Junior și poate chiar pe ea, își imagină Victoria. În vreme ce mașina înainta pe autostradă, femeia se gândi la bărbatul care-i stătea alături. Sentimentele ei față de Steve erau atât de amestecate… Vorbiseră rareori despre relația lor, fără să o definească niciodată. Alunecaseră în monogamie, fără a avea niciun plan de viitor.

Încotro ne îndreptăm?

Spre căsătorie? Steve nu vorbise niciodată despre asta. El sugerase să locuiască împreună, dar ea își închipuia că asta avea legătură mai degrabă cu reducerea cheltuielilor cu benzina, decât să însemne un angajament serios. Își începuseră relația când o apăraseră pe Katrina Barksdale, acuzată că își omorâse soțul prin sex pervers. La acea vreme, Victoria era logodită cu Bruce Bigby, cultivator de avocado și cercetaș adult. Ea ridiculizase eforturile lui Steve de a o cuceri, respingându-i avansurile. De fapt, nici nu-i prea plăcuse de el. Era un rechin în instanță, făcând pe deșteptul în toate celelalte cazuri. Simpla idee de a fi cu el i se păruse de-a dreptul ridicolă.

Dar se întâmplase ceva. Steve ardea ca o flacără veselă. Năvălea pe ușa tribunalului ca un călăreț de rodeo, revenindu-și după ce fusese aruncat din șa. Confruntările îi priau, nedreptatea îl înfuria. Când credea în clientul lui, făcea tot posibilul să câștige. Uneori mai încălca limita comportamentului acceptabil, câteodată chiar o ignora cu desăvârșire.

„Dacă faptele nu sunt conforme legii… fă ca legea să fie conformă cu ele.”

La început, Legile lui Solomon o ofensaseră. Și chiar și acum tacticile lui Steve o mai șocau uneori. Dar avea și el dreptate în numeroase

privințe. Nu puteai câștiga cazurile respectând întocmai legile gravate în marmură. Nu câștigai citând cazul precedent. „Onorată instanță, cu referire la notoriul caz Plictisitu' versus Sforăilă…"

Câștigi aflând care sunt punctele slabe ale rivalului tău și atacând. Câștigi cu hotărâre, fler și, în limita posibilului, cu adevărul. Un avocat într-un proces este un războinic, un cavaler în armură strălucitoare care, oricât de rănit și de însângerat ar fi, nu se predă niciodată. Steve o învățase să-și învingă temerile.

„Nu-ți fie teamă să pierzi."

„Nu-ți fie teamă să pari ridicol."

„Nu-ți fie teamă să furi când joci acasă."

Câștiga uneori cazuri imposibile. Când un client hoț fusese prins cu degetele blocate într-un ATM, Steve nu numai că a învins acuzarea, dar a mai și dat banca în judecată pentru rănirea degetelor clientului său.

Steve avea stil. Rotindu-se prin sala de judecată asemenea unui rechin, mereu la pândă, cu ochii după peștele cel mai mare, mai gras și mai lent în mișcări. Atunci când ea era mai tensionată și tremura mai tare, în clipele de stres, Steve se simțea cu totul în largul lui. Părea nu numai că era proprietarul tribunalului, dar și că îl închiriase judecătorului, procurorului și juraților, făcându-le astfel o imensă favoare.

Asta nu înseamnă că atracția fusese numai intelectuală… Steve era, în mod incontestabil, chiar dacă și într-un mod neconvențional, sexy. O claie de păr negru, poate puțin cam lung, ochi adânci, de un căprui intens, aproape lichid, având în ei o sclipire poznașă, un zâmbet șiret, de parcă ar fi pus mereu la cale o farsă pentru întreaga lume. Un băiat rău, un mascul alunecos, cu o privire aproape sălbatică. Și de un entuziasm molipsitor. Păruse atât de captivant, spre deosebire

de Bruce Bigby, Cultivatorul de Avocado al Anului în Southside.

Apoi fusese noaptea în care ninsese în Miami. Victoria și Steve se duseseră la culturile de avocado ale lui Bruce, pentru a-i ajuta pe muncitori să apere pomii de îngheț. Din încălzitoare se ridica fum negru în văzduh. Luminițe de Crăciun încălzeau copacii de avocado. Cântecele de dragoste ale lui Benny Moore răsunau în ritm de bolero. Fusese o noapte ireală și ciudată, care tot nu explica pe deplin cele întâmplate.

„Am făcut dragoste cu Steve Solomon într-o colibă indiană, la ferma lui Bruce. Purtând inelul de logodnă al lui Bruce. Ce târfă!”

Dusese o viață de o integritate rigidă. Nu-și înșelase niciodată iubitul, cu atât mai puțin logodnicul. Dar ce legătură pasională! Sentimentele ei păreau supraîncărcate de electricitate. Desigur, relația nu putuse rezista căldurii acestor prime întâlniri. Orice *aventură* amoroasă are suișurile și coborâșurile ei, își aminti ea.

„Și șanțuri, și zăgazuri, și prăpăstii, și canioane adânci, adânci de tot.”

Femeia se întreba uneori: Când avea să mai simtă fiorii aceia cu Steve, din nou?

„Când o să ningă din nou în Miami?”

Apoi, îi veniră în minte gânduri și mai deprimante: Oare prima ei impresie despre Steve fusese corectă? Aceea că el era cu totul nepotrivit pentru ea. Că orice relație cu el n-ar fi fost decât o greșeală caraghioasă… Încă de la început, Victoria știuse că avea prea puține în comun cu Steve. Ea era cu clubul country, cu vinul Chardonnay și cu paté-ul. El era cu cârciuma, burgerii și berea. Ea avea iscusința dobândită din cărți, câștigase premii, scria lucrări de Drept. El avea iscusința dobândită pe stradă, intrase în barou abia după trei încercări. Poate că experiențele și talentele lor

diferite se îmbinaseră, transformându-i în niște avocați mai buni și în niște oameni mai completi. Aceasta era părerea lui Steve, în orice caz. Și mai era ceva adevărat: această minunată sinergie pe care o aveau, câtă vreme nu ajungeau să se epuizeze reciproc, pe drumul spre tribunal.

Parcă pentru a-i complica și mai mult analiza, Junior Griffin, înota înapoi în viața ei. Orice simțea ea acum era învăluit în nostalgie, o emoție periculoasă și derutantă. Ea își promise să mențină relația cu Junior la nivel strict profesional. Nu mai sărutase niciun alt bărbat după prima noapte petrecută cu Steve și n-avea de gând să înceapă s-o facă acum. Avea să ducă acest caz la bun sfârșit și apoi să reevalueze totul. Și viața ei profesională, și viața personală. La naiba, până și coafura avea de gând să și-o reanalizeze.

Îi aruncă o privire lui Steve. Acesta tocmai vorbea la mobil cu Cece Santiago, asistenta lor. Pregăteau o depoziție pentru procesul tatălui său de reacceptare în Baroul din Florida. Era un lucru atât de tipic. Să o țină pe a lui, când tatăl său îi ordonase să lase baltă cazul. Nu asculta, crezând, ca de obicei, că știa el mai bine ca alții.

Privi prin parbriz și îi spuse:

— Ai ratat virajul.

El închise telefonul:

— O iau pe Card Sound Road.

— Dar pe aici drumul e mai lung, interveni Bobby, de pe scaunul din spate.

— Cu câteva minute, atâta tot.

— Și de ce o luăm pe drumul ăsta? întrebă Victoria.

— Vreau să opresc la barul Alabama Jack's. Să-mi întind puțin picioarele. Să beau și o berică mică, acolo.

„O berică… Parcă ar fi licean."

— Dar nici măcar nu m-ai întrebat și pe mine, îl mustră ea.

— Păi, ție nici nu-ți place berea.

„Acum, fie face pe prostul, fie chiar nu înțelege”, gândi ea.

— Te-ai năpustit, pur și simplu într-acolo. Ai schimbat direcția fără să ceri părerea nimănui.

— Și care e problema? Doar nu vizităm marile muzee ale Europei. Doar conducem din Keys spre casă.

— E atât de tipic pentru tine, spuse ea.

— Stai puțin, Vic. Ascultă asta, puțin.

Și dădu radioul mai tare. La radio, un moderator foarte cunoscut, pe nume Billy Wahoo, îi lua un interviu lui Willis Rask.

— Șerifule, ce ne puteți spune despre ancheta asupra omuciderii acelui individ din Washington?

— Dacă nu ești membru al Procuraturii, Billy, asta nu e treaba dumitale.

— Haideți, șerifule, cel puțin le puteți spune ascultătorilor noștri dacă multimilionarul acela, Harold Griffin, este o persoană interesantă.

— Vrei să spui o persoană de interes, Billy?

— Dacă doriți…

— Trebuie să plec acum. Vreo câteva căprioare sunt blocate în trafic, la Seven Mile Bridge.

— A fost o chestie deosebit de elocventă.

Steve apăsă câteva butoane, căutând printre posturi.

— Acum, unde rămăseserăm noi? Cu ce mă băteai tu la cap?

— Cu nimic.

— Îmi amintesc. Erai supărată pentru că ne oprim la o bere. Sau că nu ți-am cerut voie să oprim. Una din două.

— Nu sunt supărată.

La drept vorbind, nu berica fusese de vină.

„Ești doar tu, Steve, fiind Steve.”

— Hei, Vic, ai vrut mai mult, ți-am dat mai mult. N-ai vrut să asculți Marlin’s, nu i-am mai pus. Acum, e în regulă să beau și eu ceva rece, înainte să ajungem la autostrada cu taxă?

— Voi doi aveți de gând să vă certați tot drumul spre casă? întrebă Bobby, punând cartea deoparte.

— Nu ne certăm, spuse Steve.

— Ne rezolvăm problemele, spuse Victoria.

— Care probleme? întrebă Steve. Pe mine mă depășește.

Se opri când la radio se auzi Jimmy Buffett, jeluindu-se în *Coastal Confessions*. Steve încercă să fredoneze și el o vreme, ca un trubadur tropical.

La ce bun, se întreba femeia, să ridici în slăvi plajele și fetițele de pe ele, precum și zilele de lenevit, amețit de băutură? Ar fi trebuit să fie puse afișe pe care să scrie: „Aceste cântece vă transformă copiii în niște chiulangii neisprăviți.”

Anvelopele mașinii cântau și ele, pe podul peste Lacul Crocodililor, când Steve se întoarse spre Victoria, zicând:

— În orice caz, drumul acesta e mult mai pitoresc.

De ce trebuia să aibă el întotdeauna ultimul cuvânt?

— A fost un week-end lung, zise ea. Du-mă acasă, te rog.

— Cu ce altceva am mai greșit, în afară de faptul că mi-a fost sete? Pentru că, dacă am greșit, aș prefera să aflu asta acum, și nu luna viitoare. Aș vrea să-mi pot aminti circumstanțele îndeajuns de clar, ca să mă pot apăra.

— Nu ai greșit cu nimic. Ai fost tu însuți, Stephen Michael Solomon.

— Stephen Michael Solomon, spuse Bobby, încrețindu-și fruntea, despletind cuvintele în minte. BĂRBĂȚIE ABSOLUTĂ. HO. HO.[38].

— Mulțumesc, Bobby, spuse Steve, privind cu coada ochiului spre Victoria.

Spune-mi adevărul. Cu ce am greșit?

Pe un pisc apropiat, un vultur specific Americii de Nord era ocupat să sfâșie leșul unui oposum, ciugulindu-i oasele. Vulturul, îndârjit ca un avocat la un proces, nici nu se clinti când Cadillacul trecu

pe lângă el, în vreme ce Jimmy Buffett își mărturisea greșelile tinereții.

— Nu vreau să încep nimic, zise Victoria. Dar te porți într-un mod cu totul neprofesional cu Junior.

— Nu am făcut asta.

— Practic, l-ai acuzat de crimă.

— Voi chiar vă certați, zise Bobby.

— Scuză-mă, partenere, zise Steve, dar am crezut că datoria unui avocat al apărării este de a sugera juraților că altcineva decât clientul lui putea comite crima.

— Nu și atunci când acel „altcineva” ar fi unicul fiu al clientului său.

— Acesta să fie motivul? Sau problema e că unicul fiu al clientului nu poate fi vinovat, pentru că tu visezi la el cu ochii deschiși?

„La naiba”, se gândi ea, „probabil că mi-a simțit vibrațiile.”

— Nu visez la nimeni cu ochii deschiși.

— Au! Cineva să-mi scoată pumnalul înfipt în inimă.

— Nu face pe îndrăgostitul rănit, Steve. Nu ți se potrivește rolul.

— Nu făceam decât o observație. Când îl privești pe Junior, ești ca un izvor de hormoni.

— Estrogen sau progesteron? întrebă Bobby.

Când erai gata să zici că Steve nu era atent la ce se petrece, observă Victoria, când părea să viseze la delfini sau la vreun fel de mâncare pe bază de crabi, sau la vreun joc în care furase vreo bază, sau chiar la orice alte lucruri lipsite de importanță, el te ia prin surprindere.

Ea nu avea o atitudine defensivă. Ca un bun avocat practicant, ea ataca atunci când era provocată.

— Recunoaște, Steve. Tu ești gelos pe Junior.

— Asta e ridicol. Ce are el și nu am eu?

Bobby se aplecă spre spătarul scaunului din față.

— E bogat. Arată bine și e priceput la toate.

— Auzi, Bobby, zise Steve, ce-ai zice tu să te întorci la orfelinat?

— Dar eu n-am fost niciodată într-un orfelinat…

— Niciodată nu e prea târziu, puștiule, zise Steve.

Drumul continuă în tăcere, pentru câteva clipe. Apoi, Bobby strigă:

— Hei, ia uitați-vă la asta!

Deasupra apei, un vultur-pescar cu ghearele înfipte într-un pește aproape prea mare ca să-l poată căra, făcea eforturi mari să se mențină în aer. Un al doilea vultur, planând ca un elicopter, încerca să sfâșie peștele cu propriile gheare.

— Eu pariez toți banii că pasărea mai mică e mai rapidă, zise Steve. E cea care a crescut știind ce e foamea.

— Tu ai prejudecata asta și în ce privește oamenii, îi spuse Victoria în timp ce treceau de intrarea în clubul Reciful Oceanului, casă pentru mulți bogătași mai nordici pripășiți în Florida. Ai impresia că toți cei care au crescut obișnuiți cu privilegiile sunt răsfățați sau leneși sau degenerați. Așa că te deranjează tare mult faptul că Junior este un băiat bun, căruia îi pasă de oameni și de mediu.

— Tu nu poți fi obiectivă în privința lui.

— Și cum stă treaba cu tine și cu Delia Pieptoasa Bustamante? Își înmuie glasul, imitând destul de bine tonul fascinat al lui Steve: „N-o văd pe Delia omorând pe nimeni”.

— Eu o știu pe Delia mai bine decât îl știi tu pe Junior. Nu l-ai mai văzut pe tip de când înfuleca hotdogi pe bancheta din spate a mașinii Bentley, a tatălui său.

— Și care e diferența? Ai văzut caseta. Junior s-a scufundat în apă înainte ca nava să părăsească docul.

— Corect. Atunci încotro s-a dus?

— Să înoate.

— L-ai văzut tu îndepărtându-se înot de barcă?

Ea dădu din cap:

— De cum a sărit de la bord a dispărut și ieșea din câmpul camerei.

— Exact. Și nu l-am mai văzut întorcându-se.

— Pentru că a înotat spre plajă, nu spre chei.

— Convenabil, nu? Ia gândește-te puțin, Vic. Ceilalți, Delia, Robinson, Fowles… I-am văzut pe toți, clar, părăsind nava. Nu s-ar fi putut întoarce fără să fie filmați de cameră. Dar Junior, care știa că era filmat, face mare caz de scufundările lui și dispare.

La radio, trupa Monotones voia să afle *Cine a scris cartea dragostei*?

— Ce vrei tu să insinuezi? întrebă Victoria. Că s-a urcat din nou la bord?

— Până în prezent ar fi singurul scenariu care îl disculpă pe clientul nostru. Junior este campion la înot. Se scufundă fără probleme până la o sută douăzeci de metri. E ca personajul acela de benzi desenate…

— Aquaman, îl ajută Bobby să-și amintească.

— Așa e. Cât de greu i-ar fi lui să se cațăre pe scara de pisică, sau să stea agățat sub platforma de plonjat? întrebă Steve. Când Stubbs intră în cabină să se ușureze, Junior urcă în cabina de pilotaj, trecând în sala motoarelor. Iese prin ușa salonului și-l împușcă pe Stubbs.

— Și bănuiesc că tot Junior l-a pocnit cu măciuca în cap și pe taică-su?

— Nu știu. Poate. Sau poate doar și-a închipuit că taică-său avea să fie arestat pentru crimă când aveau să ajungă la Sunset Key. Caz în care, povestea lui Griffin, cum că ar fi căzut de pe scară, este adevărată.

— Și cum ar fi scăpat Junior de pe navă?

— Ușor. Ei nu se depărtaseră decât cu câteva mile de port, asta fiind de fapt toată deplasarea lor spre Paradise Key. Junior înoată spre mal, întocmai precum personajul din cartea lui Conrad,

carte pe care eu nici n-am citit-o. Ia o mașină pe care o ascunsese acolo și conduce până acasă.

— Și care ar fi mobilul lui pentru a face toate astea? Să-i însceneze tatălui său o crimă?

Steve ridică din umeri.

— Probabil ca să preia conducerea companiei.

— Junior ți se pare ție genul de corporatist împătimit?

— Bine, atunci ce zici de asta? Junior e un „pupăcios al recifului de corali", iar termenul îi aparține lui, nu mie. Iubește reciful. Se întreabă dacă Delia n-o avea cumva dreptate. *Oceania* va fi un dezastru. Văzând că nu-și poate convinge tatăl să renunțe, Junior devine un terorist ecologic.

— Ipoteză bazată pe o speculație și încununată cu suspiciune.

— Asta înseamnă avocatură, Vic. Și necesită, dă-mi voie să-ți amintesc asta, o minte deschisă. Gândire creativă. Idei proaspete. A nu fi rigid.

— Cine e rigid? ripostă ea.

— Niiiiimeni, din câte știu.

Perfect, cât îi displăcea ei tonul acesta sarcastic…

— Nu te voi lăsa să faci asta, îl anunță ea, cu hotărâre. N-ai să distrugi cazul unchiului Grif numai pentru că ești gelos pe Junior.

— Omul plajei care salivează după tine nu are nicio legătură. Dar ți se aprind toate beculețele când e el prin preajmă, și asta mă scoate din minți.

— Steve, ascultă, singurul interes pe care îl am în ceea ce-l privește pe Junior este să-l ajut să câștige cazul.

— Serios?

— Acesta și acela de a afla mai multe despre tatăl meu. Motivele pentru care s-a sinucis. Motivele despre care mama nici măcar nu pomenește.

— Și asta e tot ce înseamnă el pentru tine?

— Asta e tot, zise ea, nefiind foarte sigură că acesta era adevărul, de fapt.

Capitolul 14

LEXY, REXY… ȘI PINKY

Dimineața următoare era de o căldură lipicioasă, cu nori negri și groși deasupra orașului Everglades. Acesta era un semn sigur că în după-amiaza aceea aveau să fie furtuni însoțite de descărcări electrice. Steve îndreptă bătrânul Cadillac către est, pornind pe MacArthur Causeway către plajă și spre birourile Solomon & Lord. Mașina era decapotată, singurul avantaj, din punctul lui de vedere, al faptului de a fi singur în mașină.

Victoria refuzase generoasa lui ofertă de a împărți cu el patul noaptea trecută. O lăsase în apartamentul de pe Brickell Avenue, înainte de a se întoarce pe Kumquat Avenue în Coconut Grove. Bobby strânsese foile din ziarul *The Miami Heralds* înroșite de boabele unui arbore brazilian de piper și își petrecuseră noaptea doar ei doi. După ce adormise Bobby, Steve se așezase la masa din bucătărie, să bea o bere – și nu o tequilla de patru sute de dolari, ca Junior – încercând să-și dea seama ce naiba se petrecea. Dar asta era o treabă cât pentru trei beri. Mai întâi, Victoria dorise să scindeze firma. Apoi, atracția vădită dintre ea și Junior Griffin, alias „Tipul pe capul căruia și-ar fi dorit cel mai mult să plaseze o acuzație de crimă”.

Victoria se înșela asupra unui singur lucru.

„Nu sunt gelos pe Junior.”

Gelozia era o emoție atât de ieftină, atât de ostentativă, sunând mai degrabă ca un joc între băieți și fete. Gelozia implica mai ales pasiune. Iar Victoria însemna „mult mai mult” pentru el. Dacă ar fi fost vorba de o casă, gândi el, Bobby ar fi fost fundația, iar Victoria pereții. Pierderea oricăruia dintre ei doi ar fi însemnat prăbușirea acoperișului. Pentru că adevărul era că îi iubea pe amândoi și nu-și putea imagina viața fără vreunul din ei.

•

Opri lângă clădire puțin după ora nouă dimineața. Nicio firmă care să iasă în evidență în vreun fel nu marca faptul că acolo se afla un birou de avocați. Nu exista nicio placă din alamă pe care să scrie Solomon & Lord. În schimb, clădirea de două etaje, cu zidurile decolorate era împodobită cu o inscripție pe care se putea citi, scris de mână, numele *Les Mannequins*. Repezindu-se înăuntru, hotărî să facă tot posibilul să ajungă la al doilea etaj nestingherit. Ca la o cursă cu obstacole, luă poziție de alergare și o atitudine pe măsură.

Trecu cu capul plecat pe lângă biroul de la recepție, unde o tânără atrăgătoare, cu cască la urechi, vorbea cu un accent britanic, spunându-i persoanei aflate la celălalt capăt al firului să nu trimită fotografiile fiicei sale pentru albumul de sfârșit de an școlar, nici măcar dacă aceasta s-ar fi pretins conducătoarea echipei de majorete a Episcopatului. Apoi secretara își ridică privirea:

— Steve! Lexy și Rexy au nevoie de tine.

El se strâmbă și își continuă drumul, trecând de o ușă interioară, de un studio foto și de o cameră de machiaj, cu lumini strălucitoare. Aproape ajunsese la scări, când auzi:

— Steve!

Apoi urmă imediat, ca o rafală:

— Steve, așteaptă puțin!

Nu se opri. Până și o antilopă gnu știe că nu trebuie să se oprească pentru o discuție amicală cu leii. Grăbi pasul, auzind în urma lui zgomotul făcut de o pereche de pantofi marca Jimmy Choo, sau vreo altă marcă ridicol de scumpă de pantofi. O blondă înaltă de 1,80 m îi tăie calea la baza scărilor. Sora ei geamănă se afla la un pas în urma ei.

Erau Lexy și Rexy.

Lexy purta pantaloni scurți din spandex și o bluză galbenă de culoarea canarului, în care erau făcute niște găurele pline de stil, care dezvăluiau

porțiuni relativ mari de piele. Aceasta era, fără îndoială ținuta cu care mergea duminica la biserică. Rexy purta un veșmânt mulat, înflorat, din mătase, care ar fi putut fi luat atât drept capoțel, cât și drept accesoriu al unui costum de baie. Steve n-ar fi putut spune exact. Era crăpat de la glezne până la șolduri și nu era ținut decât de sânii augmentați ai lui Rexy care, acum că tot veni vorba, puteau susține fără discuție o greutate cu mult mai mare decât rochița aceea vaporoasă. Mai mult decât atât, Steve putea spune că Rexy nu purta nimic pe dedesubt, cu excepția a ceea ce Dumnezeu și dr. Irwin Rudnick îi dăruiseră.

Gemenele aveau ochi albaștri, ca de pisică și zâmbete perfecte și costisitoare. Steve observă că își tunseseră recent părul cânepiu lung, devenit extrem de scurt acum. Era ca și cum cineva le-ar fi pus pe capete două castroane și ar fi tăiat tot ce ieșea pe lângă ele, dar acesta era probabil cel mai recent și mai șic stil parizian. Arătau ca două Ioana d'Arc gemene și blonde… dacă Ioana ar fi fost vreo târfă anorexică.

Lexy și Rexy trecuseră bine de douăzeci și cinci de ani – cu toate că pretindeau că aveau numai nouăsprezece – și erau conștiente probabil că nu ar putea avea niciodată succesul idolului lor, Linda Evangelista, care spunea în urmă cu multă vreme că nu se trezea niciodată dimineața pentru mai puțin de zece mii de dolari. Lexy și Rexy au câștigat o dată zece mii dolari într-un week-end, dar asta numai datorită unui prinț saudit, care adora blondele și avea un apartament permanent la Ritz-Carlton, pe Key Biscayne. Dar munca lor nu avea nimic de-a face cu modelingul, cu excepția cazului în care prințul își aducea propria cameră de luat vederi.

— Avem nevoie de tine, zise Lexy.

— Chiar mult de tot, zise Rexy.

— Nu acum, încercă Steve să treacă de gemene, dar fu blocat de cotul ascuțit al lui Lexy. Sunt

ocupat.

— Ne ești dator, zise Lexy.

La naiba! Era pe cale să se împotmolească într-o treabă care era și neplătită, și dătătoare de bătăi de cap.

Les Mannequins punea la dispoziția firmei Solomon & Lord spațiul pentru birouri, în schimbul unor servicii avocățești pentru o mulțime de cuconițe tinerele care își dădeau frecvent în judecată chirurgii plasticieni sau, uneori, coafezele. Lexy și Rexy mai încălcau din când în când legea prescripțiilor de medicamente, alteori parcau pe locurile destinate persoanelor cu handicap – cu toate că un coeficient redus de inteligență sau bulimia nu erau recunoscute drept handicapuri legitime în statul Florida – atacându-l o dată pe un meteorolog care prezisese soare pentru o zi în care o furtună cu descărcări electrice le stricase fetelor o ședință foto în aer liber. În cele trei zile în care Steve lipsise, cine știe ce calamități ale legii se mai abătuseră asupra acestor tinere creaturi cu picioare lungi de berze, lenește-și-totuși-lacome-și-avare?

— Lex, Rex, va trebui să mai așteptați. Acum lucrez la un caz de crimă.

Lexy se bosumflă, proptindu-și un braț pe șold, partea de sus a brațului ei slăbănog, antebrațul și pelvisul descărnat alcătuind un triunghi.

— Trebuie să dăm în judecată Paranoia, zise Lexy.

— Paranoia? Clubul? De ce?

— Numele noastre nu erau trecute pe listă, și matahala aia de portar nici nu ne-a recunoscut, bombăni Rexy.

— O mare umilință, zise Lexy.

— Așa, și n-ați putut să intrați, spuse Steve. Care este nenorocirea?

— Am intrat, spuse Lexy. Dar ticălosul ne-a lăsat să așteptăm vreun sfert de oră și, cum era îngrozitor de cald, mi s-a scurs mascara.

Fata își făcu vânt cu mâna, pentru a demonstra cât de drăcești fuseseră condițiile, să stea la coadă, pe Ocean Drive, în fața unui club zgomotos și fițos, unde tineri înfierbântați stăteau înghesuiți unii după alții, dornici să le cumpere băuturi.

— Era acolo și Matt Damon, preluă gesturile surorii ei și Rexy, așa încât acum cele două păreau că joacă într-o scenetă. Pariez că ne-ar fi ales să jucăm în noul lui film, dacă nu am fi arătat ca naiba.

Steve prinse momentul și, în vreme ce gemenele erau ocupate cu sceneta, se strecură pe lângă ele, urcând pe scară.

— Am să văd ce prevede legea, le strigă el.

— Presiune mentală, trâmbiță Lexy. Asta ar trebui să valoreze cât șase cifre.

— Sigur, Lexy, cu siguranță. O sută de mii de dolari de presiune pe o minte de cincizeci de dolari.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lexy.

•

Se auzi un scrâșnet de metal lovind alt metal, când Steve deschise ușa secretariatului. După ce intră, auzi un mormăit, un mârâit gutural și o izbucnire de mânie „*Maldito*! Asta chiar e grea”. Cecilia Santiago, o tânără îndesată, purtând colanți negri și un tricou încăpător, era întinsă pe spate pe platforma unui aparat de forță. Avea tenul ciocolatiu, trei clame de metal străpungându-i sprânceana arcuită parcă în forma unei tilde[39].

— ’Neața, Cece.

— Vrei să numeri pentru mine, *jefe*?

Femeia ridică bara și o cobra tatuată se înălță pe tricepșii ei încordați.

— O să-ți propun o afacere, Cece. Dactilografiază tu pledoariile și corespondența și apoi le număr.

— Negustor de sclavi…

— A sunat careva?

— Ca de obicei. Xerox spune că trebuie să plătești pe ultimele trei luni leasingul la copiator. Profesoara lui Bobby a sunat în legătură cu chiulitul. Au mai fost și vreo două duduițe de la primul etaj. Vor să dea în judecată localul lui Ben și al lui Jerry. Abia au descoperit că înghețata are și grăsimi.

— Ce știi despre Vic? Unde este?

— Despre regina Victoria? De unde să știu eu?

— Vic e o prințesă. Mama ei este Regina.

— Cum spui tu, *jefe*. Nu-i aici și nici nu a sunat.

Voia să o vadă. Voia să îi vorbească. Cum se întâmplă, se întrebă el, că atunci când o relație începe să scârțâie, facem totul să rupem legăturile și mai repede?

Cece începuse un alt set, expirând la mișcările de poziționare a barei spre piept, inspirând la fixarea acesteia pe stativ. Steve nu o angajase recrutând-o dintr-o școală obișnuită, ci de la Centrul de Detenție a Femeilor. Pentru el, crima comisă de ea nu era chiar așa o mare brânză. Își bătuse prietenul până la epuizare, apoi îi scufundase acestuia Toyota în apele Golfului, după ce-l prinsese făcându-și de cap cu verișoara ei, Lourdes. Cece era o secretară suficient de decentă, chiar și atunci când îi distrugea pledoariile lui Steve, dactilografiind fonetic fiecare cuvânt, asta dacă se ostenea să le dactilografieze. Se pricepea de minune să le țină la distanță pe cele două modele, mai ales amenințându-le că avea să le rupă oscioarele și așa fragile.

Steve se îndreptă spre biroul ei și începu să frunzărească corespondența. Facturi, solicitări și revistele cu culturiști ale lui Cece. Poate dacă s-ar fi apucat și el să ridice greutăți, ar fi făcut niște mușchi ca Domnul Scafandru Minune. Deschise o revistă intitulată *Voinic și bronzat*, ajungând la fotografia unui tip în slip, cu torsul ca de granit uns cu ulei, cu brațele având mușchii încordați la maximum, pe care venele păreau niște șerpișori.

Titlul era: „Oare steroizii chiar duc la micșorarea testiculelor?”, iar Steve azvârli revista cât colo.

— Guy așteaptă, se enervă Cece.

— Cine? Unde?

— În biroul tău. E un bătrân tare ciudat. Zice că a fost prieten cu tatăl tău.

Steve aruncă o privire către ușa biroului său. Era închisă. Azi nu avea programată nicio întâlnire. Cine naiba era persoana dinăuntru și de ce venise?

— La naiba, nu poți lăsa persoane pe care nici nu le cunoști în sanctuarul meu.

Femeia își ridică privirea.

— Ți-e teamă, cumva, că o să-ți fure operele de artă?

— Dacă te referi la posterele mele cu Florida Marlins…

— Că doar nu vorbeam de chiloții tăi…

•

Sediul firmei Solomon & Lord era format din încăperea pentru secretariatul lui Cece, care era și pe post de sală de gimnastică, și dintr-un singur birou, care dădea spre o alee îngustă și un tomberon de gunoi verde, ruginit. În zilele călduroase, adică aproape în fiecare zi, mirosul înțepător al plantelor care putrezeau, al crochetelor de șuncă descompuse, al bitumului care se topea, al berii răsuflate și al urinei proaspete, toate se amestecau, pătrunzând în birou prin fereastra deschisă. De cealaltă parte a aleii, la balconul unui apartament aflat la mică distanță, se ghicea prezența unei orchestre jamaicane de alămuri, judecând după repetițiile care stârneau dureri de cap, muzicienii ocupându-se cu fumatul din narghilele uriașe și, din vreme în vreme, cu friptul de carne de pui pe grătar.

Mobilierul biroului era Art Deco târziu de la Armata Salvării. Două birouri, achiziționate la o licitație organizată de poliție după recuperarea unor bunuri furate, un suport de bâte de baseball Jupiter Hammerheads, cadou din partea unui client

recunoscător, jucător de teren într-o ligă minoră, pe care Steve îl ajutase să scape de o acuzație de dopaj cu steroizi, și un acvariu, de obicei plin cu homari din Florida, semn de recunoștință din partea unui client braconier. Pe perete, în locul obișnuitelor diplome și plăcuțe de merit ale Organizației Kiwanis, se aflau postere preamărind cele două Campionate Mondiale de Serie ale Marlins.

Duhoarea fermentată din containerele de gunoi îl izbi pe Steve de cum intră în încăpere. Mai era și un alt miros. Acela de rom folosit pe post de apă de colonie. Steve îl cunoștea pe singurul om care folosea așa ceva, iar acel ticălos se afla chiar acolo, rotofei și rozaliu, scufundat în pernele scaunului pentru clienți.

— Te-ai băgat într-un mare rahat acum, Stevie, spuse Peter Luber, gesticulând cu mânuța lui rozalie.

Apropiindu-se de șaptezeci de ani, Pinky Luber – căci nimeni nu-i spunea Peter sau Pete – avea un tors vânjos, niște picioare mici și îndesate și un cap rotund și chel, cu un nas subțire, lung și coroiat. Chipul și pielea capului aveau aceeași culoare rozalie, de parcă ar fi avut o febră ușoară. Obrajii îi erau atât de rotofei, încât ochii erau ca două dungi de culoare nedefinită. Purta un costum negru, o cămașă albă cu butoni din aur și o cravată de mătase roșie, ca sângele proaspăt, de un perfect prost-gust. Avea în poală o pălărie neagră de fetru, cu o pană maronie și boruri înguste și răsucite. Gambeta, își amintea Steve, era marca Luber, ieșind în evidență tot atât de mult pe cât ar fi făcut-o un bandaj peste ochi sau un baston, fiind extrem de utilă pentru a-i feri scalpul rozaliu de soarele arzător. Între dinți strângea un trabuc cubanez încă neînceput, marca Robusto. Pe degetul mic al mâinii sale stângi – da, pe degetul acela rozaliu – era un inel de onix negru, cu un diamant strălucitor.

„Ce naiba caută aici sperjurul acesta ticălos și rozaliu?”

— Dacă știam că ai să vii, făceam fumigații împotriva paraziților, zise Steve. Așa, am să mă ocup abia după ce pleci…

O privire grea licări în ochișorii lui Luber, dispărând imediat. În acel scurt moment, Steve văzu câtă duritate ascundea omul acela, în spatele culorii sale trandafirii de heruvim, al fizicului său ca o bilă de bowling și al pălăriei englezești extrem de caraghioase.

— Dacă aș fi în locul tău, aș arde cloaca aceasta din temelii, spuse Luber, cu un ton destul de aspru.

— Dacă ai fi în locul meu, m-aș sinucide.

— Ești leit taică-tău pe vremuri. Herb a preferat întotdeauna mahonul.

Când a fost numit judecător, și-a cheltuit banii proprii ca să-și mobileze biroul din clădirea Tribunalului.

Numele tatălui său rostit de buzele lui Luber îl făcu pe Steve să vrea să-l facă pe ticălos una cu pământul.

— Herbert T. Solomon, începu să viseze Luber. Ăsta da, avocat!

— Sună a slogan. Acum, ce mama naibii cauți aici, Luber?

— Haide, Stevie. Spune-mi „Pinky”. Așa face toată lumea.

— Nu mi s-ar părea potrivit. Dar știu eu alte câteva nume care ți-ar veni mănușă.

— Da’ știu că ai ceva atitudine, puștiule. Cât despre babacul tău, lasă că îi e mult mai bine acolo, pescuind în Keys. Eu nu mi-aș dori să mai fiu prins în cursa aia de șobolani, din oraș.

— Dar n-ai de ales. Ți s-a hotărât soarta, când te-au închis.

Luber își scoase trabucul din gură, începând să gesticuleze cu el, ca și cu o baghetă.

— Optsprezece luni, în Eglin. Nu e mare lucru. Mi-am perfecționat stilul la tenis și m-am

specializat în jocul de bridge.

— Nu știam că se poate trișa și la bridge.

— Te deranjează dacă fumez? Luber linse vârful trabucului cu o limbuță rozalie. Așa s-ar mai schimba și mirosul de aici, un pic.

— Mă deranjează.

— Ei, la naiba, Stevie. Babacul tău a lăsat-o baltă. Tu de ce nu poți să faci la fel?

— Pentru că eu nu sunt babacul meu.

— Îmi aduc aminte când veneai la tribunal și te jucai cu cărțile acelea de joc, cu jucători de baseball, prin celule.

În timp ce vorbea, Luber își mișca trabucul neaprins în sus și-n jos.

— Eu eram șef la Omucideri, iar taică-tău, judecător-șef la Penal.

Brusc, Steve simți că aerul din încăpere se încălzise. Apa de colonie a lui Pinky făcuse ca aerul din cameră să devină lipicios și dulceag.

— Tu erai șef al ticăloșilor. Iar tata era funcționar public. Nu-mi vine să cred ce porcărie nenorocită ai fost în stare să-i faci.

— Adică mă învinuiești pe mine pentru necazurile[40] tatălui tău? zise el, folosind termenul idiș, de dragul vremurilor de odinioară.

— Tu ești ticălosul[41] care a fost în stare să mintă sub jurământ, zise Steven, adăugând cunoștințele sale lingvistice în acest duel verbal.

— Copile, sunt lucruri pe care nu le cunoști, și asta e tot ce am să-ți spun.

Steve se îndreptă spre colțul camerei și luă o bâtă de baseball marca Barry Bonds de pe un suport. Era făcută dintr-un minunat lemn de arțar, cântărind numai vreo trei sute de grame, cu un mâner subțirel și flexibil. Steve schiță o lovitură, dorindu-și, în sinea lui, să fi luat drept minge capul rotund și trandafiriu al lui Pinky Luber. De fapt, ce naiba voia? Ticălosul încă nu spusese asta.

Pinky își trecea degetele pe borul pălăriei sale, cu o privire de nepătruns. Chipul lui era remarcabil

de lipsit de riduri pentru un om de vârsta lui. Părea același ca în urmă cu douăzeci de ani, când prezenta cazuri de crimă în fața judecătorului Solomon. Procuror abil, dacă nu chiar alunecos și lipsit de principii, Luber a câștigat șaptesprezece cazuri de infracțiuni capitale, fără a pierde niciunul. Nici măcar un juriu nehotărât nu îi rezistase. Ca și jocul din 1972 de la Miami al Delfinilor, 17-0, terminat cu un număr considerabil de condamnări la moarte. Pe la mijlocul acelui turneu de Super Bowl al condamnărilor, ziarele începuseră să-l numească pe Luber „Electricianul", iar pe Herbert Solomon, „Judecătorul neîndurător". La vremea aceea, încă se folosea în Florida scaunul electric, denumit familiar „Bătrâna Scânteie" prin cercurile apărătorilor legii. Denumirea aceasta, din câte știa Steve, nu era chiar lipsită de adevăr, condamnații luând câteodată foc literalmente, spre marele necaz al autorităților locale.

Apoi, în mod inexplicabil, „Electricianul" și „Judecătorul neîndurător" se despărțiseră. Herbert fu transferat la Divizia Civilă, iar Luber, cu mult mai interesat de dolari decât să ajungă celebru prin gazete, se apucă de practică privată. Declară în mod public că nu avea să treacă niciodată de „partea întunecată", cum îi numeau procurorii pe apărătorii criminalilor. Dar incursiunile lui Luber în lumea reclamanților – de malpraxis medical, accidente auto, termene de valabilitate ale produselor – nu au dat roade. A cheltuit averi încercând să apere cazuri pentru care primea onorariu numai dacă erau câștigate, cazuri pe care le pierdea la tribunal. Luber era aproape falit când se întorsese pe coridoarele Tribunalului ca Prinț al Tenebrelor, lucrând din umbra legii. Și-a făcut o reputație de persoană care mituiește, atât în cadrul tribunalului, cât și la Primărie. S-a dovedit a fi un corupător de frunte și un șantajist. Un campion al vieții, cum era și la jocul de bridge, gândea Steve.

Când Divizia Anticorupție a Procuraturii a pus la punct o operațiune de demascare, au căzut atât Luber, câțiva inspectori răspunzători cu divizarea în parcele a loturilor, cât și doi funcționari publici pentru o schemă de luare de mită și de încercare de obținere de foloase necuvenite. Luber își revenise mai repede decât ar fi durat să spui „mandat de arestare”. A dat și semnat declarații sub jurământ implicând mai multe persoane publice oficiale. Printre acestea, se număra și judecătorul Herbert T. Solomon.

Steve s-a rugat de tatăl său să lupte împotriva acuzațiilor, dar bătrânul cedase, părăsindu-și funcția și ieșind din barou, cu toate că își proclama în continuare nevinovăția. Luber pledase vinovat pentru reducerea pedepsei, petrecuse optsprezece luni într-o închisoare lejeră din Florida Panhandle, întorcându-se apoi în Miami. În absența autorizației de membru al baroului, se orientase spre activități de lobby. Din ce se vorbea prin Primărie, se pare că Pinky făcea acum mai mulți bani ca niciodată, securizând concesiuni profitabile la aeroport, reîncadrând terenuri extravilane în parcele pentru mari centre comerciale și înlesnind vânzarea de mașini la negru în cantități considerabile – totul într-o umbră ocrotitoare. Pe clienții lui Pinky nu-i deranjase defel să aibă contribuții substanțiale pentru persoanele oficiale, contribuții neînregistrate nicăieri, de altfel. Aceste contribuții erau întotdeauna în bani gheață, fiind de obicei înmânate personal de Pinky Luber celor vizați. În mediile politice din Miami, termenul de „lobbyist” era un plăcut eufemism pentru „mituitor”.

Văzându-l pe Luber gras și prosper, mirosind a colonie de prost gust, Steve se înfioră. Schiță o răsucire cu bâta de baseball Barry Bonds. Apoi încă una. Închise ochii. Vizualiză mingea sărind dinspre bâtă, în sus, trecând peste gard, apropiindu-se de zona de avertizare, apoi *plop*, în

mănușa fundașului. Îi apăru apoi și chipul fundașului: rotund și rozaliu, molfăind un trabuc. La naiba! Ticălosul ăsta îi strica până și visatul cu ochii deschiși.

— Eram acolo când ai furat baza, ca să învingeți echipa Universității statului Florida, spuse Luber.

Steve deschise ochii.

— Și cui ar trebui să-i pese de asta?

— Am câștigat cinci mii de dolari.

— Adică pariai pe meciuri de baseball de colegiu?

— Stevie, eu pariez până și pe o chestie de genul dacă următoarea tipă care va coborî din lift e blondă sau brunetă…

Zâmbi vinovat.

— Apoi am pierdut zece mii la College World Series, când ai ratat atunci al treilea.

— Arbitrul mi-a făcut-o, atunci…

— Da, o lovitură puternică.

Luber se opri o clipă, măsurându-l din priviri. Vorbea moale, cu o ușoară tristețe.

— Erai un mucos obraznic. Lovitura aia a ta de atunci, mișcarea făcută de tine cu mare avânt. De ce naiba ai făcut-o? Oricum înscriai, cu orice lovitură…

— Încercam să arunc și eu o dată prost. Dacă aruncătorul făcea mingea să ajungă afară, înscriam și terminam partida.

— Așa că ai riscat soarta întregii echipe, numai ca să fii tu eroul. Iar acum faci același lucru cu Herb.

Luber se mai legănă puțin în balansoar, apoi se ridică în picioare. Își scutură pantalonii, de parcă tocmai ar fi descălecat de pe un cal plin de praf, și nu s-ar fi ridicat de pe un scaun cumpărat la mâna a doua, care era relativ curat.

— Trebuie să plec. Poneii intră în cursă la Calder.

Luber păruse scund întotdeauna, dar acum, mai îmbătrânit și mai pipernicit, chiar că părea de-o

șchioapă.

O porni spre ușă, se opri și se întoarse.

— Să fii ales pentru a fi exclus. Asta e o lecție pe care n-ai s-o înveți niciodată. Nu poți depinde de arbitri. Tot așa e și cu judecătorii. Și la fel e cu tot sistemul acesta afurisit. De-asta cel mai bine e să-ți rezolvi problemele în mod neoficial. Ca între oameni simpli.

Steve sprijini vârful bâtei în podea, lăsându-și greutatea în mânerul acesteia.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Procesul ăla ridicol pe care l-ai intentat ca să-i obții din nou licența lui Herb. Dacă renunți, aș putea să te ajut.

— În ce fel?

Obrajii lui Pinky se încrețiră într-un zâmbet larg.

— Să spunem că ai un caz de crimă cu care te-ai împotmolit.

Aceste vorbe îl luară prin surprindere pe Steve.

— Ce știi despre asta?

— Ei, haide, Stevie… Am prieteni care mi-au zis că Hal Griffin a tras sforile și a obținut niște permise drăguțe prin districtul Monroe. Niște docuri noi, service pentru ambarcațiuni cu hidrofoil, licențe pentru băuturi pentru un terminal din golf. Apoi un oarecare din Washington este ucis pe ambarcațiunea sa. Dacă l-aș fi apărat eu pe Griffin, i-aș fi pus o întrebare mare și lată.

— Și care ar fi aia? Pe cine ai putea să mituiești ca să fie închis cazul?

— Întrebarea pe care și-o puneau romanii, istețule. *Cui bono*? Adică cine ar fi avut de câștigat din treaba asta?

— Am făcut asta deja. Am încercat să aflu cui i-ar folosi căderea lui Griffin.

— Păi, lasă-mă să te ajut. Știu oameni și aud anumite lucruri.

— Și ce știi? Ce ai auzit?

— I-auzi! Și ar trebui să-ți spun și ție, derbedeule?

Pinky Luber chicoti și se îndreptă spre ușă cu pași grăbiți.

— Mai am o expresie latină pentru tine. *Quid pro quo*.

Deschise ușa secretariatului și își puse pălăria pe cap.

— Fără puțin *quid*, băiete, nu există nici *quo*.

Capitolul 15

ARGUMENTE ÎN APĂRAREA FEMEILOR INANIMATE

— Pinky Luber a încercat să te mituiască? spuse Victoria, pe un ton sceptic.

— Nu știu dacă se poate vorbi de mită, spuse Steve. Dar m-a lăsat să înțeleg că, dacă renunț la petiția pentru reprimirea tatei în barou, ar fi gata să ne ajute cu cazul lui Griffin.

Victoria voia să-l mai întrebe ceva, dar ar fi fost cam ciudat, cu toți oamenii care se holbau la ei, dimprejurul lor…

— E atât de jenant…

— Care este problema? întrebă Steve.

Ei mergeau grăbiți pe Flagler Street cu o femeie îmbrăcată cu un costum de baie minuscul pusă peste umărul lui Steve. Sânii femeii, rotunzi, ieșeau din cupele sutienului costumului de baie. Părul ei, o adevărată avalanșă blondă – în genul Farrah Fawcett prin anii 1976 – îl gâdila pe Steve pe ceafă.

— Toată lumea se uită la noi, spuse Victoria.

Într-adevăr, patronii cafenelei Cubano, salariații de la magazinele de aparate foto cu discount, care se strecuraseră să mai fumeze și ei o țigară pe trotuar, turiștii latino-americani, cu geamantanele lor cu rotile, cu toții se opriseră, râzând, arătând spre ei, hlizindu-se. Poate pentru că femeia în costum de baie cântărea vreo patruzeci și cinci de kilograme, arăta trăsnet și era genul de păpușă siliconată, perfectă din punct de vedere anatomic, până la ultimul orificiu.

— Trebuia să parcăm mașina peste drum de tribunal, zise Victoria.

— Și să fi plătit cincisprezece dolari? Nici vorbă!

Steve își parcase bătrânul Cadillac la un metru după colț, pe Miami Avenue. Mai aveau vreo trei minute până la audiere. Era vorba despre moțiunea pentru o judecată preliminară în cazul Pullone versus Adult Enterprises Ltd., alias The Beav. Cu mult înainte ca Steve să se cupleze cu Victoria – atât în plan profesional, cât și în cel personal – el reprezentase The Beav, clubul de striptease, în Surfside. Cazurile erau de obicei banale, de genul fraudelor comise împotriva consumatorilor: vânzarea de cidru acidulat ca fiind șampanie, cu douăzeci de dolari paharul, sau încasarea de mai multe ori de pe cardurile de credit pentru același dans lasciv. Ocazional, mai apăreau și procese de vătămare de persoane, cum era și cazul de azi. Clayton Pullone, un contabil autorizat de vârstă medie, însurat, susținea că s-a ales cu un șold dislocat în timp ce se luptase cu Susie Slamazon, faimoasa luptătoare corp la corp de la The Beav, într-o cadă cu jeleu de lămâie. Deși blonda de pe umărul lui Steve nu era Susie, semnalmentele ei erau cât se poate de asemănătoare. Numele ei era Tami, conform manualului de instrucțiuni, în care mai erau menționate și alte indicații utile privind spălarea anumitor părți cu apă caldă și săpun.

— *Cuanto cuesta la rubia*? strigă un bărbat îmbrăcat cu o cămașă largă de bumbac, când trecură pe lângă Castillo Joyeria, un magazin de bijuterii la comandă, interesându-se de prețul blondei.

— Nu-ți permiți tu s-o cumperi, îi strigă Steve, drept răspuns.

De fapt, Tami costa șase mii de dolari. Era confecționată după preferințele clientului. Culoarea pielii: bronzată. Părul: culoarea mierii. Unghiile: manichiură franțuzească. Părul pubian: ușor ajustat. Sâni: mărimea 38DD și mobili. Mâini articulate cu care putea strânge. Gura, vaginul și orificiul anal, în fine… adecvate utilizării. Era dotată și pentru supt, în cazul în care ai fi fost

interesat de genul ăsta de lucruri. Tami era închiriată de la Harvey Leinoff, proprietarul clubului The Beav, care, după ce se întâlnise ani de zile cu angajatele, se orientase recent spre obiecte sexuale inanimate, pentru a-și satisface nevoile personale. Acestea nu-i răspundeau obraznic, nu se luptau cu el prin cabinele de probă, nu cereau plată pentru ore suplimentare.

Cei trei – Steve, Victoria și Tami – începură să urce treptele de granit către sala de judecată. Steve începuse să-și dorească deja să fi parcat mașina mai aproape. Tami era al naibii de grea, iar când o mișca pentru a-i schimba centrul de greutate, un sfârc nepăsător din silicon îi intra în ureche, ca guma unui creion.

Victoria încercă să nu bage în seamă tot bâlciul acela de lângă ea.

— Și cum ar putea să ne ajute Luber în cazul unchiului Grif?

— A lăsat să se înțeleagă că ar ști cine l-a străpuns pe Stubbs cu țepușa aceea. Sau că ar putea afla. Nu mi-a fost prea clar.

— Și tu îl crezi pe Luber?

Steve se căzni să urce și ultima treaptă.

— Cam până unde aș putea-o azvârli acum pe Tami.

Ajunseseră la intrarea principală, așteptând să treacă de detectorul de metale, iar paznicii abia își puteau stăpâni râsul.

— Asta e o nebunie, spuse Victoria. Nu ai cum să-l obligi pe reclamant să se tăvălească pe podeaua tribunalului, cu păpușa asta a ta, din cauciuc, în brațe.

— Dar nici n-am nevoie de reclamant. O să mă lupt eu cu Tami.

— Lasă-mă, te rog…

— Am să mă dezbrac în chiloți…

— Te rog să-mi spui că nu sunt cei cu pete de leopard!

— Sigur că nu. Ar fi lipicioși. Port boxerii de mătase marca Florida Marlins. Și ai fi știut și tu, dacă n-ai fi dormit prin vecini, azi-noapte.

Așteptând după un tip obez, vânător de recompense, să treacă prin dispozitivul de control, Victoria șopti:

— Te rog, încearcă să nu fim reținuți pentru sfidarea Curții.

— Vic, un avocat care se teme să facă închisoare…

— … e ca un chirurg care nu suportă să vadă sânge, îi luă ea vorba din gură. Știu asta… știu.

Ajunseră în fața șirului de oameni, unde Omar Torres, un agent de securitate din personalul de pază al tribunalului, manevra dispozitivul mobil de detectare a metalelor.

— Omar, întârziem la o audiere, zise Steven. Poți să te grăbești puțin?

— Nici vorbă, Steve, zise Torres. Ieri s-au strecurat în tribunal niște *santeros*[42] cu un craniu omenesc și au făcut o vrajă tocmai în sala de judecată a judecătorului Gridley.

Victoria își așeză poșeta pe banda rulantă a dispozitivului cu raze X.

— O să cam trebuiască să te pipăi, scumpo, zise Torres.

— S-o crezi tu! spuse Victoria.

— Nu pe dumneata, domnișoară Lord, zise Torres arătând către Tami, păpușa gonflabilă, care se legăna acum pe picioare – cu pedichiura făcută și tot tacâmul – sprijinită de Steve. Pe ea. Trebuie să-i verific toate cavitățile corpului.

— Nu e nevoie, Omar, zise Steve. Le-am verificat chiar eu, azi-noapte.

•

Victoria încercă să analizeze ce îi spusese Steve, dar nu reușea să înțeleagă.

— De ce i-ar păsa lui Pinky Luber de cazul tatălui tău?

— Evident, se teme de ceva.

Stăteau pe o bancă neagră, de lemn, care semăna mai degrabă a strană de biserică, pe holul din fața biroului judecătorului Alvin Schwartz. Steve o așezase pe Tami între ei doi, după ce doi tipi îmbrăcați la costum trecuseră pe lângă ei și o ciupiseră pe păpușă de sâni. Probabil că erau avocații acuzării, își spusese Victoria. Niște agenți de asigurări, de pildă, n-ar fi fost niciodată atât de îndrăzneți.

Steve își anunțase prezența aprodului, un tânăr solemn, care ar fi fost șomer, probabil, dacă nu ar fi fost din familie cu judecătorul Schwartz, prin alianță sau rudă directă. Aprodul ținea un clipboard și încerca să afle numele fiecăruia dintre avocații și martorii care apăreau în anticamera unchiului său. Steve îi comunică cu grijă numele lor, alegând s-o numească Tami Stepford pe martora lor. Se așezară apoi și așteptară. Judecătorul Schwartz întârzia, aceasta fiind titulatura legală pentru a-și citi ziarul de dimineață în vreme ce își savura cafeaua cu un covrig și vreo altă gustare dulce.

— De ce anume se teme Luber? întrebă Victoria. Și-a ispășit pedeapsa. Oricum statul nu-i mai poate face nimic.

— Decât dacă ar ieși la iveală lucruri noi în cazul cu baroul.

— Orice noutate ar veni prea târziu acum, din pricina termenului de prescripție.

Steve ridică din umeri, iar capul lui Tami alunecă în jos.

— Știu numai că Pinky e speriat de moarte din cauza procesului meu.

— Tatălui tău i-ai spus despre vizita lui?

— Da. Tata zice că de Pinky a fost mereu mai mult gura. Și dacă mă complic cu el, o să mă leg de un catâr mort, împotmolit adânc în melasă. Sau în bălegar, nu-mi aduc aminte care din astea era.

— Herb tot mai vrea să renunți la procesul ăsta, așa e?

— A zis că, dacă nu renunț, mă dezmoștenește.

— Aspre vorbe.

— O casă plutitoare care ia apă și o colecție de sticle goale de Bacardi.

— Și ce ai de gând să faci?

— N-o să mă las intimidat de tata și nici mituit de Pinky. O să pornesc cu toată viteza înainte cu procesul, și la naiba cu Pinky Luber.

— Dar, dacă Luber chiar poate să ne ajute…

— Las-o baltă. N-o să-l trădez eu pe tata.

— Dar Herb nu vrea să-și recapete licența. Poate ar trebui să-l asculți.

— Tocmai despre asta vorbeam, Vic. Ești prea implicată în cazul Griffin. Nu poți fi obiectivă.

— Eu? Tu ești cel care nu accepți ajutor în cazul unchiului Griffin, numai pentru că vrei să îi demonstrezi ceva tatălui tău.

— Ce să-i dovedesc?

— Că ești un avocat tot atât de bun cum a fost și el.

— Aici nu e vorba despre mine.

— Ba da. Dacă ai fi *tu* obiectiv, ți-ai da seama.

Apoi niciunul dintre ei nu mai zise nimic. Nici măcar Tami.

•

Aprodul anunță alte trei cazuri, la care avocați îl plătiseră gras de Crăciun, de Halloween și de ziua Mituirii Slujbașului în Serviciul Public. Astfel încât, la ora zece, cei doi parteneri asociați de la firma Solomon & Lord așteptau încă pe băncuța tare de lemn, în vreme ce Victoria se întreba ce să-i spună lui Steve despre telefonul primit în noaptea precedentă, târziu.

Apoi rosti pur și simplu:

— Regina a sunat azi-noapte.

— Din Zürich sau din Johannesburg?

— Din Katmandu. Face niște injecții cu extract din glanda hipofiză a caprelor de munte. Se presupune că ar întineri pielea.

— I-ai spus și ei despre caz?

Victoria dădu afirmativ din cap.

— A fost șocată. A fost pentru prima dată, după mulți ani de zile, când pomeneam de unchiul Grif, și a trebuit să-i spun că este acuzat de omucidere.

— A întrebat de Junior?

— Doar vreo sută de întrebări. „Cum mai arată? Cu ce se mai ocupă? S-a însurat?”

— Încă îl mai consideră o partidă pe cinste?

— Și minunată. A zis că Junior era un copil minunat, așa că nu se miră aflând ce a devenit.

— Și ce a devenit, mă rog? Adică ce i-ai spus tu, mai exact?

— Nu prea multe.

Iar asta era întru totul adevărat, gândi ea. Nu-i împărtășise Reginei sentimentele care o tulburau atât.

— Înălțimea Sa mă urăște, așa e? întrebă Steve.

— Abia dacă te cunoaște.

— Dar crede că nu sunt destul de bun pentru tine.

— Toți părinții cred asta despre copiii lor.

— Nu și tata.

— Dacă vrei să-i lași o impresie mai bună, nu mai purta tricoul acela stupid ori de câte ori o vezi.

— Care tricou?

— Nu face pe prostul. Ăla pe care scrie: „Dacă nu e vreun alt lucru, e Maică-ta, cu siguranță”.

— Eu am încercat să fiu drăguț. Nu i-a plăcut nici ceasul pe care i l-am dăruit.

— Dacă ar fi fost un ceas Cartier original, și nu o imitație de duzină, l-ar fi adorat.

— Dacă ar fi fost un ceas Cartier original, nu l-aș fi putut cumpăra de la valetul din parcarea de la jai alai.

— Regina nu te urăște, Steve. Numai că ea și-a închipuit totdeauna că am să fiu cu cineva… Oare cum putea să-i spună asta? Cu cineva mai altfel.

— Cu vreun sclifosit de la Princeton, al cărui tată să aibă o bancă de investiții. Să-ți petreci verile prin Southampton, iar iernile în Aspen.

— De fapt ea a vrut întotdeauna ca eu să mă mărit cu Junior.

Steve scoase un „oh” și își înfășură brațul împrejurul lui Tami.

— Încep să văd și eu utilitatea unor partenere gonflabile. Așa nu mai ai soacre.

Victoria nu-i pomenise niciodată lui Steve despre unele dintre comentariile cele mai cu tâlc ale mamei sale.

„Pe viața mea, Prințesă, tot nu pricep ce vezi tu la unul care fuge după ambulanțe?”

Și Victoria hotărâse chiar atunci să nu-i mai spună nimic altceva. Nici despre ciudata reacție pe care mama ei o avusese, cu o seară în urmă, aflând veștile despre unchiul Grif. Regina nu întrebase nimic despre caz. Victoria s-ar fi așteptat la întrebări de genul: „Cine a murit? Chiar Grif a fost făptașul? Cât de rănit a fost?” – dar nu auzise nimic de tipul ăsta. Prima ei reacție fusese: „Ce a spus Grif despre mine, draga mea?”

Dacă stătea să se gândească mai bine, poate ar fi trebuit să se aștepte la o asemenea reacție. La urma urmelor, egocentrismul Reginei era tot o marcă a ei, ca și hainele haute couture sau coafura pe care o purta.

Dar întrebarea nu era „A întrebat cumva de mine?” Exprima o neliniște, o teamă legată de *ceea ce* fusese spus. Apoi întrebase: „Grif a pomenit ceva și de tatăl tău?”

Din nou, nu era vorba atât de întrebare, cât de tonul acesteia, se gândi Victoria. Simțea oare o nuanță de teamă? Părea că Regina nu voia ca ea să discute cu unchiul Grif chestiuni legate de familie. După toți anii aceștia de tăcere, de ce se temea ea, oare?

Victoria se întrebă despre secretele păstrate de părinți. Atât tatăl lui Steve, cât și mama ei ascundeau niște lucruri. Își protejau ei astfel copiii sau se protejau pe ei înșiși? Dar, oare, nu avem cu toții secrete față de cei dragi? La urma urmelor,

nici ea nu fusese tocmai sinceră cu Steven, în legătură cu cât de șubredă era acum relația lor.

„Oare eu de ce mă tem?”

Pretutindeni împrejurul lor părea că domnește teama.

Regina încheiase convorbirea telefonică cu o altă nuanță ciudată. Victoria încă se gândea la asta.

— Grif l-a invidiat întotdeauna pe tatăl tău, spusese Irene Lord.

— Credeam că erau cei mai buni prieteni, răspunsese Victoria.

— Erau… dar Nelson avea atâta… nu știu cum să spun… atâta eleganță, atâta distincție. Grif a știut mereu că el n-avea să rămână decât un…

Victoria și-o și imagina pe mama sa, în apartamentul ei din hotelul Shangri-la, făcând un gest disprețuitor, tipic european, cu mâna, urmat de o expresie franțuzească.

— Un alt constructor *nouveau riche*[43], conchise Regina.

Victoria se abținu să amintească faptul că, după moartea tatălui, ea și mama ei făcuseră parte din categoria *nouveau pauvre*[44].

— Nu înțeleg, mamă… De ce îl critici pe unchiul Grif?

— Dar nu îl critic, draga mea; numai să nu iei chiar tot ce spune ca pe ceva de valoare. Acum, iubita mea, trebuie să închid. Întârzii la baia de nămol.

Victoria și-o imagină pe mama ei, cu telefonul înghesuit între umăr și ureche, în vreme ce degetele ei delicate scoteau cercelul cu șurub și cu diamant de trei carate din urechi, așezându-l apoi cu grijă în seiful negru portabil, lăcuit. Victoria ar fi vrut să o întrebe atâtea alte lucruri… De ce Regina nu pomenise niciodată de ofertele financiare ale lui Grif? Și de ce îi refuzase acestuia ajutorul? De ce îl alungase pe unchiul Grif din viețile lor, tocmai când ar fi avut mai mare nevoie de el?

Hotărî să nu îi împărtășească lui Steve nimic din toate acestea, cel puțin nu până nu înțelegea ea mai bine anumite aspecte. Îl privi cum încerca să vâre sânii lui Tami la locul lor. Se întrebă de ce îi lua atâta timp să îndeplinească o sarcină atât de simplă.

Se gândi la tatăl ei, amintindu-și de un bărbat chipeș, îmbrăcat într-un costum demodat, cu jiletcă, cu pieptul bombat, cu o voce profundă și cu o coamă sură. Îi păruse atât de puternic. Atât de invincibil. Dar, naiba să-l ia, uite că fusese slab. Dispăruse ca un laș, părăsindu-și familia. Fără să lase nici măcar un bilet, se gândea ea, pentru a mia oară. Cât ar fi fost de greu să scrie un bilet pentru unicul și iubitul lui copil?

„Naiba să-l ia! Naiba să-l ia pentru toată durerea pe care a lăsat-o în urmă!”

O amintire îi apăru brusc în minte, ca o străfulgerare. Tatăl ei, prinzând-o în brațe și răsucind-o, cu picioarele paralele cu solul, și cum țipa ea subțirel, încântată. Fusese un tată-carusel. Și-l amintea ca pe un bărbat înalt, dar după ani și ani, văzuse fotografii cu Nelson și Irene Lord, împreună. Aveau exact aceeași înălțime. Iar Irene avea puțin peste un metru și jumătate.

„Festele pe care ni le joacă mintea”, gândi ea.

Dar, oare, ce alte amintiri mai erau distorsionate în amintirea ei? Și, oare, ce alte secrete ascundea mama sa în caseta ei de lac negru de bijuterii?

Capitolul 16

NOUL BIGBY

În numai șapte minute, judecătorul Alvin Schwartz – în vârstă de optzeci și unu de ani, un om miop, distrat și arțăgos ca un hemoroid – îl amenință pe Steve pentru sfidare, poruncindu-i să-și ridice pantalonii, hotărând, nu foarte convins, o judecată preliminară. Îi dădu afară din încăpere pe toți avocații, dar îi ordonă domnișoarei Tami Stepford și nurilor săi de silicon să mai rămână puțin, câtă vreme onorata instanță cântărea antecedentele legale ale acesteia, respectiv leziunile provocate în timpul trântelor în cada plină de jeleu.

Steve părăsi tribunalul plin de entuziasm. Victoria prezentase argumentele legale, iar el executase mișcarea de „culcare” cu un singur picior și pe aceea de imobilizare prin lovirea în zona dintre picioare. Cu siguranță că Victoria avea să-și dea seama ce echipă imbatabilă formau ei doi.

— O să câștigăm, prezise el voios.

— Grozav, zise Victoria, fără entuziasm. O să ne alegem cu și mai multe cazuri din partea…

Nu reuși să rostească numele. Până și simplul fapt de a pronunța numele i se părea obscen.

— … din locul acela.

— Hei, vezi că și noi suntem plătiți de cei de la The Beav.

— Și cu altceva decât cupoane pentru dans lasciv?

— Haide, Vic. Știi că nici mie nu-mi prea place să am de-a face cu echipa de la The Beav.

Se referea la dansatoarele la bară, la cele care dansau la mese și la cele care dansau pe bar.

Tehnic vorbind, acesta era adevărul prin folosirea verbului la timpul prezent. Iar adevărul ar

fi fost complet dacă ar fi adăugat și „în ultima vreme”.

Din ziua în care o sărutase pe Victoria – de fapt când ea îl sărutase pe el, pe cheiul unui club de iahting, în vreme ce logodnicul ei gusta înăuntru supă-cremă de avocado – nu mai fusese cu nicio altă femeie. Nici măcar nu mai dorise vreo altă femeie. În timpul cât fuseseră împreună, el îi spusese întotdeauna Victoriei că o iubește – de obicei printre gemete senzuale, când picioarele ei erau încolăcite împrejurul lui – dar chiar și așa, el își închipuia că o spusese din tot sufletul.

— Ce-ai zice să luăm cina la Nemo? întrebă el. Fac eu cinste. Știu cât îți plăcea peștele prăjit de acolo.

— A, da, dar știi… răspunse Victoria.

Acum ea fie încerca să câștige timp, fie avea nevoie disperată de o manevră Heimlich[45], se gândea Steve.

— Ideea e că Junior se află în oraș, recunoscu ea, după o clipă.

— Nicio problemă. Spune-i că poate veni și el cu noi. Poate achită el nota de plată.

— Chestia e că…

— Da…?

— M-a invitat el la cină, deja.

Steve se simți de parcă tocmai fusese lovit în plex.

— Adică așa, ca o întâlnire, vrei să spui?

— Nu e tocmai o întâlnire. Doar că vom avea șansa să ne mai amintim de zilele bune, în liniște, fără să-l iei tu la întrebări.

— Pe dracu’! Nici să nu te gândești.

Ea îi aruncă o privire aspră. El știa cât ura ea înjurăturile, dar le folosi, ca să o convingă de hotărârea lui. Nu era ceva de genul „e al dracului de cald afară…” Părea mai degrabă ceva apropiat de „dracu’ să-l ia!” și de „ce dracului faci acolo?” Și se străduia din răsputeri să se abțină să facă vreo referire la întoarcerea la origini. Iar când alesese să

îi spună Victoriei „Pe dracu'!" acesta fusese un demers lingvistic îndreptat împotriva pupăciosului din recif, numai ca să arate cât de supărat era.

Și cât de supărat era? *Al dracului de supărat*!

— Ste-phen, îi rosti ea numele, arătându-și iritarea. Calmează-te. Nu e mare lucru că iau cina cu Junior.

— Și unde mergeți?

— La Norman's. În Gables.

— Un restaurant pentru întâlniri romantice. E cel mai romantic loc din oraș.

— Atunci tu de ce nu mă duci niciodată acolo?

— Pentru că noi nu mai ieșim la întâlniri romantice. Noi suntem împreună. Nu avem nevoie de un loc întunecat, unde să cheltuim o grămadă de bani pe mâncăruri fistichii.

— Și ce înseamnă asta? Că romantismul a murit?

El simțea că pășește pe nisipuri mișcătoare și că nu avea niciun rost să se împotrivească. Dar se aventură.

— Haide, Vic… Dar te-am dus acolo când a plătit masa unul dintre clienții noștri.

— Ceea ce l-a transformat într-un restaurant pentru afaceri, așa e?

Punct lovit! Femeia asta era un anchetator înnăscut.

— Asta nu e relevant, încercă el să scape, plasând o contralovitură. Doar nu mergi acolo să discuți afaceri. Acolo mergi să te destinzi în voie. Să joci pocher pe dezbrăcate, la Bunny Flagler.

— Reacția ta e cam deplasată.

Oare chiar așa era?

„Nu, asta era reacția atunci când femeia pe care o iubea nebunește era pe cale să părăsească nava."

Își aminti de ziua în care o cunoscuse pe Victoria, procurorul cu un aer atât de profesionist și de rigid, posesoare a două picioare lungi, purtând un costum verde, sobru. Avusese o izbucnire când el îl citase pe Dl. Ruffles, un tucan

vorbitor, pentru a depune mărturie. Se înroșise la față, își pierduse sângele-rece, numindu-l pe Steve lipsit de etică, neglijent, diabolic și periculos, o rușine pentru profesia de avocat. Cum să nu se fi îndrăgostit de ea, în condițiile astea?

În ziua aceea, la tribunal, ea era încă o novice, iar el zărise un mic tremur al buzei ei inferioare, când se ridicase să vorbească. Dar când începuse să vorbească… *Dumnezeule Mare*!, cum ar fi zis tatăl lui. În costumul ei elegant croit, cu pantofii aceia de catifea, cu părul ei scurt, de culoarea caramelului, ușor răvășit, cu statura ei impunătoare și cu glasul răsunând din ce în ce mai puternic și mai plin de încredere, cu fiecare clipă ce trecea, Victoria Lord inspira inteligență, competență și o integritate de nezdruncinat.

Ea avea ceva ce și-ar dori să aibă orice mare avocat pledant, ceva care nu poate fi învățat de nicăieri, nu poate fi cumpărat și nici uitat. Avea *o prezență deosebită*. Nu o puteai trece cu vederea.

Cu toate astea, Steve Spintecătorul era cel mai iscusit practician, o atrase într-un proces terminat într-un viciu de procedură, care a dus la concedierea ei din postul de procuror. La început, lui chiar îi păruse rău pentru asta. Dar acum nu mai regreta. Dacă ea n-ar fi fost concediată, ei n-ar fi ajuns niciodată să o apere pe Katrina Barksdale, acuzată că își strangulase soțul.

Victoria era logodită cu Regele Avocadoului atunci și respinsese fără drept de apel toate avansurile lui Steve. Până când ajunse la concluzia – nerațională, își închipuia Steve, însă chimică, magică, de natură hormonală – că el, Ultimul Reprezentant al seminției Solomon, era bărbatul potrivit pentru ea. El și nu Bruce Bigby. Lucru care, în acest moment, nu îl consola cine știe cât. Pentru că, de vreme ce el i-o furase pe Victoria lui Bigby, cine îi garanta că nu avea să pățească și el același lucru? Oare el avea să fie noul Bigby, de anul acesta?

Capitolul 17

CÂNTECUL DE DRAGOSTE AL LUI JUNIOR GRIFFIN

Victoria își simți obrajii arzând, în vreme ce îl urma pe șeful de sală, trecând pe lângă ușa deschisă a cuptorului cu lemne și îndreptându-se către masă. Sau poate că acea căldură nici nu provenea, de fapt, de la cuptor. Simțind brațul puternic al lui Junior Griffin pe piele, chiar deasupra bluzei ei din mătase și șifon, împodobit cu paiete, oare nu avea motive să roșească?

Ceilalți meseni se holbară la ei, când se îndreptară spre masa care le era rezervată. De obicei, ea era cea care atrăgea privirile, dar acum se părea că atenția tuturor se îndrepta spre însoțitorul ei. Junior purta un sacou subțire din mătase, de culoare bej, cu mânecile ridicate până la cot, care îi scotea în evidență tenul frumos bronzat. Sub jachetă, purta o cămașă bleu de mătase, deschisă la gât, care-i punea în valoare culoarea ochilor.

Un Adonis îmbrăcat de firma Armani.

Felurite sunete și arome umpleau încăperea din lemn întunecat, în stilul arhitecturii spaniole de modă veche. Din bucătăria deschisă, se auzea sfârâitul peștelui marinat în rom, care se prăjea. De la mese, se auzea clinchetul paharelor și zvonul surd al discuțiilor – în engleză, spaniolă, portugheză – lucru care dădea un aer cu totul exotic locului.

Șeful de sală îi conduse la o masă dintre cele mai bune, și cum să nu o fi făcut? Cei doi păreau a forma un cuplu din lumea bună, deschis, sofisticat și de succes.

„Numai că noi nu formăm deloc un cuplu.”

Femeia se simți o clipă confuză, când comandară băuturile, o tequila pentru Junior și un

Cosmopolitan pentru ea. Încerca să se convingă că fusese cinstită cu Steve. Aceasta nu era o întâlnire romantică. Era doar o reluare a legăturii cu un prieten din copilărie. O ocazie de a afla mai multe despre tatăl ei, despre secretele mamei ei, poate chiar vreun indiciu, două legate de cazul de omucidere la care lucra.

„Dar nu este o întâlnire între doi îndrăgostiți. Asta nu, cu siguranță."

Nu-l lăsase pe Junior să vină să o ia de acasă. Așa nu risca să ajungă la replici mai ciudate de genul „Nu urci să bei ceva?" la sfârșitul serii.

Atunci de ce își dăduse atâta osteneală cu îmbrăcatul? Nici nu ar fi trebuit să-și schimbe taiorul cu guler înalt și dungulițe fine pe care îl purtase și la tribunal. Dar făcuse un duș, se spălase pe cap, apoi își aranjase părul și încercase vreo alte patru costume.

Primul dintre ele, cu o jachetă sobră din stofă albastru-verzuie, cu marginea franjurată și o cămașă asortată, cu o eșarfă de mătase. În niciun caz! Parcă era Mary Poppins!

Apoi fusese rochița obraznică Balenciaga, mini, cu bretele încrucișate… Dar nu avea destul tupeu să o poarte. A urmat o rochie petrecută, Burberry, decentă, bej, cu pete mari negre. O lăsase deoparte. Părea o profesoară trăsnită, căreia îi explodase stiloul în șifonier.

În cele din urmă, se hotărâse să poarte bluza plisată cu paiete marca Max Azria, cu pantalonii negri de la taior. Când o văzuse Junior la bar, își înălțase capul și zisese: „Oh, arăți trăsnet!" Se sărutaseră în treacăt, iar ea simțise fiorul unei emoții care îi coloră obrajii numaidecât, de parcă ar fi fost cuprinsă de vreun soi de febră ciudată, urcându-i pe ceafă.

Acum, în timp ce ospătarul le servea niște mici antreuri oferite de la bucătărie – tartine micuțe cât unghia, porții minuscule de risotto, stropite cu

lămâie și un fel de tort de clătite stropite cu sos de rodii – Junior o surprinse cu o întrebare:

— Deci, tu și Solomon… sunteți parteneri de afaceri, și mai ce?

Ea îi spuse toată povestea. Cum, cu numai câteva luni în urmă îl considerase pe Steve „cel mai șleampăt avocat din câți existau", cum i-ar fi așteptat celule apropiate după ce se luaseră la harță la tribunal, cum el o păcălise, atrăgând-o într-un proces terminat în viciu de procedură, cum fusese concediată din pricina lui și cum își uniseră forțele pentru a soluționa procesul ăsta de omucidere. E drept că nu îi povestise despre episodul în care făcuse dragoste cu Steve la ferma iubitului ei, cel cu culturile de avocado. Partea aceasta de un romantism sălbatic ar fi părut ușor stridentă. Dar, în timp ce vorbea cu Junior, episodul acelei nopți îi tot revenea în minte. O furtună de zăpadă în Miami devenită un adevărat uragan în inima ei. Parcă vedea și acum fumul negru, ieșind din încălzitoare, parcă vedea luminițele de Crăciun, împodobind și împrumutând copacilor ceva din căldura lor. O imagine de neșters: chipul lui Steve. Tresări… Pentru că *ea* făcuse prima mișcare. El rezistase – sau, în fine, ezitase – mai degrabă. Era tipul dur, care se temea să nu sufere. Ea, la urma urmelor, era logodită cu altcineva.

„Deci probabil că mă îndrăgostisem de Steve, nu?"

Sau era numai un mod de a încerca să justifice rațional ceea ce se petrecuse atunci… Acum ea se întreba dacă lucrurile nu se întâmplaseră poate prea repede. Și gândul acela obsedant reveni: intuițiile ei dintâi cu privire la Steve – cum că era un competitor nemilos și iscusit – fuseseră, oare, corecte? Oare ei doi chiar fuseseră într-atât de diferiți?

Dar acum un alt gând îngrozitor o fulgeră ca un crivăț înghețat. Oare era pe cale și acum să facă un lucru rușinos?

— De atunci, am rămas împreună, îi spuse Victoria lui Junior.

Prefăcându-se că nu avea nicio problemă. Sau avea? Oare simplul fapt că acum se afla aici, în restaurantul acesta romantic, cu lumină difuză, purtând topul cu paiete care îi lăsa umerii dezgoliți… era vreun semnal că era disponibilă?

El dădu din cap, zâmbindu-i ușor, cu o sprânceană ridicată. Ca și cum i s-ar fi părut de neconceput un cuplu format de ea și Steve. Dar nu spuse decât:

— E un tip foarte norocos.

— Punctele de atracție ale lui Steve nu sunt întotdeauna evidente. Are o adevărată afinitate pentru cei năpăstuiți și nu se teme de nimic. Nu-i pasă ce crede lumea despre el și, dacă el chiar crede într-un client, va face totul să câștige, riscând să fie exclus din barou și chiar din rândul avocaților.

— Așa este, pare puțin cam agresiv.

— De fapt, Steve are o inimă sensibilă.

Oare de ce simțea nevoia să-l apere? Poate pentru a-și justifica prezența lângă un alt bărbat.

— Ar trebui să-l vezi cum se poartă cu nepotul său…

— Hai să nu mai discutăm despre Solomon, zise Junior, chiar dacă el fusese cel care adusese subiectul în discuție. E timpul pentru un toast!

Își ridică paharul și făcu să se rotească tequila din acesta. Victoria ridică și ea paharul de martini, ținându-l de picior, lichidul sclipind purpuriu în lumina lumânărilor.

— Pentru prietenii vechi, rosti Junior, cu privirea sa adâncă, de azur. Și pentru noile începuturi.

„Și pentru autocunoaștere”, gândi Victoria. „Pentru conștiința a ceea ce sunt și a ceea ce vreau cu adevărat.”

Își simți din nou chipul în flăcări și sorbi din paharul cu Cosmo, sperând să se răcorească astfel,

făcând să-i dispară îmbujorarea. Apoi, ca un adevărat cavaler, Junior îndreptă discuția asupra ei.

„Nu vorbim despre the Marlins, the Dolphins sau de the 'Canes, ca nu-mai-știu-cum-îl-cheamă…"

Era amuzant să răspundă întrebărilor lui Junior, a cărui privire nu o slăbise o clipă.

— Vorbește-mi despre Princeton. Apoi despre Facultatea de Drept de la Harvard.

— Super! Competiție, nu glumă, așa e?

Apoi despre condamnarea infractorilor din Miami.

— Super! Trebuie să ai ceva curaj pentru așa ceva!

O mai întrebă și cum de își păstrase feminitatea, în condițiile astea. Femeile-procuror pe care le văzuse el la Larry King păreau mai degrabă niște rechini, devoratori de bărbați. Ea îi povesti despre cazul de omucidere de care se ocupa împreună cu Steve, ceea ce mai atrase un „Super!" din partea superbărbatului din fața ei.

Până să îi fie adus lui Junior cel de-al treilea rând de tequilla, odată cu al doilea pahar de Cosmo pentru ea, el îi povesti cât de afectat fusese tatăl lui de sinuciderea tatălui ei. Când familia Griffin se mutase în Costa Rica, tatăl lui fusese în stare de șoc. Apoi, un an mai târziu, mama lui Junior murise din cauza unei forme extrem de agresive de cancer la stomac. După încă un an de semi-retragere, Hal Griffin revenise în joc, construind hoteluri în Caraibe, apoi undeva prin Orientul Îndepărtat, și apoi din nou acasă. Junior nu izbutise încă să taie cordonul ombilical care îl lega de casă, să își găsească femeia cu care să-și dorească să întemeieze o familie. Doamne, cum îi mai lipsiseră Florida și camarazii săi din copilărie!

— M-am gândit mult la tine, spuse el privind-o cu sinceritate. Știu că nu eram decât niște copii pe atunci, dar aveam o relație atât de firească. Totul venea de la sine, parcă.

— Păi cât de greu ar fi putut să fie, când subiectul zilei era faptul că trebuia să fim în casă la ora zece?

Știa bine că acesta era un mecanism consacrat de apărare. Folosirea umorului pentru evitarea introspecțiilor sentimentale prea serioase. Atât de controversate. Junior părea că dorește să se despovăreze de propriile sentimente reprimate. O parte din ea dorea să îl asculte, cealaltă parte se temea însă de ceea ce ar fi putut el să spună.

El spuse zâmbind:

— „Atunci să plecăm, tu și cu mine…”

— „Când seara cuprinde întregul cer…”, completă ea.

Începură amândoi să râdă. Era „Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock”. Citiseră poemul în copilărie și încercaseră să-l învețe, numai că era prea lung. Faptul că Junior își amintise prima strofă a acestei poezii tocmai acum o emoționă. Era poezia lor. Avea cumva vreo poezie preferată în cazul lui Steve? Nu, dar, dacă ar fi avut, aceasta ar fi fost „Casey va executa următoarea lovitură”.

Junior se întinse peste masă și își așeză blând mâna peste a ei, descriind mici opturi pe acesta cu degetul arătător.

— Tocmai de aceea cred că aceasta este o ocazie grozavă, șopti el. E groaznică problema tatei, dar, într-un fel, e ca și cum destinul ne-a adus din nou împreună.

Sorbi apoi o înghițitură din băutură, ca pentru a-și face curaj pentru ceea ce urma să spună.

— M-am gândit la asta încă de când te-am văzut data trecută, și aș vrea să știi un lucru, Tori. Tu ești singura…

Apoi făcu o pauză. Oare avea nevoie de încă un rând de băutură ca să o spună? Nu, privea peste umărul ei, spre cineva. Dar către cine?

Apoi răsună o voce bărbătească, sinceră și puternică.

— Măi, să fie! Ia te uită cine e aici!

„O, la naiba! Pe toți dracii!”

— Asociata mea de la firmă și braconierul de homari! exclamă Steve, cu o uimire batjocoritoare.

Se îndreptă spre masa lor, însoțit de cele două pițipoance blonde și gemene, Lexy și Rexy de la Les Mannequins. Lexy (sau poate era Rexy, cine le-ar fi putut deosebi?) purta o rochiță roșie sclipitoare, din mătase, care i-ar fi ajuns la glezne, dacă nu ar fi fost pliurile ca niște aripi – mari cât flapsurile de cauciuc dintr-o spălătorie de mașini – care se deschideau din talie, înfășurându-se împrejurul picioarelor ei lungi, la fiecare pas. Rexy (dacă nu era, cumva, Lexy) purta o rochie simplă, dreaptă, neagră, care se oprea brusc la vreo treizeci de centimetri deasupra genunchilor. Amândouă aveau sânii siliconați, mult prea masivi pentru scheletele lor fragile. Amândouă erau cocoțate pe ultima creație a lui Jimmy Choo, pantofi cu niște tocuri gen zgârie-nori, de vreun metru, și tot amândouă se mișcau cu acea legănare a șoldurilor, atât de tipică fotomodelelor consacrate, de pe podiumurile de modă. Sau a leoaicelor flămânde.

Victoria afișă un zâmbet, în același mod în care bucătarul marina peștele în rom.

— Bună și la revedere, Steve.

— Ce vrei să spui? Junior, nu te deranjează dacă ne așezăm și noi la masa voastră, nu?

— Păi…

— Minunat! spuse Steve, apoi se întoarse către chelnerul cel mai apropiat. *Garçon*[46]. *Camarero*. Mai vrem trei meniuri aici. *Pronto, s’il vous plaît*[47]!

Amesteca limbile străine precum ingredientele unei ciorbe de pește.

Steve i le prezentă lui Junior pe cele două însoțitoare ale sale, anunțându-l apoi pe chelner să vină pentru a lua comanda de băuturi. Șampanie Cristal, care urma desigur să fie trecută în contul domnului Griffin. Le plasă apoi pe Lexy și Rexy

de-o parte și de cealaltă a lui Junior, el așezându-se lângă Victoria.

— Nu e mai comod așa? întrebă Steve.

— Și mai e și o mare coincidență, răspunse Junior.

— Iau masa aici tot timpul, zise Steve.

— Ha! pufni Victoria.

Junior o privi pe Victoria, ridicând din umeri, ca pentru a spune „Ce putem face?” În clipa aceea, bărbatul îi plăcu și mai mult. Atât de calm și de sigur pe el, nu voia să-l refuze pe Steve și nici să-l azvârle, cu capul înainte, spre bar.

— Da’ știu că lași ceva piele la vedere, Vic! zise Steve, arătând cu capul spre decolteul femeii. E o rochie nouă?

— Am mai purtat-o și la Balul Vizcayans, ai uitat? răsună metalic vocea femeii.

— Nu-ți încreți fruntea, Vicky, o atenționă Lexy. După aceea, nu mai scapi de ridurile astea.

— Câți carbohidrați crezi că are chestia asta? cugetă Rexy, cercetând o grisină cu rozmarin, de parcă ar fi văzut în ea o țepușă ucigașă.

— Deci, doamnelor, zâmbi Junior, ca o gazdă amabilă, cu ce vă ocupați?

— Cu chirurgia pe creier, răspunse sec Victoria.

— Suntem modele, spuse Lexy. Facem modeling. Poți pronunța? Mo-de-ling.

— Scumpule, el este avocatul nostru, spuse Rexy, arătând cu o grisină în direcția lui Steve.

— Am ieșit să sărbătorim, spuse Steve. Lexy și Rexy au semnat astăzi un contract pentru o reclamă televizată.

— La Vagistat, țipară strident fetele.

Lexy privi fix în ochii lui Junior, ca și cum ar fi privit în obiectivul unei camere de luat vederi.

— *Suferiți de mâncărimi, dureri vaginale sau senzații de arsură*?

— *Aveți scurgeri groase și mirositoare*? i se alătură și Rexy.

— *Înseamnă că puteți suferi de o infecție cauzată de o ciupercă*! proclamă veselă Lexy, de parcă și-ar fi felicitat un prieten pentru că a câștigat la loterie. *Deci, dacă nu vreți o ciupercă printre noi*…

Apoi cele două cântară într-un glas:

Vagistat, și ciuperca dispare
Nu mai sta în așteptare.
Dacă cumperi un tub, ai unul gratuit, să știi,
Nu te mai ustură când faci pipi…

— Și spun ele asta pe postul de televiziune? întrebă Junior.

— Televiziune prin cablu, explică Steve. Pe Spice Channel.

Chelnerul se apropie și spuse:

— Dacă sunteți gata să comandați, v-aș putea recomanda rața la grătar?

— Las-o încolo, zise Lexy. Eu sunt *veterinariană*.

•

Terminară a doua sticlă de șampanie Cristal, în vreme ce o mulțime de mâini, special plătite pentru asta, curățau masa de farfuriile golite, șterse, după ce se consumaseră creveți crocanți, bucățele de pește-spadă pané, pisică-de-mare în crustă de pecan și salată, singurul fel de mâncare pe care îl acceptau cele două surori, care își și împărțiră porția între ele, de altfel, vrând să împiedice astfel depunerea celor cincizeci de grame pe scheletele lor.

În timpul mesei, Steve își petrecu vremea studiind limbajul trupurilor lui Junior și al Victoriei, dar despre ce să-și fi dat seama? Doar el însuși spulberase atmosfera acelei cine, prin amestecul lui brutal. Poate ar fi făcut mai bine să se deghizeze și să se așeze la bar. Atunci ar fi putut să-i urmărească în mod corespunzător, studiindu-i,

neobservat. În clipa următoare însă, se întrebă dacă nu își pierduse mințile.

„Hei, liniștește-te, Vic ține mult la mine. Trecem doar printr-o perioadă mai zbuciumată.”

Steve îl ascultă pe Junior făcând conversație la masă, povestind despre scufundările lui în Cabo San Lucas – unde coborâse până la o adâncime de aproape 122 de metri, dar ieșise abia pe locul trei în concurs – și despre cum prinsese el un pește-spadă record, în Insulele Caicos, dar cum îl aruncase înapoi în apă, în loc să-l frigă la proțap pentru a hrăni vreo cincizeci de persoane, cu garnitură de piure de fasole neagră. Până la urmă, tipul părea în regulă. Nu o atingea cu piciorul pe sub masă pe Victoria și, cel puțin până acum, nu înjunghiase pe nimeni cu cuțitașul pentru unt.

Oare Victoria avusese dreptate?

„Oare chiar am greșit încercând să-i pun în spinare două infracțiuni lui Junior? Aceea de a-l fi ucis pe Ben Stubbs și aceea de a râvni la doamna mea – ultima dintre ele fiind, de fapt, adevărata crimă capitală…”

Când ospătarul flambă crema de zahăr ars a lui Junior, Steve spuse:

— Asta îmi aduce aminte de ceva, Vic. Îți amintești de cazul „șuviței aprinse”?

— Cafeneaua Jacquet din Lauderdale, răspunse ea, apoi explică, întorcându-se spre Junior. Peruca clientului nostru a fost cuprinsă de flăcările raței flambate.

— Vai! exclamă Junior.

— Numai mândria lui a avut de suferit, spuse ea. Femeia cu care avea întâlnire nu știuse că el era chel, așa că Steve l-a reprezentat pentru rușinea trăită atunci.

— Zece mii, plus deserturi gratuite pentru toată viața, spuse Steve.

Un alt ospătar aduse la masă un amestec de înghețate tropicale. Cu arome de guava, mango și papaya. Steve se lansă în enumerarea unor cazuri

de procese intentate unor restaurante, inclusiv cazul unei reviste calomniatoare, care se referise la unul dintre felurile de mâncare catalogându-l drept „Vițel à la ciumă bubonică”, al unui scaun care, frângându-se, distrusese o cină de patru sute de lire sterline și al unui specialist în sushi, care, din neatenție, își servise vârful propriului deget în preparatele pregătite pentru un client.

Junior râse, arătându-și faimoasele gropițe din obraji și din bărbie. Discuția devie spre sistemul judiciar, Steve numindu-i pe avocații pledanți ca fiind ultima speranță a cetățeanului de rând în lupta împotriva mega-corporațiilor, a doctorilor incompetenți sau a companiilor de asigurări. Toată discuția dură ceva vreme, timp în care Lexy și Rexy, care împărțiseră între ele platoul de fructe adus drept desert, jupuiseră boabele de struguri, pentru a mai reduce din calorii. Steve sporovăi despre tâlhăriile companiilor de asigurări care atacau firmele și cum conducătorii lor, care făceau parte din seminția Satanei, refuzau să îi ramburseze pe deținătorii cinstiți de polițe, iar atunci când această tactică nu funcționa, luptau murdar împotriva adevăraților păgubiți, ghiftuindu-se în tot acest timp pe cheltuiala lor, cu mușchi de vită și plângându-se de vehemența și pretențiile cu care muncitorii care trudesc pe brânci și cad victime unor accidente de muncă dau bătăi de cap companiilor de asigurări.

— Sunt de partea ta, în ceea ce privește companiile de asigurări, încuviință Junior. Nici nu-ți imaginezi ce obstacole a trebuit să depășim din pricina lor, cu *Oceania*.

— Îmi închipui, spuse Victoria. De ce ai fi avut nevoie? De vreun garant dispus să riște o sută de milioane de dolari?

— Trei sute de milioane, răspunse Junior.

Steve lăsă să-i scape un fluierat ușor.

De cealaltă parte a mesei, Lexy și Rexy păreau plictisite de această discuție de adulți. Începuseră

să-și ciupească una alteia brațul deasupra cotului, pentru a-și testa conținutul de grăsime. Ar fi avut mai mult succes, dacă ar fi ciupit niște bețigașe.

— Și care a fost ultimul vostru asigurator? întrebă Steve.

Junior își bătu ușor bărbia cu degetul, făcându-l pe Steve să se întrebe dacă nu-i rămăseseră cumva bucățele de mâncare prin gropițe.

— Era un consorțiu străin, spuse Junior, după o scurtă tăcere.

— Lloyd's din Londra?

Urmă o nouă pauză, și o nouă lovitură ușoară în bărbie.

— Nu, era de fapt un trust din Bermude.

— Noi am reclamat un grup din Bermude, spuse Victoria. Cum se numea?

— Pitts Bay Risk Management, răspunse Steve, cu ochii la Junior. Fuseseră însărcinați cu reasigurarea unui proiect de construire de apartamente în Sarasota, care nu reușise să întrunească codul de standarde necesare în construcții.

Steve tăcu. Se aștepta să-l audă pe Junior zicând „Da, aceasta este compania" sau „Nu, noi colaborăm cu Hamilton Liability Limited". Sau orice altceva.

— Acum, că mă gândesc mai bine, noi am refuzat compania din Bermude, zise Junior. Am făcut asigurarea cu o companie din grupul Pacific Rim.

— Probabil cu Trans-Global din Singapore, spuse Steve.

Oare numai i se părea lui sau scufundătorul situat pe locul trei în lume îl săgeta cu privirea?

— Așa mi se pare, zise Junior. Da, cred că asta era compania.

Junior îl chemă pe chelner, cerându-i încă un pahar de coniac – un coniac *Montifaud*, vechi de patruzeci de ani, care costa patruzeci și cinci de dolari paharul – motivând ceva legat de gustul

bărbătesc, lemnos, al acestuia. Apoi îi sună telefonul mobil, iar el păru ușurat, cerându-și scuze celor aflați la masă că trebuia să se retragă pentru a răspunde apelului.

După câteva clipe, chelnerul aduse nota de plată, într-o copertă, ca un buzunar, din piele, groasă cât o carte. Așează coperta impresionant de groasă în fața lui Steve, care încercă să o strecoare înspre locul gol al lui Junior, însă Victoria îi blocă mișcarea, ca un jucător experimentat de hochei, făcând nota să ajungă din nou la Steve, cu o privire răutăcioasă. Steve privi spre suma formată din patru cifre, scoase un sunet ca un orăcăit înăbușit, de parcă i-ar fi rămas în gât un os de pui, apoi închise coperta.

•

— Nici că-mi pasă că amorezul tău mi-a băgat pe gât nota de plată, bombăni Steve.

— Ba, sigur că-ți pasă, ripostă Victoria. Acum va trebui să faci un al doilea credit s-o plătești.

Rămaseră în fața restaurantului în această noapte caldă, în care se simțea adierea brizei. Așteptând să le fie aduse mașinile, Hummerul argintiu al lui Junior sosi cel dintâi. Deja o sărutase pe obraz pe Victoria și îl bătuse prietenește pe umăr pe Steve, apoi pornise în trombă, cotind spre nord, pe bulevardul Ponce de Leon, avându-le cu el în mașină și pe cele două blonde.

Fusese ideea lui Steve ca Junior să le conducă și pe Lexy și Rexy înapoi acasă, la apartamentul lor din South Beach. La urma urmelor, Junior stătea la Astor, la numai câteva blocuri depărtare. Era ceva logic, mai ales pentru Victoria. Steve încerca să-l lase cu buza umflată pe Junior. Cele două *puicuțe* aveau să îi raporteze totul lui Steve, care spera fără îndoială ca ele să facă un sendviș din Junior la vreme de noapte, în *cuibușorul lor de nebunii* situat la etajul al zecelea.

Planul acesta prostesc nu o iritase însă la fel de mult pe cât o iritase faptul că sosirea lui Steve le

stricase, ei și lui Junior, cina. Junior păruse a fi pe punctul de a-i declara ceva, când Steve năvălise peste ei, însoțit de cavaleria lui cu picioare lungi.

— Ce mă pune pe mine pe gânduri, mormăi el, este cât de evaziv a fost Junior, când a venit vorba despre compania lor de asigurări.

— Haide, Steve, dar Junior nu este omul amănuntelor…

— O poliță de asigurare în valoare de trei sute de milioane de dolari nu este însă un simplu amănunt. Poți încheia, în locul ei, un contract de credit de construcții fără asigurare, de pildă.

— Și care e avantajul? Doar ai auzit. Au făcut asigurarea cu cei de la Trans cum-i-o-chema.

— Trans-Global.

— Așa. Trans-Global din Singapore.

— Nu există această companie. Am inventat numele, și el a înghițit momeala.

Victoria rămase uimită.

— De ce ai folosit un truc așa ieftin?

— Să văd dacă minte. Ceea ce a și făcut.

— Era pur și simplu de acord cu tine să schimbați subiectul. Cine stă să vorbească de companii de asigurare la cină?

— Avocații implicați în apărarea unui caz de crimă.

— Nu e numai asta, zise Victoria, împungându-l cu degetul. Tu ai transformat totul într-o chestiune personală. Ce ai împotriva lui Junior?

— În afară de faptul că vrea să facă scufundări libere în tine?

— Nu fi vulgar Steve. Spune-mi. Ce ai de gând să faci? Ce treabă are compania de asigurări cu cel care l-a ucis pe Ben Stubbs?

— Este o piesă de puzzle care nu se potrivește nicăieri. Motivul pentru care a fost ucis Stubbs este *Oceania*. Dacă Junior minte în legătură cu compania de asigurări, oare în legătură cu ce altceva mai minte?

Capitolul 18

PREGĂTESC TERENUL, PUȘTIULE

— Vă rugăm să vă spuneți numele, pentru a fi consemnat, spuse Steve.

— Peter Luber.

Bondocul în costum cu dungi se întoarse către Sofia Hernandez, stenografa cu părul negru ca pana corbului, tunsă scurt, ale cărei unghii tricolore clămpăneau pe tastatura mașinii ei.

— Dar poți să-mi spui și Pinky, scumpo.

Sofia își dădu ochii peste cap, dar, ca orice bun funcționar al tribunalului, păstră tăcerea. Era obișnuită ca bărbații să îi facă curte, inclusiv unul, conașul Stephen M. Solomon, cu care, înainte de Victoria, Sofia obișnuia să cocheteze.

— Unde locuiți, domnule Luber? întrebă Steve.

— Penthouse 1A, apartamentele Belvedere, Bal Harbour.

— Și adresa biroului dumneavoastră?

— Pe locurile din față ale mașinii mele Lincoln, tinere.

— Deci nu aveți un birou?

— Cel puțin, mașina mea nu duhnește ca o ladă de gunoi.

Pinky adulmecă și se strâmbă. Se aflau în apartamentul firmei Solomon & Lord, dacă putea fi numită astfel cocioaba lor aflată la al doilea etaj, cu aerul infestat de duhoarea fructelor de papaya putrede, degajată de grămada de gunoaie aflată sub fereastra lor. Steve înregistra depoziția lui Luber în sediul firmei, pentru procesul de reprimire a tatălui său în barou.

— Încercați să răspundeți numai la întrebările care vi se pun, îl atenționă Steve.

Pinky Luber mușcă din trabucul său încă stins, apoi privi spre Steve. Nefericit din pricină că primise o citație, nefericit din pricină pentru că

fusese silit să jure că avea să spună adevărul, nefericit din cauză că era obligat să dea orice declarație, cu atât mai mult una privind trecutul său.

— Atunci haideți să-i dăm înainte cu șarada asta. Trebuie să ajung la curse pentru necazurile zilnice.

— Cu ce vă ocupați, domnule Luber?

— Sunt consultant.

Luber trecuse prin destule cazuri încât să știe că un martor inteligent răspunde cât mai concis cu putință. O sentință valorează mai mult decât un paragraf de lege, iar un cuvânt poate valora cu mult mai mult decât două vorbe.

— Ați putea fi ceva mai descriptiv? întrebă Steve.

— Nu.

Steve înțelese mesajul. Nu avea să fie ceva care să semene cu scoaterea dinților. Scoaterea dinților era o chestie mult prea simplă. Avea să fie ca o criză de fiere.

— Spuneți-ne numele clienților dumneavoastră.

Luber dădu din cap.

— Este confidențial.

Steve încerca să transmită un mesaj propriu. Dacă ar fi putut, i-ar fi încurcat bucuros afacerile lui Luber. Cum nu mai avea acces la barou, Pinky nu-și mai putea desfășura activitatea în incinta Tribunalului. Dar el considera că viața putea fi cu mult mai profitabilă prin birourile comisiilor municipale și prin mulțimea de agenții din țară, din regiune și prin guvernul statului. Dacă aveai nevoie de spațiu pentru vânzarea cu amănuntul, în port – pentru o companie de închiriere de autoturisme, sau pentru un magazin de cadouri, ori pentru vreun stand de covrigei – și voiai să eviți complicațiile plictisitoare, precum concurența licitațiilor, îl angajai pe Pinky Luber, extraordinarul vânzător ambulant de influență.

— De fapt și de drept, domnule Luber, sunteți o persoană care rezolvă lucruri, nu?

— V-am mai spus deja: sunt un consultant.

— Cunoașteți multe persoane din guvern?

— Am fost prin preajma lor multă vreme.

— Sunteți tovarăș cu comisionarii districtuali? Cu șefii de agenții? Cu judecătorii?

— Da. Unii dintre ei mi-au trimis felicitări cu prilejul Hanuka[{48}].

— Sunteți prea modest, domnule Luber. Să spunem că aș vrea să pun niște reclame pe I-95. Ar trebui să vin la dumneavoastră să mă ajutați?

— Dacă ai fi deștept. Dar nu este cazul tău.

— Și ce anume ați fi dispus să faceți ca să mă ajutați?

— Ți-aș prezenta anumite persoane și aș spera să fiți compatibili.

— Așadar sunteți un „petitor”?

— Eu doar pregătesc terenul, puștiule.

— Ați pregătit vreodată terenul și în Circuitul Curții?

— Am depășit perioada asta demult. Am făcut-o, pe vremuri. Dar ce legătură are asta cu povestea noastră?

Chiar în acel moment, ușa se deschise și intră Herbert Solomon, ai cărui șlapi se auzeau la fiecare pas.

— *Cessante causa cessat et effectus*!

Vorbele lui Herbert sunară ca acelea ale unui senator roman, însă el arăta ca un turist ars de soare, venit direct de pe plajă, în bermude colorate și purtând o cămașă exotică, înflorată.

— Oprește-te și renunță, fiule.

— Ai băut ceva, tată? întrebă Steve.

— Te concediez.

Herbert se întoarse apoi spre Luber și dădu din cap:

— Pinky, să știi că arăți bine.

— Iar tu arăți ca ieșit dintr-un serial filmat în Hawaii, spuse Luber.

— M-ai auzit, fiule? întrebă Herbert. Renunț la serviciile tale și anulez cazul.

— Nu mă poți concedia, ripostă Steve. Nu ai calitatea de a o face.

— În propriul meu caz, la naiba, sigur că o pot face.

— Am declanșat cazul sub statutul unui procuror general particular. Nu ești tu adevărata parte interesată, ci statul Florida.

— Ticălos șmecher ce ești, îi spuse tatăl lui. Și ai impresia că ai să scapi cu asta?

— Tot așa cum ai scăpat și dumneata, în cazul acelor firme false de reparat antifoane.

— Ah, trebuia să-mi dau seama că nu ai să vii cu o idee originală. Apoi se întoarse spre Luber: Și tu, cum naiba te mai simți, Pinky?

— Doamne, tată. Ăsta e omul care ți-a tras-o.

— „Ți-a tras-o" se scrie cu cratimă? întrebă Sofia Hernandez, continuând să dactilografieze.

— Nu menționa asta, scumpo, îi ordonă Herbert și mâinile Sofiei căzură ca cele ale unui pianist care și-a terminat concertul.

— Eu hotărăsc când și ce trebuie menționat, protestă Steve.

— Deci menționez sau nu? întrebă Sofia.

— Nu menționezi, îi ordonă Steve. Dar asta numai pentru că așa am hotărât eu.

Ea ridică din umeri și își deschise poșeta, în căutarea unei pile de unghii.

— Dependent de nitroglicerină, așa mă simt, Herb, zise Luber, lovindu-se în piept. Și de Nexium, pentru reflux gastric, și de o droaie de alte hapuri pentru artrită. Tu, cum ești?

— Eu sunt bine, Pinky. Nu mă plâng.

— Așa îi spuneam și fiului tău. Că ești mult mai bine în afara acestei curse de șoareci. Dar marele șmecher nu vrea să asculte.

Folosind termenul Yidish pentru a-l cataloga, Steve știa asta.

— Mai bine un mare șmecher decât un bătrân neputincios, i-o întoarse el.

— Steve a fost întotdeauna încăpățânat, ca un catâr, recunoscu Herbert.

— Tată, ce faci dumneata acum?

— Eu și Pinky ne știm de o grămadă de vreme.

Lui Steve nu îi venea să creadă. Era acolo chiar omul care îi distrusese cariera tatălui său, iar cei doi se purtau de parcă ar fi fost cei mai vechi și mai buni camarazi de arme. Mai urma să schimbe între ei fotografii ale nepoților lor.

— Am câștigat șaptesprezece cazuri importante la rând, în fața tatălui tău, spuse Luber.

— Da, da, știu, spuse Steve. Exact ca cei de la Dolphins.

— Dar, așa cum obișnuia să spună Don Shula, îți amintești mai degrabă de cazurile pe care le pierzi. N-o să-mi iasă niciodată din cap ultimul juriu înainte de a se termina totul. Probabil veniseră direct de la vreo întrunire a Uniunii Libertăților Civile Americane. Pinky începu să râdă, trupul lui săltând ca o minge de plajă. Toți erau negrotei din Liberty City și evrei din Aventura.

— Uneori așa se întâmplă, zise Herbert. După cum sunt trași la sorți.

— Oamenii aceia nu l-ar fi condamnat pe Ted Bundy, nici de frică. Luber se întoarse către Steve. Vezi tu, băiete, jurații vor face întotdeauna ce îi taie capul. Îmi aduc aminte de un proces unde purtau cu toții blugi și tenișii. Gene Miller scrie în *The Herald* că vremurile s-au schimbat. Așa era atunci, acum membrii juriului poartă costume cu cravată sau rochii ori fuste elegante. Ei bine, tatăl tău le-a ordonat juraților să nu citească ziarele, dar, în ziua de după apariția știrii…

— Toți bărbații purtau costume, iar femeile rochii, continuă fraza Herbert. Erau îmbrăcați ca pentru a merge la biserică.

— Deci ce lecție învățăm de aici, puștiule? întrebă Luber.

— Nu mă lua pe mine de sus, spuse Steve.

— Că nu poți avea încredere în jurați. Ascultă-mă pe mine.

— Tu nu crezi în sistem, așa e, Luber?

— Ție ți-ar plăcea să fii judecat de niște oameni prea proști pentru a se detașa de îndatoririle de jurați?

— Și dumneata crezi asta, tată? îl provocă Steve.

— Eu nu mă mai gândesc de mult la lucruri din astea.

— Doamne, și am avut noi și unele cazuri… spuse Luber.

— „Noi?” dădu din cap Steve. Dar nu erați parteneri, oameni buni.

— Legile se sprijină pe fundația statului, așa că un procuror bun îl atrage întotdeauna pe judecător de partea sa. Nu-i așa, Herb?

Herbert se îndreptase în liniște spre fereastră, și acum privea în lungul aleii.

— Îți aduci aminte de „Măcelarul de pe Strada Îndrăgostiților?” lovi Luber.

Cum Herbert nu răspunse, Luber continuă să pălăvrăgească:

— Am fost în culmea gloriei. Jurații au votat în treizeci și nouă de minute să-l prăjească. Este încă un record, nu, Herb?

— N-aș ști, răspunse Herbert, continuând să privească pe fereastră.

Steve încerca încă să-și imagineze cum se produsese schimbarea aceea, cu tatăl lui. La început, Herbert păruse cu adevărat bucuros să îl vadă pe ticălosul acela cu chipul rozaliu. Asta fusese destul de straniu. Dar acum, când Luber îi depăna tatălui său povestirile astea din vremuri demult apuse, dispoziția bătrânului se schimbase.

„Ce mesaj, pe care nu-l pricep eu, încearcă Pinky să transmită?”

Herbert se întoarse cu fața către cei doi.

— Băiete, dacă ai să-i pui întrebări lui Pinky, de ce nu le pui o dată și să terminăm?

— Prea bine, spuse Steve. Sofia, consemnează, te rog.

Femeia își întinse brațele deasupra capului, apoi le duse în spate, lăsând să i se vadă bine sânii prin bluza subțire, de mătase. Toți cei trei bărbați – unul tânăr și doi mai în vârstă – îi admirară nurii femeii. Zâmbind în sinea ei, fata își arcui degetele deasupra mașinii de stenografiat și așteptă.

— A existat vreo împrejurare în care ai depus mărturie în fața Marelui Juriu, în vreun caz de corupție, domnule Luber? întrebă Steve, revenind la ritmul formal al unui avocat pledant.

— Da.

— Ai mărturisit că Herbert Solomon lua mită pentru transformarea terenurilor din extravilane în intravilane în scopuri comerciale?

— Hai să salvăm puțin timp, băiete, spuse Luber. Dacă îmi ceri să retractez ceea ce am spus despre Herb, nu am de gând s-o fac.

— Deci îți menții minciunile, asta e?

— Măsoară-ți vorbele, băiete.

— Fiule, întoarce-te la cazul tău de crimă și lasă baltă cazul ăsta, bine? insistă Herbert.

— Eu m-am oferit să-l ajut, spuse Luber. Și uite cum se poartă!

— Nu vreau ajutorul tău, spuse Steve.

— Tot am să te ajut eu, oricum. Trebuie numai să urmezi drumul verzișorilor.

Probabil că Steve părea confuz.

— Ia urma banilor, băiete. Hal Griffin are o sută de mii de dolari în bani gheață la bordul ambarcațiunii sale. Apoi polițiștii găsesc patruzeci de mii în camera de hotel a lui Stubbs, după ce acesta a dat colțul. Dar cu *Oceania* vorbim de sute de milioane de dolari. Deci, dacă o sută patruzeci de mii plutesc pe acolo, trebuie să mai existe și

alții. Află cine pregătește terenul, puștiule. Ia urma banilor, băiete.

Capitolul 19

LEGEA LORD

— Nevinovat! susținu Hal Griffin, cu o voce puternică și clară. Exact cum îl învățase Victoria.

Se aflau în fața judecătorului Clyde Feathers, într-un complet de judecată aflat la al patrulea etaj al tribunalului din comitatul Monroe, la trei străzi distanță de portul din Key West. Având în vedere că Steve era în Miami, pregătind cazul tatălui său, Victoria era pe cont propriu, ocupându-se de cazul Griffin, de una singură. Fericită că era la conducere.

Ea respinsese sfatul lui Steve, ca Griffin să exclame extaziat: „Nevinovat! Sunt nevinovat! Slavă Domnului Atotputernic, sunt nevinovat!" Asta în stilul replicii „sunt în sfârșit liber", rostite de Martin Luther King. Mult prea melodramatic pentru gusturile Victoriei.

În ultima vreme, Steve se agitase cu pledoarii creative, vizând influențarea presei și eventualii jurați. O dată încercase varianta „La fel de nevinovat ca zăpada imaculată", alegere nefericită, într-un caz de posesie de heroină.

„Dar oare unchiul Griffin este cu adevărat nevinovat?" În ultimele două zile, la sugestia lui Steve, Victoria urmărise „drumul verzișorilor" și nu prea îi plăcea unde părea să ducă acesta. Studiase registrele mucegăite ale Evidențelor Imobiliare ale regiunii, rupându-și două unghii și analizând cu atenție vânzările de proprietăți imobiliare. Acum era sigură că unchiul Grif o dusese de nas și intenționa să-i ceară explicații de îndată ce aveau să se întoarcă la hotel.

„La naiba, unchiule Grif, și doar ți-am spus să fii cinstit cu mine! Nu te pot ajuta dacă minți."

Avusese grijă toată dimineața să nu-l lase pe Griffin să observe că era supărată. Era important

ca el să pară încrezător și în largul său, la prima audiere în fața tribunalului. Uitându-se la el acum, se gândi că Griffin părea impunător și liniștit, în costumul lui negru, foarte sobru. Dar costumul îl făcea să pară și mai pieptos – mai impunător fizic – iar Victoria își propuse să îi spună să poarte data viitoare ceva care să-l facă să pară mai slab în fața juraților convocați.

Și ea purta un costum sobru. Unul mov, marca Dolce & Gabbana, cu revere extrem de largi, un corsaj moale și o fustă adecvată, evazată, din lână ușoară, și doar puțin mulată. Și, Slavă Domnului, femeia nu avea nevoie de niciun alt truc pentru a arăta mai slabă. Poșeta ei de piele neagră, marca Bottega Veneta – mare cât o sacoșă – era perfectă pentru căratul dosarelor, dar și al trusei de machiaj. Oare ce spusese Sarah Jessica Parker în *Totul despre sex*?

„Poșetele sunt pentru femei ceea ce sunt boașele pentru bărbați. V-ați simți dezbrăcate dacă ați ieși din casă fără ele.”

Ai înțeles bine, fato.

Judecătorul Feathers pierdu câteva minute cu unele chestiuni legate de ordinea interioară. Victoria renunță să mai dea citire actului de acuzare. Se scoaseră calendarele și judecătorul stabili niște termene și data procesului. Apoi anunță că se fixa cauțiunea la un milion de dolari. Asta nu era o problemă. Suma fusese convenită dinainte, nemaifiind o surpriză. Griffin ieșea așadar din tribunal, cu fruntea sus, fără a se simți rușinat sau deranjat de salopeta portocalie de deținut, cu marca închisorii districtuale din Monroe pe ea… asta dacă nu era condamnat definitiv.

•

O pală de aer fierbinte o lovi când ieșiră din sala de tribunal, pornind pe un coridor care dădea direct într-un alt hol, care ducea spre lift. Începură să lumineze blițurile și să se audă întrebări puse de

reporteri, în timp ce Victoria îl conduse prin haita șacalilor atât de obișnuiți cu atacurile mișelești, adică printre ziariști.

— Pledoaria are vreo șansă? strigă unul dintre reporteri.

— Care este apărarea dumneavoastră? strigă un altul.

— De ce ai făcut asta, Griffin? strigă un reporter remarcabil de impertinent.

— Avocatul meu va răspunde tuturor întrebărilor, spuse Griffin, cu seninătate.

Victoria adoptase expresia de avocat serios pentru știrile de seară, încrezătoare, dar nu obraznică.

— Suntem pe deplin convinși că decizia juriului va fi că a fost vorba doar de un tragic accident.

„Tragic accident…"

Steve îi indicase această catalogare și o pusese să repete cât mai des cu putință.

„Începe să-ți sădești tema în conștiința publicului și persevează cu asta", o învățase el.

Bine, e drept că trebuia să recunoască și ea că Steve câștigase o mulțime de cazuri folosindu-se de această tehnică.

Confuzie de identitate.
Anchetă polițienească făcută de mântuială.
Crimă cu circumstanțe atenuante.

Iar acum *tragic accident*. Poate ar fi fost mult mai simplu dacă unchiul Grif ar fi zis că tocmai îi arăta lui Stubbs harponul, care se declanșase accidental. Dar Griffin își menținu versiunea. Fusese pe punte și, când Stubbs nu răspunsese apelului prin interfon, trecuse ambarcațiunea pe pilot automat și coborâse pe scară, găsindu-l pe acesta cu pieptul străpuns de țepușă. Așadar, ea trebuie să se limiteze în a le argumenta juraților că

Stubbs se apucase să manevreze arma într-o doară și că se străpunse singur, din greșeală.

Unghiul de penetrare al harponului era de o importanță crucială pentru susținerea acestei teorii. Până acum, Victoria consultase opiniile a doi experți în domeniu: un profesor de biomecanică la Universitatea Georgia Tech și un inginer responsabil cu siguranța de la o societate privată. Profesorul îi spusese că teoria accidentului „nu putea fi demonstrată într-un grad acceptabil de probabilitate biomecanică", în vreme ce inginerul a spus că testele erau la fel de neconcludente. Așadar nimic care să poată fi folosit la proces. Mai era un profesor, un expert în factori umani, de la Universitatea din Columbia, dar raportul lui nu era gata încă.

Steve cochetase cu ideea unei demonstrații în sala de tribunal, unde ar fi încărcat el însuși arma, încercând să se împuște în piept, în vreme ce purta o vestă din fibre Kevlar. Repetase toată treaba chiar și la birou, făcând țepușa să zboare afară, pe fereastră, până în balconul de peste drum, unde orchestra jamaicană își frigea carnea de pui și fuma iarbă. Victoria era aproape sigură că nu le-ar fi fost de prea mare folos să străpungă vreun jurat, în același mod.

Acum îl conducea pe Griffin, ținându-l de braț, la lift. Avea o senzație ciudată de inversare a rolurilor. Își aminti de mâna protectoare a unchiului Grif, așezată pe brațul ei, atunci când o conducea prin mulțime, în parcul Disney. Acum ea era cea protectoare. Ea reprezenta tot ce îl mai despărțea pe unchiul Grif de viața din închisoare. Cel puțin, pentru moment. Când avea să înceapă procesul, avea să-l aibă alături și pe Steve, luptându-se cu el pentru supremație.

Pentru moment însă, se bucura să se afle în lumina reflectoarelor, în atenția presei. Era uimitor interesul pe care îl putea suscita pentru presă cazul unui criminal cu profil deosebit. Mai ales pentru

reprezentanții presei aflați în primul rând. Nu era de mirare așadar că Steve nu voia să renunțe. Dar ea aplica legea. Legea lui Lord.

„E alegerea ta, Steve. Poți să accepți un rol secund. Sau te poți așeza în rândurile asistenței."

„Nicio problemă", ar spune el. „Tu ești șefa. Așa am hotărât."

Renunțarea necondiționată a lui Steve îi trezise bănuieli – aproape că se așteptase să se năpustească pe ușa sălii de judecată, cu câteva anunțuri demne de titlurile jurnalelor – dar el rămăsese în spate, în vreme ce ea se ocupa de formalitățile procesului și se bucura de sfertul de oră de celebritate în ochii mass-mediei. În vreme ce își croia drum spre lift, încă se întreba dacă nu cumva Steve se afla pe undeva prin preajmă, organizându-și propria conferință de presă.

— Doamnă Lord! Domnule Griffin! se auzi vocea unui reporter obosit, de la ziarul *Key West Citizen*. Ce s-a întâmplat pe ambarcațiunea aceea?

— Toate aceste lucruri vor fi dezvăluite în fața instanței, spuse ea, zâmbind pentru camerele de fotografiat.

Aceleași amănunte lipsite de importanță, gândi ea. Sigur că la tribunal avea să iasă totul la iveală. Numai că ea habar nu avea ce însemna acest „tot".

— Iar la momentul potrivit, adăugă ea, va fi evident că moartea domnului Stubbs a fost doar un tragic accident.

Steve ar fi mândru, gândi ea.

Afară ploua cu găleata, iar Victoria începu să își facă griji pentru machiajul ei. Tribunalul, cu coridoarele sale deschise, era proiectat pentru regiunile acelea subtropicale, unde te poți alege cu insolații sau poți fi udat de ploaie în vreme ce, tehnic vorbind, te afli încă în interiorul clădirii.

Odată ajunși în holul central, trecură pe lângă pictura murală a unui galion spaniol, de pe care corsarii debarcau pe o plajă, piraților fiind prinși într-o luptă cu săbii. O imagine neobișnuită a unui

tribunal, remarca ea, ca o celebrare a nelegiuirilor care domneau pe insula îndepărtată, sau nu prea îndepărtată.

— Pe aici, doamnă Lord! strigă un fotograf, îndreptându-și camera spre ea.

— Nu, uitați-vă aici, doamnă Lord! strigă un altul.

— Va depune mărturie Griffin? urlă un bărbat îmbrăcat cu niște blugi murdari și cu un tricou alb.

Mai erau reporteri și afară, adunați ciorchine în hol, mișunând ca gândacii. O mulțime deranjantă și nestăvilită. Dar, simțindu-se puțin ca o vedetă pe covorul roșu, Victoria își închipui că era mai bine să se obișnuiască și cu atenția publică. Lumina reflectoarelor, își zicea ea, era strălucitoare, dar focalizată. Era suficientă pentru o singură persoană. Chiar dacă se asociază, avocații sunt totuși niște lupi singuratici. Cine își mai amintește de numele partenerului lui Johnnie Cochran? Sau de acela al lui Melvin Belli? Sau al lui Gerry Spence?

Așa că, da, într-adevăr, o avocată care își făcea un nume printr-un proces important de crimă făcea bine să se aștepte la lumina unor reflectoare puternice. Și ar trebui să-și procure niște articole de machiaj rezistente la apă.

LEGILE LUI SOLOMON

6. *Clientul care își minte avocatul este ca un soț care își înșală soția. Rar se întâmplă doar o dată.*

Capitolul 20

DRUMUL BANILOR

Zece minute mai târziu, după ce străbătuseră orașul într-un taxi roz, Victoria și Griffin se aflau în Salonul Războiului, apartamentul ei de la Pier House. În încăpere se aflau o masă de conferințe din stejar, scaune tapițate cu piele, o canapea din răchită, printuri cu nave, înrămate pe pereți. Materialele pregătite pentru proces erau împrăștiate pretutindeni în apartament. Cutii de carton erau răspândite pe podea. Pe masă erau întinse hârtii, iar pe un panou lateral era o machetă a ambarcațiunii *Forța Majoră.*

Victoria își scoase pantofii de catifea, își turnă un pahar de apă minerală peste câteva cuburi de gheață și îl atacă frontal pe clientul ei.

— Și de unde a luat Stubbs cei patruzeci de mii de dolari în bani gheață? întrebă ea.

— Cum ți-am spus și mai devreme, Prințesă, n-am nici cea mai vagă idee.

— Statul va spune că l-ai mituit pentru a obține de la el un raport favorabil de mediu.

— Să vedem cum vor dovedi asta!

— Poate fi citată banca și îți pot fi cercetate conturile, se pot afla astfel toate operațiunile pe care le-ai făcut.

— Le urez succes!

— Asta ce înseamnă?

— Am trăit în vreo zece țări. Nici nu-mi mai amintesc pe unde îmi sunt banii.

Victoria nu știa cum să-l facă să-i spună adevărul. Trebuia oare să-i spună ce știa ea, limitând astfel informațiile pe care era el dispus să i le dea sau să lase întrebarea deschisă, sperând că el îi va spune mai multe? Victoria sorbi din paharul de apă minerală, vrând să mai câștige astfel puțin timp.

Pe fereastră se puteau vedea remorchere care conduceau în port o navă de croazieră. În parcarea hotelului se aflau trei care de televiziune, unul lângă altul, semănând cu niște insecte uriașe, cu antenele ridicate în aer. Victoria se temea, și nu era chiar un lucru de neconceput, că vreo cameră TV suspendată pe vreun braț mecanic avea să apară, din clipă în clipă, la balconul ei, vârându-și obiectivul în apartament.

— Unchiule Grif, trebuie să-mi spui adevărul.

— Ți l-am spus, Prințesă.

— Tu i-ai dat lui Stubbs cele patruzeci de mii de dolari?

— Nu i-am dat eu. Jur.

Femeia trase aer în piept și continuă atacul.

— Mi-am petrecut ultimele două zile cercetând registrele cu proprietăți imobiliare ale statului. Și știi ce am descoperit?

— Că statul vinde proprietăți mustind de apă, în Glades?

— Că, în urmă cu două luni, Ben Stubbs a cumpărat un teren în Key Largo, la prețul de trei sute de mii de dolari. Fără nicio ipotecă. Cu bani gheață.

Tăcere. Griffin stătea la masă, cu o figură impenetrabilă.

— De unde crezi că avea Stubbs banii ăia? întrebă ea.

— O fi câștigat potul cel mare la jocuri de noroc.

— Banii au fost trimiși din contul unei societăți într-o bancă din Insulele Cayman, către un agent fiduciar, în Key Largo, spre păstrare. Ghicești numele titularului contului?

— Nu. Spune-mi-l tu.

— Queen Investments Limited.

Se opri puțin, pentru a-i studia reacțiile. Nimic.

— Neobișnuită denumire, nu ți se pare?

— Insulele Cayman sunt britanice. Poate că o onorează pe Regina Elisabeta.

— Sau pe Regina Irina.

— Pe mama ta, adică? spuse el râzând, însă râsul lui părea artificial. Unde vrei să ajungi, Prințesă?

— Unchiule Grif, am obținut evidențele contabile ale companiei. Ești singurul angajat al societății Queen Investments. Tu i-ai transferat banii lui Ben Stubbs.

Griffin mormăi, ridicându-se de pe scaun, apoi se îndreptă spre fereastră. Afară, nava de croazieră se îndrepta spre țărm, pe puntea ei aflându-se sute de pasageri.

— Ai făcut treabă bună, Prințesă.

— Unchiule Grif, de ce nu mi-ai spus că l-ai mituit pe Stubbs?

El se întoarse spre ea, părând să o cântărească. Poate încerca numai să-și dea seama cât de multe reușise ea să afle. Până acum, ea văzuse atitudinea asta la câte un martor necooperant, dar niciodată la propriul client.

— Mită? spuse Griffin, în cele din urmă. La momentul respectiv, mie mi s-a părut că semăna mai degrabă a extorcare de bani. Stubbs mi-a cerut banii ăia.

— Oricum i-ai spune, tot m-ai mințit.

— Dacă ai ști că am plătit un funcționar federal, mi-ai pune această întrebare în sala de tribunal ca să neg asta?

— Sigur că nu. Nu ar fi etic din partea mea.

— De-asta nu ți-am putut spune despre bani. Trebuia să-mi păstrez posibilitatea de a nega.

— N-o să meargă. Dacă eu am aflat toate astea, fii sigur că și statul le poate afla. Unchiule Grif, adevărul ar putea fi mai bun decât o minciună. Să-l mituiești pe Stubbs e mult mai bine decât să-l fi ucis. De fapt, lucrul ăsta ne-ar putea ajuta.

— Cum?

— Ipotetic, dacă l-ai fi mituit, nu aveai motive să-l ucizi. Știai că raportul lui de mediu avea să fie unul pozitiv. Nu mai trebuia decât să îl înainteze.

— Vrei să spui, să recunoaștem că l-am plătit pe Stubbs?

— Ar fi un lucru temerar, dar, în lipsa unui motiv, statul nu poate câștiga.

„Temeritatea” i-l aduse din nou în minte pe Steve. Era exact genul de tactică a săriturii în gol cu coarda elastică, pe care el o adora.

— Ipotetic, spuse Griffin, împrumutând de la ea termenul acesta prețios, să spunem că Stubbs nu era mulțumit cu terenul primit în Key Largo, chiar dacă el fusese cel care îl pretinsese. Își dorise un loc pentru când avea să iasă la pensie. Să spunem că am luat cina și neisprăvitul spune: „Hal, ție o să-ți iasă milioane de dolari din *Oceania*. Zeci de milioane. Dar n-ai putea face niciun bănuț fără mine.”

Victoria se încruntă văzând încotro se îndrepta discuția.

— Și când s-ar fi întâmplat asta? Ipotetic vorbind…

— Cu vreo săptămână înainte de a ne reuni pe *Forța Majoră* ca să venim să discutăm cu tine și cu Solomon. Și să presupunem că mâncam pește și că Stubbs zice: „De acum înainte, sunt partenerul tău, Hal, vreau un milion în mână și cinci la sută din profiturile cazinoului”. Griffin izbucni într-un râs nervos. Ca și cum ar fi fost vreun om de legătură de prin Vegas. Cretinul acela însă se uitase la prea multe filme. Habar n-avea ce înseamnă să construiești așa ceva. Și mai pretindea că e partenerul meu. Aș fi putut să-i zdrobesc capul pe loc.

— Dar spune-mi, te rog, că n-ai făcut-o.

Își vedea cazul scufundându-se în apele adânci ale Golfului.

— I-am spus să se lase păgubaș. Dar nu l-am atins nici măcar cu un deget. Nici atunci. Nici pe ambarcațiune. Ce trebuie să înțelegi tu, Prințesă, e că, atunci când oamenii văd atâția bani, cu toții ar vrea câte o părticică. Un comisar districtual ne-a

amenințat că o să suspende licența de folosire a portului până când aveam să-l plătim și pe el pe ascuns. Și i-am spus tâlharului că n-aveam nevoie de nenorocita lui de licență. Leicester Robinson, tipul de pe barjă, a spus că ne ajută el cu treaba asta, fără a cere nimic în plus, dar voia trei procente din total. Procente! Unde, naiba, învață ei lucrurile astea?

— N-ar fi fost o crimă să faci un parteneriat cu Robinson. Doar nu e funcționar federal.

— I-am spus și lui Robinson să se lase păgubaș. Și s-a retras, al naibii de mulțumit că primește slujba de pe barjă și câștigă astfel treizeci la sută în plus.

— Să revenim la Ben Stubbs, reluă Victoria. După ce te-a extorcat, după ce zici că ți-a venit să-i zdrobești capul, ce s-a mai întâmplat?

— M-am calmat. Hotărât să mă întovărășesc cu el. În ziua dinainte de a-l invita la bordul ambarcațiunii mele, am pus o sută de mii de dolari, bani gheață, într-un recipient cu homari. Și i-am spus lui Stubbs arătând spre acel vas: „Ai aici cei mai buni homari din câți ai putea mânca vreodată”. Am scos banii și i-am spus că aveam să-i dau câte o sută de mii de dolari pentru fiecare sezon la homari, pentru tot restul vieții sale. Lucru pe care, acum că mă gândesc mai bine, chiar cred că l-am făcut.

— Și care a fost reacția lui Stubbs? El voia un milion și tu i-ai oferit numai o sută de mii?

— I-am oferit un procent anual. Era bun la matematică, așa că a acceptat.

— Ai mai spus cuiva că l-ai cumpărat pe Stubbs ca să renunțe?

— Nu.

— Nici măcar lui Junior? întrebă ea, gândindu-se că, dacă Junior ar fi știut și i-ar fi ascuns asta, ar fi existat implicații atât profesionale, cât și personale.

Griffin răspunse, scuturând din cap:

— Nu am vrut să-mi implic băiatul în asta.

— Crezi că Stubbs a pomenit cuiva despre aranjamentul vostru?

— Mă îndoiesc. Nu avea soție. Era un tip singuratic. Și nici nu își dorea un complice cu care să împartă banii.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu despre Stubbs?

Griffin păru că se gândește la ceva. Apoi spuse:

— În ultima săptămână fusese puțin cam nevricos.

— Speriat, cumva? întrebă ea, închipuindu-și că la asta se referise. Sau poate agitat. Sau vreo combinație între astea două.

— Era cam nervos și paranoic. Începuse să folosească telefoane mobile cu cartelă, ca să nu poată fi urmărit. De fiecare dată când trebuia să vorbesc cu el, toată treaba dura o grămadă de timp, pentru că folosea mereu alt telefon. Se comporta ca un iepure speriat.

— Poate că nu era tot atât de obișnuit să primească, pe cât de obișnuit erai tu să dai mită.

Griffin se cutremură de râs.

— În regulă, Prințesă. Aici m-ai prins. Poate că toate proiectele acelea dezvoltate prin insule m-au făcut să nu mai am atâtea scrupule. Dumnezeule, în Caraibe trebuie să-i treci pe statul de plată pe fiecare dintre verii și cumnații politicienilor înainte de a te aștepta ca ei să fie dispuși să mute un pai.

Ca un astronaut izolat într-o capsulă spațială, Victoria se simți deodată plutind într-o zonă uriașă, întunecată și periculoasă. Încercă să estimeze pericolul. Presupunând că polițiștii nu găsiseră în camera de hotel a lui Stubbs vreo listă cu lucruri de îndeplinit de tipul „de luat micul dejun, de cumpărat pantaloni scurți, de luat la întrebări pe Hal Griffin”, încă mai existau șanse ca procuratura să nu afle despre cele întâmplate. Sau, cel puțin, să nu poată demonstra faptele.

Cu toate astea, orice șansă de a-l reabilita pe Griffin părea să se scufunde din ce în ce mai adânc

în apele oceanului. Nu putea să-l lase să mintă și înainte de a afla exact ce anume știa acuzarea despre toate astea, nu-și putea supune clientul unei anchete încrucișate.

— Mai e ceva? Te rog, unchiule Grif, nu-mi mai ascunde nimic.

— Ar mai fi ceva care mă deranjează.

„O, Doamne! În sfârșit!”

— Terenul acela din Key Largo. Banii din recipientele pentru homari. Toate astea veneau de la mine. Mită. Extorcări de bani. Cum vrei să le zici. Dar nu te-am mințit în legătură cu ăia patruzeci de mii de dolari din camera de hotel a lui Stubbs. Banii ăia nu veneau de la mine.

— Atunci de unde i-a luat Stubbs?

— La naiba dacă știu.

Asta nu avea niciun sens, se gândi Victoria. Dar nici nu mințise în legătură cu ei. Două dări de mită erau tot atât de grave ca și trei. Dintr-o dată, cazul se complica și mai mult. Oare drumul banilor ducea și la o a treia persoană? Și, dacă era așa, cine era această persoană? Dar, oare, chiar putea crede tot ce îi spusese unchiul Grif?

„Clientul care își minte avocatul este ca un soț care își înșală soția. Rar se întâmplă doar o dată.”

Aceasta era o altă lege a lui Steve. El ar fi știut ce să facă acum. Cazurile sucite și complicate erau punctul lui forte. Poate pentru că prefera cărările ocolite, în locul celor drepte.

— Și acum ce urmează, Prințesă?

Înainte de a-i putea răspunde, înainte ca măcar să recunoască față de ea însăși că voia să-l întrebe pe Steve ce ar fi de făcut în continuare, se auzi un ciocănit în ușă.

— Room-service! răsună o voce de femeie, cu un pronunțat accent spaniol.

— Dar nu am comandat nimic, spuse Victoria, îndreptându-se spre ușă.

— Apartamentul 231, insistă vocea de femeie. Șampanie și caviar pentru trei persoane.

— Ați greșit camera, spuse Victoria, deschizând larg ușa dublă a camerei.

O tânără în uniformă roz, pe al cărei ecuson scria „Evelia” stătea în pragul ușii, împingând un cărucior. O sticlă de șampanie Cristal era pusă într-o frapieră cu gheață. Era o masă pentru trei persoane, două farfurii acoperite, iar în mijloc se afla o vază subțire, cu rămurele de liliac.

— Am la mine și chitanța comenzii, spuse Evelia. Apartamentul 231, vedeți?

O altă femeie se strecură pe lângă ei, intrând în cameră.

— Sigur că este apartamentul corespunzător. Nu e rău… dar aș fi preferat colțul dinspre sud-vest, pentru briză…

Femeia avea o ținută perfectă. Avea aproape șaizeci de ani, dar ar fi putut fi luată cu ușurință drept o femeie rafinată, în vârstă de patruzeci de ani. Părul ei rebel, de culoarea coniacului, îi amintea Victoriei de prințesa Grace de Monaco. Purta o jachetă de mătase roz, strânsă pe talie, și o cămașă asortată, brodată cu mărgele. Încheietura mâinii și jumătate din antebraț îi erau acoperite de o brățară John Hardy, din aur masiv. În ansamblu, avea o înfățișare prea sofisticată pentru miezul zilei, în Key West, dar era o apariție splendidă.

Splendidă pentru o Regină.

— Grif, sper că încă îți mai place beluga, gânguri Irene Lord.

— Iisuse, Sfântă Marie și Sfinte Iosif!

Expresia de pe chipul lui Griffin împietri undeva la limita dintre un zâmbet și un infarct.

— Mamă! exclamă Victoria. Credeam că ești prin Katmandu…

— Era cam frig pe acolo, draga mea.

Ca și cum ar fi explicat cele spuse, Irene o mângâie pe păr.

— Dar n-am să mă pot obișnui niciodată cu umezeala aceea afurisită.

— Mamă, și ce faci aici?

— Am nevoie de vreun motiv anume să-mi vizitez unica fiică și cel mai vechi prieten?

— Irene, Irene, oftă Griffin. După toți anii aceștia. După ce a trecut atâta vreme…

Bietul om părea complet căzut în transă.

— Și acum, voi doi aveți de gând să rămâneți înțepeniți acolo, sau îmi toarnă și mie cineva un pahar de șampanie?

Capitolul 21

CAVIAR PE COVOR

— Irene, Irene, izbucni Griffin. Nu te-ai schimbat deloc în acești șaisprezece ani.

— Impertinent mai ești! Vrei să spui că arăt mai bine acum! râse cristalin Irene.

Își ridică bărbia, lăsându-l să-i admire minunata structură osoasă și pielea mătăsoasă a gâtului.

— Cum reușești asta? întrebă Griffin, strângând-o la piept.

— Prin alimentație. Prin sport. Și prin mici recondiționări ici și colo.

„Asta fără să mai punem la socoteală și unele părți care erau nou-nouțe”, gândi Victoria. Sânii mamei ei arătau ca aceia ai unei adolescente, iar fundul ei era bombat ca al unui copil.

— Mamă, încă nu ne-ai spus ce cauți aici.

— Grif are probleme, așa că am venit.

Victoria își dori să o poată audia amănunțit: „Serios? Și când a fost ultima dată când ai traversat măcar strada ca să dai o mână de ajutor cuiva, lăsând deoparte faptul că acum ai făcut aproape jumătate din ocolul lumii?”

Victoria își iubea mama, dar putea fi rațional de rece când venea vorba despre ea. Când era mică, Victoria își amintea că erau momente când se simțea ca unul dintre cățelușii de companie ai Reginei, albi ca zăpada, Van Cleef și Arpel. La recepții, era convocată din camera ei să cânte ceva pentru oaspeți. Pianul cel strălucitor pentru copii era doar un decor pentru rolul Victoriei în melodrama care era viața mamei sale.

„Cântă-ne ceva din Chopin, Prințesă. Poate Nocturna nr. 13…”

Priceperea ca pianistă a Victoriei, ținuta și manierele ei, ca și cârlionții ei răsuciți cu grijă, totul se reflecta asupra Reginei pe care invitații nu

mai conteneau să o felicite și să o invidieze pentru minunata copilă.

— Numai vin alb, dragilor, o readuse la realitate vocea mamei ei.

Având covoarele de un alb imaculat, precum blănița lui Van Cleef sau a lui Arpei, Regina refuza să servească vin roșu invitaților ei. Nu e de mirare că, ajunsă o adolescentă rebelă, Victoria își îndreptă alegerile spre Chianti, Campari sau Singapore Slings cu zeamă de rodie. Nu e de mirare că tânjise disperată după o mamă normală. După niște prăjiturele de casă, după niște ședințe cu părinții, poate chiar după vreo altă îndeletnicire decât aceea de a poza în ipostaze regale. Acum, ca adultă, Victoria își dorea să poată avea cu mama ei o relație mai apropiată, mai caldă. Dar mama ei era omul bezelelor trimise în aer, și nu o adeptă a îmbrățișărilor. Și cum să îmbrățișezi o femeie care e îngrozită la gândul că îi strici machiajul?

— Toți anii aceștia… murmură iarăși Griffin.

— Scuză-mă, Grif, spuse Irene. Ar fi trebuit să răspund scrisorilor și telefoanelor tale, dar, după ce a murit Nelson…

— Știu, știu…

Se desprinseră din îmbrățișare, Griffin ținându-și încă mâna pe spatele lui Irene. Parcă ar fi dansat un fox-trot.

— Dar ar fi trebuit să mă lași să vă ajut.

— Nu mi s-a părut că se cuvenea, Grif. Aveam nevoie de bani, asta e sigur, dar…

Regina nu își duse fraza până la capăt, iar Victoria încercă să-și amintească de zilele care urmaseră morții tatălui ei. Mama ei trecuse de la statutul de amfitrioană din lumea bună – sau cum se spunea pe atunci „doamna casei” – la o paria, din punct de vedere social. Existaseră tot felul de zvonuri care circulaseră prin Clubul country La Gorce. Cheltuielile nechibzuite ale lui Irene Lord aduseseră familia la sapă de lemn. Nelson se ocupase de afacerea lui. Se scufundaseră în

nisipurile mișcătoare ale problemelor legale, ale problemelor cu taxele, ale problemelor cu banii.

„Cât din toate acestea era adevărat?”

Regina refuzase să discute despre asta.

Unchiul Grif și mama ei se priveau încă în ochi. Victoria începu să se simtă ca un oaspete neinvitat la petrecerea unui cuplu, un cuplu pe care își dădea seama că nici nu îl cunoștea prea bine. Orice amintiri le-ar fi venit în minte, era clar că nu voia să-i împiedice să le depene.

— Îmi pare foarte rău pentru Phyllis, începu Irene. Și iartă-mă că am așteptat atâta vreme până să ți-o spun.

— Mulțumesc, Irene. Te-a prețuit și ea mult, întotdeauna.

Mai rămaseră așa câteva clipe, înainte de a se așeza și de a gusta din șampanie și din tartinele cu caviar. Irene semnase cecul în contul camerei, ceea ce însemna că Victoria urma să achite nota.

Într-o pauză de conversație, Irene își coborî vocea.

— Sper că nu l-ai omorât tu pe tipul acela, nu, Grif?

— Sigur că nu. Iar Prințesa va dovedi lucrul acesta. E nemaipomenită, Irene. Deșteaptă ca taică-său, frumoasă ca maică-sa.

— Sper că nu va deveni prea complicat pentru ea.

— Mamă, am mai avut de rezolvat cazuri de crimă.

— Pentru neica-nimeni, poate, spuse Irene. Dar acum e vorba de familia lui Grif. Iar el merită tot ce e mai bun.

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Griffin. Victoria e grozavă. Și partenerul ei, la fel.

— Solomon? își încreți nasul Irene, un nas sculptat savant în sus, pe o mulțime de bani, semănând acum cu prova unui iaht luxos. Bănuiesc că e eficient în stilul său déclassé.

Sorbi încă o înghițitură de șampanie, apoi continuă:

— Ce mai face Junior? Victoria mi-a spus că s-a transformat într-o frumusețe de bărbat.

— Mamă, silabisi Victoria, pe un ton dojenitor.

Nu era de mirare că mama ei schimbase subiectul discuției de la Steve către singurul băiat – în fine, care era acum bărbat – pe care-l considera partida potrivită pentru fetița ei iubită. O, cât îl mai adora Regina pe Junior, sau cel puțin amintirea acestuia! În ce-l privea pe Steve, cu numai câteva luni în urmă, Regina îi spusese Victoriei că existau trei lucruri care îi provocau indigestie: ceapa crudă, bărbații îmbrăcați în costume de catifea verde și gândul că fata ei s-ar mărita cu Steve.

— Junior nu și-a dat niciodată osteneala să câștige vreun dolar, zise Griffin. Dar în ultima vreme se interesează de afaceri. M-a luat la rost că risipesc prea mulți bani, că îmi asum prea multe riscuri.

Irene își înălță capul, răsucind perla unuia dintre cercei între degetul mare și cel arătător.

— Îmi amintesc cum mergeam toți șase, cu ani în urmă, să luăm masa la Surf Club. Junior trebuie să fi avut pe atunci vreo zece ani, iar Victoria vreo opt. Cum își mai dădeau ei să mănânce, unul celuilalt, crabi, cu furculițele acelea micuțe, de cocktail. Și unul dintre noi, mi se pare că Nelson, a zis că ar fi fost minunat ca ei să ajungă să fie împreună într-o zi.

Se opri puțin, parcă vizualizând acea amintire.

— Cred că toți speram să aibă loc o căsătorie între familiile Griffin și Lord.

— Planuri, zise Griffin. Dacă am învățat ceva în viața aceasta, e că omul nu poate decât să propună. Dumnezeu dispune.

— De parcă n-aș ști, Grif, oftă Irene.

Victoria se hotărî să intervină înainte ca discuția să se îndrepte spre notele din școala primară, bolile

copilăriei sau prima ei menstruație.

— Mamă, unchiul Grif și cu mine tocmai lucram la pregătirea cazului. Mă întreb dacă nu ai vrea…

— Continuați, draga mea. Eu nu am să mă amestec în treburile voastre.

Irene tăcu și își sorbi șampania, puțin cam prea repede. Turnându-și încă un pahar, spuse:

— Și voi doi nu ați mai vorbit și despre *moi*?

— Mamă, dar lumea nu se învârtește numai în jurul tău…

— De când asta, draga mea?

— Trebuie să pleci, spuse Victoria. Acum discutăm despre caz. Nu pot face excepție de la regula confidențialității relației dintre avocat și clientul său și orice ar spune unchiul Grif…

— Hai las-o baltă! Grif, spune-i, te rog, fiicei mele că nu mă poate da afară.

— Acum, Irene, spuse Griffin, cu o exasperare prefăcută.

— Să nu mă iei pe mine cu „Acum, Irene”.

Izbucniră în râs amândoi, iar ochii lui Irene sclipiră de plăcere. Modul în care își vorbeau unul celuilalt îi aminti Victoriei de ceva, dar oare de ce anume? Încercă să își amintească, dar nu izbuti.

Ce făcea mama ei, de fapt? Părea că aproape cocheta. Dar cochetatul era, de fapt, a doua ei natură. Prin viața Reginei trecuseră mai mulți bărbați în ultimii cincisprezece ani. Văduvi bogați sau magnați recent divorțați, veneau unul după altul. Ca și brățara ei de aur, Irene era o bijuterie prezentabilă. Modul de operare al Reginei, din câte știa Victoria, era de a se arăta cât mai puțin interesată cu putință, lucru care aprindea și mai tare ardoarea bărbaților. Ea se bucura în mod clar de atenția lingușitoare, de călătorii, de răsfățul avioanelor private și al hotelurilor de cinci stele.

Când Victoria o întrebase odată de ce nu se căsătorise cu unul dintre admiratorii săi, mama ei alungase ideea cu un gest al mâinii. „Dumnezeu

știe că am fost cerută de soție de nenumărate ori, dar în viața mea nu a existat decât o singură dragoste adevărată."

Însemnând, desigur, că aceasta fusese tatăl Victoriei. Sau așa crezuse Victoria întotdeauna. Dar acum, o altă bănuială se strecurase în mintea ei, ca un șoricel în slănină.

Râsetele acelea cristaline.

Ochii aceia strălucitori.

Tandrețea dintre cei doi.

Mama ei și unchiul Grif? Nu, era prea absurd, ca să folosim una dintre expresiile preferate ale Reginei.

Sau chiar așa era?

Unchiul Grif era cel care le botezase pe ele Regina și Prințesa. Fusese totdeauna prin preajma lor, întotdeauna atent la nevoile lor. În ziua în care ea se rătăcise la Disney World – nu trebuie să fi avut mai mult de șase sau șapte ani – unchiul Grif și nu tatăl ei fusese cel care o găsise. Și care era treaba cu contul ei din Insulele Cayman? De ce purta numele Queen Investments Ltd și nu Phyllis Investments? De ce nu purta numele soției lui? Oare contul acesta secret ascundea și o relație clandestină?

„Acum, Irene."

„Să nu mă iei pe mine cu *Acum, Irene*."

Își aminti brusc. Schimbul acesta de replici și-l amintea ca fiind între tatăl și mama ei. Sau nu era așa? Fusese vorba despre unchiul Grif? Oare îi confunda pe cei doi bărbați? Și, oare, mama ei nu făcea la fel?

Cele două perechi fuseseră atât de apropiate… Până când tatăl ei se sinucisese. Victoriei i se păruse firesc că mama ei avusese mai multă nevoie de unchiul Grif în zilele acelea îngrozitoare. Deci, cu o atât de puternică legătură emoțională între ei, de ce îl îndepărtase Regina din viața ei?

Nu putea exista decât un motiv.

Vina.

O, Dumnezeule, nu!

Victoria se străduia să-și păstreze controlul asupra vocii sale.

— Mamă, poți rămâne, dacă îmi răspunzi la o întrebare.

— Fac orice, dacă te pot ajuta, spuse Irene, cu o tartină cu caviar în mână.

— Când s-a sinucis tata, tu și unchiul Grif aveați o relație?

Mâna lui Irene tremură și ea scăpă tartina cu caviar, cu fața în jos, pe covor.

— Iisuse, gâfâi Griffin.

Irene se forță să afișeze un zâmbet tot atât de fragil ca un țurțur de gheață.

— Ce întrebare uimitor de nepoliticoasă!

— Tata a aflat, nu-i așa?

Întrebarea Victoriei făcu să i se oprească râsul în gât.

— Din cauza asta s-a sinucis?

Griffin strânse ochii și începu să-și maseze tâmplele cu încheieturile degetelor.

Irene își tamponă colțurile gurii cu un șervet din pânză, cu un gest delicat.

— Doamne, de dragul bietului Grif, sper că ești o avocată mai bună decât bârfitoare.

Capitolul 22

VORBEȘTE, ÎMBRĂȚIȘEAZĂ, SĂRUTĂ, SEX

La aparatul de radio al Cadillacului, Roadkill Bill Jabanoski cânta „Vreau să mă îmbăt, vreau să iubesc, iar ziua de luni să vină peste doi ani”[49]. Deși era unul dintre cântecele preferate din Key West ale lui Steve, el dădu radioul mai încet pentru a urla în telefonul mobil:

— Dar ce fel de avocat ești tu?

Pe scaunul pasagerului, Bobby se agita, mai întâi acoperindu-și urechile cu mâinile, apoi ducându-și un deget la buze. Și dacă între timp nu ajunsese un antrenor care semnaliza astfel o lovitură pe teren, asta însemna că voia ca Steve să tacă din gură.

— Nu ridica tonul la mine, răspunse Victoria, aflată la celălalt capăt al firului.

Faptul că vocea ei suna atât de calm, îl exasperă pe Steve și mai mult. Cum de nu putea ea să treacă peste propriile probleme familiale?

— Clientul nostru e întotdeauna pe primul loc, Vic. El, și nu nevoile personale ale avocatului lui.

— Atunci, tu de ce nu ești aici? De ce îți pierzi vremea cu cazul tatălui tău, când el însuși ți-a spus să o lași baltă?

— Tu ai fost cea care nu ai vrut să vin și eu acolo.

— Și de când te oprește pe tine chestia asta?

— Nu schimba subiectul. Am crezut că te poți ocupa și singură de un simplu aranjament, fără să fim concediați de client.

— Unchiul Grif nu ne-a concediat. Numai că a ieșit din încăpere și nu s-a mai întors.

— Și nu-ți mai răspunde la telefon.

— Reacționezi exagerat, spuse Victoria.

Steve conducea spre sud, pe autostrada Overseas, îndreptându-se spre Key West și ce mai rămăsese din cazul lor. Victoria îi spusese cum îl mituise Griffin pe Stubbs, dar cum continua să nege că l-ar fi ucis el pe „înțepatul acela lacom” – apelativ pe care ar fi făcut bine să-l mai îmblânzească înainte de a ajunge în fața instanței.

— Dacă vom ajunge în fața instanței.

Relația dintre clientul acuzat de crimă și avocatul apărării era tot atât de delicată ca și aceea dintre doi îndrăgostiți. Oare Victoria izbutise s-o distrugă?

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Steve. Eu eram cel care sparge porțelanurile. Tu trebuia să fii cea care se înțelege cu toată lumea.

— Ți-am spus. Am avut brusc revelația relației dintre Regină și unchiul Grif.

— Și nu-ți puteai ține gura în legătură cu asta? zise Steve lovind volanul cu palma. E o poveste veche deja. Cui îi mai pasă acum dacă ei se jucau de-a unde ascundem caltabosul? pe vremea când Bette Midler[50] câștiga premiile Grammy?

— Chiar trebuie să fii atât de crud?

— Nu ți-am spus că nimic nu e mai important decât păstrarea încrederii clientului tău?

— Nu ești tu acela care îl acuza pe unchiul Grif de crimă la numai zece minute după ce-l cunoscuse?

— Pe el *l-am implicat*. De acuzat, *l-am acuzat* pe fiul lui. În plus, asta e tehnica mea de interogatoriu.

Era aproape ora zece seara, Steve avea o durere cumplită de cap, iar călătoria era de-abia la început. Era ceață și ploaia începuse când ei plecaseră din Miami, așa că ridicaseră capota și vântul fluiera printr-o găurică din pânza de deasupra capului lui Bobby. Trecură repede pe lângă niște șiruri de pini australieni ce păreau stâlpii de susținere ai unui fort din lemn. Un crâmpei de lună străbătea prin stratul subțire de

nori răsfirați. De fiecare parte a drumului, apa de culoare turcoaz căpătase o sumbră întunecime, pădurea încâlcită a mangrovelor împletindu-se într-o masă întunecată, iar mlaștinile – prăjite toată ziua la soare – împrăștiau un miros dezgustător în aerul umed al nopții.

— De ce nu poți să înțelegi ce simt? insistă Victoria. Unchiul Grif și mama ar putea fi răspunzători pentru moartea tatei. Cum aș mai putea avea vreo relație cu vreunul din ei?

— Exact asta se întreabă și Griffin. Crede că nu ți-ar păsa dacă ai ajunge să-l vezi în închisoare. Ne-am înecat la mal, Vic. O să-și găsească alt avocat până mâine-dimineață.

— Unchiul Grif n-a spus niciodată una ca asta.

Cadillacul rula pe podul Jewfish Creek. Steve se întrebase dintotdeauna dacă n-ar trebui să se simtă ofensat de numele acestuia. Un *jewfish* este un pește uriaș – unele exemplare ajungând chiar să cântărească peste o sută cincizeci de kilograme – și nu avea idee de ce cineva ar fi atribuit o moștenire etnică oribilei și anticei creaturi. Oare exista ceva de genul unei mrene metodiste? Sau o baracudă baptistă? Nu prea credea. Spera ca motivația din spatele denumirii să fi fost una pozitivă. Poate că această specie de pește era formată de doctorii sau profesorii sau actorii lumii subacvatice. Dar se temea că denumirea putea reflecta și vreun stereotip negativ, precum un rechin mare și gras devorând vreo sută de scoici la o rată de cămătari. Ființe ale adâncurilor, complet lipsite de scrupule.

— Ai de gând să-i umfli nota de plată pentru tot timpul în care l-ai numit „ticălos corupt”? o întrebă Steve la telefonul mobil.

— Tu ai încărcat nota de plată a firmei „The Beav” pentru timpul risipit în lupta cu o păpușă din silicon.

— În birourile judecătorului Schwartz? Aceea era o audiere.

— Mă refer la ce ai făcut acasă, cu o noapte înainte de asta.

— Aceea era faza de pregătire a procesului.

Asistentul judecătorului Schwartz sunase în acea după-amiază, spunând că era pregătit actul de renunțare la acuzații împotriva firmei „The Beav”, dar că onorabilul magistrat dorea să mai petreacă o vreme în compania lui Tami, Păpușa Iubitoare.

— M-aș fi așteptat la ceva mai multă empatie din partea ta, spuse Victoria. Când i-am spus lui Junior despre cei doi, mai că a început să plângă.

— L-ai sunat pe Domnul Bronzat înaintea mea!

— De ce ești așa de nesigur când vine vorba de el?

Steve auzi un soi de răget răgușit din spatele Cadillacului său. În oglinda retrovizoare zări o motocicletă apropiindu-se în viteză, ținându-se pe urmele lor. Șoseaua avea numai două benzi, despărțite de o linie continuă, iar drujba aceea pe roți – un Harley – trecu ca o săgeată pe lângă ei, motociclistul purtând un costum negru, din piele, și o cască Darth Vader.

— Trebuia să mă fi sunat pe mine mai întâi, îi spuse Steve Victoriei.

— În cazul lui Junior este vorba și de o implicare de ordin emoțional. Îmi împărtășește durerea.

— Ceea ce vrea Junior să împartă cu tine e patul lui.

Între ei se lăsă tăcerea.

Steve auzi cauciucurile Cadillacului scrâșnind pe asfalt. Motocicleta Harley dispăru în depărtare. El încă aștepta ca Victoria să spună: „Nu mă interesează Junior. Tu ești singurul bărbat care contează pentru mine, chiar dacă uneori ești cel mai mare prostănac din lume”.

Dar ea nu spuse asta. Nici măcar partea cu „cel mai mare prostănac din lume”. El hotărî, așadar, să recurgă la o retragere strategică.

— Ascultă, îmi pare rău… Sunt un ticălos.

Niciun răspuns.

— Am să încerc să fiu mai înțelegător față de ceea ce simți.

Tăcere completă.

— Ar trebui să discutăm despre caz, Vic, asta în cazul în care nu ești prea obosită.

— Sunt obosită, Steve. Merg la culcare.

Evitare. Steve nu fusese niciodată la terapie și nici la ședințe de consiliere în cuplu, sau la seminarii Deepak Chopra, dar știa instinctiv că problemele trebuie rezolvate prin discuții. Din experiența sa, exista o cale sigură, o metodă în patru pași de împăcare:

Să vorbești.
Să îmbrățișezi.
Să săruți.
Să faci sex.

Pe alocuri, puteai sări un pas sau doi pe calea spre al patrulea pas, dar femeilor le place atât de mult să vorbească tot atât de mult pe cât le place să cumpere pantofi, așa că e mai bine să începi chiar de acolo.

— Ce-ar fi să mă aștepți? sugeră el. E o noapte frumoasă. Ne-am putea plimba pe plajă, am putea savura niște cocktailuri cu whisky.

— Sunt foarte obosită acum.

— Nu ne-am văzut de câteva zile și mi-e dor de tine.

— *Da, da…*

„Bine”, gândi el, „stai așa să vezi ce urmează”.

— Am o mâncărime și se cere scărpinată.

— Ce scârbos! spuse Bobby.

— *Încearcă niște loțiune mentolată*, spuse Victoria și închise telefonul.

Capitolul 23

UN GÂND ÎNAINTE DE A MURI

— De ce te cerți mereu, cu toată lumea? îl luă la întrebări Bobby.

— Sunt avocat, răspunse Steve.

— Nu mă refer la tribunal. Cu Victoria și cu bunicul.

— Cred că pentru că-i iubesc, puștiu'.

— Și de ce nu le spui și lor asta, și pe urmă să-i lași să facă ce vor?

— Obiecție! Întrebare complexă!

— Vorbesc serios, unchiule Steve. Când i-ai spus ultima dată Victoriei că o iubești?

Steve ridică din umeri. Nu avea de gând în niciun caz să-l lămurească pe un puștan de doisprezece ani că „Te iubesc" sunt cuvinte rezervate exclusiv momentelor de fericire erectilă, preorgasmică. Iar acum, că tot se gândea la asta, viața lor amoroasă cam lăsase de dorit în ultima vreme. Din ziua în care Hal Griffin apăruse în viața lor pe nava în flăcări, situația se liniștise dramatic pe planul nebuniilor de alcov. Fără nicio îndoială, viața ar fi fost mai grozavă dacă cei doi Griffin – Senior și Junior – n-ar fi apărut niciodată.

— Și de ce nu îl asculți pe bunicul? continuă Bobby. E mai în vârstă decât tine, așa că trebuie să știe mai multe lucruri decât tine, nu?

— Bătrânul se încăpățânează în legătură cu cazul lui.

— El zice că ești un comersant de piei de cloșcă.

— Aș nega, dacă aș ști ce naiba înseamnă…

Se aflau pe podul care traversa Spanish Harbour Channel, aflat la aproape cincizeci de kilometri de Key West. Pe frecvența radio ascultată de el, formația The Zombies cânta „Who's your

daddy?”[51] și el se întrebă dacă era și el un om bogat, ca solistul trupei.

— Victoria spune că ești imposibil de suportat, spuse Bobby. Ce înseamnă asta, mai exact?

— Înseamnă că uneori o iubesc atât de mult încât îi invadez spațiul.

— De-asta ți-a aruncat ea în cap ieri mingea de baseball cu autograf de la Jeff Conine?

— Tocmai ne jucam de-a cine prinde mingea.

— Atunci cum de s-a spart fereastra?

— M-am lăsat eu în jos. Ascultă, puștiu’, femeile se poartă ciudat uneori. O dată pe lună, timp de câteva zile, li se întâmplă câte o chestie din asta, hormonală.

— Știu totul despre asta, unchiule Steve.

— Bine, dar mai e ceva. Poate că e timpul să te învăț tot ce știu eu despre femei.

— Dă-i drumul! Am un minut disponibil!

— Vorbesc serios, puștiu’. Poți să înveți și tu câte ceva din greșelile mele.

Steve tocmai se gândea cum să înceapă, când auzi huruitul nervos al unui motor. În oglinda retrovizoare văzu o altă motocicletă. Când acceleră pentru a o depăși, își dădu seama că era aceeași motocicletă de mai devreme, o motocicletă Harley roșie, The Screaming Eagle, toată numai oțel și crom, cu același Darth Vader la cârmă. Probabil oprise undeva între timp, după ce îi depășise ceva mai devreme. Acum mergea în paralel cu ei.

— Ce-o mai fi și cu cowboy-ul ăsta? întrebă Steve.

— Poate că vrea să vă întreceți, spuse Bobby.

— Pe un pod cu două benzi? Ce ticălos! zise Steve încetinind, dar la fel făcu și motocicleta Harley, ținând pasul cu ei. Erau unul lângă celălalt, la un kilometru și jumătate de Big Pine Key și de uscat.

Steve apăsă puțin pe accelerația Cadillacului său, iar acul indicatorului de viteză oscilă trecând de la 110, 120, apoi la 130 kilometri la oră,

motorul părând mai întâi să-și dreagă glasul, apoi trezindu-se cu totul la viață. Motocicleta Harley ținea pasul cu el, fără pic de efort.

— Nenorocitule, mormăi Steve.

Darth Vader îi făcu un semn. Părea să țină ceva în mână. Apoi aruncă, și bucățele de hârtie zburară pe toată strada.

— Gândac de bălegar, ce este! spuse Steve.

Darth căută ceva într-un săculeț aflat la șaua motocicletei și mai scoase ceva. Un borcan, un recipient în orice caz, cu capacitatea de vreo doi litri.

— Ce mama naibii? zise Steve.

Motocicleta Harley trecu în fața lor, iar obiectul azvârlit de individ lovi parbrizul Cadillacului, cu un pocnet. După câteva clipe, un lichid întunecat și uleios acoperea toată sticla.

— La naiba! zise Steve, acționând ștergătoarele. Dar asta nu făcu decât să mânjească și mai mult parbrizul. Cu vizibilitatea redusă la zero, el acționă frânele, încercând să mențină direcția mașinii, dar roata din față, pe dreapta, lovi în curbă bordura autostrăzii și explodă pur și simplu. Steve coti la stânga, dar janta roții explodate scrâșni în asfalt, scoțând scântei și împingând Cadillacul înapoi, în curbă. Mașina patină pe carosabil. Roata dreaptă din spate explodă, iar apărătoarea din față, pe partea dreaptă, zgârie balustrada autostrăzii cu un zgomot repercutant, ca freza unui dentist.

— La dracu'!

— Unchiule Steve!

Brațul drept al lui Steve se întinse reflex și îl împinse pe Bobby înapoi, pe scaun. Mâna sa stângă se încleștă pe volan. Mașina sări în afara carosabilului, apoi înapoi, pe pod, derapând până pe banda de sens invers. Ștergătoarele curățaseră suficient parbrizul încât să poată vedea că motocicleta Harley dispăruse. Dar ceva și mai și venea către ei. Opt jeturi de lumină, despre care Steve spera că provin de la o singură mașină, căci

lumina farurilor se multiplicase de patru ori reflectate de clisa întunecată de pe parbriz.

Claxonul mașinii care venea răsună puternic, iar Steve răsuci volanul spre dreapta. Cadillacul viră puternic în stânga, scârțâind, pe contrasens. Luptându-se cu volanul, Steve distingea mai multe sunete.

Claxonul mașinii care gonea drept spre ei.

Scrâșnetul jantelor Cadillacului pe asfalt.

Zgomotul propriei lui respirații.

Steve reduse viteza, dar fundul mașinii trase stânga. El acceleră puțin – frânarea n-ar fi făcut decât să sporească răsucirea – și încercă să îndrepte direcția, din volan. Mașina se smuci spre dreapta, iar când partea din spate trecu de jumătatea șoselei, ei alunecară cu spatele, spre mașina care venea.

Cele cinci clipe care urmară se derulară cu încetinitorul, parcă. Mașina care venea devie pe banda stângă, și lovi lateral, puternic, Cadillacul. Alunecând cu spatele înainte, Cadillacul sări peste marginea drumului, pe partea stângă a podului și trecu prin parapet.

Se rostogoliră spre apă, Steve apăsând cu o mână peste pieptul lui Bobby, pentru a-l menține pe scaun. Cadillacul se rostogoli pe jumătate și aterizâ cu un plescăit surprinzător de surd.

— Sunt bine! Sunt în regulă! răsună neregulat vocea lui Bobby, în vreme ce mașina se scufunda, cu farurile strălucind straniu, galben-verzui, în apa mocirloasă.

— Așa, băiete! zise Steve, silindu-se să-și păstreze calmul. Acum o să înotăm puțin…

Mașina se scufunda cu botul înainte. Farurile mai sclipiră o vreme, apoi se stinseră. Cadillacul ajunse pe fundul apei cu o bufnitură. Pieptul lui Steve se izbi de volan, iar capul i se lovi de cadrul din metal care susținea acoperișul din pânză. Durerea îl săgetă prin oase. Auzi zgomotul apei. Simți cum apa urcă până la nivelul șoldurilor.

Totul era cufundat în beznă, cu excepția scânteilor care se produceau în creierul său.

— Bobby?

Căută pe bâjbâite, pe scaunul din spate. Băiatul dispăruse.

— Bobby!

Apa pătrundea printr-un orificiu al pânzei de deasupra. Era mai rece decât se așteptase el.

— Bobby! Unde ești? Bobby!

Steve își pipăi, orbește, centura de siguranță, simțind cum aceasta se desface. Pluti către acoperișul din pânză, prin care pătrundea apa.

— Bobby!

Trăgând aer în piept, înotă către scaunul din spate, unde mâinile sale bâjbâiră, în căutarea băiatului.

Nimic.

„Liniștește-te. Gândește-te bine. În regulă, Bobby a ieșit cumva. Asta e bine. Acum, cum naiba a ieșit? Pentru că, dacă e cineva în stare să facă asta…”

Steve pluti spre locul din față al mașinii, apoi, după ce trase din nou aer în piept, se scufundă, încercând să deschidă ușa care cântarea parcă o tonă.

Urcă și încercă să lovească în geamul închis, dar, cu apa care creștea mereu, nu avu mai mult succes. Bâjbâi deasupra. Spărtura din acoperișul de pânză trebuia să fie acolo, pe undeva. Scoase o mână. Deschizătura nu era destul de largă pentru el. Dar Bobby, numai piele și os cum era, probabil că pe acolo ieșise. Dar, oare, nu era rănit? Dar curenții? Oare îl purtaseră spre țărm, sau spre larg, în mare? Cu ambele mâini, Steve încercă să sfâșie pânza, dar aceasta nu cedă. Îl cuprinse teama. Trebuia să-l găsească pe Bobby și să-l ducă la țărm.

Pe măsură ce apa pătrundea înăuntru, rezerva de aer scădea. Nu mai avea de ales, acum. Steve trase

aer în piept și își scoase capul prin gaura din acoperișul mașinii.

Se înțepeni, însă, în umeri, încercă să se strecoare cumva, dar nu izbuti, își răsuci trupul, întorcându-se brusc. Era complet blocat. De parcă ar fi fost îmbrăcat într-o cămașă de forță.

Cu plămânii în flăcări, se gândi din nou la Bobby. Era pe punctul să facă un pact.

„Bine, Doamne, ia-mă pe mine. Salvează băiatul."

Se gândi la tatăl lui. Avea atâtea regrete!

„Tată, ar fi trebuit să fiu un copil mai bun."

Se gândi la Victoria și la cât o adora.

„Vic, încă din prima zi, eu…"

Plămânii cedară presiunii, iar el înghiți o gură de apă. Se înecă și se sufocă. Apoi, în vreme ce pieptul i se zbătea și gâtul i se strângea în spasme, îi veni un alt gând. Dacă ar fi avut capacitatea pulmonară a lui Junior Griffin, ar mai fi putut trăi câteva minute. Asta îl enerva la culme, să moară așa, gândindu-se la ticălosul care o va consola pe femeia iubită de el.

Întrebarea lui Bobby îi reveni în minte. Când fusese ultima dată când îi spusese Victoriei că o iubea.

„Cât de prost am putut să fiu!"

Acesta era gândul lui înainte de a muri.

Oare de ce nu îi spusese Victoriei cât de mult o iubea? De ce nu i-o spusese în fiecare zi? De ce?

Capitolul 24

VIZIUNI

Victoria stătea în balconul apartamentului ei din Pier House, sorbind dintr-un cocktail cu vodcă. Întocmai ca *știm-noi-cine*. Regina obișnuia să savureze astfel de cocktailuri. În mod special, chiar.

„Întotdeauna să storci în ele lămâi verzi proaspete, draga mea. Să-ți iei doza de vitamina C, în timp ce-ți bei vodca."

Probabil că rețeta funcționase, de vreme ce mama ei nu se alesese niciodată cu scorbut.

Se apropia miezul nopții. Carele de televiziune părăsiseră parcarea, dar aveau să se întoarcă. O briză răcoroasă adia dinspre golf, iar Victoria stătea în balcon și își bea cocktailul singură. Se întrebă unde plecase mama ei. Și unchiul Grif, desigur. Nu-i mai văzuse pe niciunul din ei de când aceștia părăsiseră apartamentul, la câteva clipe după ce Victoria îi acuzase că fuseseră precum David și Bathsheba și îi provocaseră tatălui ei moartea.

În orele care urmaseră, Victoria nu părăsise încăperea, decât pentru a ieși în balcon, de unde privise cum fâșia norilor dansa în fața Lunii. Îl sunase pe Junior și îi împărtășise bănuiala ei. El păruse șocat și rănit și, în nefericirea lor comună, Victoria se simți mai apropiată de el ca niciodată. Junior îi promisese că va discuta cu tatăl lui, ca să afle adevărul.

Oare nu era și puțină ironie a sorții în toată povestea asta? Dacă tatăl ei nu s-ar fi sinucis, mai mult ca sigur că ea ar fi devenit doamna Victoria Griffin. Iar asta își doriseră toți cei patru părinți ai lor. Ar fi fost exact ce își dorise și ea, cel puțin în adolescență. Deci, dacă legătura amoroasă a mamei dusese la sinuciderea tatălui ei, care

născuse sentimentul de rușine și de vină care-l împinsese pe unchiul Grif să străbată Pământul până departe… păi, cei doi amorezi clandestini nu aveau nicio vină pentru că planurile de căsătorie a copiilor lor eșuaseră? Acesta era efectul de domino al sorții.

Erau mult prea multe gânduri care-i veneau în minte, iar asta necesita, în mod clar, încă un cocktail cu vodcă.

•

Trecură câteva clipe. Sau minute. Sau poate o eternitate.

„Dacă aș fi mort", se întrebă Steve, „oare aș simți trecerea timpului?"

Totul era întunecat, și umed, și rece.

Ceva îl trăgea pe Steve și atunci el se deplasa.

Sau el stătea pe loc și totul împrejur se mișca? N-ar fi putut spune clar.

Auzea sunetul șuvoaielor de apă care țâșneau. Auzi un clinchet și ceva îl lovi în piept. Sau poate că nu.

Simți gustul apei sărate și se înecă și tuși. O rază subțire de lumină străpunse întunericul. Raza unei minunate Luni, care strălucea.

„Unde naiba mă aflu?"

Apoi se cufundă din nou în beznă.

•

Victoria reveni în încăpere, dar lăsă ușa de la balcon deschisă, pentru a simți adierea brizei și a vedea razele strălucitoare ale lunii.

Ceva mai devreme, citise rapid meniul care putea fi servit în cameră și hotărî că nu-i era foame, apoi făcu o a treia incursiune la mini-bar. Două pungulițe de covrigei, o sticlă de suc îndulcit de lămâi verzi Rose – „Scuze, mami…" – și niște sticluțe de vodcă Belvedere. Acum sticluțele erau aliniate ca niște popice liliputane pe masa de conferință pe care dosarele cazului Statul vs. Griffin erau așezate într-un teanc.

„Dar ce fel de avocat ești tu?"

Întrebarea lui Steve îi răsuna încă în creier. Un avocat execrabil. Poate că și o fiică execrabilă. Putea să se înșele în privința mamei sale și a unchiului Grif. Nu gândise limpede. Buzele îi erau amorțite de vodcă, iar luna părea că se joacă de-a v-ați ascunselea. Ori norii erau prea jucăuși, ori ea era cam ametită, ori ambele.

Se întrebă dacă și Steve, în vreme ce conducea pe autostrada Overseas vedea aceeași lună. Apoi chicoti.

„Nici nu s-ar putea uita la o altă lună."

Spera ca el să nu fi consumat tot atâta alcool cât băuse ea.

În barul de sub balconul ei, o orchestră cânta melodii de-ale lui Jimmy Buffett. Ceva despre o grămadă de muncă de făcut și despre un șef care era un mare ticălos. Dacă Steve ar fi fost acolo, sigur ar fi vrut să meargă și el la bar și să cânte împreună cu orchestra. Se întrebă dacă el îi mărturisise adevărul când spusese că pescuise cu Jimmy Buffett. Cu Steve, nu puteai fi niciodată sigur.

Apoi gândul îi fugi la ziua în care ambarcațiunea unchiului Grif se izbise de plajă. Ziua în care îi spusese lui Steve că voia să fie independentă. Din punct de vedere profesional. Cel puțin așa spusese ea atunci.

„Cine vrea să păcălească pe cine? Sau de ce? Sau, în fine…"

Revelația o lovi în același timp cu briza oceanului. Îl mințise pe Steve și se mințise și pe ea. Fusese o lașă. De fapt, ea voia să rupă relația. Să-l părăsească pe Steve. Asta trebuia să fie de fapt, nu?

„Da, fir-ar să fie. Trebuia să-mi fi urmat instinctele de la început. Și trebuia să o fi ascultat pe Regină."

Oare mama ei – Doamne, vorbea de însăși Bathsheba! – avusese dreptate în legătură cu Steve, chiar dacă fusese cam răutăcioasă?

„Las la alegerea ta, draga mea, găsirea unui bărbat evreu care să nu-ți ofere tot ce-ți trebuie…”

Dar nu succesul în plan material sau lipsa acestuia o exasperase cel mai mult pe Victoria. Ci faptul că Steve era atât de… – care naiba era cuvântul acela afurisit? Oare își putea aminti acel cuvânt prin vaporii de alcool?

„Neconvențional. Nedemn. Indisciplinat. Imprevizibil.” Și o mulțime de alte cuvinte cu prefixe negative, pe care nu le putea menționa acum. „Nepotrivit! Ăsta, mai ales.”

Era unul dintre cuvintele folosite de Regină. Crescând, oare de câte ori nu auzise ea cuvântul acesta, pe care mama ei îl lega întotdeauna de unul sau altul dintre pretendenții ei? „Pare un băiat destul de drăguț. Dar este nepotrivit pentru tine, Prințesă.”

Steve era amuzant și provocator și era și un amant grozav. Și exasperant. Și insuportabil. Și… în mod clar, nepotrivit. Cum de se gândise la el, fie și numai pentru o clipă, ca la un partener pe viață? Nu, trebuia să termine cu el. Dar cum să-i spună? Cum să facă?

Dintr-un motiv sau altul – poate tocmai pentru că locuia la numai câteva străzi distanță de casa lui Ernest Hemingway, sau pentru că studiase literatura americană la Princeton – îi veni în minte Agnes nu-știu-cum, sora medicală care îi îngrijise rănile lui Hemingway, în Franța. Când Agnes rupsese legătura lor, îi scrisese spunându-i că probabil se iubiseră, de vreme ce se certaseră atât de mult.

Poate că avea să-i scrie și ea o scrisoare lui Steve.

„Nu. Asta e o prostie. Am să-l văd mâine și am să-i spun atunci. Am să-i spun că e un om minunat, dar nepotrivit.”

Apoi își aminti altceva. După ce Agnes s-a despărțit de Hemingway, ea s-a căsătorit cu un

italian bogat. Un conte, sau așa ceva. Și, în acel moment, Victoria făcu legătura cu Junior.

„Nu, asta nu are nimic de-a face cu Junior."

Își spuse că avea să păstreze distanța și față de el. Să fie cu adevărat independentă o vreme, cel puțin până când avea să se regăsească pe sine. Apoi se întrebă dacă era adevărat.

Orchestra începu să cânte o altă piesă a lui Buffett, *Trying to Reason in Hurricane Season*[52], iar Victoria se întrebă dacă nu era mai bine să închidă ușa balconului și să o bată în scânduri. În loc să facă asta, ea deschise ușa mini-barului, de unde scoase încă o sticluță de vodcă.

•

— Ți-e frig, unchiule Steve?

— Mmm.

— Că tremuri…

Steve încercă să-și ridice capul, care i se păru greu ca o găleată plină cu ciment.

— Ooh, făcu el.

Era întuneric, dar putu să vadă conturul palid al Lunii, mai întâi intrând și apoi ieșind de după un nor. Bărbatul era întins pe spate. Aerul sărat era lipicios, umed și avea ceva de început de lume. Apa se lovea ușor de un mal nisipos. În depărtare, recunoscu un alt sunet, scrâșnetul unor roți pe asfalt. Își întoarse cu grijă capul, într-o parte. Pe pod fulgerau faruri, pierzându-se în zare.

— Unde ne aflăm, Bobby?

— Pe o mică insulă.

— Și cum am ajuns aici?

Lui Steve i se părea că îi bubuie capul. Își atinse fruntea. Îl durea, i se forma deja un cucui.

— Bucky.

— Cine?

— Bucky, delfinul.

— Ia nu mă mai lua tu peste picior…

— Ei, poate nu era tocmai el. Dar sigur era vreunul dintre prietenii lui.

Poate că visa. Sau mai rău – poate era deja mort.

— Adică ne-a adus aici un delfin?

— Eu am ieșit prin gaura aia din acoperiș, dar tu ai rămas blocat înăuntru. Am încercat să te trag și pe tine afară, dar n-am reușit. Apoi delfinul acela te-a apucat de umeri și te-a tras afară.

Steve își pipăi întâi un umăr, apoi pe celălalt ca să vadă.

— Nu am urme de mușcături. Spune-mi ce s-a întâmplat. Adevărul!

— Dar asta îți și spun. Când ai ieșit la suprafață, delfinul te-a împins. Și m-am ținut și eu de o înotătoare de-a lui, până am ajuns la țărm.

— Ei, haide, Bobby… Spune, tu m-ai scos din apă?

Undeva răsună sirena unei mașini de poliție. Pe pod, se opriseră două mașini. Trei sau patru oameni se aflau lângă balustradă, uitându-se în direcția lor și gesticulând.

— Eu voiam să te salvez și, până la urmă, m-ai salvat tu pe mine, spuse Steve.

— *Tursiops truncatus* a făcut-o, unchiule Steve.

Steve știa că abilitățile atletice ale lui Bobby erau limitate. La orice alergare, băiatul își arunca în aer coatele osoase și își zguduia aiurea genunchii într-un vârtej de mișcări ineficiente. Copiii răutăcioși îi spuneau că e nătâng. Dar Bobby era un înotător înnăscut. Picioarele lui lungi și brațele subțiri tăiau ușor apa, într-un ritm susținut. Steve era taman inversul lui. El alerga ținându-și capul drept și cu o alură corectă, de alergător puternic. În apă, însă, înota aiurea, dezordonat și împroșcându-i pe cei dimprejurul său.

Steve se sprijini într-un cot. Totul păru din nou că începe să se învârtească cu el. Se lăsă în jos.

— Ai un cucui mare în frunte, îi spuse Bobby, atingându-i ușor zona de deasupra sprâncenei. Sper să nu fie un hematom subdural, cumva.

— Și cam ce mama zmeilor ar fi asta, Doogie Howser?

— O leziune intracraniană. Apare destul de frecvent în cazul leziunilor la cap.

— Dacă e atât de frecventă, n-o fi prea gravă, nu?

— Dacă emisfera cerebrală nu e lacerată. Atunci nu ar mai trebui să cumperi banane verzi.

— Iisuse!

Bobby se aplecă, apropiindu-se și mai mult, privind în ochii lui Steve.

— Pupilele tale arată bine, unchiule Steve. Cred că ai să te faci bine.

Steve nu credea în soartă și în destinul care s-ar înscrie într-un plan universal general. Dar ce putea spune despre asta? Când Bobby avusese nevoie de cineva care să-l scoată din traiul la care fusese condamnat, Steve se aflase acolo, întrecându-i în fugă pe vreo șase oameni cu arme, sprintând prin pădure în zigzag, purtându-l pe băiat spre un loc sigur. Iar acum, cu numai câteva clipe înainte de a se îneca, Steve era sigur că fusese salvat de Bobby și nu de vreun *Trunky Turnip* sau cum i-o mai zice…

De pe pod, cineva strigă:

— Sosește ambulanța. Mai rezistați puțin!

„Grozav, oricum n-aveam de gând să plec de aici”, gândi Steve.

Se auzi un ușor plescăit în apă, iar Bobby spuse:

— Iată-l! Delfinul tocmai a sărit!

Steve își întoarse cu greu capul dureros într-acolo, dar delfinul dispăruse.

Sigur că s-ar fi putut deslușI un delfin care să fi sărit, în acea formă ca de paranteză. Sau pur și simplu vreun alt pește bătrân. Sau poate vreun mic asteroid care să se fi prăbușit în apă.

— N-am văzut nimic, puștiu’.

— Tu nu vezi niciodată, unchiule Steve.

Capitolul 25

CA LA NEBUNI

Durerea de cap se îndepărtă, pe o mare de Demerol, iar Steve se întrebă, încă visând, de ce simțul mirosului îi devenise atât de ascuțit. Când paramedicii îl urcaseră în ambulanță, briza sărată a serii păruse să se amplifice, ca o tequila din cele mai fine. Când asistenții medicali îl duseseră cu targa în salonul de Urgențe al Spitalului Pescarilor, nasul său era supraîncărcat de senzații olfactive, percepând un amestec de iod și de praf de calcar, de scoici zdrobite și de nămol umed. Apoi, în spital, simți mirosul înțepător metalic, specific substanțelor de curățat și solvenților.

Ceva mai târziu, când zăcea sedat în rezerva lui, simți mirosul dulceag al apei de colonie English Leather. Cunoștea acest miros din copilărie. Când deschise ochii, rezerva de spital era cufundată în întuneric, dar auzi un glas tărăgănat, care îi suna familiar. Un glas care îi spunea că Bobby era bine.

„N-are nicio zgârietură. Nu-ți face griji. Somn ușor, fiule.”

Acum, când soarele dimineții se strecura prin obloane, Steve visa că se afla pe o plajă din Hawaii, unde o tânără polineziană îi așeza împrejurul gâtului o ghirlandă de gardenii proaspete, al cărei miros era tot atât de îmbătător pe cât era de îmbătător zâmbetul acelei tinere. Dintr-un motiv anume, el fu convins că numele fetei era Mauna Loa, deși poate că așa scria pe borcanul cu nuci de macadamia, pe care îl avea în bufetul de acasă.

Câteva minute mai târziu, Steve întredeschise ochii, zărind un buchet de flori pe noptiera de lângă pat.

„Aha! Gardenii albe!”

Se întrebă dacă nu și-ar fi putut găsi o slujbă de câine polițist, care să adulmece bagajele, la aeroport. Poate că și celelalte simțuri i se ascuțiseră. Poate că acel cucui pe care îl căpătase îl făcuse mai deștept. Apoi se cufundă din nou în somn. După vreun minut, sau poate după vreo oră, simți un alt miros. Era ceva oarecum condimentat, dar cu o nuanță de vanilie. Un parfum de femeie. I se păru că aude o voce slabă chemându-l pe nume, dar și aceasta putea fi doar o nălucire.

— Steve, te-ai trezit?

— Mauna Loa, tu ești?

Deschise ochii. Victoria se afla în picioare, lângă el. Fruntea îi era brăzdată de niște riduri fine, verticale. Îl privea cu atâta tandrețe și îngrijorare, încât aproape că se înecă de emoție.

— Când ți-am spus ultima oară cât de frumoasă ești? o întrebă el.

— Te simți bine, Steve?

— Și că te iubesc. Chiar te iubesc, cu adevărat. Câtă duioșie îmi aduci în suflet.

Apoi începu să cânte „*Duioșia este cuvântul cel mai potrivit*…” Iar ridurile de pe fruntea Victoriei se adânciră și mai mult.

•

„Zâmbetul acesta tâmp este atât de atipic pentru Steve”, gândi Victoria. Chipul lui cu trăsăturile sever sculptate era aproape angelic, iar asprimea proverbială a privirii sale părea îmblânzită.

— Ești frumoasă, spuse Steve. Ți-am mai spus asta, în ultimul timp?

— Acum vreo treizeci de secunde.

— Și îmi plac și hainele pe care le porți.

— Zdreanța asta? spuse femeia, privind către rochia simplă, cu dungi.

O îmbrăcase în grabă, când sunase Herbert. Și nu se simțea câtuși de puțin frumoasă. Se parfumase cu un strop de Must de la Cartier, dar nu mai avusese vreme și să se machieze și își

simțea gura încleiată și uscată după râurile de cocktailuri din seara precedentă.

— Am rochia asta din liceu. Și ai mai văzut-o de sute de ori.

— Îți scoate în evidență culoarea ochilor.

— Rochia e roșu cu alb, Steve. Care din aceste culori, mai exact, îmi scoate ochii în evidență?

— Nu știu. Astăzi totul arată minunat.

Victoria se așeză pe marginea patului și îi atinse cu mare grijă fruntea. Un cucui purpuriu și albăstrui se ridica falnic pe linia părului.

— Bobby, spuse el. Unde e Bobby?

— E la tatăl tău. Doarme. E bine.

— Îl iubesc pe băiețașul ăsta. Nici dacă era al meu nu-l puteam iubi mai mult.

— Știu. Și știe și el asta.

— Eram pierdut și confuz, Vic. Ca într-o ceață. Dar acum văd totul atât de clar.

„Nu, te rog", gândi ea. El începuse deja să cânte: *I can see clearly now*…[53]

O asistentă îi spusese că Steve suferise o contuzie de gradul doi. Dar nu-i spusese nimic despre faptul că era posedat și de extratereștri.

Puțin după ce ploaia se risipi, Steve se opri din cântat și rosti:

— Eu am să mă schimb, Vic.

— Serios? În ce fel?

— Am să vorbesc mai puțin. Am să ascult mai mult. Am să mă concentrez asupra ta. Am să fiu mai drăguț cu toată lumea.

— Mă întreb dacă n-am nimerit cumva într-o rezervă greșită…

— Trebuie să facem mai multe lucruri împreună. Poate să participăm la cursuri de gătit. Sau să ne înscriem în societatea iubitorilor de operă. Sau ai prefera baletul? Știu cât îți place baletul.

— Dar tu îl detești.

— Nu contează. Vreau să fac lucruri pentru tine.

— Ce e în perfuzia aia a ta, de fapt?

— Habar n-am, de ce?

— Cred că am să comand o ladă întreagă.

Se auzi un ciocănit în ușă, iar în încăpere păși Willis Rask. La brâu, i se vedea tocul unui pistol.

— Am întrerupt ceva?

— Nicidecum, șerifule, spuse Victoria.

— Willis, spuse Steve. Te iubesc, băiete.

— Grozav, Stevie. Am discutat cu doctorii care se ocupă de tine.

— Am și doctori?

— Amnezie posttraumatică. O să-ți amintești mai târziu. Willis le zâmbi. Au făcut o scanare a creierului și nu au descoperit nimic.

— Și e de bine? întrebă Steve.

— Eu aș zice mai degrabă că e o glumă de-a șerifului, îi spuse Victoria.

— Văd că ai primit florile, zise Rask, arătând cu capul către noptieră.

— De la tine erau? întrebă Steve cu același zâmbet tâmp, care era atât de străin de felul său normal de-a fi.

— Le-am comandat, dar numai urmând niște instrucțiuni. Vezi cartea aia de vizită?

Steve încercă să se ridice într-un cot, dar se lăsă repede la loc.

— Vic, ajută-mă tu.

Victoria desprinse cartea de vizită din vârful țepușei din plastic în care era înfiptă, citind cu voce tare:

— „*Vino luni, totul va fi bine. Însănătoșește-te repede, ca să mai vânăm și alți pești*.” E semnată „*Jimmy B*”.

— Drăguț din partea lui, zise Steve. Al naibii de drăguț.

— Deci tu chiar îl cunoști pe Jimmy Buffett? întrebă Victoria.

— Și îl iubesc foaaaaaaarte mult, ciripi Steve.

•

Sub privirea Victoriei, șeriful Rask își petrecu câteva minute încercând să îi ia o declarație lui

Steve, care se tot întrerupea făcând tot felul de declarații ciudate și exaltate despre cât de mult iubea el Keys, toate păsărelele și toți peștișorii de aici, până și aligatorii, și despre cum Bobby îi salvase viața, pretinzând că un delfin făcuse asta, și despre ce copil minunat era Bobby – nu-i așa? – și despre ce tată minunat putea fi Herbert și întrebându-l pe Willis dacă își putea măcar imagina ce iubită desăvârșită este Victoria, cu mult mai grozavă decât gimnasta aia, din Auburn, cu picioarele ca grisinele, pe care o cunoscuse în pauzele dintre meciurile de baseball din timpul colegiului, cu atâția ani în urmă…

Rask luă notițe, dar Steve nu-i oferise informații prea prețioase. Nu obținuse astfel nici numărul de înmatriculare al motocicletei. Nu-l putuse identifica nici pe motociclist. Neputând vedea nimic prin ecranul de protecție al căștii, Steve nu putuse nici măcar să precizeze dacă persoana care aruncase lichidul pe parbriz fusese bărbat sau femeie.

— Și n-am idee cine ar fi putut să vrea să mă omoare.

— Dacă voia să vă omoare, sublinie Rask, persoana respectivă ar fi folosit o armă, și nu un borcan cu ulei de motor uzat. Asta seamănă mai mult a amenințare…

Șeriful îl întrebă dacă enervase pe cineva în ultima vreme, iar Steve îl menționă pe Pinky Luber, dar preciză că nu-l prea vedea pe Domnul Minge-de-bowling călărind motociclete Harley.

Rask îi spuse că, în locul unde Cadillacul ieșise de pe drum, erau împrăștiați niște fluturași, iar Steve își aminti că Darth Vader scosese bucăți de hârtie din săculețul de la șaua motocicletei.

— E vorba de *Oceania*, spuse Rask. „Opriți poluatorii! Opriți distrugerea recifelor!” Chestii de genul acesta… Toți fluturașii au antetul Keys Alert. Cunoști grupul?

— Delia Bustamante, începu iar să gângurească Steve. O dulceață de fată. Are și un restaurant.

— Nu îi găteai tu pe vremuri delicii?

— Asta e o poveste veche… zise Steve.

— Cum a început să circule zvonul despre *Oceania* în Sud, nu aflai gură mai mare decât a Deliei. Ea e cea care îi conduce pe opozanții proiectului.

Victoria aranjă storurile astfel încât să intre mai mult soare în cameră. Afară, o briză din Golf înfioră frunzișul unui palmier regal înalt.

— Crezi că Steve a fost pe punctul de a fi ucis pentru că suntem apărătorii lui Hal Griffin?

Rask ridică din umeri.

— Dacă-l scăpați pe Griffin, *Oceania* o să devină realitate. Dacă nu-l scăpați, proiectul se duce la fund. Dar tipii ăia de la Keys Alert nu sunt teroriști ecologici.

— Ești sigur?

— În general, sunt doar oameni cărora le place să se joace cu plăcile de surf, fără să se murdărească de smoală pe picioare…

— Delia Bustamante a fost la bordul *Forței Majore* chiar înainte ca nava să părăsească docul, spuse Victoria. De asta ce mai zici, Steve? Încă mai crezi că n-ar fi capabilă de violență?

Răspunsul lui Steve fu un sforăit sonor. Avea ochii închiși, iar pe chip îi rămăsese încă întipărit un zâmbet cam tâmp.

— Credeți că, după ce va termina tratamentul, bătrânul nostru Steve își va reveni la felul lui de a fi? întrebă Rask.

— Sper că nu pe deplin, spuse Victoria. Cred că îmi place mai mult varianta asta nouă, îmbunătățită…

Câteva minute mai târziu, Rask își luă rămas-bun de la Victoria și de la prietenul ei sforăitor și plecă.

Victoria stătea pe scaunul de lângă patul lui Steve, trecând în revistă evenimentele acelei zile.

Hotărâse deja că nu era tocmai momentul potrivit să rupă relația cu Steve. Era complet nepotrivit să rupi relația cu iubitul tău când acesta e conectat la perfuzii. Și nu era numai asta. Dar mai aveau și mult de lucru împreună. Unchiul Grif o sunase pe telefonul mobil în timp ce Victoria traversa podul, în drum spre spital. Auzise despre Steve și întreba dacă putea și el să-i ajute cu ceva. Dacă voiau un avion privat care să-i ducă la Miami, sau să le trimită niște specialiști la Keys… orice, numai să ceară. Și mai spuse și că voia ca firma Solomon & Lord să îi reprezinte în continuare cazul. Avea încredere în ea și spera că și ea mai putea avea încredere în el.

Când o simțise ezitând, Griffin adăugase: „Mama ta și cu mine am avut o relație specială, Prințesă. Eram prieteni dragi, foarte apropiați. Atât de apropiați cât pot fi doi oameni care nu sunt amanți. Nu am făcut nimic de care să ne rușinăm. Și să știi că ăsta este adevărul”.

Dar îl credea? Relația unchiului Grif cu adevărul era tot atât de apropiată precum cea dintre un văr îndepărtat și un frate de sânge. Totuși, ea își ceruse scuze pentru acuzațiile aduse. El îi spusese să tacă, pentru că o înțelesese. Bănuia cât de stresată trebuia să fie.

Mama ei și unchiul Grif. Altă bătaie de cap după procesul de crimă. Și apoi își folosea toată iscusința pentru a face săpături în privința acelei „relații speciale”. Voia să afle exact ce se întâmplase și de ce se sinucisese tatăl ei. Dacă bănuiala ei inițială se dovedea corectă, avea să-i îndepărteze într-un mod de-a dreptul chirurgical pe cei doi – atât pe unchiul Grif, cât și pe Regină – din viața ei.

Un alt subiect pe ordinea de zi era Steve. Salvat, temporar, de o leziune de gradul doi. Dar când problema aceasta avea să se fi rezolvat, sigur că și ea avea să își reconsidere poziția. „De novo review”, cum se spune la Tribunal. Cu alte cuvinte,

o reinterpretare nou-nouță, plecând din nou, de la prima pagină. Dacă trebuia să folosească un bisturiu și în privința acestei relații, avea să fie dureros, dar nu fără rezultat. Ar fi însemnat o pierdere a legăturii, dar și o câștigare a independenței.

„Dar, în mijlocul unui proces de omucidere, e mai bine să fie evitate deciziile irevocabile."

Un sforăit sonor se auzea dinspre pat.

— Ai spus ceva? mormăi nedeslușit Steve, pe jumătate adormit.

— Delia Bustamante. Ar fi capabilă de violență?

— Numai împotriva cotletului de purcel, din farfurie.

— Vorbesc serios, Steve. În sfârșit, am putea avea o posibilă apărare. Există vreo șansă ca ea să se fi aflat în spatele atacului asupra ta și a uciderii lui Ben Stubbs?

Steve își pipăi fruntea, măsurându-și cucuiul.

— Delia e o dulceață. Adică este ea temperamentală, dar în sensul bun. E o femeie caldă, amuzantă și e și o bucătăreasă perfectă, și…

— Bine, gata, am priceput.

Steve se lăsă la loc, pe spate și închise ochii. Înainte de a adormi, o mai auzi pe Victoria întrebând:

— Și cine naiba era gimnasta aia cu picioarele ca grisinele, din Auburn?

LEGILE LUI SOLOMON

7. *Când te întâlnești cu o fostă iubită pe care ai părăsit-o, să presupui întotdeauna că este înarmată.*

Capitolul 26

BONNIE GARANTEAZĂ PENTRU CLYDE

Doctorul avea vreo treizeci și cinci de ani, fiind și prea tânăr și prea bronzat pentru gusturile lui Steve. Nici tatuajul de pe antebrațul doctorului – un surfer „atacând” un val – nu-i prea inspira încredere.

— Radiografiile au ieșit bine. Reflexele sunt bune. Acum, spune-mi cât fac doi plus doi.

„Doctorul pare să se cam grăbească”, gândi Steve. Probabil pentru că vântul se întețea, numai bun pentru surf. Îi veni în minte un banc vechi. Un preot, un fizician și un avocat sunt întrebați cât fac doi plus doi. Transformându-și glasul într-o șoaptă, Steve răspunse folosind replica avocatului din bancul acela:

— Dar tu cât ai vrea să facă?

Doctorul zâmbi cam forțat, apoi mâzgăli ceva pe un clipboard. Îl lăsa pe Steve să plece acasă, cu recomandarea de a suna dacă mai avea dureri de cap sau amețeli. Pe lângă analgezice, doctorul îi dădu și un pont: o haită întreagă de reporteri bântuia prin preajma spitalului, ca vulturii care simt prada. Urmărind să obțină vreo declarație, vreo fotografie, să poată scrie măcar un rând despre atacul de pe pod și despre cazul de crimă al lui Griffin. Steve se gândi îndelung. Ce ar fi putut spune?

„Există forțe care încearcă să-l împiedice în orice mod pe Hal Griffin, inclusiv atacându-i avocatul.”

Dar era, oare, adevărat? Habar nu avea. Pentru prima dată în toată cariera lui, Steve hotărî să se lipsească de șansa de a-și face publicitate gratuită – adevărată mană cerească pentru un avocat – plecând pe la ieșirea personalului.

•

Victoria îl luă din parcarea spitalului, după care, strecurându-și Mini Cooper-ul printre două care de televiziune, se îndreptă spre sud, către Key West. Aveau de gând să-i facă o vizită neașteptată Deliei Bustamante.

— Și de ce ne furișăm noi așa? întrebă ea. Camerele video erau mereu topite după tine, din câte știu…

— Orice aș spune, n-ar fi decât vreo brodeală. Acum nu știu destule lucruri, încât să fac o declarație coerentă.

— Dar de obicei asta nu te împiedică deloc…

— Încerc să fiu mai rezervat.

Oh, oare cât avea să dureze efectul tratamentului, se întrebă Victoria din nou.

Steve îl sună pe Bobby, pe mobil. Băiatul se simțea grozav. Mergea la pescuit de creveți cu bunicul lui. Nu, nu mai avea nevoie de odihnă. Dormise deja jumătate de zi și era mega-plictisit. Copiii și zburdălnicia lor neobosită!

Când ajunseră în Key West, Victoria parcă mașina pe strada Duval. Prima oprire a fost la magazinul Fast Buck Freddy's, ca să îi cumpere niște haine lui Steve. Într-un sfert de oră, Steve era din nou un bărbat la modă. Adidași negri, pantaloni kaki de camuflaj și un tricou pe care scria:

„*Douăzeci și patru de beri într-o ladă,*
Douăzeci și patru de ore într-o zi…
Să fie aceasta o simplă coincidență?”

Steve își puse tricoul și începu să se plimbe prin magazin, dar nu păru să suscite interesul cuiva pentru vreo ședință foto. Victoria plăti, apoi insistă să ducă ea pachetele, lucru la care Steve nu avu nicio obiecție. Își folosea cucuiul pentru a obține toată atenția posibilă.

Apoi trecură prin Mallory Square chiar înainte de apusul soarelui. Locul era înțesat de turiști, care se adăugau mulțimii obișnuite de jongleri, mimi, clovni care se pricepeau la a înnoda baloane, și mai era și un tip cu o pancartă pe care scria *Citesc pentru Hrană*. El întreținea întreaga adunare citind timid pasaje din *Insule în derivă*[54] de Ernest Hemingway.

— Cum te mai simți? întrebă Victoria pentru a zecea oară.

— Cam speriat, dar cu vreo câteva margarita, o să treacă.

— Nu ai voie alcool. Ai auzit ce a spus doctorul.

Steve nu obiectă. Îi plăcea să fie răsfățat de Victoria, și cum încă se mai afla în faza de plutire tipică post-administrării de Demerol, era plin de bunăvoință și de afecțiune.

O luară pe malul apei, spre Havana Viejo, restaurantul Deliei Bustamante.

Pe veranda acestuia, câțiva clienți își pierdeau vremea la un bar improvizat, iar Liz O'Connor, o muziciană de prin părțile locului, își acordă chitara și începu să cânte „I'll Know It's Time to Go When the ATM says No."[55]

— Ce-ai zice să comandăm niște scoici cu lămâie verde și usturoi, înainte de a vorbi cu Delia?

— Nu ai auzit ce a spus doctorul, că nu ai voie decât mâncăruri necondimentate?

— Bine, doamnă. Cum doriți dumneavoastră.

Victoria îl privi din nou în modul acela „Cine este tipul acesta?", dar el nu făcu decât să zâmbească, ținând ușa pentru ea, când intrară în restaurant. Asemenea majorității localurilor din Key West, Havana Viejo avea o temă nautică – nu vedeai pretutindeni decât ancore, geamanduri și colți de rechin, plus câteva fotografii alb-negru din Cuba dinaintea lui Castro, pe pereți. În aer plutea mireasma sosului de curry dintr-o supă bună, de scoici. Iar la o masă din apropiere, sub fotografia

înrămată a unui club de iahting din Old Havana, localnici purtând pantaloni scurți, tricouri și sandale, devorau pești-spadă, acoperiți cu glazură de mango și ardei scoțieni. Delia Bustamante, proprietar și bucătar al localului, păstra o relație pasională, senzuală cu mâncarea. Ea era, din câte își amintea Steve, al naibii de fierbinte și în dormitor.

— Ți-e foame, Vic? întrebă el, în vreme ce se îndreptau spre bucătărie.

— Crezi că Delia o să gătească special pentru tine?

— Și de ce n-ar face-o?

— Nu tu te-ai despărțit de ea?

— Am reușit întotdeauna să păstrez o relație de prietenie cu ea. Face parte din șarmul meu.

— Serios? Și restul șarmului tău unde este?

Intrară în bucătărie prin niște uși batante. Delia stătea în fața unui aragaz, amestecând într-o oală cu felii de papaya și de mere, din care se ridica o aromă de zahăr brun și scorțișoară, de sos de mere și papaya, pregătind una dintre garniturile pentru specialitatea ei, somon fript și condimentat.

— Ce ne faci bun, iubito? zise Steve, deschizându-și brațele, ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze de la distanța aceea de șase metri.

Delia își ridică privirile de deasupra aragazului, arcuindu-și sprâncenele negre. Purta o pereche de pantaloni mulați pentru yoga și o bluză roz, închisă cu șiret, în față. Șiretul însă se desfăcuse, iar sfârcurile maronii ale sânilor se zăreau cu broboane de sudoare de la căldura din bucătărie. Părul negru, strâns în coadă, îi scotea în evidență obrajii osoși.

— Ticălosule și nemernicule, ce ești! *Y che carajo tu haces aqui, cabron, hijo de la gran puta, descarado*[56]?

— Mama nu a fost niciodată așa ceva, zise Steve.

— *Come mierda*![57]

Femeia aruncă lingura spre el, ratându-l cu vreo zece centimetri, dar pătându-i tricoul cu bucăți de papaya.

— Delia, iubito. Bunăciune, ce ești! Ce s-a întâmplat?

— Ticălosule!

Femeia apucă un satâr pentru carne și îl azvârli prin bucătărie. Steve s-ar fi ferit, dar băgase de seamă că aruncarea fusese mult mai înaltă și mai largă, ca aceea a unui sportiv aflat la primire, care ar fi trimis mingea spre mijlocul terenului, încercând să prindă un alergător care încerca să fure o nouă lovitură.

Satârul se înfipse într-un stâlp de lemn, cu un zgomot înfundat și rămase acolo. Atunci, Steve își dădu seama că, de fapt, nu el fusese ținta. Pe stâlpul acela se afla fotografia lui. O fotografie de-a lui, făcută în barul restaurantului, fotografie în care el, cu capul dat pe spate, înghițea o stridie. Careva îi desenase fotografiei o pereche de mustăți a la Salvador Dali, încât arăta de parcă ar fi inhalat câte un șoricel pe fiecare nară, iar codițele lor s-ar fi arcuit în sus. Un petic de pirat pe un ochi, de asemenea, contribuție a artistului plastic, îi dădea un aspect cam sinistru. Iar acum, satârul acela îi mai despicase și fruntea în două.

— Dacă asta e părerea ta, am să sar peste peștele cu ciuperci, îi spuse Steve Deliei.

•

Cinci minute mai târziu, cei trei erau așezați la o masă de picnic făcută din lemn de sequoia, pe mal, chiar lângă ușa bucătăriei. Victoria încerca să o calmeze pe Delia cu o discuție ca între surori. Sigur că Steve putea fi uneori exasperant. Dumnezeu știe de câte ori îi venise și ei să îl facă praf.

— Dar de dumneata, doamnă Bustamante, vorbește întotdeauna tare frumos. Și acum, ne aflăm aici cu chestiuni care țin de tribunal. Dacă ne-ați putea răspunde la câteva întrebări…

Dar, chiar înainte ca Victoria să-și înceapă interogatoriul, Delia îl și lansase pe al ei:

— Ca să-i faci cucuiul acela, din capul ticălosului, l-ai lovit cu vreo tigaie?

— Am fost foarte tentată s-o fac, dar nu a fost așa.

— Mare păcat. Și te culci cu un *puerco*, ca ăsta?

— Asta nu e prea frumos, spuse Steve, să-mi spui porc.

— Suntem parteneri de afaceri, spuse Victoria, și…

„Oare cum ar trebui să spun? Că, deocamdată, suntem și iubiți?”

— Ei, haide, Delia, interveni Steve. Noi suntem aici în interes de afaceri. Să lăsăm chestiunile personale deoparte.

Delia desprinse clama care îi ținea părul și își scutură capul. Pe umerii ei goi se revărsă o cascadă neagră de codițe lungi, împletite. Se întoarse spre Steve cu o privire tot atât de tăioasă precum satârul de mai devreme.

— *Cerveza* asta înăltuță și rece e mai bună în pat decât mine?

— O, Doamne, spuse Steve. E ca și cum m-ai pune să compar crabul pe vatră cu fileul de somon.

— Fiindcă tu ai spus că sunt cea mai bună amantă pe care ai avut-o vreodată.

— Cred că am spus „cea mai gălăgioasă”.

— Ai spus „cea mai bună”. *Tu eres el mejor amante que he tenido en toda mi vida.*

— Asta era înainte să o fi cunoscut pe Victoria.

— Deci ea e mai bună!

— N-am spus asta!

„Ba da, mie mi-ai spus-o”, îi răspunse Victoria, în gând.

— Liniștește-te, Delia, continuă Steve. Când faci dragoste, nu înseamnă că participi la un concurs olimpic. Nu există niciun juriu care să-ți acorde puncte pentru stil. Este o chestie fizică,

chimică și emoțională, iar sentimentele vin dinlăuntrul tău.

— Ce știi tu despre sentimente? întrebă Delia.

— Nu vreau decât să spun că, la un moment dat, pentru oricine, cel mai bun amant este cel cu care ești în acel moment. Pentru că atunci nu te poți imagina decât cu el. Dar lucrurile se mai schimbă. Și oamenii se schimbă și ei.

Delia o privi cu compătimire pe Victoria.

— Vai, o să-ți frângă și ție inima, fetițo!

— Delia, dar ție nu ți-am frânt inima.

Femeia își apăsă cu o mână pieptul generos.

— Eu ți-am dat totul.

— Tu mi-ai dat cremă caramel cu mango. Și ce-i cu tot teatrul ăsta, acum?

— Steve, de ce nu mergi tu să te plimbi puțin și să ne lași pe noi, fetele, să discutăm puțin? sugeră Victoria.

— Delia, fii sinceră, continuă atacul Steve. Noi doar ne-am distrat. Nu ne-am spus niciodată că ne iubim.

— Când ți-am făcut ciorba aia de pește, aia n-a fost dragoste? sclipiră tăios ochii Deliei.

— Dar tu faci ciorbă de pește pentru grupuri de câte opt persoane, ori de câte ori ți se comandă.

— Da, dar nu cu crutoane din aluat pe care îl frământ eu, cu mâna mea.

— Bine, interveni Victoria. Hai să cădem de acord asupra unui lucru: că Steve e un ticălos lipsit de bun-simț.

— Ba nu, nu sunt.

— Și uită-te la tine acum, spuse Delia dezgustată. Linge-ghete! Faci treburile murdare ale lui Griffin. Ai să-i minți acum și pe jurați, cum m-ai mințit pe mine?

— Nu te-am mințit niciodată, spuse Steve. Nici măcar o singură dată.

— Spuneai că ai putea mânca tot timpul din frigăruile de porc fripte pe care ți le făceam. *Siempre y siempre*.

— Să știi că aș putea. Frigăruile tale sunt delicioase. Cu glazura aceea de ceapă franțuzească… N-am mai gustat niciodată ceva atât de bun.

— Atunci de ce m-ai părăsit?

— A fost un drum lung. După care, fiecare dintre noi a apucat în altă direcție. Ridică din umeri, căutând parcă o continuare a spuselor sale. Am început să mănânc sushi.

— *Cabrón*! Ticălosule!

Victoria vru să scoată conversația aceasta din bucătăria Deliei, și s-o țină cât mai departe cu putință de dormitorul acesteia.

— Doamnă Bustamante, sunteți un martor potențial într-un caz de omucidere și chiar am avea nevoie să aflăm ce știți dumneavoastră în această privință.

Un pelican aterizează pe docul din apropiere, uitându-se la ele pe deasupra gușii sale.

— Nu știu decât că clientul vostru l-a străpuns cu harponul pe omul acela, din Washington, ripostă Delia.

— Serios acum, spuse Steve. Știi ce ar fi spus un bun avocat al apărării?

Delia râse, fără să zâmbească.

— De unde ai putea să știi tu asta?

— Un avocat bun ar spune că tu ai avut mult mai multe motive să-l omori pe Ben Stubbs, decât Griffin. Pune și asta în ciorba aia a ta, de pește.

— Steve, ține-ți gura, îi porunci Victoria, văzând că efectul analgezicelor începea să slăbească.

— Dacă era să fi omorât pe cineva, îl omoram pe Griffin, nu pe lacheul ăla al guvernului, spuse Delia. Griffin e cel care o să distrugă reciful și o să polueze toată linia de coastă. Cazinoul ăla al lui o să fure banii de buzunar ai oamenilor muncitori.

— Totul este perfect legal. Griffin tocmai obținea permisul și licențele.

— Licența pentru a fura!

— Te-ai aflat pe nava lui Griffin, înainte de a părăsi docul, în ziua aceea, insistă Victoria.

— M-a servit cu niște șampanie de doi bani și cu niște antreuri, acolo… Apoi a încercat să mă cumpere, oferindu-mi o slujbă la hotelul lui. O sută de mii pe an, doar ca să-mi țin gura. Și i-am zis eu ce să facă cu slujba aia, a lui, apoi am părăsit nava.

— Unde te-ai dus?

— Adică, dacă am un alibi? întrebă Delia, zâmbind viclean. M-am întâlnit cu iubitul meu, acasă. Ne-am devorat unul pe celălalt, toată noaptea. La miezul nopții am mâncat vreo patru duzini de stridii și am băut două carafe de sangria, apoi am făcut dragoste tot restul nopții.

— Evident, nu vorbește despre mine, îi spuse Steve Victoriei.

— Vom avea nevoie de numele și adresa lui, îi spuse Victoria Deliei, ca să-i putem pune și lui câteva întrebări.

— Dacă nu cumva este prea epuizat, adăugă Steve.

— Este cel mai bun amant din câți am avut vreodată, zise Delia, făcându-și vânt cu o mână. Uneori chiar leșin de plăcere.

— Vezi să nu-ți strecoare niscai droguri în băutură, sugeră Steve.

Victoria își fulgeră partenerul cu o privire de tipul „Ține-ți gura!” și continuă:

— Delia, știi pe cineva care să-l fi omorât pe Ben Stubbs și să fi încercat să-l înjunghie pe Hal Griffin?

— Nu.

Victoria puse pe masă un fluturaș.

— Ai văzut vreodată acest fluturaș?

— Sigur. Este fluturașul celor de la Keys Alert, legat de *Oceania*. Eu l-am scris.

— Ai vreo idee cine ar fi putut împrăștia fluturași din aceștia pe podul de la Spanish Harbour Channel?

— Niciunul dintre amicii mei. Am face prea multă mizerie.

— Poate cineva care călărea o motocicletă și care m-a scos pe mine de pe drum, azi-noapte?

Delia ridică din umeri și păru neștiutoare.

— Nepotul meu era cu mine. Putea să fie ucis.

— Bobby? întrebă Delia. Dacă ai avea măcar jumătate din omenia lui, Solomon, ai fi un adevărat *santo*. Un sfânt. Niciunul dintre cunoscuții mei nu l-ar amenința pe Bobby. Și nici pe tine, oricât de ticălos ai fi.

Victoria recapitulă și ajunse imediat la două concluzii. Prima: femeia părea să spună adevărul. Și a doua: era încă îndrăgostită de Steve.

„Ce naiba e cu efectul acesta pe care îl are el asupra femeilor?”

— Bună, iubi!

Din bucătăria restaurantului ieși pe chei un bărbat. Părea o figură cunoscută, după părerea Victoriei, iar accentul lui britanic o lămuri pe deplin.

„Clive Fowles.”

Pilotul hidroavionului unchiului Grif, căpitanul de navă și maistrul scafandru. Fowles purta o cămașă albastră cu mâneci scurte și epoleți și o pereche de pantaloni scurți, gen safari. Pielea lui deschisă la culoare, care probabil nu fusese bronzată niciodată, era roz, ca o rană vie.

— Ei, să fiu al naibii! Sunt chiar onorații avocați. Ești bine, Solomon? Au spus despre tine la știri.

— Sunt bine, Fowles.

Delia sări de la masă, aruncându-și brațele împrejurul gâtului mâncătorului britanic de stridii, strivindu-și sânii de pieptul lui, sărutându-l pe buze ceva mai mult decât ar fi fost nevoie și torcând ca o pisicuță. Victoria își închipui că tot spectacolul acela îi era destinat lui Steve.

— Doamnă Lord, văd că ați cunoscut-o pe iubita mea, zise Fowles. Știu că pe domnul

Solomon îl cunoaște deja.

Bărbatul rosti aceste cuvinte cu un zâmbet amabil și fără urmă de ranchiună.

— Domnule Fowles, spuse Victoria, am vrea să venim să vă vedem mâine și să vă luăm o declarație.

— Mâine echipez o navă pentru domnul G. Dar poimâine ar fi bine.

Delia era încă înfășurată împrejurul lui, ca un leopard împrejurul unei antilope.

— Scuzați-mă, vă rog, toarse ea ușurel, dar trebuie să-i gătesc ceva foarte special bărbatului meu.

— Stai puțin, înainte de a unge cratițele cu grăsime, spuse Steve. Fowles, Griffin știe despre pasiunea dumitale pentru bucătăria cubaneză?

— Vrei să spui despre Delia, amice? ridică Fowles din umeri. Eu nu-l întreb pe domnul G cu cine își petrece timpul, și nici el pe mine.

— Ceea ce vrea, de fapt, să te întrebe ticălosul ăsta, spuse Delia, este dacă eu aș reuși să te fac să-i pui lui Griffin o crimă în cârcă.

Englezul izbucni în râs, parcă lătrând.

— Ești tu bună în pat, scumpo, dar nimeni n-ar putea fi atât de bună încât să mă convingă să fac așa ceva.

Se întoarse apoi spre Steve, iar zâmbetul i se șterse de pe chip.

— Mă crezi un idiot atât de mare, Solomon? Domnul G a fost bun cu mine. Mi-a cumpărat o ambarcațiune numai a mea. Mă tratează cu respect.

Steve se uită la Fowles cu privirea sa tipică. Păstrând tăcerea, el intenționa să își lase martorul să continue să vorbească. Dar, în loc de asta, Fowles râse din nou:

— Ce s-a întâmplat, amice? Te-a bătut soarele-n cap?

— Mă gândeam doar la ciudatul caz al lui Clive Fowles. În ziua în care ne-am întâlnit, te-ai oferit să ne duci la niște scufundări. Faci un recensământ

anual al peștilor. Îi duci pe studenți în excursii, unde fac și scufundări. Iubești reciful acela. Poate că o iubești și pe Delia. Ea îl urăște pe Griffin, îi urăște planurile și pot să-mi închipui ce șoptește ea înainte de culcare. Ea îți este alibiul, în aceeași măsură în care dumneata ești alibiul ei. E ca și cum Bonnie ar depune mărturie în favoarea lui Clyde. Alcătuiți, adică, ceea ce orice avocat ar numi un „scenariu alternativ posibil”. Știi ce înseamnă asta, Fowles?

— Sigur, omule. Un tip care să smulgă lacrimi și pietrelor. Acum, hai s-o lăsăm baltă și să discutăm poimâine despre asta. Mi-e foame și nu numai de pește fript.

Delia chicoti și îl mângâie pe Fowles pe ceafă. Dacă vreunul dintre ei era măcar neliniștit la perspectiva de a fi acuzat de crimă, nu o arătau, în niciun caz.

Victoria se ridică în picioare.

— La revedere, domnule Fowles. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Delia.

Perechea se îndreptă spre ușa bucătăriei.

— Noapte bună, turturelelor, zise Steve.

— *Adios, cabrón*, i-o întoarse Delia. Ești îndeajuns de bărbat să recunoști că mori de dragul altui gust?

— Nu vorbi necuviincios, Delia.

— Vorbeam de crema mea caramel cu mango.

— Ai lăsat flacăra prea mare, îi strigă Steve. Aproape că ai ars crema.

•

Câteva minute mai târziu, Steve și Victoria se plimbau tăcuți pe doc, cu pescărușii țipând în apropierea lor.

— La ce te gândești? întrebă ea. Exceptând specialitățile culinare ale Deliei…

— La tine.

— Serios?

— Încercam să-mi închipui ce te deranjează pe tine.

— Adică, ai observat. Și care e scenariul alternativ posibil în privința mea?

Acum îl testa. Fusese atât de neștiutor în privința sentimentelor Deliei pentru el. Dar, oare, în privința ei, instinctele lui funcționau mai bine?

— Ai fost nefericită, o vreme, spuse Steve. Dar eu eram atât de prins de propriile mele probleme, încât nu am văzut asta.

— Călduț, te apropii. Continuă…

— Reconsideri totul, în viața ta. Inclusiv pe mine.

— Fierbinte, spuse ea. Și ce ai de gând să faci în privința asta?

— Să rezolv problemele din relația noastră, înainte să arunci și tu un satâr spre mine. Sau, și mai rău, înainte să pleci de lângă mine, fără să mai arunci cu nimic.

— Incendiu de gradul trei, zise Victoria, întrebându-se dacă era oare posibil ca flacăra unei relații să ardă întotdeauna cum trebuia. Adică suficient de fierbinte cât să rumenească, dar fără să ardă o cremă caramel.

Capitolul 27

A TE AMESTECA SAU A NU TE AMESTECA ÎN TREBURILE ALTORA

Stând în bucătăria casei sale, Herbert Solomon strivea frunze proaspete de mentă, punându-i necontenit întrebări lui Steve.

— Știai că Billy Wahoo a vorbit despre tine la radio?

— Billy Wahoo e un dobitoc.

— Un ascultător a întrebat de ce nu ai fost mâncat de rechini după ce ai căzut în canal, iar Billy a spus că discuția trebuia să se păstreze în limitele unei curtoazii profesionale.

— Un dobitoc în căutare de subiecte noi.

Era în ziua de după vizita lui la Havana Viejo și persoanele în care avea Steve cea mai mare încredere – tatăl și nepotul său – își exprimau opiniile. În vreme ce vorbea, Herbert folosea o presă manuală pentru a zdrobi o tulpină de trestie de zahăr, picurând sucul obținut într-un pahar plin de cuburi de gheață.

— Billy i-a întrebat pe ascultători dacă ei cred că ai avut un accident, sau dacă cineva căuta să te înlăture din pricina cazului Griffin.

— Și?

— Majoritatea consideră că ești doar un șofer jalnic, ca atâția alții, din Miami.

Herbert turnă o porție zdravănă de rom în pahar, adăugă niște suc proaspăt de lămâie verde, o picătură de sifon și niște frunzulițe de mentă.

— Și fata aceea, cubaneza, a avut vreo legătură cu atacul asupra ta?

— În niciun caz, spuse Steve.

— În niciun caz, aprobă și Bobby.

— Delia este o femeie temperamentală, dar nu ar recurge niciodată la violență.

Herbert gustă din amestecul obținut, dând din cap, aprobator.

— Și Victoria ce zice?

— Zice că probabil o mulțime de femei ar vrea să mă scoată de pe autostradă.

— De asta nu a dormit aici azi-noapte?

— Vic doarme mai bine la hotel.

— Da, da, sigur… Cât a trecut?

— Ce anume?

— De când n-o mai faceți?

— Doamne, tată! E un copil de față!

— STEVE O FACE CU VICTORIA, spuse Bobby. Vrei să vezi ce-mi iese?

— Nu face asta, Bobby! Lasă anagramele nerușinate…

— BUTUCUL LUI E HIPERACTIV[58], rearanjă Bobby literele aproape în același timp în care Steve îl rugase să n-o facă.

— Ar vrea el, zise Herbert, luând o dușcă și întorcându-se către Steve. Când aveam vârsta ta, mama ta și cu mine o făceam în fiecare zi. Unii mai mergeau în pauza de prânz pe la amantele lor. Eu mergeam acasă să iau prânzul și pentru una scurtă cu nevastă-mea.

— Dacă nu te superi, tată, aș prefera să nu mi te închipui pe dumneata și pe mama în dormitor.

— Nici nu mai aveam vreme să ajungem în dormitor. O făceam în picioare, în bucătărie. Herbert sorbi din nou din mojito. Băiete, ai grijă să nu o pierzi pe fata aceea.

Așezat la masa din bucătărie, lucrând pe laptopul său, Bobby avea aerul că nu ascultă. Găsise un site pe internet care arăta fotografii obținute prin satelit din Florida Keys și privea plajele pustii. Steve se întinsese pe o canapea micuță, pentru două persoane. Durerea lui de cap trecuse de la intensitatea unei avalanșe asurzitoare la un zgomot surd. Deasupra capetelor lor, un ventilator împrospăta aerul umed.

— Mi-ai spus cândva că Pinky Luber are niște prieteni mai periculoși, spuse Steve. Conduce vreunul dintre ei o motocicletă Harley?

— Cred că încerci să sapi într-o direcție cu totul greșită, zise Herbert. Pinky n-ar pune niciodată un copil în pericol.

— Adică pe mine, unchiule Steve. Nu pe tine.

Bobby apăsă pe mouse, mărind o fotografie luată prin satelit.

— Uite, am găsit o fotografie din Pirates Cove. Se poate vedea și puntea barjei bunicului.

Pentru o clipă, Steve se întrebă dacă Bobby putea obține o imagine a Pier House, strecurându-se pe fereastra camerei Victoriei, pătrunzând până în cel mai tainic colțișor al inimii ei. Căci, dacă nici tehnologia nu putea face una ca asta, se întrebă Steve, cum ar fi putut s-o facă el? Dar nu voia să insiste asupra vieții sale personale acum.

— Tată, cum se face că îi iei apărarea unui nemernic precum Luber, ăsta?

— N-o să discut acum despre Pinky, spuse Herbert, întinzându-i o băutură lui Steve. Asta o să-ți vindece durerea.

— Puțină sinceritate ar fi mai bună acum decât un mojito.

— Nimic nu este mai bun decât un mojito, zise Herbert, privind peste umărul lui Bobby, înspre monitor. Ei, ia te uită! Iată și canalul nostru… Bobby, ce zici, la noapte or să alerge creveții pe aici?

— Creveții nu aleargă, bunicule.

— Bun, atunci sunt mai ușor de prins. Închide chestia aia și fugi să aduci plasele și lanternele.

„Ca de obicei, schimbă subiectul”, gândi Steve. Tatăl lui avusese acest obicei toată viața. Să lovească și să fugă. Întâi cu sfatul să n-o piardă pe Victoria, apoi cu răspunsul evaziv despre Luber.

„Oare ce ascunde bătrânul?”

— Unchiule Steve, mergi cu noi după crevești? întrebă Bobby.

— Nu, răspunse Herbert, înainte ca Steve să aibă timp să răspundă. Unchiul Steve are nevoie de odihnă.

•

Să se amestece sau să nu se amestece?

Aceasta era întrebarea cu care se confrunta Steve.

Pe lângă o întrebare și mai importantă.

„De ce are tata atitudinea aceasta atât de protectoare față de Pinky Luber, omul a cărui minciună sub jurământ i-a distrus întreaga viață?”

Întrebările îi apăreau în minte mult mai repede decât răspunsurile. Ușor amețit de rom și de Demerol, Steve se lăsă pe spate într-un șezlong, pe puntea de la pupa, privind apa liniștită. O pasăre nevăzută ciripea într-un copac Gumbo-limbo, trilul ei asemănându-se izbitor de mult cu tonul de apel al unui telefon mobil. Herbert și Bobby plecaseră cu Balenierul Boston spre Sugarloaf Key. După ce aruncă ancora lângă piciorul podului, vor scormoni după creveți ore întregi.

Ca și mareea care se apropia, procesele gândirii lui Steve se deplasară încet, dar sigur, într-o singură direcție. Putea să scotocească peste tot, ca un polițist fără mandat.

„Nu… Nu pot să umblu printre lucrurile tatălui meu.

Dar… dacă tata nu află… unde ar fi problema?

Deci… de unde să încep?”

•

Dacă tatăl lui fusese vreodată amestecat în vreo chestie necurată, mai sigur decât orice era că din acea chestie nu îi ieșise niciun ban. Altminteri, de ce ar fi locuit el pe găleata aceasta ruginită, pe dreptunghiul acesta de patru metri și jumătate pe doisprezece metri din fibră de sticlă stând pieziș în apa mocirloasă din Pirates Cove?

Steve își începu căutările pe punte. Era o punte parțial descoperită, cu un pod mobil la prova. Nu era niciun loc în care să ascunzi măcar un ac. Pe

puntea principală, lăzile încuiate cu lacăt erau pline cu unelte de pescuit, harpoane, lanterne și undițe înfășurate. Auzi cum cineva ambala afară, în golf, un motor. Câțiva tineri, aflați într-o barcă de pescuit cu motor, se îndreptau spre larg, cu prova în vânt, parcă gata să-și ia zborul.

Steve pătrunse în cabina lui Herbert, strecurându-se pe lângă dulăpioarele încastrate, căutând printr-un teanc de pantaloni scurți, kaki și de tricouri decolorate.

„Dar, de fapt, ce caut eu acum?”

În pereții etanși era montat un birou mic. Pe rafturile de lemn ale acestuia erau îngrămădite niște facturi. Într-un sertar, se afla o cutie cu articole de papetărie și carnetul de cecuri al tatălui său. Steve trecu rapid peste cotoarele cecurilor. Erau sume mici. Electricitate, rezerva de băuturi, factura de telefon.

„Factura de telefon.”

Plătită ieri.

Steve scotoci prin coșul de gunoi din cauciuc, aflat sub birou. Conținea corespondență aruncată, fluturași de la agenții imobiliare, o notiță de la Primăria din Monroe despre combaterea țânțarilor și mai era și… factura de telefon.

Parcurse numerele care apăreau pe factura detaliată, recunoscând câteva dintre ele. Era acolo, desigur, numărul lui, apoi mai apărea numărul Teresei Toraño, clientă și prietenă moștenită de Steve de la tatăl său. Mai erau și niște apeluri către un număr din Miami, pe care Steve nu-l cunoștea. Erau cinci apeluri din ziua în care îi luase mărturia lui Pinky Luber. Judecând după ora care apărea în factură, două dintre apeluri fuseseră făcute înaintea depoziției și trei după. Probabil că nu era nimic important, totuși…

Steve formă numărul. Apoi așteptă…

Vocea unei femei răspunse scurt:

— Biroul domnului Jones…

„Jones. Asta restrânge căutările…”

— Aș putea vorbi cu domnul Jones, vă rog?

„Cine naiba o mai fi și el…”

— Cine îl caută?

— Sunt domnul Darrow. Clarence Darrow.

— Domnul Jones știe în ce chestiune îl căutați, domnule Darrow?

„Mă îndoiesc. Nici măcar eu nu știu de ce îl caut.”

— E o chestiune personală, spuse Steve, imaginându-și că așa și era.

— Dacă nu este vreo problemă care să țină de tribunal, nu vă va putea suna înapoi înainte de ora șase, după-amiaza.

„Aha, deci este vorba de chestiuni judiciare…”

— De fapt, este vorba de convocarea aceasta în calitate de jurat, pe care am primit-o pe mail…

Femeia începu să râdă.

— Și îl sunați pe grefierul-șef pentru a scăpa de îndatorirea de jurat?

„Grefierul-șef.”

Un nume apăru brusc în mintea lui Steve.

„Reginald Jones.”

Grefierul-șef de la Tribunalul Districtual Miami-Dade. Steve văzuse numele acesta de sute de ori. Era tipărit pe fiecare citație, ordin administrativ sau alt document oficial emis de tribunal.

— Voiam să-i spun domnului Jones că mi-a scris numele greșit.

— Am să-i transmit acest lucru, domnule Darrow. O zi bună!

•

Steve mai bău încă un mojito, deși se cam îndoia că o băutură în care s-a sărit peste zahăr, sifon, lămâie verde și mentă putea fi numită astfel. Sorbind din rom, se întrebă ce legătură exista între tatăl lui și Reginald Jones.

Jones era unul dintre acei birocrați anonimi care conduc guvernarea locală. Având o funcție de conducere, avea un salariu frumușel, format din șase cifre, numele lui apărea rar în ziare, și asta

numai în cazul în care exista vreo amenințare cu bombă la sediul tribunalului sau vreo grevă a oamenilor de serviciu. Datoria lui Jones era de a coordona câteva sute de funcționari locali, executori judecătorești și administratori de rang mai mic. Aceștia, în schimb, aveau îndatorirea de a conduce întregul mecanism neuns al justiției. Instanța Civilă, Instanța Penală, Instanța Juvenilă, ansamblurile juraților, adopțiile, certificatele de căsătorie, registrele imobiliare, drepturile de impozitare. Adică toate formele de amestec ale guvernului în viețile noastre private.

Însă Herbert Solomon nu avusese treabă cu tribunalul. Poate nu atunci. Dar acum…

Steve își aminti ceva. Era încă un copil, unul dintre copiii cărora le plăcea să viziteze tribunalul, care adora să se încălzească la strălucirea puterii și autorității tatălui său. Herbert Solomon era președinte al Curții de Apel al districtelor din Alabama, Florida și Georgia. Pinky Luber era șeful Departamentului Infracțiuni Pasibile de Pedeapsa Capitală, la procuratura statului Florida, procuror principal în tribunalul lui Herbert. Iar funcționarul din subordinea șerifului, care sigila dovezile și conducea tribunalul cu o eficacitate maximă, era un afro-american îngrijit, care avea între douăzeci și treizeci de ani, cu o mustață la fel de îngrijită. Judecătorul Solomon părea să-l placă pe tânăr, invitându-l pe acesta să vină în birourile sale.

„Reggie, ai face bine să-i spui Juratului Trei să înceapă să poarte chiloți la tribunal.”

„Reggie, depoziția martorului aceluia are mai multe hopuri decât strada Loxahatchee.”

„Reggie, găsește-l pe domnul Luber și spune-i că, dacă mai întârzie o dată, îl bag la răcoare.”

Tânărul Reggie de atunci trebuie să fi devenit acum Reginald Jones, respectiv grefierul-șef al tribunalului. El făcuse parte din viața lui Herbert

Solomon cu mult înainte ca acesta să cadă în dizgrație. Dar de ce naiba revenise acum?

Capitolul 28

TREZIRE BRUSCĂ

Asemenea unei zeițe înaripate, Victoria își arcui spatele, își întinse brațele și se scufundă în apa sărată a mării, atât de ispititoare. Ce senzație delicioasă! Apa turcoaz, ca o catifea caldă, îi învăluia picioarele goale, mângâindu-i sânii goi.

Deodată, un bărbat – gol și lucios – ieși la suprafața apei și o prinse în brațele sale puternice.

„Junior Griffin."

Victoria plutea într-un somn ușor, abia dându-și seama că visează. Îi convenea asta. Era mai bine să-și amintească visul în dimineața următoare. Judecând după cum începuse, se anunța un film pe cinste. Nerecomandat minorilor.

Steve își petrecea noaptea pe barjă, iar ea era singură în patul ei mare, de la Pier House. În fine, relativ singură…

„Acum unde naiba a dispărut Junior?"

Ah, era acolo, scufundându-se pe fundul apei, cu brațele întinse și lovind apa cu picioarele, și… o, Doamne!… cu barosul între picioare. Tăind apa, creându-și propriul siaj, asemenea chilei unei șalupe care intra în port.

„Vino înapoi, Junior. Curând va fi dimineață și eu, cea din vis, sunt atât de stârnită…"

Victoria își reglă respirația ca și cum s-ar fi aflat sub apă. Apoi, imaginându-și că era o sirenă, renunță la efort.

Junior își făcu din nou apariția, țâșnind din adâncuri, ca o rachetă. Ținea ceva în mână. O stridie.

Mintea Victoriei se legăna precum varecul mișcat de curenți. Lui Steve îi plăceau stridiile cu bere. Reginei îi plăceau stridiile cu perle.

„La naiba, lasă-i baltă pe ei! Acum lasă-te în voia visului…"

Junior deschise stridia cu mâna goală. Îi spuse ceva Victoriei. Din gură îi ieși doar un șir de balonașe de spumă, care se sparseră. În stridie, se afla un inel minunat. Pietricele delicate, triunghiulare, înconjurau un diamant zdravăn, pătrat.

„Croit ca pentru o prințesă. Normal!”

Junior deschise gura și gâlgâi din nou ceva. Hotărât lucru, acustica subacvatică era groaznică.

„Ce dorești, Junior? Vrei să te căsătorești cu mine?”

„Vreau să ne-o punem, sub apă”, rosti deslușit Junior, dar cu vocea lui Steve.

„La naiba. Nu scap nici în vis de el!”

Atunci, Victoria auzi ceva. Ca o zbatere. Dar nu ca zbaterea vreunui pește în apă. Era ceva pământesc și foarte familiar. Un zgomot surd, ca acela pe care l-ar fi făcut un obiect plat care ar fi căzut pe covor.

Ceva se mișcă. Patul ei se afla într-o parte mai ridicată a camerei. La o distanță de vreo șase metri mai încolo, se afla masa ei de lucru, acoperită de dosare. Dincolo de aceasta se afla ușa glisantă a balconului. Victoria zări o siluetă prelingându-se pe lângă ușa de sticlă, luminată din spate de torțele de pe malul piscinei de dedesubt.

„Doamne, Iisuse, sunt trează și ce mi se întâmplă acum e real!”

Silueta aceea se aplecă, ridică un dosar de pe podea și îl așeză pe masă, la locul său.

„Oare să strig? Să sar în picioare? Să mă lupt?”

Inima îi bătea nebunește. Era paralizată de frică. Își ținea respirația și apoi expira, dar atât de sonor încât își zise că probabil și intrusul o auzise.

O armă. Îi trebuia o armă. Foarfeca. Sau un stilou. Orice. Dar, oare, ea ce avea? Un aparat de radio cu ceas. O carte necartonată. O pernă.

Era neajutorată. Întinsă sub un cearșaf, îmbrăcată cu cămașa de noapte din mătase, abia acoperindu-i coapsele.

Se auzi foșnetul unor hârtii. Intrusul deschise un dosar. Se zări raza subțire a unei lanterne de buzunar.

„Dă-i înainte! Fură tot ce dorești! Apoi pleacă!”

I se părea că avea urechile ciulite ca o pisică, cu simțul auzului foarte sensibil. Patul se transformase într-un cuptor. Într-o clipă, tot corpul îi transpirase. Broboane de sudoare, ca niște lacrimi sărate, i se rostogoleau pe față și pe gât. Abia mai izbutea să respire, cu gâtul uscat și sugrumată de frică.

„O, Doamne! Numai de n-aș tuși!”

Deodată o scutură un spasm necontrolat, și tuși. Lanterna de buzunar se stinse imediat. Pentru o clipă, care îi păru o eternitate, nicio mișcare, niciun sunet. Silueta aceea părea o statuie, lângă masă, în vreme ce Victoria înghețase sub cearșaf.

„Respiră, la naiba! Altfel ai să tușești din nou!”

Privi către silueta care se apropie în tăcere de pat.

„O, Doamne! Și acum ce se va întâmpla?”

Mușchii îi erau încordați, iar ea era atât de îngrozită încât nici nu se putea mișca. Încheieturile parcă îi erau pietrificate.

„Haide! Va trebui să te lupți!”

Nu avea să se lase violată. Sau lovită. Sau ucisă. Acum era furioasă. Intrusul se afla la numai câțiva pași de ea. Când avea să se afle destul de aproape, ea avea să sară la el.

„Vizează-i ochii! Scoate-i!”

Își încovoie degetele, ca niște gheare.

Intrusul făcu un pas. Încă doi pași, și…

„Țip și sar la el!”

Avea de gând să strige, ca să-l bage în sperieți și să îi sfâșie fața.

La un pas de ea, intrusul se opri. Victoria îi auzi respirația. De data asta, nu era respirația ei. Oare, pe întuneric, el putea să vadă că ea avea ochii deschiși?

Intrusul se întoarse și o luă pe lângă masă. Victoria auzi ușa balconului culisând, apoi o auzi închizându-se. Numără până la cinci, apoi sări din pat și alergă la ușă. O închise trântind-o, apoi o încuie, vârând piedica în lăcașul aferent.

Abia trăgându-și răsuflarea, privi pe fereastră. Pe marginea pustie a piscinei, ardeau niște torțe wiki. Frunzele unui palmier se unduiau în bătaia brizei oceanului. În rest, totul era nemișcat. Intrusul putea să se fi rostogolit de la balconul ei, aflat la etajul al doilea sau chiar să fi sărit pe pământ.

Valul de adrenalină se estompase, dar mintea îi funcționa încă la viteză maximă. Cam asta avea de făcut. Să cheme poliția. Să-l sune pe Steve. Să se spele pe față. Să se îmbrace. Și să facă pipi… Mai ales, să nu uite să facă pipi.

„Bine, acum potolește-te! Liniștește-te! Gândește!”

Ceasul digital de pe noptieră arăta ora 3:17 dimineața. Aprinse lumina și își cercetă masa de lucru. Nu părea să lipsească nimic. Un gând o făcu să înghețe.

„Cineva a plecat. Dar asta nu înseamnă că altcineva n-ar putea fi încă aici.”

Alergă la șifonier, deschizând-l larg. Înăuntru nu era nimeni, cu excepția unor creații Calvin Klein sau Donna Karan. Ah, și era să uite de Vera Wang!

Se gândi să o trezească pe mama ei, aflată la numai câțiva pași, în camera alăturată. Dar nu. Ar fi fost atât de răvășită! Trebuia s-o lase pe Regină să-și facă somnul de frumusețe. O să-i povestească despre incident abia dimineață.

Victoria se așeză pe marginea patului, luă telefonul și formă numărul lui Steve. Fu nevoită să-i povestească incidentul de trei ori, înainte ca el să fie suficient de treaz ca să înțeleagă cele întâmplate. Apoi se dezlănțui îngrijorat:

— Dumnezeule! Și tu, cum ești? Ești bine?

— Sunt bine. Am să cobor la recepție imediat ce mă îmbrac.

— Nu, nu! Rămâi în cameră! Verifică din nou toate încuietorile! O să-l sun pe Rask acasă. O să trimită polițiștii acolo, în zece minute. Dar sigur ești bine?

— Sigur.

— Acum, fii calmă, zise el, ridicând puțin vocea.

— Sunt calmă.

— Îl mai vezi pe tipul ăla?

— Nu.

— Trebuia să fiu acolo. Îl doboram cu Barry Bonds al meu.

Într-adevăr, Steve dormea cu o bâtă de baseball sub pat, dar singurul lucru pe care îl doborâse vreodată cu ea fusese câte un gândac, ocazional. Victoria auzi la telefon zgomotul unor sertare trântite și niște înjurături înfundate.

— Ce faci acolo, Steve?

— Caut cheile de la mașina tatei. La naiba! Unde dracu'…

— Steve…

— Da?

— Liniștește-te.

•

Cinci minute mai târziu, Victoria își scoase niște pulovere din bumbac dintr-un sertar, dar, cum se simțea lipicioasă din cauza transpirației, se hotărî să facă un duș înainte de a se îmbrăca. Își scoase cămășuța de noapte și se îndreptă spre baie, aproape împiedicându-se în bareta unei sandale pe care o lăsase pe podea, lângă chiuvetă.

Deschise ușa cabinei de duș și răsuci robinetul de apă caldă, făcând ca apa să fie mai fierbinte decât de obicei, aburul ridicându-se ca un nor aducător de curățenie. Intrând sub duș, își lăsă trupul în voia apei.

„Apă. Marea. Visul meu. Junior."

Sau, în fine, jumătate Junior, jumătate Steve. Un iubit Minotaur ideal. Dacă visele reprezintă dorințele noastre, cum învățase ea la cursul de psihologie, pe care din cei doi bărbați îl dorea, mai exact?

Se săpuni, gândindu-se la această întrebare.

Deodată, ceva o apucă de piciorul gol.

„Un șarpe?”

Animalul o prinsese de gambă, înfășurându-se strâns, strângându-i acum genunchiul.

Femeia țipă, iar strigătul ei răsună între pereții băii, fiind cel mai sonor țipăt pe care-l scosese ea vreodată. Gros cât încheietura mâinii ei, șarpele se încolăci pe gamba ei. Avea capul complet negru și dungi galbene, roșii și negre pe corpul său ce măsura vreun metru și jumătate.

„Un șarpe coral!”

Unul care se urca în zigzag pe piciorul ei, scoțând, din când în când, limba subțire.

Victoria țipă din nou.

„La naiba! Fă ceva!”

Întinse o mână și prinse șarpele din apropierea capului. Apoi trase, încercând să-l desprindă de pe picior. Lighioana afurisită era însă neașteptat de puternică. Se sprijini cu o mână de peretele camerei de duș, smulgând cu toată forța. Șarpele zbură de pe piciorul ei, încolăcindu-i-se pe braț, cu coada legănându-se în aer. Își scutură brațul, dar șarpele se ținea strâns, deschizându-și gura înfiorător de mult. Ar fi putut înghiți o portocală. Arătându-și colții, capul acestuia țâșni spre chipul Victoriei. Femeia se smuci într-o parte, alunecă pe gresia udă și se prăbuși prin ușa cabinei de duș, pe podea.

Șoldul femeii încasă lovitura, iar durerea o fulgeră, coborând prin tot piciorul. Șarpele zbură de pe brațul ei, se târî pe gresie și se încolăci în fața ușii băii blocându-i ieșirea. Capul reptilei se legăna de la dreapta la stânga și înapoi, cu limba

despicată arătându-se cu iuțeala fulgerului, ca și cum ar fi provocat-o pe Victoria să se miște.

Era dezbrăcată. Udă. Cu șoldul pulsând de durere. Înfricoșată. Victoria stătea pe podeaua plină de spumă, căutând din priviri o armă. Ce avea la îndemână? O bucată de săpun? Un prosop? O sticluță de parfum?

„Un pantof!”

Tocmai se împiedicase de ceva mai devreme. O sanda cu barete pe gleznă, cu pompoane fucsia. Una dintre acele faimoase creații ale lui Manolo Blahnik. Un mănunchi de barete subțiri de piele, abia cântărind o sută de grame. Numai că ei i-ar fi trebuit o pereche de cizme solide, cu botul oțelit.

Dar se uită la toc. Unul solid, de zece centimetri. Puteai să bați și cuie cu el. Pantoful era la aproape un metru de ea, aproape jumătate din distanța dintre ea și șarpe.

Capul șarpelui se legănă înainte și înapoi, părând a măsura distanța dintre ei. Apoi, lăsându-se la pământ, șarpele se târî spre ea.

— Prințesă! Prințesă, ești bine?

Era vocea mamei ei, venind dinspre dormitor. Probabil că intrase pe ușa dintre cele două camere. Șarpele se opri. Întoarse capul în direcția de unde se auzise glasul.

„Acum!”

Victoria întinse repede mâna, apucă sandaua, apoi o balansă cu toată puterea. Tocul sandalei prinse partea din față a gurii șarpelui, găurindu-i pielea și trântindu-l la pământ. Șarpele se încolăci și își cutremură tot corpul, cu sandaua încă înfiptă în el.

— Prințesă! Ești acolo?

Mama ei se apropia.

— Stai acolo! îi strigă Victoria, ridicându-se în picioare.

Pe podea, șarpele se zvârcolea, iar sandaua căzu. Victoria îl apucă de coadă și agită șarpele prin aer, pocnind din el ca dintr-un bici. Se auzi zgomotul

cartilagiilor șarpelui rupându-se. Femeia repetă mișcarea, pocnind capul șarpelui de gresie. Apoi îl aruncă, nemișcat, la pământ.

— Prințesă, ce se întâmplă? De ce ai țipat?

Regina intră pe ușă. Avusese timp să pună pe ea un capoțel alb, din mătase și să încalțe niște papuci pufoși. Pe frunte avea încă masca.

— Doamne!

Mama ei se trase înapoi, păstrând distanța față de șarpe.

— Dungile acelea roșii… Acesta este un șarpe coral?

Victoria se lăsă să cadă pe gresia rece, tremurând.

— Da, cred că da.

— Tu te simți bine?

— Am căzut destul de tare, dar sunt bine.

Victoria își frecă șoldul pe care, în câteva ore, avea să apară o vânătaie.

— Slavă Domnului! Mi-ar trebui niște gheață, să…

— E în regulă, mamă. Nu-ți face griji pentru mine.

— Nu pentru tine. Gheața e pentru șarpe.

Se vede treaba că mama ei gândea acum mai clar decât ea.

— Drept dovadă. E o idee excelentă, mamă.

— Dovadă? Care dovadă? Știu un artizan în Miami care îți poate face o geantă mortală din frumosul ăsta.

•

Douăzeci de minute mai târziu, mama ei plecase la culcare, iar Victoria se schimbase într-un trening roz din bumbac și teniși. Afară, polițiștii din Monroe mișunau prin preajma piscinei și a parcării. În apartamentul din hotel, șeriful Willis Rask stătea în picioare, în fața reptilei moarte și ținea în mână sandala cu curelușe fucsia.

— Și ai omorât ditai monstrul cu chestia asta minusculă? zise șeriful cu o privire neîncrezătoare.

Victoria ridică din umeri.

Când sosi și Steve de la casa plutitoare, o strânse tare în brațe, arătându-se foarte îngrijorat și spunând că, dacă îl prindea pe cel care făcuse una ca asta, îl făcea praf. Îi zdrobea toate oscioarele, pe rând, începând cu genunchii. Rask îi spuse lui Steve să se potolească, apoi îi ceru Victoriei să povestească tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Ea se conformă, sărind totuși peste partea cu visul în care înota goală în apa turcoaz.

— Un șarpe la duș, e o chestie nouă pentru mine, recunoscu Rask. Am mai văzut o dată o toaletă plină cu salamandre de nămol, iar altă dată, o toaletă cu șopârle. În toaleta bărbaților de la Charlie Harper's Arco pe șoseaua Tortuga. Băiatul lui Molly Alter aruncase bietele creaturi acolo, după ce Charlie îl prinsese furând cutii cu clei pentru roți. Băiatului îi plăcea să se cam drogheze.

— Da, dar șopârlele și salamandrele nu te mușcă, zise Steve.

— Poate că nu, dar dacă vreuna te mușcă de fund, ai putea sări din pantaloni și să dai cu capul de perete. A pățit-o și Charlie.

Victoria arătă cu un deget încovoiat spre leșul șarpelui.

— Ăsta nu e o salamandră, șerifule. E un șarpe coral. Cineva a încercat să mă omoare.

— Poate că da, poate că nu, mustăci Rask.

Era puțin cam molâu pentru gustul Victoriei. Șeriful părea veșnic învăluit într-o aromă de canabis. Prin urmare, fie Rask tocmai capturase vreun vas comercial ticsit cu marijuana, fie tocmai fumase el o țigară cu marijuana, venind pe drum.

— Willis, trebuie să-i dau dreptate Victoriei, spuse Steve. Cel care a intrat aici a pus și șarpele în baie.

— Tot ce se poate, încuviință Rask, dar doamna Lord ar fi putut ajunge la spital în zece minute. Asta nu înseamnă prea mult timp, și ei se pricep bine la tratarea mușcăturilor de șarpe. Dacă aici a

fost mâna vreunui localnic, cu siguranță a știut asta.

— Ce spui, șerifule? întrebă Victoria. Asta a fost o glumă? Ca aia cu șopârlele din toaletă?

— Ați văzut vreodată un pui de aligator mușcând o femeie de fund? întrebă Rask.

Un exemplu care nu trebuie urmat, gândi Victoria. Asta era din cauza drogurilor.

— În parcul de rulote, de pe Stock Island, dădu Rask din cap, amintindu-și. Femeia a intrat în cadă, plănuind să se răsfețe puțin. Soțul ei a uitat să-i spună că prinsese un pui de aligator în dimineața aceea. Nu știu dacă plănuia să-l mănânce sau să-l crească. Femeii i-au trebuit treizeci de copci la fund, din câte îmi amintesc.

— Șerifule, cineva a încercat să-l scoată pe Steve de pe drum, iar acum cineva îmi pune mie un șarpe veninos la duș. Nu ți se pare că povestea asta pare cusută cu ață albă?

— Că pare cusută cu ață albă, da. Că e o tentativă de crimă, nu. Cum a spus și Steve mai înainte, dacă ar fi avut cineva intenția să-l omoare, nu i-ar fi aruncat ulei pe parbriz. Și oricine ar fi fost cel care a intrat în camera dumitale, azi-noapte, dacă ar fi vrut, cu siguranță te omora.

— Vor doar să se joace cu mințile noastre, spuse Steve, apoi se îndreptă spre mini-bar și încercă să-l deschidă, dar Victoria ascunsese cheia, pentru a o împiedica pe mama ei să-și ducă băutură în cameră. Vor să lovească în apărarea lui Griffin.

— Ceea ce înseamnă, interveni Victoria, că cine e ocupat să facă asta vrea să-l înfunde pe unchiul Grif.

— Și că este, probabil, adevăratul ucigaș, spuse Steve.

— Nu pot comenta asta, spuse Rask. Părerea mea este că vinovat este clientul vostru.

— Vic, de acum nu-ți vei mai petrece singură nopțile, o sfătui Steve.

— Pe barjă e prea puțin loc, răspunse ea. Am nevoie de spațiu, să lucrez.

— Atunci am să mă mut eu aici.

Victoria nu răspunse imediat.

„Oare, cum să-i spun?”

— Am nevoie de spațiul meu propriu, Steve.

— Frumoasă încercare, tigrule, îl înțepă Rask.

— Atunci asigură-i tu toată protecția necesară, Willis. Să stea aici doi polițiști, toată noaptea. Unul, pe coridor, celălalt, sub balcon.

— Nu știu ce să zic, Stevie… Deocamdată, cu bugetul de criză cu care lucrăm…

— Willis, asta e important pentru mine, pricepi?

— Doamne, Steve…

— Tata ar vrea să faci asta.

„Joacă iar cartea aceea”, gândi Victoria. Oare Willis Rask îi datora cariera lui Herbert Solomon, dacă se simțea dator, după atâta vreme?

Rask oftă.

— Bine, s-a făcut.

— Nu vreau asta, zise Victoria.

— Nu-mi pasă, spuse Steve.

— Mă asculți? Nu vreau protecția poliției.

— Nu e decizia ta, prăjiturică.

— Cum mi-ai spus?

— Să-ți aduci copoii aici, Willis, îi dădu Steve dispoziție șerifului. Poți trimite și Garda Națională, dacă e cazul.

— Cât îți mai place să faci pe șeful! spuse Victoria, prefăcându-se sâcâită, dar în realitate apreciind modul în care Steve își asuma responsabilități în numele ei. Și îngrijorarea care se simțea în vocea lui. În ciuda tuturor îndoielilor pe care le avea în legătură cu relația lor, de un lucru era sigură: Steve ținea extrem de mult la ea.

Șeriful se lăsă pe vine și întinse șarpele pe toată lungimea lui.

— Crezi că pielea animalului ăstuia ar ajunge pentru o pereche de cizme, Stevie?

— Mă gândeam, mai degrabă, la o servietă, răspunse Steve, lăsându-se și el pe vine, lângă șerif.

— Lăsați-o baltă, amândoi, le spuse Victoria. Altcineva l-a revendicat deja.

Capitolul 29

„V” DE LA „VICTORIE”

O oră mai târziu, șeriful Rask duse leșul șarpelui într-un răcitor Igloo, promițând să i-l expedieze prin serviciul FedEx meșteșugarului lui Irene, de îndată ce leșul animalului avea să fie măsurat, fotografiat și analizat în scopul înregistrării dovezii. Pe la nouă dimineața, Victoria și Steve se îndreptau cu mașina spre nord, spre Paradise Key.

Steve simți un amalgam de emoții contradictorii. Ușurare că Victoria era bine, vină că nu fusese lângă ea să o poată apăra… Și se mai simțea vinovat de ceva. De înșelăciunea lui?

Nu-i spusese încă nimic Victoriei despre căutările prin lucrurile tatălui lui. Știa că ea nu ar fi fost de acord. Expresia „invadarea spațiului privat” îi veni instantaneu în minte. Deci, nu avea să-i spună nicio vorbă despre descoperirea misterioaselor apeluri telefonice ale tatălui său către Reginald Jones, grefierul-șef al Tribunalului Districtual. Aceasta era o chestiune pe care trebuia s-o elucideze singur.

„Jones către Luber către Solomon.”

Suna ca o combinație dublă de joc, cu tatăl lui pe post de prim jucător de bază. Dar ce naiba se întâmplase cu două decenii în urmă, în toate acele cazuri de crimă de gradul I? Pe atunci, tribunalul părea un stup de mici fiefuri, cu avocați neglijenți, vânători lacomi de cauțiuni și polițiști corupți, zumzăind pe coridoare. Prezidând întreaga afacere complicată, cocoțați pe niveluri mai înalte, în cadrul fiecărui tribunal, se aflau stăpânii îmbrăcați în robe, ai conacului, unii decenți, alții incompetenți, iar alții oportuniști declarați.

„O viziune a înșelătoriei și a minciunii, pe care vom avea grijă să le eradicăm”, anunțase Herbert

Solomon când confrații săi îl numiseră președinte al Tribunalului Districtual.

Dar ce se întâmplase? Ce făcuse Herbert atunci, ca acum să se teamă de Luber? Reginald Jones era, fără îndoială, legătura dintre cei doi, aflându-se efectiv între ei, la tribunal. Dar ce legătură avea Jones – care la vremea aceea nu era decât un tânăr grefier adjunct – cu toată afacerea?

Astăzi, Steve avusese de gând să dea de capăt problemei. Plănuise să închirieze o mașină, să meargă până în Miami și să treacă pe la biroul lui Jones. Să se documenteze și să obțină niște răspunsuri. Sau nu. Dar, după episodul petrecut în camera de hotel, Steve nu mai avea de gând să o lase singură pe Victoria. Iar ea insistase să-l audieze pe Clive Fowles. Jones urma să mai aștepte, așadar…

Steve își închipui că Fowles era un om măcinat de propriile conflicte interioare. Era sfâșiat între dragostea pentru Delia Bustamante și un recif de corali, pe de o parte, și datoria sa față de Hal Griffin, pe de altă parte. Cine câștigase această confruntare Steve nu avea cum să fie sigur.

•

Victoria își închise telefonul mobil când se apropiară de autostrada care ducea către Paradise Key, în Mini Cooper-ul ei argintiu metalizat. Reporterii sunaseră încă de dimineață întrebând despre atacul cu șarpele. Radioul mașinii era deschis la un talk-show găzduit de Billy Wahoo, autoproclamatul „prim-ministru al Republicii Conch[59]”.

„Acești doi avocați din Miami par a fi predispuși la accidente. Mai întâi, Solomon cade cu mașina de pe pod, apoi Lord este cât pe ce să fie mușcată de un șarpe. Cei doi sunt uneltele verbale ale acelui profitor Hal Griffin, pe care ghinionul pare să-l urmărească peste tot, ca scaiul. Dacă m-ați întreba pe mine, Solomon și Lord vor fi în mare bucluc când vor ajunge la tribunal.”

— Ticălosul ăsta corupe jurații, se plânse Steve.

— Nu te teme, am să-i îndepărtez pe cei nepotriviți la examinările preliminare.

Steve privi spre ea și începu să râdă.

— Ce e? întrebă ea, fără a-și lua ochii de la drum.

— A fost grozav. Încrederea asta a ta. Dacă e vreo problemă cu convocarea juraților, o rezolvi numaidecât. Ador asta.

— De la tine am învățat. Nu știai?

— Ba sigur că știu. Numai că-mi place să te aud spunând asta.

•

Pe la amiază, în ziua aceea însorită, în care bătea o briză ușoară, Fowles îi dădu întruna cu dovezile de curaj ale bunicului său, iar Steve se prefăcu că-i păsa. Acesta era un truc clasic de-al avocaților. Nu apari și întrebi: „Mi-ați văzut clientul aplecat deasupra victimei, ținând în mână o armă a cărei țeavă fumega?" Îți zăpăcești martorul, cu aceeași ușurință cu care ai unge cu unt o chiflă, până când el nu mai e sigur că tipul cu arma mai semăna cât de cât cu clientul tău, și chiar dacă semăna, acționa cu siguranță pentru a se autoapăra, iar dacă nu semăna, oricum victima era un ticălos care își merita moartea.

Obțineai asta afișând masca ascultătorului sincer și încercând să nu ațipești cât timp martorul bătea câmpii, trecând de la un subiect aiurea la altul. Era ca un nou fluture frumos pentru insectar. O rețetă de bezea, de-ți lăsa gura apă. Sau, în cazul de față, isprăvile eroice ale lui Horace Fowles, ofițer pe un submarin al Marinei Regale în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Victoria se descurca grozav la jocul acesta. Poate pentru că, de fapt, chiar îi păsa de oameni și nu trebuia să se prefacă interesată de viețile lor banale. În mașină, ea anunțase că prelua conducerea în interogarea lui Fowles, pentru că Steve încă nu părea să se simtă prea bine. Acesta

era felul ei ocolit de a spune că se pricepea mai bine la a-i face pe oameni să vorbească. Steve nu avu obiecții. Trebuiau doar să afle de ce Fowles, căpitanul de încredere al navei lui Griffin, nu era prezent (în mod cu totul convenabil!) când șeful lui îl luase pe Stubbs în călătoria care îi fusese fatală. Cât de solid era alibiul englezului? Era oare adâncit în savurarea delicioaselor stridii pregătite de Delia – cu usturoi și încă ceva – când lui Ben Stubbs îi fusese înfiptă în piept țepușa ucigașă?

•

Îl găsiră pe Fowles în hangarul pentru bărci din celălalt capăt al insulei. O clădire ce semăna cu un garaj, deschisă pe părțile laterale, străbătută de un culoar îngust. Hangarul pentru bărci era străbătut de briza estică și perfect luminat. Îmbrăcat într-o salopetă pătată, Fowles avea un ecran de protecție pentru ochi și o pereche de mănuși rezistente. Acesta îndreptă aparatul de sudură spre ceea ce părea o torpilă veche și ruginită în care erau construite două locuri. Invenția era suspendată de un suport aflat deasupra lui Fowles, cu o pereche de lanțuri grele. Când Fowles sudă ansamblul din spate al mașinii, ieșiră scântei însoțite de o flacără albastră.

Zărindu-și vizitatorii, el opri gazul și dădu deoparte ecranul de protecție.

— Pariez că n-aveți idee ce e asta.

Chiar și dacă ar fi știut, Steve ar fi păstrat tăcerea.

„Lăsați-vă întotdeauna martorii să se distreze.”

— Submarinul blindat al bunicului meu, zise mândru Fowles. Fără focos.

„Submarin blindat? Focos?”

— Mi-ar fi plăcut să am submarinul lui în miniatură, continuă Fowles. Dar acesta se află acum pe undeva, pe fundul unui fiord din Norvegia.

— Probabil are și asta o poveste.

„Și grăbește-te, naibii, o dată și spune-o!” gândi Steve.

Fowles le oferi fiecăruia din ei câte o bere brună marca Guiness, dintr-un frigider. Steve acceptă; Victoria se încruntă și refuză. Părul blond al lui Fowles era ciufulit. Chipul bronzat îi era mai strălucitor decât de obicei, probabil din cauza căldurii degajate de aparatul de sudură. Sprijinindu-se de o capră pentru tăiat lemne, Fowles începu să spună povestea bunicului său.

Horace Fowles ajutase la proiectarea submarinului blindat al Marinei Regale, practic o torpilă cu focos de optsprezece kilograme la prora. Doi oameni stăteau deasupra, pe două locuri săpate în învelișul acestuia. Horace condusese un asemenea dispozitiv, ceea ce reprezenta poate una dintre cele mai periculoase misiuni din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în afara celei de pilot-kamikaze. Purtând un costum voluminos de scafandru, Horace pilota nava sub apă, o îndrepta înspre vreo navă germană de război, apoi sărea din ea, sperând să fie preluat de vreo navă sau de vreun submarin al aliaților. Mai târziu, a trecut de la această mașinărie la submarine în miniatură, pentru patru persoane, numite „Nave X”. El o numise pe a lui *Fowles’ Folly*[60].

— Afurisitele alea de sicrie plutitoare sunt ceea ce erau pe vremea aceea submarinele în miniatură, le spuse Fowles Victoriei și lui Steve. Mai degrabă, sicrie scufundătoare. Garniturile cedau, bateriile se consumau, iar pompele nu mai erau de niciun folos. Bunicul o oblojea cu gumă de mestecat și sfoară. Asta ar fi făcut ca prestația mea în Falklands să pară o joacă de copii. Nici nu se compara cu lupta cu naziștii, în Marea Nordului.

Fowles își termină povestea. Horace a condus detașamentul în raidul de pe urma căruia se alesese cu Marele Premiu al războiului, nava *Tirpitz*, o navă de război de calibru Bismarck. Pentru a pătrunde în fiordul norvegian unde era ancorată

nava, Horace înotase afară din submarin, în apa înghețată, și retezase frânghiile submarinului cu un cuțit. Marinarii de pe *Tirpitz* zăriseră nava X, dar crezuseră că era vorba de un delfin.

— Atât de mică părea, văzută de la bordul unei nave de război de cincizeci de mii de tone, explică Fowles. Bunicul trece printre navele lor și își aduce *Fowles*' *Folly* chiar în mijloc. Imaginați-vă, acum, trei vlăjgani britanici privind în sus, spre namila aceea de navă, cu două mii șase sute de soldați germani la bord și cu o cantitate de armament suficientă pentru a arunca în aer toată Londra. Numai că acel colos nu putea trage în imediata apropiere, jos, în apă. Așa că naziștii folosesc pistoale și puști, în vreme ce bunicul le lega încărcăturile explozive de chila navei. Apoi bunicul s-a scufundat la loc, în apă, iar când ei au încercat să deplaseze nava, BUM! și nava *Tirpitz* a zburat până la un metru și jumătate deasupra apei. Retrăgându-se din fiord, nava s-a prins în capcana năvod și a fost scufundată odată cu un crucișător german.

Clive Fowles bău o dușcă din berea lui, imaginându-și, fără îndoială, momentul în care ambarcațiunea miniaturală fusese trasă în mormântul său subacvatic.

— Bunicului i-a fost acordată Victoria Cross. Postum, desigur.

Căută apoi în buzunarul salopetei sale și scoase o medalie agățată de un lănțișor. O cruce, cu o coroană și un leu, inscripționată „Pentru Vitejie".

— Însuși Churchill i-a înmânat medalia bunicii mele.

Fowles ridică o mână deasupra capului și depărtă două degete, formând litera V, așa cum făcuse și prim-ministrul de atunci.

— „V, de la Victorie". Așa i-a spus Winnie bunicii mele.

— Trebuie să fii foarte mândru de asta, spuse Victoria.

— Nu cred că altcineva a arătat, în războiul acela, atâta curaj ca bunicul meu.

Fowles își coborî vocea, la un ton baritonal, ca acela al lui Churchill.

— „Nu pot oferi altceva decât sângele, truda, lacrimile și sudoarea mea.”

Zâmbi trist, apoi continuă:

— Acesta era Horace Fowles. Iar asta mă face un tip norocos. Pentru că sunt sânge din sângele omului pe care îl prețuiesc cel mai mult pe lumea asta.

Era mai mult de atât, după cum credea Steve. Clive Fowles părea că vrea să se compare cu bunicul lui. Își dorea cu disperare să fie un erou. Dar cum să poată un om să se compare cu aceste amintiri? Chiar așa, ce trebuia să facă un bărbat pentru a-și putea câștiga medaliile, aici, în apele călduțe și turcoaz ale Golfului?

•

Zece minute mai târziu, stăteau pe marginea digului de beton, în soarele dimineții. Victoria purta o bluză portocalie marca Bandini, cu o pereche de pantaloni până la jumătatea gambei, înfloraţi. Picioarele ei lungi și bronzate se legănau deasupra apei. Steve purta o pereche de blugi tăiați până la genunchi și un tricou pe care se putea citi: „Ai putea reveni după ce mai beau câteva beri?”

Fowles își suflecase pantalonii salopetei și părea acum un soi de Huckleberry Finn ars de soare. Își luase cu el mini-congelatorul din atelier și Steve acceptase cu dragă inimă o a doua bere rece, deși încă nu era prânzul. La vreun kilometru depărtare de țărm, o ambarcațiune se deplasa în vânt, cu vela de un portocaliu orbitor, umflată la prora, ca o umbrelă în furtună.

— Știai că Griffin îl ducea pe Stubbs în Key West? întrebă Steve.

— Sigur că știam, zise Fowles. Doar eu am curățat nava și am făcut plinul cu combustibil pentru domnul G.

— Ai băut pe doc, intră și Victoria în discuție. Apoi te-ai dus pe mal. De ce nu conduceai dumneata nava?

— Când domnul G are invitați, îi place să conducă singur *Forța Majoră*. Să se laude puțin.

— Chiar și atunci când merge să ia niște lăzi cu homari? întrebă Victoria.

— Mai ales atunci. În acel moment, îi place să joace rolul Marelui Pescar Alb. Ancorează nava, scoate harponul, își prinde singur peștii pentru cină. E o chestie foarte masculină.

— Ți s-a părut cumva că Griffin nu te voia prin preajmă? întrebă Steve.

— Nu prea cred, colega. Domnul G tocmai îmi dăduse liber pentru tot restul zilei. Muncisem pe rupte cu o zi înainte. Mă dusesem tocmai în Black Turtle Key ca să momesc locul pentru homari, plus toată munca pe care o mai făcusem pe aici.

Victoria și Steve schimbară câteva priviri între ei. Exista o întrebare pe care unul dintre ei trebuia s-o pună, fără a da prea mult de bănuit. Homarii fuseseră momiți cu ceva mai mult decât momeala obișnuită. Dar oare Fowles știa asta? Victoria își alese vorbele cu atenție:

— Credeam că Hal Griffin punea singur momeala în capcane.

— V-a spus el asta? zise Fowles râzând. Da, parcă îl și aud: „Eu am pus momeala”. Tot așa cum ar spune „Am pilotat Grumman-ul până la Nassau”. Sau „Am făcut plinul”. Într-un fel, are dreptate, pentru că domnul G plătește, iar de pilotat și de făcut plinul se ocupă bunul și bătrânul Clive Fowles.

— Și ce folosești drept momeală? întrebă Steve. Sebastă de mare? Crab?

Celălalt începu să râdă.

— Nu-ți mai da atâta osteneală, Solomon. Întreabă și gata. Da, câțiva crabi și o geantă mare cu valută.

„Câtă imprudență, la unchiul Grif, să-l implice pe Fowles în chestiunea asta”, gândi Victoria. Acum căpitanul navei devenea un potențial martor principal al acuzării. Fowles putea ajuta statul să descopere sumele primite drept mită, sau măcar una dintre aceste sume.

— Griffin ți-a spus pentru ce erau banii aceia? întrebă Steve.

— Nu.

— Și n-ai întrebat?

— Nu sunt plătit să pun întrebări.

— Dar, de întrebat, te-ai întrebat, spuse Steve. Că asta nu costă nimic.

— Mi-am imaginat că Ben Stubbs avea să fie ceva mai bogat coborând de pe ambarcațiune, decât fusese când urcase.

— Te-a înfuriat faptul că șeful tău îl plătea pe tip să tacă?

— Îmi confirma numai convingerile despre cum merg lucrurile în lumea noastră, Solomon. Banii vorbesc. Măgăria continuă.

Măgăria.

Fowles băgă la loc în frigider cutia de bere pe care o golise. Scoase una din benzile acelea care leagă laolaltă șase cutii. Cum stătea pe dig, o putea arunca cu ușurință în apă, lăsând-o în briza ușoară. Dar benzile acelea de plastic strangulează peștii, dacă se prind în ele.

Cu niciun chip Fowles n-ar arunca ceva în apă, observă Victoria. Și nici nu i-ar încuraja pe cei care ar face așa ceva. Inima lui ar fi alături de Delia în bătălia pentru salvarea recifului, deși carnetul lui de cecuri ar fi de partea unchiului Grif. Așa că, de fapt, de partea cui era el?

— Ai vreo idee cine i-ar fi putut înscena o crimă șefului dumitale? întrebă ea.

— Bănuiesc că este cineva care ar vrea să împiedice proiectul *Oceania*.

Victoria spuse, așa, într-o doară:

— Cineva ca Delia?

— Nu pot să cred, tot mai ai ideea asta? Delia este o amantă, nu o criminală. Întreabă-ți și partenerul.

Steve zâmbi drăgălaș. Enervant.

— Dumneata i-ai spus vreodată domnului Griffin ce părere ai despre proiectul *Oceania*? îl întrebă Victoria pe Fowles, neluându-l în seamă pe Steve.

— I-am spus cum dezvoltarea a ucis recifele de corali de pe lângă Honolulu, Singapore și Hong Kong. I-am spus cum ambarcațiunile conduse în imediata apropiere a recifului aveau să disloce sedimentele, sufocând coralii. Cum conductele de combustibil și cele pentru apă și electricitate aveau să deranjeze străfundurile oceanului. Dar el găsea câte un studiu cu care să-mi respingă fiecare argument. Cum i-am spus și Deliei, de la început, decizia îi aparține domnului G și nu tipului care îi pilotează navele sau avioanele. Până la urmă, părerea mea nu a contat mai mult decât părerea lui Junior.

— Cum adică? sări Steve. Dar părerea lui Junior care era?

— Nu spun decât că, uneori, tatăl și fiul nu prea sunt de acord.

— Domnul Griffin ți-a spus să fii deschis cu noi, îi aminti Victoria lui Fowles. Dar dumneata ne ascunzi ceva.

Cum englezul nu răspunse, Steve spuse:

— Ce anume are Junior în comun cu treaba asta?

Fowles își desfăcu manșeta pantalonilor suflecați.

— Nu prea multe, până când a picat în baltă finanțarea. Atunci domnul G și Junior au avut discuții serioase. Adevărate scandaluri.

„Când a picat finanțarea…”

Ce însemna asta? Griffin avusese un credit uriaș de plătit pentru construcție. Avusese finanțarea sa. Deci ce naiba voia să spună Fowles? Steve îi

aruncă Victoriei o privire îngrijorată: „Nu mă lăsa, nu mai am indicii…”

Ca și cum ea ar fi avut de gând să renunțe. Femeia încerca să-și amintească discuția pe care o avuseseră cu Junior. „Iisuse, despre ce era vorba?” Oare chiar atât de tare i se înmuiaseră genunchii văzându-l, încât uitase? Își aminti de cuvântul „cercuri”. Junior se plângea de „toate acele cercuri” prin care companiile de asigurări îi siliseră să treacă, ca să obțină finanțarea. Fusese cam evaziv în privința omului de legătură, menționând în treacăt un consorțiu străin. Apoi Steve născocise numele unei anume companii Pacific Rim pe care Junior pretinsese că îl recunoscuse.

Victoria aruncă cu grijă încă o întrebare-momeală.

— Finanțarea a început să întâmpine probleme din pricina situației cu asigurarea?

— Într-adevăr.

— Dar Griffin și-a făcut asigurare undeva, altminteri nu ar fi putut obține un credit, adăugă Steve.

Fowles izbucni în râs.

— Habar n-ai de nimic, așa-i, amice?

„Rahat!”

— Spune-ne tu, zise Steve.

— Proiectul *Oceania* n-ar fi putut obține o asigurare. Simularea computerizată arătase că hotelul s-ar fi năruit în cazul unui uragan de gradul cinci. Domnul G argumentase că șansele ca un uragan de gradul cinci să se abată asupra unui loc atât de minuscul din Golf erau infinitezimale, dar nu contase. Nimeni nu era dispus să ofere asigurare pentru acel loc.

— Și atunci cum de a obținut un credit pentru construcție?

— Punându-și toate proprietățile drept bunuri colaterale. Toate proprietățile sale imobiliare. Toate acțiunile și creanțele, toate lichiditățile, tot.

De aici proveneau toate certurile. Junior se enervase și se plângea că ego-ul tatălui lui o luase razna. Că își construia propriul monument, lucru care era pură nebunie și că avea să piardă tot.

Victoria își aminti de ceea ce îi spusese unchiul Grif, în ziua în care își făcuse apariția Regina. „Recent, Junior a început să se intereseze de afaceri. Atacându-mă dur. Spunând că eu cheltuiesc prea mulți bani. Că îmi asum prea multe riscuri."

— Deci Junior era speriat ca naiba că o să-și piardă moștenirea, sublinie Steve, ca și cum Victoria n-ar fi priceput. Ca și cum ea n-ar fi știut că el îl propulsa deja pe Junior spre categoria cea mai susceptibilă de suspecți (în cadrul scenariului alternativ posibil) de a crea un dubiu rezonabil.

— Iar domnul G striga și el, continuă Fowles, mustruluindu-l pe Junior că nu era decât o primadonă și un playboy.

— Un playboy, repetă Steve, pentru eventualitatea în care Victoriei i-ar fi scăpat termenul.

— Domnul G spunea că sunt banii lui și că face cu ei ce vrea. Așa că, dacă mă întrebați pe mine, Junior avea al naibii de multe motive să saboteze proiectul *Oceania*. Cu mult mai multe motive decât Delia sau decât mine. Ați putea spune milioane de motive.

Zâmbetul lui Steve era atât de arogant, încât Victoria abia aștepta să-l pocnească.

Capitolul 30

DINCOLO DE PUNTE

— Junior nu este un ucigaș, zise Victoria, în timp ce se apropiau de Big Pine Key.

— Nu ai cum să fii sigură de asta.

— Numai tu știi sigur că Delia este inofensivă, deși a aruncat un satâr înspre tine.

Victoria se afla la volanul Mini Cooper-ului ei, îndreptându-se spre sud, pe autostrada 1. Mașina aproape că ar fi încăput cu totul în portbagajul vechiului Eldo al lui Steve, deși portbagajul era probabil ocupat în prezent de bancuri întregi de pești. Acum se îndreptau spre întâlnirea cu Junior, Steve insistând să-l confrunte pe acesta cu acuzațiile lui Fowles.

— Ia în calcul faptele, spuse el. Junior era furios că tatăl lui urma să construiască un hotel deasupra unui recif de corali. Dar totul se înrăutățește. Bătrânul avea de gând să-și pună toată averea drept garanție pentru asigurarea finanțării. Acum lui Junior îi e teamă că nu doar peștii vor rămâne fără casă. Cei doi bărbați se ceartă, dar se pare că nu e chip ca tatăl să-și schimbe hotărârea. Junior vrea să oprească proiectul, dar cum? Doar n-o să-și omoare tatăl. Și poate că nici măcar n-a vrut să îl omoare pe Stubbs. Poate că n-a vrut decât să-l amenințe, dar lucrurile au degenerat.

— Asta nu se putea întâmpla decât dacă Junior s-ar fi urcat ca prin minune din mers înapoi pe navă.

— Nicio problemă pentru Omul Apelor. L-ai văzut cum s-a cățărat într-un hidroplan, tot din mers.

— Caseta video de supraveghere arată clar cum Junior s-a scufundat, sărind în apă, de la bordul *Forței Majore*.

— Dar nu și că s-ar fi îndepărtat de ambarcațiune, înotând. Se putea cățăra înapoi pe scara pentru scafandri, când nu se uita nimeni. Se ascunde jos, apoi îl înfruntă pe Stubbs în salon, încercând să-l convingă să-și schimbe raportul. Stubbs refuză. I se oferea o avere pentru a trișa în proiectul *Oceania*. Junior îl amenință că va da șpaga în vileag, dar Stubbs crede că acesta doar blufează. Dacă Stubbs era vinovat că lua mită, Griffin era și el vinovat că o dădea. Stubbs nu crede că Junior și-ar da tatăl în vileag.

— Tu inventezi toate astea, pe măsură ce ți-o povestea.

— Asta fac avocații creativi, Vic. Acum, ascultă-mă până la capăt. Junior îl amenință pe Stubbs cu arma. Poate că Stubbs a încercat să i-o ia, și aceasta s-a descărcat accidental. Sau poate că Junior a tras pur și simplu în el. În orice caz, Junior sare din nou în apă și înoată spre țărm.

— Prea mulți de „poate”. Și unchiul Grif? Pe el cine l-a doborât?

— Încă nu știu asta. Dar îți aduci aminte de nava aia care a fost lovită de un val înalt de peste doisprezece metri într-o zi senină și calmă?

— Da.

— Poate că un asemenea val viclean a lovit și *Forța Majoră*, tocmai când Griffin cobora pe scară. Apoi cade pe punte și își pierde cunoștința.

— Mult prea mulți de „poate”.

— Doamne, Vic, eu doar joc pocher cu ideile, aici. Nu spun decât că am putea să sugerăm juriului o mică legătură cu costumul de baie al lui Junior și să creăm dubiul rezonabil.

— Unchiul Grif nu ar fi niciodată de acord cu asta.

— Tu presupui că nu s-a gândit deja că asta s-a întâmplat, de fapt.

— Dacă unchiul Grif s-ar fi gândit la toate astea, de ce nu ne-ar fi spus și nouă?

— Pentru că vrea să câștigăm cazul fără a-l implica pe fiul lui.

•

Când ajunseră la Big Pine Key, Victoria o luă la stânga, pe Long Beach Road. Înainte de a-l lăsa pe Fowles la Paradise Key, Steve îl sunase pe Junior, care evalua niște ambarcațiuni pentru scufundări scoase la vânzare, în Marathon. Apoi urma să se îndrepte spre Polynesian Beach Club, ca să se destindă.

„*Să se destindă, după ce*?” se întrebase Steve. Tipul nu lucra. Ce l-ar fi făcut să se simtă atât de încordat, în primul rând?

Junior îi invită să ia prânzul la club, unde, spunea el, puteai mânca ton la grătar. Așa că, acum, Steve abia aștepta să-și mănânce porția de ton, după care să înceapă interogatoriul.

Junior spuse că se putea ajunge la club numai prin capătul sudic al Big Pine Key. Apoi își coborî vocea pentru a-i spune lui Steve care era parola, „Kon-tiki”, pe care trebuiau să i-o spună unui paznic de la intrare. Totul îi părea lui Steve puțin cam prea în genul societății secrete *Skull and Bones* de la Yale. Un loc pentru bogătași, unde, ca niște pisici lenețe și grase, toți se felicitau reciproc, la un pahar de rom sau de Cola. Junior chicoti la telefon, spunând că era sigur că aveau să fie încântați de „ambianță”.

„Ambianță, pe dracu’. Ticălos parșiv!”

— Deci care este planul tău? îl întrebă Victoria.

Steve îi zâmbi.

— Am să-i spun lui Junior să fie bărbat. Să-și salveze tatăl, predându-se el însuși. Să pledeze vinovat de omucidere. Ar lua zece ani și ar ieși după șapte. Nu-i prea rău. Sigur, însă, că o să-și piardă bronzul.

Omul aflat în ghereta de la poartă purta o cască masivă și o bluză de marinar cu epoleți. Zâmbi larg când îl auzi pe Steve șoptind „Kon-tiki”.

— Să aveți o zi bună domnule, doamnă, spuse paznicul. Și feriți-vă de insolație.

Traversară podul și Victoria își parcă Mini Cooper-ul lângă un Hummer argintiu cu dispozitiv de tracțiune.

— E al lui Junior, îi spuse ea lui Steve, în timp ce acesta se chinuia să iasă din micuțul vehicul. Pe bara de protecție din spatele Navigatorului se afla un sticker pe care scria „Scafandrii o fac mai adânc”.

— Ușurică replică, spuse el. Foarte ușurică.

— Tu vorbești! Tu, cu tricourile tale cu inscripții infantile.

— Ale mele au un înțeles. Nu sunt doar lăudăroșenii fără acoperire.

— Sunteți cu toții niște adolescenți, spuse ea. Nimic altceva.

Se îndreptară către club, o clădire cu pereții din bambus și acoperișul din frunze de palmier. În fața intrării se afla o figurină sculptată în lemn a unui zeu polinezian, un tiki, înalt de doi metri și jumătate. O limbă roșie și lungă îi atârna din gura deschisă, arătând deosebit de obscen.

Steve auzi zgomotul unei rachete de tenis lovind într-o minge. Privi mai atent, zărind mai întâi o frântură de mișcare, apoi frânturi ale unor trupuri. Ascuns pe jumătate în spatele unui șir de palmieri sabal[{61}], se afla un teren de tenis, unde două cupluri de vârstă medie jucau o partidă, la dublu.

— Mi se pare că personalul de la spălătorie este în grevă.

— Ce tot spui acolo?

— Jucătorii de tenis nu poartă tricouri. Și nici șorturi, de altfel.

Victoria privi printre copaci.

Un bărbat strigă:

— Aut? Aut, pe dracu’!

Apoi se auzi vocea unei femei:

— Ei, haide, Al… A fost afară. E patruzeci, iubitule.

— Sunt dezbrăcați, șopti Victoria, de parcă zeul polinezian ar fi tras cu urechea.

— Tocmai asta îți spuneam. Junior vrea să ne dăm pantalonii jos. Sau să faci tu asta, în orice caz.

— Nu te speria. Poate că e una dintre stațiunile acelea unde hainele sunt opționale.

•

— Nu e chestiune de opțiuni, spuse tânăra din spatele tejghelei din lemn de palmier din club. Haine țesute din fibre de scoarță de dud erau agățate pe pereții din bambus, iar într-un colț, o pasăre mynah cu pene roșii și albastre stătea cocoțată într-un copac artificial. Toți sunt în pielea goală.

Femeia afișa un zâmbet în genul acelora de la Disney World, de parcă ar fi luat o supradoză de monoxid de nitrogen[62]. Ecusonul său, pe care se putea citi Honey, era agățat de un șnur care se strecurase în fanta dintre sânii ei supradimensionați și bronzați în exces. După părerea lui Steve – bazată atât pe propria experiență, cât și pe apărarea doctorului Irwin Rudnick împotriva acuzațiilor de malpraxis – sânii lui Honey, în formă de grepfrut, fuseseră măriți prin operație estetică.

— Cum treceți puntea, o să vedeți că toți sunt în pielea goală, sublinie Honey. Chiar și cei care aduc gustările.

— Trebuie să ne întâlnim cu un membru al clubului, zise Victoria, în timp ce Steve abia se abținu să facă un joc urât de cuvinte.

— Și cine ar fi acesta? întrebă Honey.

— Junior Griffin.

— O, domnul Griffin, toarse Honey. E o adevărată personalitate pe aici.

Steve își înăbuși o nouă remarcă.

— Eu sunt stagiară aici, spuse Honey. În management hotelier, în Florida. Domnul Griffin este mentorul meu.

— Atunci ești pe mâini bune, să știi, îi spuse Victoria.

— Pe amândouă mâinile, observă Steven. Niciun bărbat n-ar fi putut rezista unei asemenea tentații.

Honey arătă către vestiare. După ce se dezbrăcară – Honey îi asigură că Junior-Mentorul o învățase să nu folosească niciodată verbul „a se despuia” – o luară pe Poteca Tahiti, traversând puntea Volcano și Laguna Koi. Trecură de piscină și îl găsiră pe Junior Griffin pe terenul de crichet.

— Domnul Griffin mânuiește ciocanul cel mai bine din club, suspină Honey, visătoare.

— Doamne sfinte, dar o există vreun lucru pe care omul ăsta să nu știe să-l facă? întrebă Steve, cu amabilitate.

— Când trage câte o lovitură, înscrie întotdeauna, zise Honey, cu ochii strălucind.

LEGILE LUI SOLOMON

8. *Dacă un tip deștept, frumos și bogat te invită să vii împreună cu prietena ta la un club pentru nudiști… s-ar putea să aibă un „instrument” uriaș.*

Capitolul 31

MĂRIMEA CONTEAZĂ

— Crezi că am pieptul prea plat? întrebă Victoria.

— Nicidecum. Ești bine proporționată.

— Asta nu e cumva ca și cum ai consola o femeie cu pieptul plat, spunându-i că are o personalitate pe cinste?

— Ești înaltă, și viguroasă, și atletică, iar sânii tăi se potrivesc perfect cu restul corpului.

— Dar sunt mici.

— Nu sunt nici mici, nici mari. Sunt exact cum îmi plac mie.

— Ești sigur?

— Tot ce nu îți încape în palmă este o adevărată risipă.

— Și atunci de ce te holbai așa la balcoanele alea uriașe ale lui Honey? întrebă ea, prinzându-l în capcana întrebărilor încrucișate.

— Pentru că, dacă m-aș fi uitat altundeva, aș fi părut un novice, spuse el, ieșind astfel din capcana Victoriei.

Goi și perfect conștienți de asta, ei trecură pe lângă un șir de zei de piatră care îi părură Victoriei a fi foarte asemănători cu statuile-gigant Moai din Insula Paștelui. Poteca trecea printr-o pădurice de mangrove, conferindu-le acoperire și siguranță pentru moment.

— Dacă o femeie e dezbrăcată, ea o să *dorească* să te uiți la ea, continuă Steve. Eticheta cere să-i arunci măcar o privire. Nu să te holbezi lung la ea, dar măcar să o privești îndeajuns cât să o măsori și să o apreciezi.

— Grozavă scuză, n-am ce zice! Chiar că ești un bun avocat.

Până atunci, Victoria privise în față, dar acum îl privea pe el.

— Ce-i cu ziarul acela?

— Era prin vestiar.

— Și de ce îți acoperi cu el organele genitale?

— Fără vreun motiv anume. Încercam doar să țin pasul cu lumea afacerilor.

— Serios?

Victoria apucă ziarul. Era *Diario Las Américas*.

— Ia spune, ce mai e nou prin Tegucigalpa?

Un zgomot o făcu să tresară. Chiar lângă cărare, o ciocănitoare – la fel de golașă ca și ei – ciocănea într-un arbore Calistemon[63]. Victoria încercă să inspire adânc, inhalând astfel aerul umed, încărcat cu sare, venit de deasupra bălților lăsate în urmă de reflux.

Nu se considerase niciodată o exhibiționistă. Un lucru era sigur: era foarte timidă când venea vorba de trupul ei. Dar asta era ca un test, ca și cum ar fi concurat pentru un loc la o revistă de drept. Era hotărâtă să-și depășească inhibițiile, să câștige marele trofeu, oricare ar fi fost acesta.

„Am un corp frumos. Și nu e nimic în neregulă cu nuditatea, nu?”

Începea să se autoconvingă. De ce s-ar fi simțit jenată?

„Junior!”

Dar și Junior avea să fie dezbrăcat. O frumusețe de bărbat. Oare ce ar zice el de corpul ei?

„Doamne, dar de ce mă gândesc la el, oare?”

Victoria aruncă ziarul într-un coș de gunoi și privi către Steve, care își acoperise cu mâna dreaptă zona intimă.

— Acum ce facem? îl întrebă ea.

— Parcă se micșorează…

— Ia mai liniștește-te!

— Crezi că o am chiar așa de mică? întrebă el, amintindu-și de Omul Apelor și de costumul lui de scafandru, marca Speedos, știind că aveau să-l întâlnească peste numai câteva clipe.

— Cred că ești bine proporționat, pentru corpul tău.

Touché!

— Vorbesc serios, Vic. Adică, e mică… mititică?

— Nu am suficiente date pentru a face o comparație. Dar a ta este în regulă. E simpatică.

— Simpatică? Asta spui despre o pisicuță. Un bărbat vrea să fie un monstru. Un Leviathan. Un colos.

— Bine, atunci este un mic colos simpatic.

— Un oximoron, cum n-am mai auzit.

— E în regulă. Tu ai și un funduleț grozav. Arăți minunat în blugi.

— Aș face moarte de om să am o pereche de blugi, chiar acum.

Poteca se termina cu un pod făcut din funii, suspendat deasupra unei lagune liniștite. Nuferi și alte flori acvatice pluteau pe deasupra, iar în apele ei înotau pești japonezi koi dolofani. Din difuzoare nevăzute se auzea muzică. O muzică a junglei, întunecată și misterioasă, în care tobele băteau ritmul.

Un bărbat și o femeie, dezbrăcați amândoi, în vârstă de vreo șaizeci de ani, dar bronzați și într-o formă fizică excelentă, traversară podul, văzându-și de drum. Cu toții o luau pe partea mai lăturalnică.

„Bine, deci ăsta ar fi testul perfect”, gândi Victoria.

Se purtă normal, ajungând chiar la un anumit nivel de confort.

— Salutare! strigă bărbatul.

— Bună! răsună puțin cam sonor vocea Victoriei.

Femeia îi măsură pe îndelete pe cei doi, iar Victoria simți că roșește.

— Ar trebui să stați mai mult pe plajă, le recomandă femeia.

Victoria își spuse că trebuie să-și mențină privirea deasupra nivelului taliei, dar poate că Steve avea dreptate. Și dacă alegi să faci nudism,

trebuie să te și aștepți să fii privit de ceilalți. Cum o luară pe o parte a podului, ea îl privi pe bărbat. Podul de frânghie se legăna înainte și înapoi, și, Dumnezeule mare, tot așa și scrotul supradimensionat al bărbatului. Un săculeț care atârna destul de jos, semănând cu un sac de pânză groasă, cu vreo două cepe mari înăuntru. Victoria se întoarse atât de repede, ca plesnită de un bici.

„Ce naiba caut eu aici? Parcă nici n-aș fi eu."

În celălalt capăt al podului, poteca se deschidea într-o pajiște largă cu iarbă deasă. Piscina se afla la vreo cincizeci de metri depărtare, iar ei puteau deja să audă strigătele vesele ale participanților la un meci de volei. Trecură pe lângă cupluri dezbrăcate, lungite pe șezlonguri, care se rumeneau sub soarele după-amiezii.

O adevărată panoramă alcătuită din dosuri goale. O petrecere de burice dezgolite și de buci lucioase, de toate dimensiunile. Sâni grei și care atârnau, sau dimpotrivă, mici, obraznici și tari, rotunzi sau conici. Sfârcuri în relief, sau turtite, ca niște boabe de strugure sau ca niște boabe de zmeură. Adevărate păduri de păr pubian, sălbatice, sau dimpotrivă, îngrijit tunse, ca niște peluze. Apoi veneau penisurile flasce, inerte, ca niște veverițe moarte pe niște bușteni golași. O adevărată varietate de organe sexuale bărbătești, adormite, ridicole prin fragilitatea lor. Oare Dumnezeu le jucase o festă bărbaților atunci când le dăduse aceste bucăți de carne, atârnând fără vlagă, ca niște baloane dezumflate?

Când se apropiară de piscină și de standul cu răcoritoare, îi întâmpină o aromă de ulei de nucă de cocos, amestecată cu mirosul de carne friptă, care venea dinspre un grătar. Era o aromă senzuală și, în același timp, carnivoră.

Apoi Victoria simți că se anunța o durere de cap pătrunzătoare.

— Poate că n-a fost o idee chiar atât de bună.

— Asta și spuneam. Junior încearcă să ne anihileze. Pentru că, spune-mi și mie, cum l-am putea audia, când…

Chiar atunci, două tinere de vreo douăzeci de ani, cu niște trupuri frumos sculptate de gimnaste, alergară înspre ei.

„Au niște trupuri perfecte”, își spuse Victoria. Lucioase de la ulei, cu deltoizi bine conturați, cu sâni micuți, care abia dacă se mișcau la fiecare pas al lor. Steve părea, desigur, hipnotizat.

— Când… ce? întrebă ea.

— Cum?

— Ziceai ceva. „Cum l-am putea audia, când…” Asta te întrebam. Când… ce?

Steve se întoarse să privească fundulețele musculoase ale celor două femei dispărând în frunziș. După zece milioane de ani de evoluție, bărbații încă mai acționează de parcă tocmai ar fi ieșit din mlaștini.

— Aici suntem bine, Vic. Numai bine.

•

Câteva cupluri jucau cărți la niște mese, lângă piscină. Altele se îndreptau spre capătul mai puțin adânc al piscinei, către un bar aflat lângă apă. Victoriei i se păru că oamenii se holbau la ei. Că se holbau la ea. Că o măsurau din priviri.

„Asta e o nebunie.”

— Steve, eu chiar nu mă simt în largul meu aici.

El se uita primprejur, la femeile goale întinse pe șezlonguri.

— Uite că nu mai e așa de mică. Ba chiar se pare că se mărește.

— Mă simt atât de ciudat!

Dar vocea lui nu era în tonalitatea normală. Acum era, parcă, mai profundă, mai catifelată.

Cum de se putuse relaxa într-atât? Ea avea senzația că era sfredelită de mii de priviri și se simți roșind.

— Slavă Domnului că mama nu mă vede acum.

— Prințesă! Iată-te!

Vocea aceea… Era cu neputință!

— Vino să bei o piña colada cu noi, scumpo. Și pe urmă, mai bronzează-te și tu, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe al doilea șir de șezlonguri, tolănită ca o persoană de neam regal, era ea. Regina avea în mână o jumătate de nucă de cocos garnisită cu două paie și o umbreluță purpurie.

„Dezbrăcată! În fața tuturor acelor străini!”

Uite-te la ea! Bronzată peste tot. Cu o burtică plată ca o masă de călcat, cu niște sâni siliconați ca niște mingi gonflabile, perfect capabili să plutească, cu pielea mai tonică și mai netedă decât aceea a unei tobe. Picioarele goale ale Reginei se întindeau pe un șezlong, subțiri și bronzate în mod egal, până la…

„Dumnezeule mare! Mama mea, propria mea mamă în vârstă de cincizeci și opt de ani, și-a ras părul pubian, vopsit în culoarea șampaniei, într-o fâșie nu mai înaltă decât o bandă de șmirghel. În stațiune, asta avea o denumire… Care era aceasta?”

— Trezește-te! Uite cine e aici!

Regina îi dăduse aceste porunci unui bărbat îndesat și mai în vârstă, cu umerii păroși, aflat pe șezlongul alăturat.

— Grif, trezește-te și salută și tu!

„Unchiul Grif? Doamne, dar asta este cu neputință!”

Victoria simți un nod în gât. Oare mai putea vorbi?

— Mamă, ce cauți aici?

— O, nu mai fi atât de uimită! Făceam nudism încă de când eram în Monaco.

Când tu erai la internat.

„Se numește «pistă de aterizare»”.

Acesta era numele micuței brazde de păr pubian. Perfect fasonată, în toate sensurile cuvântului, mama ei își expunea cu mândrie „pista de

aterizare”, în vreme ce ea avea acolo o junglă. O adevărată pădure ecuatorială.

Hal Griffin se trezise și își scărpina somnoros părțile intime. Apoi întinse aceeași mână cu care făcuse asta către Steve, care încercă să o lovească amical în loc să o strângă.

— Hei, Solomon, cât atârnă ouăle tale la cântar?

Văzând că Steve nu știa ce să răspundă, Griffin începu să râdă.

— Liniștește-te. Bucură-te de ce ai acum. Cu cât un bărbat îmbătrânește, cu atât are chestia mai mică.

— Dar are corabia mai falnică, ciripi fericită Irene Lord.

Griffin părea bronzat și în plină formă, singura amintire a accidentului său fiind o cicatrice roșiatică pe frunte.

— Bine ai venit în Polinezia, Prințesă.

Femeia simți din nou nevoia acută de a se acoperi.

— Ne așteptam să-l găsim pe Junior, unchiule Grif.

— Și o să-l și găsiți, dar mai întâi trebuie să vă spun eu ceva. Ceva important.

— Abia au ajuns aici, Grif, spuse Irene. De ce nu lăsați afacerile pe mai târziu?

Se sprijini într-un cot și își îndoi picioarele, aducându-le sub fundulețul musculos.

— Prințesă, sper că nu te superi dacă îți spun ceva…

„Dumnezeule Mare! Celulită, nu am. Exercițiile Pilates mi-au întărit mușchii abdominali. De chirurgie estetică nu am nevoie. Ce ar putea să-mi spună?”

— Te-ai gândit vreodată la un epilat pubian, draga mea?

Capitolul 32

ADIO, STEVE…

Griffin începu să dea ordine. Îi spuse lui Irene să meargă să înoate, avocaților să ia loc și chelneriței să le servească un rând de băuturi răcoroase.

Irene porni prin capătul mai puțin adânc al piscinei, dându-le tuturor ocazia să-i admire funduleț proaspăt operat. Steve și Victoria se așezară la o masă cu picioare de bambus, sub o umbrelă din palmier. Iar chelnerița cea dezbrăcată alergă să le aducă limonadele stropite cu rom și vin triplu sec.

— Clive Fowles m-a sunat imediat după ce ați plecat de la el, le spuse Griffin. Era foarte îngrijorat. Îi era teamă că v-a făcut să vă schimbați impresia despre Junior.

— Poate că dumneata ești cel care ne-a determinat să ne facem o părere greșită, spuse Steve. De ce nu ne-ai spus că aveai divergențe cu Junior, legate de *Oceania*?

— Te-ai certat vreodată cu tatăl tău, Solomon?

— Numai în ultimii treizeci de ani.

— Și l-ai ucis vreodată, ca rezultat?

— Încă nu.

„Neobișnuită senzație”, gândi Steve. Să simtă briza între picioare. Dar nu era o senzație neplăcută. Nudiștii ăștia știau ei ce știau. În piscină, două tinere – aflate abia la vârsta când puteau începe să consume băuturi alcoolice – țipau, alunecând pe toboganul acvatic. Poate or să aibă și ei vreme de o partidă mixtă de volei.

Griffin se întoarse către Victoria.

— Prințesă, doar nu ești de acord cu prostia asta, că Junior l-ar fi ucis pe Stubbs, nu?

— Eu încerc să fiu deschisă tuturor opțiunilor.

„Am o parteneră pe cinste. Nu crede că Junior a făcut asta, dar nu trădează nici opiniile micuței

noastre familii. Avocații și mafioții urmează lecțiile învățate din *Nașul*.”

— Dar mi se pare lipsit de sens, unchiule Grif, continuă ea.

„Și uite cum s-a terminat cu regula lui Sonny Corleone.”

— Pentru că e o mare prostie, spuse Griffin. Junior nu are nimic în comun cu moartea lui Stubbs.

— Aș vrea să mă ascultați amândoi, spuse Steve.

— Hei, prieteni!

Și iată-l venind spre masa lor pe bărbatul fatal, în persoană! Jucându-se cu un ciocan pentru crichet, cu pieptul în față, umerii trași în spate, zâmbind cu dantura aceea impecabilă, ca într-o reclamă pentru gumă de mestecat. Iar între picioare…

„La naiba! Ce mai gigant!”

Ușor ieșit în afară, înconjurat de tufe de păr blond, se vedea un baton de salam „Hei-ia-uitați-vă-la-mine”. Ticălosul naibii ar fi putut juca crichet și fără un ciocan special.

— Ce mai faci, fiule? îl salută Griffin.

— Destul de bine cât să câștig, rânji Junior și răsuci ciocanul ținându-l de mânerul albastru. Douăzeci și șase la paisprezece, în finală.

— Bravo, băiete!

— Bună, Tori, spuse Junior, aplecându-se peste masă și sărutând-o pe Victoria pe obraz.

„Doamne Sfinte, oare pendulul acela imens al lui tocmai îi atinsese ei umărul?”

— Bună, Junior, îi răspunse ea, zâmbind.

— Steve… dădu Junior din cap, în semn de salut.

— Frumos ciocan, răspunse Steve.

— Fiule, de ce nu înoți tu câteva ture de bazin, până termin eu de discutat cu avocații mei? sugeră Griffin.

— Nicio problemă, tată. O să fac cinci sute de metri, stilul fluture.

Junior sări, îndreptându-se spre piscină, iar Victoria îl urmări cu privirea.

Griffin sorbi din băutura lui cu lămâie verde.

— Continuă, Solomon. Să-ți văd aruncarea!

— Ca să putem câștiga cazul tău, trebuie să arătăm cu degetul spre altcineva.

— Nu spre fiul meu, asta e sigur. Doamne, dar Junior nici măcar nu era pe navă.

— Ești sigur?

— Doar eram acolo, ce naiba!

— Erai pe puntea superioară. Nu puteai să vezi ce se întâmplă dedesubt.

— Nu mă duci tu pe mine, Solomon.

— Junior credea că proiectul *Oceania* avea să te aducă la sapă de lemn, continuă Steve. Dacă și-o fi zis că uciderea lui Stubbs ar opri proiectul…

— Prostii! Numai eu aș fi putut fi îndeajuns de nebun cât să-l omor pe ticălosul ăla.

Victoria își încreți fruntea:

— Unchiule Grif, nu pot să înțeleg.

— Ce nu poți să înțelegi? ripostă Steve. Îi ia apărarea fiului lui.

— Ascultă-mă și pe mine o dată, Steve, îi porunci ea. Nu despre asta vorbeam. În ziua aceea, pe navă, din ce motiv erai furios pe Stubbs, unchiule Grif?

— Ți-am mai spus asta o dată: mă extorca de un milion de dolari.

— Nu, asta fusese cu o săptămână în urmă. Pe navă, lucrurile erau deja clarificate. I-ai dat lui Stubbs cei o sută de mii de dolari în vasul cu homari, cu promisiunea că aveai să-i mai dai și alți bani. Mi-ai spus că el acceptase.

În aerul umed plutea o întrebare, iar Steven știa asta.

„Dacă ai spus adevărul și ai ajuns la o înțelegere cu Stubbs, de ce ai mai fi fost atât de furios încât să-l omori?”

„Te descurci bine, Vic”, îi spuse Steve în minte, plin de mândrie. Își folosea tacticile deprinse de la el. Atât de exactă în privința termenelor, Victoria depistase o inadvertență care lui îi scăpase. Acum nu mai avea decât să dea înapoi și să respecte ordinele femeii.

— M-ai mințit, cumva, mai înainte, unchiule Grif? Te-ai certat cu Stubbs, pe navă, din pricina banilor?

Griffin îi făcu cu mâna semn lui Irene, care se ținea de marginea piscinei, mișcând din picioare prin apă. Martorul reticent încerca să câștige astfel timp. Apoi oftă și spuse:

— Ce ți-am spus a fost adevărat, până în momentul acela. Stubbs a luat de la mine suta de mii de dolari. Dar numai după ce încercase să obțină și mai mult. Porcul acela mi-a spus că avea o ofertă mai interesantă.

— O ofertă mai interesantă pentru ce? întrebă Victoria.

— De la un alt participant la licitație, cum spunea el. „Un alt participant la licitație mi-a cerut și el serviciile.” Cineva care îi promisese un milion de dolari numai pentru a scrie un raport de mediu negativ. Pentru a distruge *Oceania*.

— Cine?

— Stubbs n-a spus cine. Dar, cu cât se încăpățâna să îmi refuze oferta, cu atât mă înfuriam eu mai tare. Așa că am luat arma aceea veche cu harpoane a lui Junior din cutia unde era încuiată și am țintit către pieptul lui Stubbs.

Mâinile Victoriei se îndreptară repede spre sânii ei goi.

— Nu, unchiule Grif.

— Stai puțin, Prințesă. Am strigat la Stubbs că ar face bine să-mi spună cine îmi sunt dușmanii, altminteri aveam să-i țintuiesc scalpul de peretele etanș. Mi-a râs în nas. M-am uitat și am văzut că arma nu era încărcată. Asta a făcut să scadă puțin tensiunea dintre noi și ne-am calmat amândoi. Am

discutat și i-am spus că aveam să-i plătesc câte o sută de mii în fiecare an. S-a gândit el o vreme, apoi a acceptat, zicând că avea să-mi fie loial. Ca și cum ticălosul ăla ar fi știut ce înseamnă loialitatea. În orice caz, am bătut palma, așa că am urcat din nou pe punte și am îndreptat nava spre Sunset Key, unde urma să mă întâlnesc cu voi doi. După vreo jumătate de oră, am pus nava pe pilot automat, am coborât și l-am văzut cu țepușa aia înfiptă în piept.

Vreme de câteva clipe nu se mai auzi decât ciripitul vesel al jucătorilor de volei dezbrăcați.

Victoria își țuguie buzele. După înfățișarea ei, Steve își dădu seama că pregătea un răspuns diplomatic. Acolo unde el ar fi exclamat simplu: „Ce aiureală de adormit copiii!" ea își alegea întotdeauna cuvintele, cu atenția unei florărese care își aranjează trandafirii, mergând până la a îndepărta cu grijă petalele ofilite.

— E o chestie destul de complicată, unchiule Grif, spuse Victoria pe un ton neutru.

— Complicată? izbucni Steve, rupând convenția tăcerii. Dacă ai de gând să spui povestea asta și la tribunal, te sfătuiesc să-ți iei cu tine și periuța de dinți, pentru că te paște o vacanță lungă.

— Ce vrei să spui? întrebă Griffin. Că nu mă crezi tu, sau că jurații nu m-ar crede?

— Ce vreau eu să spun este că nu poți vedea adevărul pentru că ești orbit de dragostea pentru fiul dumitale.

— Iar începi cu asta?

— Termină, Stephen, îl avertiză Victoria, pe un ton sever.

Steve afișă zâmbetul lui victorios.

— Nu te-ai prins? Ai rezolvat cazul! Celălalt ofertant este Junior. El i-a dat lui Stubbs patruzeci de mii de dolari bani gheață, dar nu l-a crezut. În ziua în care urma să ne întâlnim, Junior s-a scufundat de pe ambarcațiune, apoi a revenit la bord și s-a ascuns sub punte. Când a auzit că

Stubbs ți-a acceptat oferta, refuzând-o pe a lui, a așteptat până ai urcat din nou pe punte. Apoi a ieșit și l-a ucis pe Stubbs.

— Asta e ridicol, râse Griffin, dar fără niciun pic de veselie.

— Mai există o singură posibilitate.

— Ar face al naibii de bine să existe!

— Nimic din toate astea nu e nou pentru dumneata. Ai coborât pe scară și l-ai văzut pe Junior deasupra trupului însângerat al domnului Stubbs. Ești mânios, desigur. Fiul dumitale tocmai l-a scos din joc pe singurul om de care aveai nevoie pentru a construi *Oceania*. Dar rămâne totuși fiul dumitale, și îl iubești mult mai mult decât îți iubești cazinoul plutitor. Așa că îl duci pe Junior la țărm, îți înscenezi lovitura la cap, dai iama pe plajă și speri că avocații dumitale te vor scoate basma curată și din asta. Și de ce n-ar face-o? Doar ești un om nevinovat!

Steve se lăsă pe spătarul scaunului, triumfător. Și-ar fi aprins cu dragă inimă un trabuc, numai că nu fuma. Dar savură momentul acela, tulburat numai de disconfortul cauzat de șipcile din lemn de cedru ale scaunului pe care stătea cu fundul gol.

Griffin se aplecă în față, lungindu-și parcă gâtul, ca o țestoasă care iese din carapace.

— Și cum ai de gând să mă reprezinți, dacă nu crezi o iotă din ce-ți spun?

— Reprezint mincinoși în cea mai mare parte a timpului. Numai că-mi place să știu adevărul.

— Unchiule Grif, Steve a avut de suportat multe tensiuni în ultima perioadă. A suferit și o lovitură…

— Nu-mi găsi scuze, Vic, o puse la punct Steve.

— Așa funcționează mintea lui Steve, continuă ea, neluându-l în seamă. Vine cu tot felul de scenarii. Poate că Junior l-a ucis pe Stubbs. Poate că a fost un accident. Poate că erai și dumneata acolo. Sunt numai ipoteze și teorii.

— Pe naiba, Vic.

Steve nu voia cu niciun chip să fie ajutat.

— Știu eu bine ce fac.

— Atunci fă ceea ce faci altundeva, lătră scurt Grif.

— Asta cam ce ar însemna?

— Înseamnă că ești concediat.

— Poate vrei să te mai gândești, spuse Steve. Procesul a fost deja stabilit și nu vei mai obține nicio prelungire a lui.

— Nu-mi pasă! Iar tu ești concediat, la dracu'!

Steve se ridică, perfect conștient că părțile sale intime erau extrem de vizibile.

— Bine. Vino, Vic. Să plecăm de aici!

Griffin întinse un deget spre el.

— Am spus că *tu* ești concediat, Solomon. Victoria rămâne avocata mea, în continuare.

— Nu merge așa, Griffin. Vic și cu mine suntem parteneri. Unde merge unul, merge și celălalt.

Steve era pe deplin conștient de tăcerea zdrobitoare care se așternuse. Auzea, dinspre piscină, zgomotul bălăcelii lui Junior, care își făcea turul de piscină.

— Vic? Vii și tu?

— Unchiul Grif este clientul *meu*. Dacă vrei, *tu* ești binevenit să ni te alături.

— La naiba, Vic. Nu face asta!

— Ai promis să fii pe locul doi și să mă lași pe mine să preiau conducerea. Dar, ca de obicei, iar ai acaparat toată scena.

— Formăm o echipă, înțelegi? Ca Ruth și Gehrig, Gilbert și Sullivan, Ben și Jerry…

— Eu ți-am dat toate șansele, iar tu…

— Faci o mare greșeală, Vic. Știi și tu că ai nevoie de mine.

— Auzi!

— Ești bună, dar n-ai să faci performanță singură.

— Gata! Am încheiat discuția cu tine!

Vocea ei părea o lamă zimțată.

— Am terminat! Solomon & Lord nu mai există! La revedere, Steve!

— Nu poți vorbi serios!

— Care parte din „la revedere” nu ai înțeles-o?

În mintea lui Steve se făcu un gol. Avea nevoie de o replică. O replică de ieșire din scenă. Ceva care să fie drept pentru amândoi. Care să arate că el, Steve Solomon, era Bărbatul. Că Victoria avea să dea greș, iar Griffin urma să fie condamnat. Dar nu izbuti să găsească nimic, așa că rămase acolo, trăind acel proces de zdrobire a ego-ului, până când…

— Hei, Solomon, rânji Griffin, mi se pare că ți s-a cam micșorat…

Capitolul 33

CÂND TRECUTUL IESE LA IVEALĂ…

— Ce mai dobitoc! Ce cretin!

— Mulțumesc, tată.

— Prostovane, ce ești!

Criticile acide ale lui Herbert Solomon o luară spre un Yidiș cu accent de Savannah.

— Cum ai putut să faci așa o idioțenie?

Steve știa că orice replică i-ar fi dat l-ar fi costat drumul pe jos până în Miami. Herbert, la volanul vechiului său Chrysler, conducea spre nord, pe autostrada 1, ducându-i pe Steve și pe Bobby acasă. Mașina – având partea de dedesubt a carcasei ruginită și covoarele mucegăite – mirosea a momeală pentru pești. Aerul nopții mirosea a alge mucegăite și a scoici zdrobite. Luna pe trei sferturi arunca o strălucire lăptoasă asupra apelor întunecate, ca de tuș, ale Golfului.

— Te-ai gândit vreodată că poate ești gelos pe tipul ăsta? îl înțepă Herbert.

Cum îl cheamă?

— Junior Griffin.

Până și simplul fapt de a-i pronunța numele îl făcea să simtă un gust rânced în gură.

— DACĂ FUGI, STAI LÂNGĂ FRIGIDER[64], își aduse contribuția la discuție și Bobby, de pe scaunul din spate al mașinii, făcând pe loc o anagramă din numele ticălosului aceluia.

— Nu sunt gelos, numai că nu pot să-l sufăr.

Herbert avea o barbă nerasă de trei zile. Purta o pereche de pantaloni scurți zdrențăroși, kaki, un tricou gri pătat pe vecie de transpirație, la subsuoară, iar părul alb îi era încă plin de sare, după o tură de scufundări matinale. Lui Steve, bătrânul îi părea un hibrid între un pirat și un criminal în serie.

— Te temi că o să-ți sufle gagica, așa că nu ai credibilitate atunci când îl acuzi de crimă, zise Herbert.

— Am logica și dovezile de partea mea.

— Ai un rahat.

— Junior e la fel de suspect de crimă ca și tatăl său. Într-un caz de dubiu rezonabil, am obligația etică de a semnala acest lucru juraților.

— De când a început să-ți pese ție de obligațiile etice?

Herbert își curăță gâtul de flegmă și scuipă pe geamul coborât.

— Pot să văd prin tine ca prin sticlă. Ți-e frică să n-o pierzi pe Victoria și îl ataci pe Junior Griffin, ăsta.

— JURAT ÎN FORMĂ, CU ÎNOTĂTOARE[65], proclamă Bobby, încă preocupat de numele lui Junior.

— Asta nu are niciun sens, puștiu', zise Steve.

— MĂ ALĂTUR CERCULUI JURAȚILOR GULERAȚI[66], că e și aici un „J".

— Nu contează, nu există un asemenea cuvânt.

— Ba este. Jurații purtau gulere din alea scrobite… Toată lumea știe asta.

— Tu mă asculți și pe mine puțin? întrebă Herbert. Nu ai învățat încă să te controlezi. Deschizi gura ta mare și… bum! Ai trântit-o! Îți pierzi și gagica, și clientul!

— Dar mi-au rămas principiile!

— Și ai de gând să te culci cu ele?

— Ei, poate că Vic nu mai vrea să lucreze cu mine. Dar nu s-a despărțit de mine încă.

— *Schmegege*[67]! îl gratifică Herbert, cu o nouă insultă.

— Unchiule Steve, nu prea le înțelegi pe femei.

Acum formaseră o adevărată echipă, bătrânul și morocănosul judecător și tânărul savant Știe-tot!

— Și le înțelegi tu, piticule?

— Tu și Victoria sunteți foarte diferiți, spuse Bobby. Iar ei îi place asta, până la un punct.

— Și de unde știi tu asta?

— Pentru că mi-a spus-o ea.

— Ce? Când?

— Când am vorbit despre relații, și despre sex, și despre alte chestii din astea.

— Tu ești prea mic pentru discuțiile astea.

— Dar am doisprezece ani!

— Am s-o reclam la Protecția Familiei!

— Gura! Taci și ascultă băiatul! Poate înveți și tu ceva, până la urmă! îi porunci Herbert.

Bobby se aplecă spre scaunul din față.

— Femeile nu pot delimita lucrurile la fel ca bărbații.

— Și asta ce naiba ar vrea să însemne?

— Atunci când un tip se ceartă cu prietena lui, după zece minute vrea să i-o pună, explică Bobby, cu răbdare. Femeile nu sunt așa.

— Asta o știi de la Victoria? întrebă Steve, întorcându-se, ca să-l poată privi în față.

— De la Dr. Phil.

Herbert lovi volanul cu mâna:

— Nu ai nimic, fiule. Nici mașină. Nici client. Nici partener. Și nici gagică.

•

Regina cotrobăia prin șifonierul Victoriei, din Pier House, strâmbând din nas pe măsură ce dădea deoparte umerașele cu haine și criticând garderoba fiicei ei.

— O fustă mini de blugi? își arcui Irene sprâncenele. Te-ai fi apucat și să asculți muzică country, te pomenești…

— Nu crezi că ai putea să fii puțin mai înțelegătoare, mamă?

— Mi-ai cerut să sar peste petrecerea de *luau*[68] și am făcut-o. Acum de câtă susținere mai ai nevoie?

Irene ridică fusta mini, plescăind nemulțumită din buzele țuguiate.

— Un tiv zdrențuit și pietricele din sticlă. N-am mai văzut așa ceva de la Urban Cowboy.

— Mamă, trebuie să vorbim.

— Păi, vorbește! Crezi că cei de la room-service ne-ar putea aduce și niște martini?

— La naiba! Ascultă-mă!

Victoria făcu ghem un top bej și îl aruncă spre ea.

— Nepotrivită culoare pentru tine, draga mea, spuse Regina. Pune-ți o culoare mai tare, sau riști să pari spălăcită rău.

Victoria oftă și se așeză pe marginea patului.

— Sunt atât de umilită…

— Pentru că ai fost văzută goală? Eu găsesc asta drept eliberator.

— Nu e vorba despre asta. Mă uitam la tine și la unchiul Grif. Sunteți amanți. Se vede cu ochiul liber.

— Și?

— M-ai mințit. Ai spus că nu l-ai înșelat pe tata.

— Nici n-am făcut-o. Eu și cu Griffin am făcut dragoste pentru prima dată aseară.

Victoria clătină din cap.

— Îți închipui probabil că sunt copil.

— Cred că te porți ca un copil. Apropo, a fost minunat. Grif pune atâta suflet.

— Te aștepți să cred că voi doi n-ați fost împreună cât trăia tata?

— Nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta de Nancy Grace.

— De ce nu recunoști și gata? Tata a aflat și s-a sinucis.

— Iar cântăm același cântec?

Regina ridică o jachetă din bumbac, de culoarea șofranului. Probabil că era pe placul ei, pentru că nu se mai strâmbă.

— Tatăl tău avea probleme. Probleme emoționale. Probleme cu afacerile. Și, desigur cu drogurile pe care le lua.

— Tata, drogat? Nu știi ce să mai inventezi!

— Tatăl tău abuza de barbiturice. Probabil era maniaco-depresiv.

— Eu nu-mi amintesc de el așa.

— Erai prea mică, zâmbi dureros Irene. Și era mai fericit în preajma ta decât cu mine.

Prin fereastra deschisă se auzi cum orchestra își acorda instrumentele. La naiba, alte melodii de-ale lui Jimmy Buffett! Solistul începu să deplângă încercările din viața familială, cântând melodia Simply Complicated[69].

Victoria se gândi la Steve. Poate că îl tratase cu cruzime, dar o făcuse pentru că așa era mai bine. N-ar fi trebuit să-l amestece niciodată în cazul unchiului Grif. Uite numai câte probleme cauzase! Oricum, ea își propusese să scindeze firma la sfârșitul procesului. Așa că nu era mare brânză, nu-i așa? În ce privește restul – relația lor – ei bine, să fim cinstiți. Nici în privința asta lucrurile nu mergeau prea grozav.

Ceva mai devreme, după ce Steve părăsise clubul de pe plajă al celor care își petrec întreaga zi goi, Junior o rugase să rămână peste noapte într-una din căsuțe. Oferta cuprindea un hamac întins între palmieri, mângâierea caldă a brizei mării, homari de Bahamas preparați la aburi, între frunze de palmier…

„Nu, mulțumesc. Nu încă. Eu nu sar din hamacul unui bărbat în al altuia.”

Văzând-o pe mama ei, în toată splendoarea goliciunii ei, lungită lângă unchiul Grif, se convinsese că nu se înșelase în privința lor. Sperase că, în seara aceea, mama ei avea să mărturisească adevărul. Să se dezgolească în mai multe privințe, adică. Dar nu, ea încă se pretindea soția credincioasă, văduva lipsită de vină.

— Steve mi-a spus să încetez să-ți mai pun întrebări despre relația cu unchiul Grif, spuse Victoria.

— De data asta sunt de acord cu el.

— A spus că, atunci când încerci să scoți la iveală trecutul, nu știi niciodată peste ce vei da.

— Nu-i prost, Steve ăsta, al tău. E arogant și cam necioplit, dar nu e prost deloc.

— Nu este *Steve al meu*.

Victoria luă receptorul și apăsă butonul pentru room-service. Poate chiar le puteau aduce niște martini.

•

Trei generații ale familiei Solomon călătoriră în tăcere, până ajunseră în oribila zonă a Cutler Ridge, plină de magazine cu piese de eșapament sau de depozite cu mobilier la preț redus și de restaurante de tip fast-food. Herbert avea radioul pornit pe postul NPR, care transmitea un interviu nesfârșit cu interpretul la oboi al Filarmonicii din Seattle. O povestire zguduitoare despre cum să-ți faci singur instrumente de suflat.

Steve simțea cum devine din ce în ce mai ursuz. Era furios pe Griffini, tatăl și fiul. Era furios pe Victoria că îi alesese pe ei, în defavoarea lui. Era mânios și pe Irene Lord. Nici nu voia să se gândească în ce direcție își putea împinge ea unica fiică.

„Prințesă, de ce să faci lucrurile doar pe jumătate? Pentru numele lui Dumnezeu, alungă-l și din patul tău!”

Dar, mai presus de toate, Steve era furios pe Herbert. De ce nu putea să-i ia și lui partea tatăl lui măcar o dată? Normal, bătrânul era topit după Victoria. Pe urmă venise și problema cu pierderea licenței de avocat. Ar fi putut să-i arate măcar puțină apreciere. În schimb, el încercase să-i saboteze cazul. Faptul că înțelegea de ce îl scotea și mai mult din sărite pe Steve.

„Poate ar trebui să mă las de avocatură. Dar, dacă fac asta, nu voi afla niciodată adevărul.”

Ce alte secrete întunecate mai erau oare îngropate în sala de judecată a judecătorului Herbert Solomon? Un tribunal plin de oameni ca Pinky Luber sau Reginald Jones. Ce putuse să facă tatăl lui atât de grav încât să fie nevoit să

părăsească Baroul și tribunalul fără a opune rezistență?

„Și acum, după două decenii, de ce se teme încă tata?”

Iar asta dădu naștere unui alt gând:

„Oare de ce îmi bat eu capul cu toate astea?”

Răspunsul și-l dădu repede, deși nu fără oarecare jenă. În sinea lui, Steve era conștient că voia să fie un erou pentru tatăl lui. Era setea aceea nestăvilită de a fi apreciat.

„La naiba, nu! N-am să las baltă cazul cu baroul! Am să-i demonstrez! Am să-i obțin licența înapoi și am să-l protejez în tot timpul ăsta.”

Acum, că nu mai avea pe cap cazul de omucidere, chiar și-ar fi putut dubla eforturile în cazul „Referitor la: Herbert T. Solomon”.

— Ia spune, tată, cum o mai duce Reginald Jones?

— Cine?

— Tipul ăla care stătea în fața ta, la procese, și tot scria și nota.

— Vrei să spui Reggie… Simpatic puștiul.

— Puștiul acela este acum grefierul-șef al Tribunalului districtual Miami.

— Bravo lui! Și ce mai face?

— Asta te întrebam eu pe dumneata, tată.

— Și de unde, naiba ai vrea să știu? Crezi că mai completez formulare?

Postul NPR difuza un anunț de strângere de fonduri, iar crainicul insista că întreaga civilizație avea să se prăbușească, dacă fiecare dintre ascultători nu avea să plătească cincizeci de dolari pentru o cană de cafea. Steve întinsese mâna spre receptor, dar tatăl lui o dădu la o parte.

— Ce legătură are Reginald Jones cu dumneata și cu Pinky Luber? întrebă Steve.

Herbert Solomon continuă să privească drept înainte, în vreme ce Steve îi studia profilul. O linie severă a maxilarului, niște pistrui din pricina

soarelui, niște smocuri de păr alb ieșindu-i din urechi.

— Habar n-am despre ce vorbești, fiule.

— Atunci de ce mai vorbești cu Jones? Fix cinci apeluri în ziua cu depoziția lui Luber.

— Băgăciosule, ce ești! Și acolo ți-ai băgat nasul!

— În urmă cu douăzeci de ani, când Luber a câștigat toate procesele alea de omucideri, Jones era subalternul tău. Ce naiba puneați voi trei la cale pe atunci?

— Nimic. Și chiar dacă ar fi așa, nu ar fi treaba ta, oricum.

„Pledoarie alternativă, așadar. Vechiul truc avocățesc. N-am împrumutat niciodată mașina ta de tuns gazonul. Și chiar și dacă aș fi împrumutat-o, oricum era stricată când mi-ai împrumutat-o.”

— Am să-l citez pe Jones, să-i înregistrez depoziția.

— De ce nu-ți vezi tu de grădina ta, s-o lași în pace pe a mea?

— Pentru că îmi datorezi niște răspunsuri.

— Nu-ți datorez nimic. Este viața mea, nu a ta.

— Este moștenirea pe care mi-ai lăsat-o. Sunt Steve Solomon, fiul judecătorului căzut în dizgrație.

— N-ai decât să te împaci cu gândul ăsta. La fel ca mine.

— Spune-mi doar de ce nu vrei să-ți obțin licența înapoi. Dacă ești tot atât de mânjit ca și Pinky, vreau să știu și eu.

Herbert viră spre o benzinărie, frânând astfel încât să se oprească chiar la câțiva centimetri de pompa de benzină.

— Coboară!

— Cum?

— Cum ai auzit. Poți să vii acasă pe jos.

— Ai înnebunit? Dar suntem la șaisprezece kilometri depărtare de Grove.

— Ghinionul tău. Nu ai pic de respect pentru mine, așa că n-ai decât să cobori.

Steve privi împrejurul său. Erau șase benzi de trafic. Un bar de nudiști, un magazin de capace de roți, pe o parte a străzii, un mall pentru striperi, cu un cititor în palmă, un magazin de închiriat casete video și o spălătorie pentru câței U-Wash-Doggie pe partea cealaltă. Nu părea tocmai cea mai modernă zonă South Beach.

Deschise portiera, apoi se întoarse înspre tatăl său.

— Să știi că tot am să aflu eu despre ce este vorba.

— Și de ce? Pentru ce naiba?

Steve nu răspunse. Nu putea spune asta cu voce tare. Dar era același lucru, pentru că o gândea.

„Ca să-ți dovedesc că pot.”

LEGILE LUI SOLOMON

9. *Persoanele pe care le ştim de cel mai mult timp sunt adesea persoanele pe care le cunoaştem cel mai puțin*.

Capitolul 34

FUNCȚIONAR PUBLIC

La volanul noii sale mașini, Steve se întrecea cu Lexy și cu Rexy pe Ocean Drive. Conducea micul Smart, de forma unui ou – ceva mai mare decât un IPod, dar mai mic decât fundul unui fundaș de fotbal american, aflat în plină ofensivă. Cursa nu era una cinstită, în vreme ce Lexy și Rexy îl depășiseră deja cu două lungimi de limuzină, pe patinele lor cu rotile.

Era dimineața ulterioară serii în care Steve făcuse autostopul pentru a se întoarce acasă, cu ajutorul unui șofer de camion prietenos, dar extrem de urât mirositor. Acum, îndreptându-se spre birou, Steve apăsă pedala de accelerație până în podeaua de metal – sau era, cumva, din plastic? – și micuța mașină nemțească se întrecea cu succes chiar și cu cele două patinatoare cu picioare lungi.

Ajunse primul la clădirea Les Mannequins, datorită unui ofițer al Poliției din Miami pe bicicletă, genul salvamarului, îmbrăcat în pantaloni scurți de camuflaj și cămașă cu epoleți, care le trase pe dreapta pe cele două gemene. Acuzația oficială era de a fi patinat în mod imprudent, dar polițistul ținea în mod evident să le cunoască pe cele două vitezomane cu picioare lungi, care purtau blugi tăiați scurt și sutienele de la costumele de baie.

Steve opri mașina, perpendicular pe curbă, unde aceasta se potrivi la fix într-o parcare, ca să nu mai încurce traficul. Închiriase mașinuța cu două locuri de la Pepe Fernandez, un vechi client, a cărui ocupație de bază era furtul de încărcături de creveți înghețați din containere, din portul Miami. Întreprinderea pierdea mulți bani pentru că rareori Fernandez izbutea să-și vândă marfa înainte ca aceasta să se dezghețe, formând o masă băloasă de

crustacee. Mai târziu, Fernandez și doi amici de-ai săi începuseră să tuneze mașini importate, adunându-le, practic, de pe chei și îndesându-le în TIR-urile care le așteptau. Acest lucru limita, în mod natural, mărimea vehiculelor pe care le puteau fura, așa că, inventarul lor de Smarturi, care făceau ca mașinile Mini Cooper să pară niște camioane, era destul de mare. În mod normal, Steve s-ar fi simțit vinovat să conducă o mașină furată, dar Smart-ul întrecea în viteză de vreo cinci ori vechiul său Eldo, așa încât el se gândi că acționa pentru protecția mediului înconjurător.

Câteva clipe mai târziu, Steve se afla în biroul său de la al doilea etaj al clădirii, contemplând de la înălțimea ferestrelor sale containerele de gunoi din stradă. Plănuise de ceva vreme să pună pe ușă o plăcuță pe care să scrie:

SOLOMON & LORD
SPECIALIȘTI ÎN DREPT

Dar nu izbutise să o facă încă. Acum era prea târziu.

— Ai de semnat niște cecuri, îl anunță Cece Santiago, imediat cum intră pe ușă.

Cece făcea ce știa mai bine, ridicând greutăți în fața biroului pe care îl folosea mult prea rar. Purta uniforma ei obișnuită, alcătuită din colanți scurți și un tricou mulat, și cu nelipsitele trei piercinguri pe o singură sprânceană.

— Despre ce cecuri vorbești? întrebă Steve.

— Cecul stenografului, cărțile de credit, salariul meu…

— Dar pe tine parcă abia te plătisem, nu?

Femeia așează greutățile înapoi pe suport și se ridică în picioare.

— Acum două luni. Pentru serviciile prestate cu alte două luni în urmă. Îmi datorezi un catralion de dolari…

— Mi-ai stabilit o întâlnire cu Reginald Jones?

— Nu se poate. Asistentul lui zice că o să aibă ședințe toată ziua.

— Dar mâine?

— Întrunirea Comisiei Regionale.

— Atunci, joi?

— Are înfățișări la un tribunal nou, din Sweetwater.

— E speriat.

— Este ocupat.

Cece se lăsă pe spate pe bancă, iar stomacul îi ghiorțăi.

— Sunt băgați în treaba asta cu toții. Și tata, și Pinky, și Reggie.

— Băgați în ce, șefu'?

— Habar n-am. Dar e ceva de rău.

— De rău? Nu se poate, dacă e vorba de tatăl tău.

— Nici eu n-aș fi crezut asta. Dar încep să cred că părinții noștri – adică oamenii pe care îi știm dintotdeauna – sunt și oamenii pe care îi cunoaștem cel mai puțin, Cece.

— Când rabla aia de mașină a ta a zburat de pe pod, te-ai lovit tare la cap?

— Nu mă lua așa pe mine.

— Vrei să-l pierzi și pe tati al tău?

— Cum adică „și" pe el?

— Victoria. Pe ea ai alungat-o. Prostește. Mare prostie, șefu'!

•

În după-amiaza aceea, Steve se afla în anticamera grefierului-șef, citind un articol deosebit de stimulativ, „Organizarea de cubicule în biroul secolului 21", într-o revistă numită *Administratorul Municipal*. Pereții erau acoperiți cu plachete din partea cluburilor Rotary și Kiwanis, precum și de fotografii înfățișând un Reginald Jones radios, alături de numeroși politicieni, cu toții afișând zâmbete tăios de politicoase, făcând trafic de influență încoace și încolo. Aici guvernatorul Jeb Bush, dincolo

senatorul Connie Mack… Mai apăreau și unii trepăduși locali… Jones era un bărbat afro-american, care părea să aibă o preferință pentru costumele italienești și pentru cravatele din mătase, care purta, în buzunarul jiletcii batiste asortate cu cămașa. Îi veni în minte termenul „spilcuit”.

Jones condusese registratura în tribunalul judecătorului Solomon, cu mulți ani în urmă. Pinky Luber cârmuise banca acuzării, mult înainte de a deveni recuperator și martor sperjur. Acum Herbert Solomon îl suna pe ascuns pe Jones și era furios peste măsură că Steve aflase asta. Ce naiba se întâmpla, așadar, cu acest Triunghi al Bermudelor al tribunalului?

Steve golise deja două cești cu ulei de motor de la automatul de cafea din hol și își verificase telefonul mobil, să vadă dacă primise vreun mesaj de la Victoria. *Nimic*. Aterizase acolo fără vreo programare prealabilă, dar repetase în minte ce avea să îi spună lui Reginald Jones, presupunând că avea să aibă onoarea de a-l întâlni. Steve ar fi putut începe prin a blufa:

„Știu totul despre tine, despre Pinky și despre tata.”

Sau putea încerca abordarea fiului îndatoritor:

„Poți avea încredere în mine, Reggie. Eu nu încerc decât să-mi ajut tatăl.”

Sau putea merge chiar pe o amenințare:

„Preferi să-mi spui mie sau să vorbești în fața Curții cu Juri?”

Dar până acum nu avusese ocazia să vorbească cu nimeni. Domnul Jones era în conferință, după spusele secretarei însărcinate cu ținerea la distanță a vagabonzilor, teroriștilor sau a avocaților cu toane, de sanctuarul subsecretarului de stat.

După o perioadă de așteptare îndeajuns de lungă cât să întreacă toate termenele de așteptare posibile, își făcu apariția o femeie atrăgătoare, într-un costum bej, care îi spuse lui Steve să o urmeze.

O luară printr-un coridor, înțesat de tot felul de funcționărași aflați în fața unor computere și făcând tot ce trebuia pentru a menține în funcțiune sistemul judiciar local. În capătul coridorului, femeia îl lăsă în fața unei săli de conferințe, aflată pe colț, cu vedere spre est. Intrând, Steve putu vedea Golful Biscayne, cu Insula Fisher și plaja Miami, în fundal. Mai văzu și două păsări de pradă. Una din acestea, un vultur, era cocoțată pe pervazul ferestrei. Cealaltă era înăuntru, așezată la masa de conferințe. Pasărea de pradă aflată înăuntru avea o față rotundă și rozalie, un cap rozaliu strălucitor și un inel cu diamant roz.

— Pinky, ce naiba faci aici?

— Același lucru pe care îl fac de ani întregi, spuse Luber. Îmi ajut prietenii.

Afară, vulturul dădu din aripi și își luă zborul. Steve se așeză.

— Unde este Reggie Jones?

— Lasă-l încolo. Nu are nicio importanță pentru tine. Dar eu am.

Pinky se aplecă peste masă.

— Am un nume. Conchy Conklin.

— Și ăsta cine e?

— Conklin era în cârciuma lui Jack din Alabama, aseară, beat criță, aruncând cu sute de dolari în stânga și-n dreapta.

— Și ce-i cu asta?

— Ți-am spus, oare, că avea picioarele ca niște paranteze, de cât a mers pe motocicleta Harley roșie pe care o parcase afară?

— Continuă…

— Își fâlfâia gingiile știrbe, povestind despre cum a câștigat el, cel mai simplu, zece miare. Răsturnându-l pe unu' aflat într-un Cadillac vechi.

— Conchy Conklin, murmură Steve, pentru sine.

Încercă să caute printre amintiri ecoul acestui nume. Dar fără niciun rezultat.

Numele acesta nu-i spunea nimic.

— Dacă părinții lui nu erau niște imbecili, și nu garantez lucrul acesta, spuse Luber, îmi închipui că acest „Conchy” este o poreclă.

— Altceva?

— Da. Se tot dădea mare cu iuțeala mâinilor lui.

— Are mâinile iuți? Nu pricep.

— Zice că prinde șerpi cu mâna goală și că îi vinde la ferme pentru reptile. Zicea că a prins un cuib întreg de șerpi coral în Crab Key, săptămâna trecută.

— Ticălosul naibii!

Dacă spusese adevărul, Conklin era tipul care-l făcuse să se prăbușească de pe pod, dar și cel care pusese șarpele în camera de hotel a Victoriei.

— Altceva? Ai vreo descriere a tipului?

— Am vreo treizeci de descrieri. Are barbă. Are fața arsă de soare. Ca un om care muncește mult în aer liber, nu ca un turist de pe plajă. Nu este un obișnuit al cârciumii lui Jack din Alabama. A lăsat impresia că stă pe undeva prin sud, în Keys.

— De unde știi toate astea?

— Cum ți-am mai spus, eu pregătesc terenul, puștiule.

— Și cine l-a angajat pe Conklin, ăsta?

— Eu îți dau luna și tu îmi ceri și stelele? Asta e tot ce știu.

Steve se gândea să-l sune pe șeriful Rask, să-i dea informațiile, să vadă ce putea să afle.

— Pinky, de ce îmi spui toate astea?

— Pentru că îmi amintesc când erai un pușți smiorcăit. Asta înainte să devii un avocat băgăcios. Și pentru că îmi place de taică-tău.

— Și ce vrei în schimb?

— Tu ce crezi?

— Nu renunț la cazul tatălui meu. Am să îi recuperez licența.

Pinky oftă.

— Herb zice că ești un avocat al naibii de bun.

— Ba nu, nu zice asta.

— Poate că nu o spune, dar te admiră. Încăpățânarea asta a ta afurisită îi amintește de el însuși. Problema e că ești prea implicat în cazul ăsta. Te-ai implicat mult prea mult din punct de vedere emoțional.

Pe fața lui Pinky apăru un rânjet larg, de la o ureche la cealaltă, care îi încreți obrajii și îi făcu ochii să arate ca două fante.

— Ca și în cazul lui Hal Griffin.

— Pari să știi o grămadă de lucruri, pentru un tip având accesul interzis în toate tribunalele din stat.

— Știu că Griffin te-a pus pe liber. Și ai meritat-o. Ai tratat cazul prin prisma penisului tău. Așa că nu-l puteai vedea decât pe playboy-ul ăla de fiu-său. Nimic nu îți smintește creierul mai rău decât o femeie.

— Dar de unde știi?

Apoi își dădu seama. Răspunsul nu putea fi decât unul.

— La naiba. Ți-a spus tata.

— Ei, nu te mai lua de Herb. Te iubește mai mult decât ai merita.

Luber scoase un trabuc cubanez Robusto și îi linse capătul, cu limbuță lui roz.

— Ce te face să crezi că flăcăul acela scafandru este ucigașul?

— Du-te și întreabă-l pe tata.

Replica sunase cam nervoasă. Iar el era cam nedumerit. Tatăl lui lăsase să se scurgă informații legate de cazul Griffin. Reggie Jones care refuzase să-l vadă, dar îl lăsase pe Luber să-i strecoare câteva mici informații. Ce naiba se petrecea acolo, de fapt?

— Îți cunosc teoria, spuse Luber. Fiul se teme că bogătașul de taică-său are să piardă toată averea familiei, dacă *Oceania* se duce pe copcă. Ăsta e un motiv cu conotație negativă. Al naibii de greu să convingi jurații cu el. Cineva fără cazier care să scoată din scenă un tip, ca să împiedice un

potențial eveniment viitor, care ar putea sau nu să aibă loc. Prea mulți „dacă”. Juraților le plac dovezile palpabile.

— Deci cine crezi că l-a ucis pe Ben Stubbs?

— Să fiu al naibii dacă știu. Ai urmat calea cea verde, cum ți-am spus?

— Am încercat. Și încă nu am aflat de unde vin cei patruzeci de mii de dolari din camera de hotel a lui Stubbs.

— Dacă m-ai întreba pe mine, băiețică, cel care i-a plătit banii ăia lui Stubbs, aș zice că e tot ăla care l-a angajat pe Conklin să te răstoarne de pe pod și care a speriat-o de moarte pe domnița ta. Și oricine o fi fost, a avut un motiv bun, nu unul rău.

— Cineva căruia i-ar fi ieșit tone de bani, dacă treaba cu *Oceania* cădea, zise Steve.

— Exact asta zic și eu.

— Deci, dacă aflu cine l-a angajat pe Conklin, aflu și cine l-a ucis pe Stubbs.

— Pariez că așa e.

— Și nu vrei nimic în schimbul acestei informații?

Pinky rânji, împingându-și scaunul în spate.

— Ba sigur că vreau, puștiule. La momentul potrivit, o să vreau să faci un lucru deștept.

Capitolul 35

MARIONETĂ, CERȘETOR ȘI PIRAT

— Ai idee cât mă costă pe mine clientul ăsta smintit, al tău? tună Leicester Robinson. Milioane de dolari!

— Presupui că Hal Griffin e vinovat, spuse Victoria.

— Cine altcineva să fi făcut asta? Pentru mine e ceva firesc ca Griffin să-l fi mituit pe hârțogarul ăla de Stubbs. Lucruri din astea se întâmplă în fiecare zi. Dar să-l omoare? Ce mama zmeilor o fi fost în capul lui Griffin?

— Dar cine a zis ceva de mită? întrebă ea, încercând să afle cam ce știa el despre asta.

— Ei, doar suntem în Keys, spuse Robinson. Aici nu poți face pipi în Tavernier, fără să se audă prin țevile din Marathon.

Victoria îl văzuse pe Robinson pe înregistrările sistemului de securitate de la locuința lui Griffin. Împreună cu Delia Bustamante, Clive Fowles și Junior Griffin, și el se aflase la bordul *Forței Majore* chiar înainte ca aceasta să părăsească Key West. Din punct de vedere tehnic, acest lucru făcea ca și Robinson să fie suspect în cazul uciderii lui Stubbs. Dar, ca și ceilalți, și el fusese văzut părăsind ambarcațiunea înainte ca aceasta să se îndepărteze de chei.

Om la vreo patruzeci și cinci de ani, Robinson purta o pereche de ghete grele, de muncitor, o pereche de pantaloni scurți, pătați cu grăsime și o cămașă înflorată, tropicală. Afro-american, cu acea nuanță maroniu-roșiatică a pielii, avea o mustață tăiată cu grijă și părul cărunt îi era răsucit în șuvițe crețe, scurte. În vreme ce vorbea, împungea aerul cu degetele lui groase, de parcă ar fi marcat semnele de punctuație.

— Pentru mine nu conta dacă *Oceania* va produce vreodată bani. Eu îmi primeam cei treizeci la sută în plus, pentru lucrările făcute cu barja.

Gesticulă, arătând spre o tablă unde era schițat ceva care aducea vag a ambarcațiune, semănând cumva cu un petrolier vechi.

— Acum, cu ce m-am ales? Cu toți banii pe care i-am băgat în planuri, cu toate celelalte lucrări pe care le-am refuzat, o să am mare noroc dacă nu dau faliment.

Ridică din umerii săi largi, parcă întrebând „Ce poate face un om, în condițiile astea?”

Se aflau în biroul-depozit al societății Robinson Barje & Tow Co., aflată pe docurile din Key West. Era o clădire lungă și joasă, de tablă ondulată, iar înăuntru persista un miros metalic, lipicios. Interiorul era ticsit cu mașinării cărora Victoria nu le știa nici numele. Tot acolo se aflau și sute de alte lucruri, ca o prăvălie ciudată. Artefacte navale vechi, sculpturi și alte obiecte artistice. Pe un perete, din tavan până în podea, erau înșirate rafturi cu cărți. Pe un altul, era întinsă o hartă a Caraibelor, pe care Cuba era reprezentată mult mai mare decât în realitate. Mai mare decât în visurile lui Fidel Castro, poate. Alături, se afla o pictură în ulei, înfățișând o uriașă casă roz, cu turnuri și turnulețe. În spatele biroului lui Robinson, era agățată o colecție de muschete ruginite, cuțite marinărești și săbii cu tăiș dublu.

În mijlocul depozitului, se afla o canoe veche din bușteni, așezată pe o capră din lemn. Părea originală și parcă abia fusese restaurată. Răspândită pe podeaua de beton, o colecție de exponate din domeniul maritim, un far în miniatură, din sticlă, o ancoră acoperită de lipitori, care părea veche de câteva sute de ani, vase descoperite pline cu rășină, un habitaclu cu o veche busolă și o barcă de salvare putredă care probabil că data de pe vremea Căpitanului Ahab[70]. Victoria nu putea decât să spere că barjele și

remorcherele lui Robinson erau ceva mai moderne decât cele din colecția sa.

— Înainte de a bate palma pentru un contract cu adaos din comisioane, i-ați cerut lui Griffin o parte din proiect.

— Omul poate să ceară, nu?

— Mă întreb doar dacă aceasta e o practică obișnuită, în afacerile dumneavoastră.

— Am avut o linie de credit pentru construcția barjelor, la Southern Shipyards. Fără plăți în avans. Aș fi putut să fac treaba și să aștept profiturile de la hotel și de la cazinou. Dar Griffin a zis că nu dădea nimic pe gratis. Pentru mine nu conta. Oricum, aveam să fac eu rost de bani cumva. Dar acum…

Făcu un gest într-o doară spre machetele barjelor de pe tablă.

— Pot să le dau foc la toate.

Victoria privi spre rafturile cu cărți. Erau acolo biografii ale lui Theodore Roosevelt, Alexander Hamilton sau John Adams. Cărți despre pirați și colonialismul în zona Caraibelor. Erau și cărți de ficțiune. Kafka, Dickens, Hugo… Chiar și câteva volume de poezie englezească. Vajnicul conducător de barje părea să manifeste o afinitate sporită pentru Tennyson.

Ea își aminti că Junior spusese odată că Robinson avea licența în literatură engleză și un masterat în istorie la Universitatea din Amherst. Era cel mai educat om cu mâinile bătătorite de muncă din Keys. Poate cel mai educat, judecând după toți neaveniții peste care puteai da pe acolo.

— Ai văzut ceva neobișnuit pe ambarcațiune, în ziua aceea? întrebă ea.

— Griffin și Stubbs se certau. Asta nu o mai văzusem până atunci.

— În legătură cu ce se certau?

— N-aș putea spune exact. Erau în salon. Am văzut asta pe geam. Dar Griffin îl împungea pe

Stubbs cu degetul în piept. L-a și împins puțin, cum fac tipii dominanți.

— Asta e tot? L-a împuns puțin cu degetul și gata?

Robinson râse puțin batjocoritor.

— Cel care mi-ar face mie așa ceva ar fi hrănit cu paiul, după aceea.

— Dar ce-mi poți spune despre Clive Fowles? Pe el l-ai văzut vreodată certându-se cu Stubbs?

— Nu.

— Dar cu Griffin?

— N-ar avea Fowles curajul ăsta! O, ba l-am auzit o dată propunându-i lui Griffin o afacere legată de un tur al recifului. Fără nicio legătură cu hotelul plutitor și cu cazinoul. Desigur că Griffin nici nu l-a ascultat. Părerea mea e că Fowles gândea la o scară prea mică, iar Griffin gândea la scară prea mare.

— De ce l-ar fi ucis Hal Griffin pe Ben Stubbs?

— N-aș putea găsi niciun motiv valabil.

— Și totuși pari să crezi că el a făcut-o.

— Doi oameni sunt singuri pe o ambarcațiune, pe mare. Și unul din ei moare.

„Un rezumat exact al cazului”, gândi ea.

— Putea fi vreun pasager clandestin.

— Nu și dacă Griffin l-ar fi lăsat undeva pe țărm, coborând pe coastă. Ca în cartea lui Conrad.

Victoria zâmbi în sinea ei. Într-adevăr, acesta era un operator de barje cult. Îi pomenise despre aceeași carte și lui Steve, dar el nici nu auzise despre ea. Acum e drept că, dacă Jimmy Buffett era autorul vreunei cărți descriind țopăielile de pe insulă sau bețiile cu rom, Steve ar fi putut cita pasaje întregi din ea.

— Cunoști și dumneata povestirea, așadar? întrebă Robinson, părând încântat.

Probabil că vizitatorii obișnuiți ai firmei Robinson Barge & Tow nu studiaseră literatura engleză la universitățile din Ivy League, își închipui Victoria.

— Un căpitan ascunde un fugar care era acuzat de crimă, spuse ea. Căpitanul se identifică pe parcurs cu fugarul și își riscă nava pentru a-l salva pe om.

— Cartea vorbește despre dualitatea bine-rău care există în fiecare din noi, explică Robinson. Poate că și clientul dumitale este puțin în genul acesta.

— Hal Griffin nu este un ucigaș.

— Oricine ar fi făcut asta, mi-ar plăcea să-i frâng gâtul, uite așa!

Robinson făcu un gest de răsucire cu mâinile lui puternice.

— Știți ceva despre povestea mea, doamnă Lord?

— Știu că familia dumitale se află în Key West, de multe generații.

Robinson izbucni într-un râs asemănător unui lătrat.

— Sunteți încă departe de începutul poveștii. Aici trăiau membrii de culoare ai familiei Robinson cu mult înainte ca Thomas Jefferson să înceapă să o curteze pe ascuns pe Sally Hemmings. Știu cine mi-au fost strămoșii până la episodul cu o corabie cu sclavi, atacată de Sir Henry Morgan. El a scufundat corabia și l-a prins pe cel mai vânjos dintre sclavi, pe care l-a inclus în echipajul lui. Stră-străbunicul meu de gradul al zecelea, sau așa ceva, a devenit ofițerul său secund.

— Salvat de pirați, spuse Victoria. Ce ironie!

— Morgan te-ar fi străpuns cu sabia dacă te-ar fi auzit numindu-l pirat. Prefera să i se spună angajat privat, autorizat de guvern să atace și să captureze navele inamice. Avea o licență din partea Angliei să jefuiască navele și așezările spaniole.

— O licență pentru a fura, zise Victoria râzând. Așa numea Delia Bustamante permisul EPA pentru construirea *Oceaniei*.

Robinson își permise un zâmbet din vârful buzelor.

— Poate că s-ar putea face o comparație. Poate că toți cei care își *pot* aminti trecutul sunt *privilegiați* să îl repete, zise el, parafrazând reflecția lui Santayana[71].

Până la urmă, gândi Victoria, poate că Leicester Robinson chiar citise toate cărțile aflate pe rafturile acelea. Dar cu siguranță nu avea ocazia, în viața de zi cu zi, să citeze din Conrad și Santayana. Oare cum era, de fapt, un astfel de om?

— Ai un fond cultural fascinant, domnule Robinson.

Acesta era modul Victoriei de a-l îndemna să continue.

— Familia mea a fost, pe rând, și săracă, și bogată, deținând castele pe unele insule și fiind în temniță, pe altele. Cam ca în cântecul lui Sinatra: „Am fost și marionetă, și cerșetor, și pirat…”

— „ … și poet, și pion, și rege”, termină ea versul.

Robinson zâmbi.

— Da, așa e. Toate astea la un loc. De peste o sută de ani încoace, au existat membri ai familiei Robinson în Key West care aveau goeletele lor proprii, de salvare. Autorizate de guvernul federal. Cum se zdrobea vreo navă comercială de țărm, cum alergau și salvatorii într-acolo. Familia Robinson avea cele mai rapide goelete, așa că își învingeau concurența din recif. Imediat ce își stabileau pretențiile, primeai patruzeci la sută din valoarea salvată.

— Întocmai ca avocații și taxa lor pentru situații neprevăzute, zise Victoria.

— Dar cu o morală și mai aiurea. Unii salvatori plasau lumini false, care nu făceau decât să atragă navele către recif.

— Și membrii familiei Robinson au făcut lucruri din acestea?

El zâmbi și se ridică de la birou.

— Dă-mi voie să îți arăt ceva, doamnă Lord.

Își puse la ochi o pereche de ochelari cu ramă din sârmă și o conduse în fața unui document înrămat, aflat pe perete. Aceasta era o licență de salvator, semnată de un judecător federal și datată octombrie 1889.

Victoria citi documentul redactat în limbajul bombastic al legii, cu voce tare: „Să fie informați cu toții, prin acest înscris, că Walter J. Robinson, proprietar și comandant, este abilitat să folosească goeleta sa *Satisfacție* în activitatea de salvare și recuperare, pe țărmul Floridei".

— El era stră-stră-străbunicul meu. Știi de ce și-a numit goeleta *Satisfacție*? Aceasta era nava de război a lui Sir Henry Morgan. Cea care îl salvase pe primul reprezentant al familiei Robinson și trecuse prin generații de pirați negri, ducând direct la Walter J. Robinson. Așa că încă te mai întrebi de ce stră-stră-străbunicul meu era un client atât de dificil? Să spunem numai că ținea pasul, în acest fel, cu concurența. Oamenii ziceau că salvase baloturi de bumbac, lăsându-i pe marinarii naufragiați să se înece. Adică o afacere fără scrupule.

— Era o eră lipsită de scrupule.

— Nu sunt, oare, toate la fel?

Victoria și-ar fi dorit ca Steve să fi fost lângă ea. El ar fi observat la Robinson lucruri care ei, cu siguranță, îi scăpau. Bărbatul părea dezarmant de sincer cu ea. Dar ea știa că el doar voia să lase impresia asta. De om prietenos care n-are nimic de ascuns. Oare juca doar un rol? Una dintre lecțiile lui Steve se referea la martorii prea dornici să vorbească.

„Dacă încearcă să umple astfel toți timpii aceia morți, asta se întâmplă numai pentru că vor să controleze în acest fel conversația."

Robinson continuă să rememoreze astfel trecutul familiei sale. Walter Robinson condusese luptele de cocoși din oraș, fusese proprietarul unui

bordel și al unei cârciumi care îi servea și pe albi, și pe negri. De asemenea, construise cea mai arătoasă casă din Key West. Era chiar acolo, înfățișată în pictura în ulei de pe perete. În stilul Queen Anne, cu o verandă dublă, cu balustrade, cu un foișor, casa cea roz era un loc extravagant și expus admirației tuturor, cu vedere spre ocean. Existau niște povestiri controversate legate de felul în care fusese distrusă casa, după cum spunea Robinson. Tatăl său îi spusese că aceasta fusese distrusă de un uragan. Dar, după o vreme, auzise că bunicul lui, strănepotul lui Walter, pierzând afacerea familiei, pierduse locuința în favoarea societății de asigurări. După aceea, urmase o perioadă grea pentru Robinsoni. Tatăl lui Leicester formase un echipaj pentru o navă de pescuit creveți, strângând destui bani cât să-și cumpere un remorcher vechi. Leicester a mers la liceu în New England, vrând să ajungă profesor de istorie, dar se întorsese acasă, să salveze afacerea, după ce murise tatăl lui.

Puternica atracție gravitațională a familiei.

A ei însăși. A lui Steve. Poate că Junior Griffin se temuse că averea familiei lui avea să se piardă astfel, și poate că Leicester Robinson era obsedat să o recupereze pe a familiei lui. Dar chiar dacă acesta era adevărul, Victoria tot nu știa cine-l omorâse pe Ben Stubbs. Iar în ceea ce-l privea pe Robinson, tot nu avea încă idee dacă acesta era poet sau pirat.

Capitolul 36

MARELE HERB

Steve stătea la pândă, ca un asasin. Dacă asasinii își urmăresc prada de pe scaunul din față al unui Smart ultramini.

Cu ajutorul unui binoclu, scruta terenul acoperit de ierburi, își urmărea obiectivul care purta pantaloni în carouri, un tricou negru și mănuși negre, din piele. Steve l-ar fi putut urmări cu ușurință prin luneta unei puști M-16. Sau i-ar fi putut croi una peste cap cu o crosă de golf. Sau pur și simplu i-ar fi putut da un mesaj pe telefon. Reginald Jones conducea o mașinuță de golf. Lângă șofer, se afla un tip grăsuț, genul de afacerist. Grăsunul avea un chip familiar, dar Steve nu reușea prea bine să-și dea seama cine era.

În dimineața acelei zile, în timp ce adăuga în blender niște pulpă de papaya peste iaurt, pentru a-i prepara lui Bobby un Smoothie pentru micul dejun, Steve trecuse în revistă rubrica de sport a ziarului *Herald*. Echipa The Marlins fusese eliminată, un antrenor al unei echipe de fotbal necunoscute fusese prins când vindea steroizi și mai era vorba despre un turneu umanitar de golf, la Doral. Cu participarea unor atleți, a unor celebrități de mâna a doua și a unor politicieni locali. Inclusiv a lui Reginald Jones, grefier-șef la Tribunalul districtual.

Înainte de a porni spre Doral, lui Steve îi sună telefonul. Era Willis Rask. Șeriful căutase numele „Conchy Conklin” în calculator.

— Numele complet este Chester Lee Conklin, spuse Rask. Porecla îi vine din faptul că e prost ca o scoică seacă. Și asta o spun chiar amicii lui. Tipul are și cazier. Câteva acuzații mărunte, alte câteva suspendări ale permisului de conducere pentru că a condus sub influența alcoolului… A

fost eliberat condiționat pentru un scandal într-un bar. I se păruse potrivit să rezolve o ceartă cu o sticlă de bere spartă.

— Dacă a fost eliberat condiționat, înseamnă că trebuie să știți unde se află, spuse Steve.

— Știam, numai că la ultimele întâlniri nu s-a mai prezentat. Ofițerul care răspunde de el s-a dus până la rulota pe care o închiriase în Tavernier. Nici urmă de Conklin. Vecinii spun că nu l-au mai văzut nici pe el, nici motocicleta lui Harley de o lună.

Rask zise că începuse deja hârtiile cu acuzația de încălcare a regimului de eliberare condiționată, să vadă dacă putea să-l prindă pe Conklin și să-l readucă în închisoare.

Acum, când soarele amiezii strălucea pe cer, aerul era înăbușitor, iar peste Everglades se adunau nori pufoși. Steve se simțea lipicios, și din pricina transpirației, și din pricina umezelii, și din pricina încordării. Își parcase mașina pe plajă, sub un șir de palmieri sabal, aflați de-a lungul terenului neted dimprejurul celei de-a optsprezecea găuri a Doral Gold Course. Cât îl urmărise pe Jones, trecuse pe lângă două cupluri aflate într-o mașinuță nu cu mult mai mare decât aceea de golf, care îi făcură semne cu mâna, de parcă ar fi fost îngrijitorul terenurilor de acolo.

Jones și partenerul său își plasară reperele pentru mingile de golf în mijlocul aleii înguste, de unde mingea putea fi jucată cel mai bine. Cea de-a optsprezecea gaură se afla la mai puțin de patru sute de metri depărtare, dar era plasată pe o insulă verde, înconjurată de apă din toate părțile. A doua lovitură a lui Jones fu o adevărată frumusețe, ajungând la șase metri distanță de țintă și oprindu-se acolo, ca o potârniche doborâtă de vânător. Probabil că tipul se furișase din tribunal mai devreme, ca să exerseze. Partenerul său îndesat sorbi zgomotos din băutură și înjură îndeajuns de

tare cât să audă și Steve fiecare silabă, din locul unde era ascuns.

Cei doi jucători de golf se urcară din nou în mașinuța lor și se îndreptară spre zona de lovire. Steve ieși cu greu dintre palmieri, urmărindu-i. Bărbații se apropiau de zona de plasare a mingii aflată dincolo de pod, când Steve apăsă pe claxon, depășindu-i.

— Ce dracu' e asta?

Jones viră cu mașinuța de golf la stânga, ieșind de pe alee și îndreptându-se direct spre apă.

Lui Steve îi reveni în minte imaginea iubitului lui Cadillac trecând prin parapet și prăbușindu-se cu botul în jos, până pe fundul Spanish Harbour Channel. Mașinuța de golf derapă lateral, în iarba umedă, și plescăi oprindu-se în apa nu foarte adâncă.

— La dracu'! La dracu'! exclamă Jones, coborând din mașinuță și afundându-se până la genunchi în noroi. Parcă nu mai arăta la fel de îmbrăcat la patru ace ca în pozele înrămate din biroul său.

— Îmi cer scuze, domnule Jones, îi spuse Steve. Dar e singurul mod în care vă puteam aborda.

Jones se îndreptă spre mal, cu pantofii plini de noroi. Tovarășul lui, bărbatul cel îndesat, se îndreptă clătinându-se spre Steve, agitând amenințător spre el o lopățică pentru îndepărtarea nisipului.

— Ticălos nebun ce ești! O să-ți zdrobesc creierii!

— Liniștește-te, Jack! îi zise Jones, făcând spre el un gest menit să-l potolească, apoi se întoarse spre Steve. Tu ești băiatul lui Herb Solomon, așa e?

— Mă declar vinovat de asta.

— Te cunosc! zise bărbatul cel îndesat, continuând să agite lopata pentru nisip. Tu ești șarlatanul ăla care urmărește ambulanțe.

— Înainte să mă faci șarlatan, aș vrea să-mi arăți tabela ta de evidență a scorului, ripostă Steve.

— Ce vrei să insinuezi?

— Dacă trișezi ca să obții vreun premiu, chem polițiștii.

— Domnule Solomon, îl întrerupse Jones, ți-l prezint pe comisarul-șef de poliție Jack McAllister.

•

După ce se făcură toate prezentările, Steve ajunse la concluzia că atât grefierul-șef cât și comisarul-șef de poliție erau deosebit de ospitalieri, de îndată ce el se oferi să le cumpere pantofi noi. După ce Jones marcă de două ori, iar șeriful înscrise și el cinci puncte din cele cel puțin nouă încercări, fără să punem la socoteală penalizările, Steve se așeză la barul *A nouăsprezecea gaură*, alături de grefierul-șef.

— Tatăl dumitale mi-a fost un adevărat mentor, declară Jones.

— Se purta întotdeauna minunat cu copiii altora, recunoscu Steve.

Băură bere și mâncară niște burgeri. Steve făcea cinste și cu prânzul. Se bucura că nu fusese nevoit să le plătească și abonamentele.

— Mergeam la liceul comunității, la fără frecvență, când am început să lucrez pentru tatăl dumitale. Domnul judecător m-a convins să-mi iau bacalaureatul, iar apoi m-a ajutat să obțin o bursă la Florida International University, pentru masterat. În administrație guvernamentală. Mi-a spus mereu că puteam ajunge oriunde voiam, dacă mă străduiam.

— Ciudat, mie îmi spunea că n-o să ajung nici măcar pe jumătate ca el, ca avocat.

Jones începu să râdă.

— Să fii pe jumătate ca Herb Solomon, și tot înseamnă să fii un avocat al naibii de bun.

Când isprăviră de bârfit, Steve spuse:

— Trebuie să aflu în ce a fost implicat tatăl meu, pe vremea când Pinky Luber era la

conducerea departamentului de Infracțiuni Capitale.

— Judecătorul Solomon a fost implicat în aplicarea justiției.

— Dar nu facem asta, cu toții?

— Nu pot să spun decât atât: dacă ai să tot insiști să recuperezi licența de membru în barou a lui Herb, ai să reușești numai să deschizi o cutie cu viermi. Las-o baltă!

— Nu, până când nu aflu ce este în cutia asta.

Jones sorbi o înghițitură din bere, apoi privi pe fereastră afară, unde și alți jucători își terminau partidele.

— Îți amintești de începutul anilor 1980, după marile transporturi clandestine din Cuba?

— Eram doar un copil. Dar îmi amintesc de rolul lui Al Pacino, în *Scarface*.

— Nu e prea departe… Traficanți de cocaină, periferii ale orașelor, prin care mișunau nebunii și criminalii lui Castro. Rafalele de mitralieră din mallul din Dadeland. Cea mai înaltă cotă a infracțiunilor din țară. Turismul era la pământ, iar afacerile, pe ducă.

— Și ce au toate astea în comun cu tatăl meu?

— Herb era șeful secției penale a Tribunalului. Și a hotărât că trebuia să facă ceva în privința asta.

— Dar ce mai putea face și nu făcuse până atunci? Marele Herb a fost mereu un tip de neclintit.

— Înainte de a le pronunța sentința, trebuie să-i condamni.

— Și asta ce ar însemna? Un judecător trebuie să fie imparțial.

— Dacă ai să cercetezi procedurile tatălui tău, vei afla că așa a fost și el. Iar tribunalele de apel probabil că erau și ele convinse de asta. Cea mai scăzută rată a recursurilor din toate statele.

— Ce îmi ascunzi? Cum adică tata a hotărât să rezolve cumva cu infracțiunile?

Jones își împinse farfuria deoparte.

— Domnul judecător a avut întotdeauna inima curată. Și mâinile cu mult mai curate decât alții.

— Iar vorbești în parabole, domnule Jones.

— Și încă un lucru. Tatăl dumitale te iubește și te respectă.

— Mda, mi s-a mai spus asta. Toată lumea de fapt, mai puțin el.

LEGILE LUI SOLOMON

10. *Să alegi întotdeauna un jurat în același fel în care îți alegi perechea. Să fie cineva care să nu se aștepte să fii perfect și să-ți ierte măgăriile.*

Capitolul 37

SERIA DE PROCESE CÂȘTIGATE

„Tu câștigi cazurile în *voir dire*[72].”

Steve îi spusese asta Victoriei când colaboraseră la primul lor caz, apărând-o pe Katrina Barksdale într-un caz de omucidere.

„Avocații cred că vor câștiga datorită pledoariei finale. Că vor ului juriul cu abilitățile lor oratorice. Dar atunci e prea târziu. Selecția juraților este cea mai importantă parte a procesului. Nu argumentația inițială. Nici interogatoriile încrucișate ale martorului principal al acuzării. Și nici argumentația finală. *Voir dire*! Cine alege corect câștigă! Cine alege greșit pierde!”

Una dintre numeroasele lui prelegeri. Putea să fie incredibil de enervant, când vorbea atât de savant. Dar, de obicei, avea dreptate. Iar asta era și mai enervant. Încă de când renunțase la a mai fi procuror, Victoria alesese întotdeauna jurații avându-l pe Steve lângă ea. Dar azi, într-o zi ploioasă din Key West, era singură. Bine, poate nu chiar atât de singură. Mama ei era cocoțată, ca o egretă de zăpadă, în primul rând, la galerie. Albul feciorelnic era culoarea predominantă din garderoba ei. Regina încerca, se pare, să transmită mesaje subliminale de puritate și nevinovăție potențialilor jurați. O fustă marca Max Mara cu model floral, de iasomie și tiv asimetric, o jachetă albă din in, cu revere și sandale gri-închis. Poșeta din piele de căprioară cu incrustații din piele de șarpe în nuanțe de gri, dădea întregii ținute ceea ce ea numea „accent”.

Regina își petrecea vremea notând în grabă observații în legătură cu fiecare dintre jurați, pe care le înmâna apoi portărelului care îi ducea foile Victoriei. Indiciile ei deosebit de utile se limitau la a critica fustele care erau prea scurte, pantofii care

erau demodați sau semnalau păcatul capital de a avea o poșetă Prada din imitație de piele.

Hal Griffin era așezat în banca apărării, încercând să zâmbească fiecărui potențial jurat, fără ca acest lucru să pară prea vădit. Fiul său stătea tolănit pe singurul șir de scaune din fața barei care separa galeria de restul auditoriului. Junior o avertizase pe Victoria că avea să se agite, pentru că nu era obișnuit să stea prea mult în interior. Adică ar deranja-o, dacă în mijlocul examinării potențialilor jurați, el avea să se ridice și să se apuce să facă niște flotări? Da, ar fi deranjat-o. Dar nedorind ca fiul clientului ei să fie văzut foindu-se pe scaun, îl sfătui pe Junior să urce și să coboare treptele de la intrare, ca să-și consume energia.

Și el îi trimisese un bilet. Ca să o invite la cină, în oraș. Dar ea clătinase din cap, arătând către servieta sa. „Sunt ocupată." Iar Junior îi zâmbise trist, de parcă refuzul ei i-ar fi zdrobit inimioara.

„Are oare idee ce înseamnă să fii avocat al apărării într-un caz de crimă?"

Cum tatăl lui era cel acuzat în acest proces de crimă, Junior ar fi trebuit să fie totuși ceva mai înțelegător, nu?

Acum ea era necăjită și din cauza lui Steve, și din cauza lui Junior. Poate chiar din cauza *tuturor* bărbaților.

Reporterii ocupară primele două rânduri la galerie. Pe o parte, în afara șirurilor de scaune, fusese instalată o cameră de luat vederi. În sală se afla un singur fotograf, acesta fiind singurul reprezentant al presei scrise, admis în sala de judecată, conform regulamentului tribunalului. Apoi imaginile și fotografiile obținute urmau să fie transmise și celorlalți ziariști.

Victoria se strădui să asculte observațiile introductive ale procurorului de stat din Monroe, Richard Waddle, adresate corpului juraților. Poreclit „Tâmpul" de către majoritatea avocaților

apărării, procurorul era un om fălcos, a cărui mustață a la Clark Gable, combinată cu costumul său lejer, din bumbac, cu dungi fine, îi dădeau un aer ca din anii 1940.

— Jurații sunt piatra de temelie a justiției, stânca de bază a societății, recită Waddle. Samuel Adams numea juriul „inima și plămânii libertății".

De fapt, Victoria știa sigur că afirmația îi aparținuse lui John Adams. Vărul acestuia, Samuel, fusese patriotul care aprinsese flacăra Partidei de ceai de la Boston[73], ca măcar așa să-i determine pe oameni să-i bea berea, probabil.

Waddle se plimbă prin fața boxei juraților, oprindu-se în dreptul fiecărui scaun, ca un controlor de bilete în tren.

— Iar când bătrânul Ben Franklin a scris *Declarația de Independență*…

„De fapt, era vorba de Thomas Jefferson, Tâmpule", îl corectă ea în gând.

— … ne-a garantat astfel dreptul de a fi judecați de juriați.

„În realitate, dreptul acesta ne este garantat prin Constituție. Dar e destul de aproape, pentru un funcționar."

Oare de când devenise atât de sarcastică? La această întrebare însă răspunsul era simplu.

„De când m-am cuplat cu Steve."

— Jurații constituie elementul care ne deosebește de lumea necivilizată, îi dădu înainte Waddle.

„Ia te uită! Și eu care credeam că e vorba de wrestling la pay-per-view."

Era clar! Aceasta era influența lui Steve.

— Fără dumneavoastră, oameni buni, care vă dați osteneala să veniți aici, nu am putea vorbi de sistem judiciar. Deci, în numele statului, vă mulțumesc preaplecat. Vă mulțumesc că v-ați lăsat serviciul, locuințele, prietenii și familiile, lăsându-vă deoparte viețile de zi cu zi, pentru a vă asigura că se face dreptate.

„Încearcă să fie popular. Mai lipsește doar să înceapă să mestece un pai în colțul gurii…”

— Pentru a vă asigura că nicio infracțiune nu va scăpa neanalizată. Că nicio crimă…

— Obiectez! strigă Victoria, ridicându-se în picioare. Nu acesta este scopul sistemului judiciar.

— Se susține.

Judecătorul Clyde Feathers nici nu-și ridică privirea de pe jocul de cuvinte încrucișate. Experiența lui de treizeci și doi de ani în sala de judecată îl făcuse să poată stăpâni la perfecție arta ascultării pe jumătate.

— Nu mă deranjează vorbăria dumitale, domnule Waddle, dar păstrează-ți argumentația pentru încheierea procesului.

— Mulțumesc, onorată instanță, se înclină ușor Waddle, de parcă judecătorul tocmai l-ar fi complimentat pentru croiala costumului.

Protocolul Curții prevede că trebuie să i se mulțumească judecătorului, chiar dacă tocmai te-a mustrat, te-a amendat sau te-a numit Antihrist.

— Dumneavoastră, oameni buni, sunteți judecătorii fără robe, tună Waddle mai departe, revărsându-și farmecul asupra juraților, ca siropul peste prăjituri.

Victoria se concentră asupra numelor juraților, ca să nu fie nevoită să se uite pe însemnări, când avea să-i interpeleze. Și asta era tot influența lui Steve.

„Arată-le că îți pasă suficient de ei, încât să le reții numele și locul unde locuiesc. Spune-le «Bună dimineața, domnule Anderson. S-a reparat deja drumul din Stock Island?»”

— Cu ce vă ocupați, doamnă Hendricks? întrebă Waddle.

Helene Hendricks, femeia corpolentă așezată pe scaunul cu numărul patru, îi răspunse zâmbind:

— Dick, dar mă vezi ieșind cu camionul cu insecticid din garajul primăriei, în fiecare zi. Știi al naibii de bine cu ce mă ocup.

„Ce ți-e și cu orășelele astea mici…” își spuse Victoria.

— Asta e doar o formalitate, Helene. Pentru a se consemna.

— Pulverizez insecticid peste toți țânțarii din regiune. Fac asta de douăzeci și doi de ani.

— Ați avut vreodată probleme cu legea?

— Willis m-a prins de câteva ori conducând sub influența alcoolului.

Femeia privi către galeria unde se afla șeriful Willis, iar el îi făcu semn cu mâna.

— I-am spus că eu, atunci când beau alcool, fac asta numai în scopuri pur medicale. Când transpir, mi se curăță porii de insecticidul ăla afurisit.

Cu o oră în urmă, șeriful o salutase călduros pe Victoria, în holul tribunalului.

— Spune-i lui Steve că îl salut. Margaritaville parcă nu mai e la fel fără el.

Victoria îi spusese că nu-l mai văzuse de câteva zile, dar că o sunase să-i comunice rezultatul cercetărilor în legătură cu Conchy Conklin. Ea îi mulțumi și pentru cei doi polițiști care patrulau prin preajma Pier House, cu ochii la camera ei. Atunci Rask, scărpinându-și mustața cu încheietura unui deget, își coborî vocea și mărturisi că îi părea tare rău dacă existau probleme între ea și Steve.

— Voi doi vă potriviți ca whisky-ul și sifonul.

„Sigur. Sau ca peștele și bicicleta”, își spuse ea, amintindu-și de cursul de Feminism American, de la Princeton, și eseurile Gloriei Steinem.

— Să-i spui lui Steve că și Jimmy întreabă de el, spuse Rask. Vrea să meargă împreună cu el la pescuit.

Rask se îndepărtă fredonând *Come Monday*[74], vechiul cântec al lui Buffett, despre despărțirea și dorul de iubită și despre împăcare. Susținând, în felul acesta, cauza amicului său.

Acum Victoria cerceta limbajul corpului Helenei Hendricks. Încă un lucru învățat de la Steve.

Răspunzând întrebărilor lui Waddle, femeia părea destinsă, un pic cam prea destinsă chiar, cu brațele relaxate. Dacă începea să se retragă dinaintea întrebărilor Victoriei, după-amiază avea să împrăștie din nou insecticid.

— Faptul că lucrați pentru primărie, întrebă Waddle, v-ar face să țineți mai mult partea guvernului?

— Nu mă plătesc ei chiar atât de bine încât să fac asta, spuse doamna Hendricks.

Victoria privi spre notițele lui Hal Griffin. Acesta scrisese un uriaș „NU” peste numele Helenei Hendricks. Capătul greșit al scării socio-economice, considera el. Doar că e foarte dificil de alcătuit un juriu din persoane de același rang cu un multimilionar.

Primii oameni admiși în boxa juraților au fost localnici tipici din Key West. Un ofițer de marină pensionat, o vânzătoare cu jumătate de normă, un fabricant de trabucuri, un pescar de creveți, proprietarul unui salon de tatuaje, un instructor de dans la bară și cineva care pretindea că „testează medicamente”.

— Asta e ceva nou pentru mine, îi spuse Waddle tânărului respectiv. Nu știam că există companii farmaceutice în Keys.

— Nici nu există, răspunse tânărul. Eu doar testez chestiile pe care le produc amicii mei în garaj.

Mai era și o „pețitoare”, care își câștiga comisioanele însoțind bărbați în baruri, unde le făcea cunoștință cu alte femei sau, în Key West, cu alți bărbați.

Și să nu uităm și de „îmblânzitorul de cocoși” al orașului, un tip angajat să mențină nivelul comestibil al puilor de orice fel. Ca și doamna Hendricks, și el era funcționar guvernamental. Urmau apoi doi afaceriști faliți, unul care dăduse faliment cu salonul lui de lustruit pantofi de pe plajă, iar celălalt, care își pierduse întreaga avere

din pricina unui fast-food prost conceput și care se numise „Melci la pachet”.

Waddle se adresă tuturor juraților:

— Cazul de față presupune dovezi circumstanțiale. Aceasta înseamnă că nu există niciun martor ocular al crimei. Nu vine nimeni în instanță să spună: „L-am văzut pe acuzat împușcându-l pe bietul Benjamin Stubbs cu un harpon”. Posibil să nu știți acest lucru, dar depoziția martorilor oculari poate fi de multe ori eronată. De fapt, dovezile circumstanțiale sunt mărturii de nivel superior. Da, într-adevăr, dovada circumstanțială este precum mușchiul de vită, în vreme ce depoziția martorilor oculari este precum carnea tocată.

— Obiectez!

Victoria credea că Waddle o testa. Ori asta, ori își închipuia că Victoria adormise.

— Aceasta e o denaturare a legii.

Judecătorul Feathers dădu din cap, aprobator.

— Obiecția se acceptă. Denaturarea legii este ocupația mea de bază.

•

În seara aceea, Victoria era singură în camera ei de hotel, ciugulind dintr-o salată și lucrând la pledoaria din deschiderea procesului. Judecătorul Feathers le spusese tuturor să se întoarcă a doua zi, la ora opt dimineața, pentru a termina selecția juraților. Junior o sărutase pe obraz de noapte bună, spunând că avea să fie la barul de la Casa Marina, în caz că ea s-ar fi răzgândit și ar fi vrut să îl însoțească, totuși. Unchiul Grif și Regina se desfătau cu câte un masaj la spa-ul hotelului.

Victoria credea că Regina minți în legătură cu vechea ei legătură cu unchiul Grif, dar ce putea face? Dacă și-ar fi făcut griji din pricina asta – sau dacă i-ar fi sâcâit cu și mai multe întrebări – ar fi făcut o treabă proastă în instanță.

Se străduia să se concentreze asupra cazului și se întoarse la raportul de poliție al lui Willis Rask.

Dar asta nu făcu decât să-i amintească de Jimmy Buffett, și curând se trezi fredonând *Come Monday*, ceea ce o făcu să se gândească la Steve. Oare ce făcea el? Își făcea de cap prin cluburile de noapte de prin South Beach? Oare ce cântece fredona el?

•

Stând la masa de bucătărie din căsuța de pe Kumquat Avenue, alături de Bobby, Steve se întreba unde lua Victoria cina.

La *Louie's Backyard*? Cel mai romantic restaurant din lume, unde valurile se rostogoleau pe țărm, la numai câțiva metri distanță de mese?

„Cu Junior Sculă-Mare Griffin?"

Sorbind șampanie și șoptindu-și cuvinte tandre? Lui Steve îi trecu fulgerător prin minte să meargă cu mașina până în Key West și să le strice, încă o dată, frumusețea de petrecere. De data asta, fără Lexy și Rexy. Oricum, fetele nu ar fi încăput în mașinuța Smart.

Nu, Victoria nu ar face una ca asta. Cu obsesia ei pentru etică, probabil că muncea pe rupte în noaptea aceea, pregătind procesul. Se întreba cum mergea selecția juraților. O învățase pe Victoria o mulțime de lucruri despre *voir dire*, dar ea avea oricum o calitate care nu avea nevoie de nicio instrucțiune. Aceea de a se face plăcută. Iar jurații interacționau cu ea. Mai bine decât cu el. Totuși, simțea că el ar fi depistat un jurat necorespunzător mult mai bine decât ea.

„La naiba, ar fi trebuit să fiu acolo."

Era cel mai aprig susținător al Victoriei, și o parte din el ar fi dorit ca ea să câștige procesul. Dar cealaltă parte a lui voia ca ea să intre în încurcătură și să îl cheme pe el în ajutor. Până când o să facă ea asta, el va rămâne în Miami, să lucreze la cazul tatălui lui.

Îi veni în minte un alt gând sâcâitor. Acela al relației personale dintre ei doi.

„Unde naiba ne aflăm? S-a despărțit ea, cumva, de mine, și eu nici nu știu?”

— La ce te gândești, unchiule Steve?

— La muncă.

— Sigur.

Bobby se uită în cuptorul cu microunde, unde sfârâia un sendviș cu cașcaval topit.

— Și mie îmi e dor de ea, continuă el.

— De cine?

— De Victoria. La ea te gândești, nu?

— Uneori chiar mă sperii, puștiu’!

Steve întoarse sendvișul pe partea cealaltă, pentru a cresta chifla de ciabatta.

— Ți-ai terminat temele?

— Plic-ti-si-tor.

— Haide, Bobby. Trebuie să-ți faci tema la matematică.

— Pariez că tu nu știi care e singurul număr prim par.

— Nu mă supăra. M-am săturat să mă tot sune profesorul tău.

— Doi, spuse Bobby, ridicând capacul prăjitorului. Dacă ciabatta s-ar fi ars fie și numai foarte superficial, el n-ar mai fi mâncat. Care este cel mai mare număr divizibil cu toate numerele, în afară de rădăcina lui pătrată?

— Parcă văd că iar te paște școala de vară…

— Douăzeci și patru.

— Și unde îți sunt pantofii, mă rog?

Băiatul slăbuț purta un tricou Shaquille O’Neal Miami Heat, care-i ajungea până la genunchi. Poate avea pantaloni scurți pe dedesubt, sau poate nu.

— Îți amintești regula? Nu ai voie cu picioarele goale în bucătărie.

— O regulă prostească. Picioarelor mele nu le curge nasul.

— Multe reguli sunt prostești. Dar tot trebuie să le respecți.

— Numai *tu* nu trebuie s-o faci.

Bobby folosi o spatulă pentru a desprinde cașcavalul de pe farfurie.

— Care e cel mai mare număr prim?

— O sută de bazilioane. Tu auzi ce-ți zic? Mă îngrijorează situația ta școlară.

Steve se gândi că tocmai vorbise exact ca tatăl său. Numai că Herbert nu semnase în viața lui un carnet de note.

— Este un număr format din peste șase milioane de cifre, așa că nu prea are o denumire. Dar pot să-ți arăt la calculator.

— Și eu care am crezut în tot timpul ăsta că studiai anatomia lui Paris Hilton!

— Știi ce învățăm noi la școală? Algebra pentru tembeli.

— Mai întâi fă-ți tu temele, și abia pe urmă concepe o nouă teorie a relativității.

Bobby își luă un suc de ananas din frigider și se așeză la masa din bucătărie.

— Pot să te ajut și eu la cazul bunicului?

— Sigur.

Steve luă o bucată de brânză Cheddar cu ardei iute – mergea de minune cu tequila.

— Ce crezi că a vrut să spună Reginald Jones când a spus că bunicul tău a hotărât să rezolve problema criminalității?

— Probabil că bunicul era ca Bruce Wayne. Noaptea se transforma în Batman.

— Mai degrabă, în Bacardi Man.

— Știu la ce te gândești. Crezi că bunicul a trișat.

— M-am gândit și la asta. Tocmai de aia trebuie să citesc vechile transcrieri.

— Am făcut-o eu deja, unchiule Steve.

— Când?

— Săptămâna asta. În loc să merg la școală, luam autobuzul până la tribunal.

— Doamne, adică mai ești și chiulangiu? Am dat de dracu'!

— Am citit procesele de crimă ale domnului Luber. Șaptesprezece condamnări, niciun recurs. Nu a fost nimic nelalocul lui.

— Nelalocul lui? Cine vorbește așa?

— Rumpole în procesul Bailey. La PBS.

— Bine, deci Pinky Luber a pledat în șaptesprezece procese de crimă și le-a câștigat pe toate. Așa și-a asigurat el spatele.

— A cerut pedeapsa cu moartea în unsprezece cazuri, iar jurații au recomandat-o în fiecare caz.

— Un scor al naibii de bun!

— Bunicul a încuviințat hotărârea juraților. Unsprezece condamnări la moarte. Șase condamnări la închisoare pe viață.

— Ăsta e Marele Herb. Trebuie să mă uit peste recursuri.

— Nu există recursuri. Nici măcar unul singur.

Uimitor. Bobby știa toate numerele. Măcar de-ar fi fost la fel de sârguincios și la teme.

— Deci orice făcea bunicul tău, Districtul al Treilea și Tribunalul Suprem al Floridei nu au aflat niciodată.

— Ai spus că domnul Luber fusese un bun avocat, înainte să devină corupt. Poate că a devenit doar prea fierbinte.

Steve își turnă un deget de Chinaco Blanco și luă încă o felie de brânză. O cină cât se poate de echilibrată. Proteine, din brânză. Iar tequila e făcută din agave, așa că poate fi considerată legumă, nu?

— Nimeni nu câștigă șaptesprezece procese la rând. Cu câte doisprezece jurați fiecare. Asta ar veni…

— Două sute patru.

— Două sute patru jurați pe care trebuie să-i convingi, fără excepție. Nu se poate.

— Poate dacă îți închipui și seria de pierderi, situația s-ar echilibra.

— Care serie de pierderi?

Bobby mușcă din sendviș și o șuviță de cașcaval topit i se lipi de buză.

— În ultimele cinci procese ale domnului Luber, înainte de începerea seriei de procese câștigate, a pierdut și el trei, iar în altul, completul juraților nu a ajuns la o decizie unanimă. Nu a avut decât o singură condamnare.

— La naiba!

Ziarele nu menționau niciodată eșecurile. Titlurile sunau mereu în genul „Lovitura de maestru a lui Luber”. Șaptesprezece procese câștigate, niciunul pierdut. Deci cum reușise să redreseze situația?

— Poate că nu ne uităm la cazurile care trebuie, pușiu’. Ne trebuie cele pe care le-a pierdut Pinky. Să vedem ce anume a făcut diferit. Să vedem ce a făcut hârțogarul de Reggie Jones. Și, mai presus de orice, să vedem ce anume a făcut bunicul tău.

Capitolul 38

CHIPURI CARE CONTEAZĂ

— Vă uitați la emisiunea lui Leno sau a lui Letterman? întrebă Richard Waddle.

„Ce truc ieftin. Fanii Leno țin cu acuzarea, iar ai lui Letterman, cu apărarea.”

Procurorul statului trebuia, se vede treaba, să-și mai actualizeze repertoriul, odată cu garderoba, își zise Victoria, începând cea de-a doua zi a selecției juraților.

— Nu obișnuiesc să rămân trează până la ora aceea, zise Angela Pacheco, așezată temporar pe locul șapte, în boxa juraților, o femeie măritată, până în patruzeci de ani, care închiria apartamente dintr-un birou din Islamorada. Cu toate acestea, nu pierd niciun episod din *Neveste disperate.*

Victoria reținu informația. Oare doamna Pacheco se identifica cu Bree, casnica aceea republicană, prototipul juratului acuzator, sau cu Gabrielle, casnica trișoare și clevetitoare – și, prin urmare, orientată spre apărare?

Dar, cum probabil că Waddle nu urmărea serialul, trecu la următorul potențial jurat.

— Mașina dumneavoastră are vreo etichetă autocolantă lipită pe bara de protecție, doamnă Pacheco?

„Etichetele autocolante de pe bara de protecție! Scoase direct din tolba cu clișee a procurorului.”

Ca într-un banc: un jurat al acuzării se împăunează: „Copilul meu e un elev eminent la Școala primară Dolphin”. Juratul apărării: „Puștiul meu îl depășește pe elevul dumitale eminent”.

— Numai unul, zise doamna Pacheco.

— Și ce scrie pe el, doamnă?

— „Dacă se numește Sezonul turiștilor, de ce nu putem să-i împușcăm?”

„O, perfect! Și mai e și jurat al apărării… Chiar dacă numai glumește. De fapt, oricine are cât de cât simțul umorului poate candida pentru apărare.”

— Acesta este un proces de omucidere, spuse Waddle. Acuzația este de crimă de gradul al doilea. Dacă este condamnat, acuzatul va avea de executat o sentință de închisoare pe viață.

•

„Acesta este un proces de crimă”, spuse Pinky Luber. „Acuzația este de crimă de gradul întâi, iar statul dorește pedeapsa cu moartea. Așa încât trebuie să vă pun fiecăruia dintre domniile voastre o întrebare foarte dificilă. Dacă dovedim fără niciun dubiu rezonabil că acuzatul se face vinovat de o crimă premeditată, cu ură, cu intenție, puteți da un verdict care să ducă la executarea acuzatului?”

Cuvintele din transcrieri începuseră să își cam piardă sensul inițial. Steve stătuse înghesuit într-un ungher al camerei registrelor din tribunal, vreme de două zile. Parcursese atunci mii de pagini de transcrieri. Cuvintele se topiseră între ele, precum cașcavalul din sendvișul lui Bobby. Nimic din rândurile negre, dactilografiate, nu arăta care ar fi fost diferența dintre procesele câștigate și cele pierdute de Luber. Nimic ieșit din comun, în modul lui Herbert Solomon de a conduce ședințele. Judecătorul părea imparțial în privința obiecțiilor, iar instrucțiunile juraților săi păreau că urmau litera legii. Cât despre Reggie Jones, transcrierile abia dacă îl menționau în treacăt, atunci când răspundea unor întrebări referitoare la vreun obiect constituind corpul delict.

„Așa cum a spus și Bobby, nu a fost nimic nelalocul lui.”

Exista, totuși, ceva ciudat printre transcrieri, dar părea să nu aibă nicio relevanță. Unul dintre acuzați fusese judecat de două ori. Numele acestuia era Willie Mays, iar părinții lui speraseră, fără îndoială, că el avea să devină o vedetă a

baseball-ului, și nu un traficant de droguri cu tendințe criminale. Mays a fost ultimul acuzat de crimă care a ieșit liber din tribunalul judecătorului Solomon, ultima persoană achitată înainte de faimoasa lovitură dată de Luber. Un an mai târziu, Luber avu o a doua interacțiune cu acest om. Acuzat într-un nou caz – uciderea iubitei sale și a bebelușului acesteia – Mays a fost judecat și condamnat la moarte. Și nu e de mirare, a considerat Steve, studiind raportul considerabil pe care se bazase sentința de condamnare la închisoare. Willie Mays fusese arestat de exact douăzeci și patru de ori, egalând numărul înscris pe uniforma sa de pușcăriaș. Curtea Supremă a Floridei susținuse în unanimitate atât condamnarea, cât și sentința pronunțată de judecătorul Solomon.

Cel de-al doilea proces al lui Mays fusese televizat, într-o epocă în care acest lucru era o raritate. Televiziunea publică locală transmisese procesul, însoțit de comentariul expert al mai multor avocați dornici să se afirme prin intermediul televiziunii. În perioada de lansare a Tribunalului TV și a canalelor de televiziune care emiteau 24 de ore din 24, acest lucru era o raritate, cel puțin în lumea avocaților.

Acum Steve răsfoia documentele recursurilor. Unul dintre argumentele apărătorului din oficiu, la recurs, fusese că prezența camerelor de luat vederi îl lipsea pe clientul său de un proces corect. Jurații erau intimidați; exista o mai mare presiune pentru a condamna; tribunalul era transformat într-o scenă de teatru. Toate acestea erau argumente de rutină în anii 1980 și toate respinse în mod constant de tribunalele din Florida.

Steve trecu în revistă și corpurile delicte anexate dosarului de recurs, de procuratură. Un teanc de fotografii făcute în tribunal. Unele dintre acestea înfățișau tehnicieni de la televiziune care își instalau echipamentele. În altele, avocații

zâmbeau, fie juraților, fie camerelor de luat vederi. O fotografie făcută chiar înainte de începerea procesului îi reținu atenția lui Steve. Întregul complet de judecată, nu mai puțin de nouăzeci de persoane, așezate la galerie, așteptând să fie chemate, pe rând, să răspundă la întrebări. Atunci îl izbi o întrebare.

„Unde sunt persoanele de culoare?”

Numără cinci oameni care păreau a fi de origine afro-americană. Ceea ce însemna o reprezentare mult inferioară numeric.

Într-un caz de omucidere, în care un acuzat de culoare este învinuit de uciderea fostei sale prietene, albe, și a fiicei lor, avocatul apărării nu prea avea jurați de culoare.

Steve găsi o fotografie a completului juraților, așezați la locurile lor. Doisprezece jurați plus două rezerve. Doi afro-americani fuseseră admiși în completul juraților, iar unul se număra printre rezerve. În regulă, asta părea să rezolve problema, echilibrând oarecum statisticile.

„Drăguță șmecherie”, gândi Steve, „să fie admiși trei din cei cinci jurați de culoare, în completul de judecată”. El se întoarse la transcrierea procesului de selecție a membrilor juriului. Hank Adornowitz, avocatul apărării, era un veteran al avocaților din oficiu. Se pensionase demult, dar atunci, în momentul acela, Adornowitz era considerat cel mai bun avocat al apărării, plătit din bani publici.

Steve cercetă și mai în amănunt transcrierea și potrivi numele și chipurile juraților care apăreau în fotografie, după poziția acestora în boxa juraților. Juratul numărul doi, un bărbat afro-american, purtând un tricou cu mâneci scurte și cravată, fără jachetă, reieși că era Leonard Jackson. El avea casa lui, lucra ca agent de securitate într-un complex comercial din oraș și servise în armată ca polițist militar.

„La naiba. Sigur, e negru. Dar nu ți-ai putea dori un jurat mai favorabil acuzării.”

Numai dacă nu cumva un membru drag din familie a fost ucis. Juratul numărul șapte, Martha Patterson, bucătăreasă afro-americană într-un restaurant din North Miami, își pierduse o soră adolescentă ucisă de o rafală trasă dintr-o mașină. Iar jurata de rezervă, Charlene Morris, lucra ca paramedic, iar iubitul ei era polițist.

„În afara culorii pielii lor, acești trei jurați erau visul oricărui avocat al acuzării.”

Deci, ce rezulta? De ce îi acceptase Adornowitz? Steve nu putea găsi decât un răspuns. Cu tot oceanul acela de chipuri albe cu care fusese nevoit să lucreze, avocatul apărării trebuie să se fi simțit de-a dreptul fericit să găsească și niște negri printre jurați.

Totuși, mai era ceva legat de această primă imagine, care îl bântuia. Steve ar fi vrut să poată studia componența din punct de vedere rasial a tuturor celor șaptesprezece procese din seria celor câștigate de Luber. Dar acele imagini se aflau în dosarul cazului Mays numai pentru a susține argumentul legat de efectul de prejudiciu al camerelor de luat vederi în sala de judecată. Lipsite de acest subiect al recursului, la ultimele cazuri nu se arhivaseră și fotografii. Și nu putea fi stabilită rasa fiecăruia dintre jurați numai pe baza exclusivă a transcrierilor.

„Dar transcrierile prilejuite de *voir dire* puteau evidenția totuși altceva. Adresele juraților.”

Și mai era încă un lucru de examinat. Caseta video a ultimului proces al lui Mays. Ca și cum ciocănelul unui judecător ar fi fost îndreptat amenințător asupra posturilor de televiziune. O privire înfricoșată spre trecut. O șansă de a privi ca printr-o crăpătură îngustă la tatăl său, în urmă cu douăzeci de ani. Aceasta îl făcu pe Steve să ia o mică pauză.

„De fapt, de ce fac eu toate astea?”

Desigur, pentru că voia să îi recapete tatălui său licența de avocat. Să-i reabiliteze parțial reputația bătrânului. Pentru ca lumea să-i poată spune din nou „domnule judecător”, fără ironie sau subînțelesuri.

Și, parțial, pentru a-i dovedi tatălui său că putea face asta. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ți închipui ce face un fiu pentru a primi aprecierea tatălui său. Dar mai era și altceva.

Dacă tatăl lui greșise, Steve ar fi vrut să știe.

Pentru că, dacă tot trebuia să se caște o prăpastie între ei, Steve ar fi preferat ca ea să fie îndeajuns de adâncă încât să nu mai poată fi trecută niciodată.

Capitolul 39

MANECHINUL SINTETIC

Richard Waddle își sprijini cotul de balustrada boxei juraților.

— Aceasta este o poveste despre lăcomie și corupție, mită și crimă.

„Un început în forță”, observă Victoria, stând dreaptă la masa apărării și luând notițe. Folosea regula întâietății. „Jurații își vor aminti cel mai bine ceea ce li s-a spus mai întâi”. „Lăcomie și corupție, mită și crimă.”

Cei patru vestitori ai unui proces pentru omucidere. Waddle avea să își sfredelească jurații cu această frază cu fiecare ocazie. *Ceea ce auzi la sfârşit, îţi rămâne în minte mai multă vreme.* Steve o învățase pe Victoria să folosească ambele teorii, pentru că avocații cei mai buni încep în forță și încheie tot în forță.

— Ceea ce am să vă spun nu este o dovadă, spuse Richard Waddle. Este o avanpremieră a ceea ce va însemna dovada. O versiune prescurtată a poveștii pe care o veți asculta.

Aceasta era pledoaria de deschidere. Sau, cum le place avocaților să o numească, „ridicarea cortinei”. Acum îi aveau pe cei doisprezece jurați, care tocmai își ridicaseră mâna și juraseră să respecte legea, să ia în calcul dovezile și să pronunțe un verdict drept și conform realității.

— Dar despre ce anume este această poveste? întrebă retoric Waddle.

Victoria își zise că ea știa deja răspunsul.

— Despre lăcomie și corupție, mită și crimă, își dădu el singur răspunsul.

„Da. Taman la asta mă gândeam și eu.”

— E o poveste despre un om bogat, care nu avea nicio legătură cu Keys și niciun pic de respect pentru minunatul nostru lanț de insule, pentru acest

colier de smarald, care se pierde în mare. Voi, oameni buni care trăiți aici, știți că trebuie să apărăm plajele și pădurile de mangrove, apele de culoarea turcoazului, și viața fragilă din adâncul mării. Dar acest acuzat a venit aici și cu alte scopuri. Este un om important, cu planuri mărețe, care nu lasă nimic să-i stea în cale. Ce legi de protecție a mediului înconjurător? El a găsit metoda să le ocolească. Legile care pedepsesc mita? El le-a violat cu impertinență. Acesta este modul în care a făcut întotdeauna afaceri.

Victoria nu mai auzise niciodată o asemenea pledoarie de deschidere. Waddle nici nu ajunsese încă la prezentarea presupusei crime și depășise de mult orice limită în asasinarea personajului. Ar fi putut obiecta, dar sfatul lui Steve îi răsuna în urechi.

„Atunci când obiectezi încă de la pledoaria de deschidere, îi enervezi pe jurați. Ei vor să audă mai întâi povestea spusă de fiecare dintre părți. Stai liniștită. Zâmbește dulce. Și o să ai șansa ta.”

Waddle se apropie de masa apărării și spuse, arătând spre clientul ei:

— El este acela. Harold Griffin, așezat lângă avocata lui, din Miami. Care comanda ceva de mâncare de la vreo duzină de furnizori locali. Acuzatul a dat ture prin oraș, ca un val de napalm care trece peste un șir de cuiburi de pușcași. Șoc și groază. Acesta este Harold Griffin. El s-a năpustit ca o rafală în Keys, cu avioanele lui private, ambarcațiunile lui luxoase și tot bănetul lui care spune Legile nu mi se aplică și mie. Eu sunt Harold Griffin. Fac numai ce vreau. Mituiesc funcționari publici, îi seduc cu teancuri de verzișori, și, dacă nu fac ce zic eu, îi lichidez!

Jurații erau transfigurați. Lângă ea, Griffin se foi pe scaun. Victoria își așeză mâna, liniștitor, pe brațul lui.

Waddle se îndreptă spre masa grefierului, apucă harponul cu o mână și țepușa cu cealaltă.

Gesticulând atât cu arma, cât și cu proiectilul, părea periculos. Aceasta era și intenția, presupuse Victoria.

— Cu această armă letală, Harold Griffin a străpuns un om. Conform legilor noastre, nu este permis nici să străpungi un homar. Dar Harold Griffin a folosit această armă pentru a perfora organele vitale ale unui om. Un om pe nume Benjamin Stubbs, un funcționar public loial, pe care inițial l-a corupt, iar de care s-a descotorosit apoi fără scrupule, când acesta a refuzat să-i facă jocurile murdare.

Waddle continuă astfel, creionând un portret al dispărutului, umanizându-l. Încerca să atragă simpatia. Victoria fu convinsă de asta imediat ce el spuse:

— Nu caut să vă provoc milă. Eu caut doar dreptatea.

Cât timp perorase Waddle, Victoria îi analizase pe cei prezenți în sală. Șeriful Rask se afla pe locul lui obișnuit, de pe rândul din față. Junior își luase liber în ziua aceea. Trebuia să exerseze scufundările libere în Tortugas, pretextând că își cam ieșise din formă. Și Regina trăgea chiulul. Avea nevoie de o consolare prin cumpărături, dar, cum nu exista niciun Nieman-Marcus pe o rază de două sute cincizeci de kilometri, Victoria știa sigur că Regina avea să se întoarcă în spa-ul hotelului pe la prânz.

— Acum, apărarea va spune că domnul Stubbs poate să se fi rănit accidental cu acel harpon. Vor aduce un martor expert, cu grafice și diagrame, care să vă vorbească despre unghiul de pătrundere și despre viteză și despre o sumedenie de alte aiureli pe care le vor invoca pentru a crea dubiul rezonabil.

— Obiecție!

Poate că Steve și-ar fi păstrat calmul, dar ei îi era de ajuns.

— Onorată instanță, aș prefera să fiu eu cea care să aduc în discuție dovezile de care dispunem. S-ar putea să știu ceva mai multe lucruri decât domnul Waddle.

Acesta era un mod politicos de a-i spune acestuia să-și vadă de treburile lui.

— Se respinge. Domnul Waddle are dreptul să facă speculații, iar jurații pot fi împotriva lui, dacă greșește.

„La naiba!”

— Știți ce este acela un martor expert? îi întrebă Waddle pe jurați, zâmbind. Un pușcaș angajat. Poate că puteți cumpăra un astfel de martor expert. Dar e al naibii de sigur că puteți și închiria unul. Conform actelor completate la tribunal, apărarea a închiriat un „profesor de factori umani”…

„Și uite cum face ca asta să sune a «șarlatan cu titlu și ținută»”.

— … de la Universitatea Columbia din New York. Nu știu de ce au trebuit să meargă tocmai până în New York. Doar în cazul în care n-au putut găsi pe nimeni altcineva în Florida, dispus să le facă jocul.

„O, la naiba!”

Victoria știa că ar fi trebuit să obiecteze. Ar fi trebuit să lovească cu pumnul în masă și să se prefacă ofensată. Dar era al naibii de timidă acum, după ce îi fusese respinsă prima obiecție.

— În caz că nu știți, un expert în factori umani este acea persoană care îți spune că o curbă este prea înaltă, sau că un parapet este prea scund. Eu unul nu sunt sigur ce anume știe acest profesor din New York City despre harpoane, așa încât voi avea câteva întrebări pentru el, când va ajunge aici pentru a-și petrece mica vacanță pe banii statului.

Waddle continuă astfel, speculând că profesorul nu știa probabil să deosebească Manhattan Island de Green Turtle Key. Griffin bătu cu degetele în masa apărării, privind amenințător. Aspectul lui, gândi Victoria, combinat cu ceafa lui de bivol și

pieptul lat, făcea ca Griffin să aibă un aer de-a dreptul războinic. Victoria mâzgăli repede cuvântul „Zâmbește!” pe caietul din fața ei, strecurându-i-l sub ochi.

Procurorul era mai tare pe poziții decât se așteptase ea. Și da, Steve o avertizase și în privința acestui lucru.

„Nu-l lăsa pe Tâmpul să te aiurească cu toată vorbăria aia timidă a lui. E mai deștept și mai malefic decât lasă impresia.”

Undeva, prin expunerea introductivă a lui Waddle, se afla și recunoașterea faptului că pe armă nu fuseseră descoperite amprente care să poată servi drept dovezi.

„Inteligent”, gândi Victoria, „să pui lumina pe lucrul care ar putea fi privit ca un punct slab în propriul caz”. Abundența emisiunilor și a filmelor cu crime de la televizor crease ceea ce avocații numesc „factor CSI”, jurații așteptându-se la dovezi constituite din fibre, fire de păr și stropi de sânge în fiecare caz, toate acestea fiind însoțite de imagini computerizate.

— Nu există amprente, explicase cu generozitate Waddle, pentru că pe patul crestat al armei, din polimeri, nu se pot recolta amprente.

În vreme ce Waddle continua să vorbească, unul dintre asistenții săi intră în sala de judecată aducând un manechin sintetic, pe care îl așeză pe un scaun gol, la masa acuzării. Spre deosebire de Tami, Păpușa Iubirii, sacul acesta plin cu rumeguș nu avea nici nume și niciun gen anume. Semăna cu unul dintre manechinele acelea folosite la testele de rezistență la ciocnire a mașinilor, care se fac una cu pământul la impactul dintre vehicule.

— Da, doamnelor și domnilor, veți auzi multe despre această armă. Este un vechi model pneumatic, acționat de un volum de aer, dintr-o rezervă de dioxid de carbon. O încărcați astfel.

Ținând țeava armei îndreptată spre tavan, Waddle se aplecă și introduse țepușa pe țeavă,

până când aceasta întâmpină rezistență.

— Nu e greu de făcut. După cum puteți vedea, ar fi al naibii de greu să vă împușcați din greșeală. Dar să împușcați pe altcineva, e mai simplu decât orice…

Waddle se întoarse către masa acuzării și trase. Țepușa vâjâi prin sala de judecată și se înfipse în pieptul manechinului, cu un sunet neplăcut. Brațele manechinului se agitară, iar capul său plesni. Jurații își ținură răsuflarea.

— Imaginați-vă cum au fost zdrobite oasele și cum au plesnit vasele de sânge. Imaginați-vă durerea și groaza. Imaginați-vă cum s-a văzut Ben Stubbs sângerând, până când, în apropierea momentului morții, și-a pierdut cunoștința.

Victoria era furioasă. Ar fi putut să obiecteze. Dar răul fusese deja făcut. De acum, pe tot parcursul procesului, ori de câte ori avea să se amintească de armă, jurații nu aveau să mai asculte. Mintea lor avea să fie concentrată asupra oribilei imagini și a înfiorătorului sunet. Țepușa înfigându-se în pieptul lui Ben Stubbs.

— Acum mă voi așeza, declară Waddle, în vreme ce țepușa încă mai vibra. Și aș dori să-i acordați și doamnei Lord tot atâta atenție câtă mi-ați acordat și mie. Întregul stat dorește să se facă dreptate. Să fie un proces corect pentru toți.

•

„Întregul stat dorește să se facă dreptate”, spuse Pinky Luber. „Să fie un proces corect pentru acuzat, dar și pentru oamenii din Florida.”

Steve apăsă pe butonul *Pauză* și imaginea îngheță. Caseta de la WLRN-TV era veche de douăzeci de ani, dar Pinky nu se schimbase prea mult. Chel, mic și îndesat, cu chipul rozaliu. Ca toți avocații pledanți pricepuți, se simțea în largul lui în fața boxei juraților. Se simțea pe terenul lui și, înainte de a-i ceda chiar și un centimetru avocatului din oficiu, își dădea toată osteneala. Chiar și la selecția juriului.

Steve își ridică picioarele, așezându-le pe măsuța de cocktail, își turnă un pahar de Jack Daniel's – se anunța o noapte lungă – și apăsă pe butonul *Redare*.

„Domnul Willie Mays este acuzat de o crimă oribilă", continuă Luber. „O crimă premeditată, dublă, a unei femei nevinovate și a pruncului ei. Acum vă voi pune fiecăruia dintre dumneavoastră câteva întrebări, care ne vor ajuta să alcătuim un juriu corect pentru ambele părți."

Pe ecran, Luber se afla la distanță de un braț de boxa juraților, îndeajuns de aproape pentru a avea un contact vizual, dar fără a invada spațiul personal al cuiva.

„*Juratul numărul unu, domnul Connor… Să începem cu dumneavoastră*."

Caseta arătă un cadru al scaunului judecătoresc și al judecătorului Herbert T. Solomon. Spre deosebire de Pinky, el se schimbase mult. Pe ecran era un bărbat chipeș, la vreo patruzeci de ani, tuns impecabil și cu ochelari de aviator. Maxilarele îi erau încă ferme, părul nu îi încărunțise încă, dar mai era și altceva, deosebit. O expresie a feței de care Steve abia își mai amintea. Când Herbert privi către boxa juraților, pe chipul lui înflori un zâmbet relaxat și încrezător. Părea *fericit*. Se afla în tribunalul lui, făcând o meserie care îi plăcea. Oare cum este când pierzi toate astea? Oare cât de adânci îi erau rănile?

Reginald Jones stătea la biroul în formă de potcoavă aflat în fața scaunului judecătorului, pe o treaptă mai jos, ca un petiționar în fața regelui său. Ustensilele lui Jones erau așezate ordonat, în fața lui. Tăblițe pentru luat notițe, etichete pentru dovezi, un dispozitiv pentru ștampilat și dosarul cazului propriu-zis: *Statul Florida împotriva lui Willie Mays*.

Steve sorbi din cocktailul său cu whisky și privi cum juratul numărul unu explica faptul că nu avea

obiecții, nici morale, nici religioase, față de pedeapsa capitală.

— Și Biblia spune „ochi pentru ochi”.

Bobby, desculț ca de obicei, intră în camera de zi, aducând cu el un caiet, în care făcuse niște însemnări, și un suc de guave.

— Am descifrat toate statisticile, unchiule Steve, dar nu știu dacă asta te va ajuta prea mult.

— Hai să vedem ce ai tu aici.

În vreme ce Luber îi dădea înainte cu întrebările, pe casetă, Bobby explica modul în care însumase reprezentările demografice ale componenței corpului juraților în șaptesprezece procese de omucidere. Uneori, apartenența rasială a juraților putea fi descoperită din felul în care erau formulate întrebările. „Ca afro-american care locuiește în Liberty City, ați fost vreodată tratat în mod necorespunzător de către ofițerii de poliție anglofoni?” Alteori, cheia se afla în răspunsurile primite. „Ceea ce i-au făcut polițiștii aceștia bietului domn McDuffie a fost o infracțiune, dar nu am ieșit în stradă să mă revolt, cum au făcut nebunii aceștia.” După cum puteau fi de folos și unele informații precum apartenența la Biserica Metodistă Africană, la alte organizații civice sau o adresă de reședință.

— Din cei două sute patru jurați aleși pentru toate procesele, douăzeci și trei erau afro-americani, spuse Bobby. Asta înseamnă circa unsprezece la sută, o proporție mult mai redusă decât dacă ne raportam la nivelul întregii populații, dar nu este un lucru chiar atât de relevant.

— Nu îndeajuns de puțin cât să reflecte o excludere sistematică.

— Asta voiam să zic și eu, unchiule Steve. La fiecare proces a participat câte un jurat de culoare, iar la unele procese au fost chiar doi.

— Dar niciodată mai mult de doi?

— Nu. Doar dacă nu îi iei în considerare și pe cei selectați ca rezerve.

— Altceva?

— Afro-americanii nu erau niciodată luați la întrebări. Oricare ajungea pe banca juraților, era repede aprobat de ambele părți.

— Exact ca în cazul Mays. Numai cinci în selecția pentru juriu, dintre care au fost admiși trei, dintre care unul a fost rezervă. Ciudat.

— Asta poate din cauză că afro-americanii erau niște tipi bine plasați.

— Adică?

— Jurații de culoare păreau să aibă, cu toții, slujbe dintre cele mai bune.

Bobby îi întinse lui Steve însemnările lui. Alături de nume și adresă, nepotul lui notase ocupația juraților de culoare. Poștaș. Dentist. Contabil. Meșteșugar. Paramedic. Dentist. Ofițer răspunzător de eliberările condiționate.

Ofițer răspunzător de eliberările condiționate?

— Ăsta nu mai seamănă a complet de jurați, tună Steve. Aduce mai degrabă a reuniune a clubului Rotary. A convenție republicană. Tipii ăștia conduc Buick-uri! Unde sunt oamenii care se învoiesc de la serviciu? Care vin la tribunal pe jos?

— Te-ai uitat la începutul casetei, unchiule Steve?

— Nu vedeai decât o sală de tribunal pustie. Am derulat repede până la partea de *voir dire*.

— Trebuie să o lași să meargă puțin. Domnul Jones a intrat și făcea ceva, dar nu știu ce.

Steve derulă caseta la început. Ca și mai înainte, camera de luat vederi era pornită, dar în sala de judecată nu se afla nimeni. Minutele treceau.

— Cine zicea că procesele nu sunt plictisitoare?

— Lasă caseta să meargă.

După câteva clipe, un portărel în uniformă conduse câteva zeci de oameni în sala de judecată. Aceștia purtau ecusoane de plastic care îi identificau ca fiind jurați. În momentul acela, totuși, erau cu toții doar *potențiali* jurați. Fuseseră propuși spre aprobare ca jurați. Mai trecură câteva

minute. Civilii se așezară pe băncile tari, unii citind ziare, dar cei mai mulți dintre ei părând plictisiți.

Reginald Jones păși în sală, împingând ceva care semăna cu un cărucior pentru zarzavaturi, plin cu dosare. Își ocupă locul în fața scaunului judecătorului, zâmbindu-le celor aflați la galerie și începu să vorbească. Nu exista înregistrare audio, așa că Steve nu își putu da seama exact ce spunea Jones. Dar curând, în fața biroului acestuia se formă un rând de oameni, iar Steve își dădu seama despre ce era vorba.

— Jones îi întreabă pe jurați care dintre ei vrea să renunțe la această îndatorire, invocând diferite motive, îi spuse el lui Bobby.

După câteva momente, jumătate dintre potențialii jurați erau în fața biroului funcționarului. Se pare că o mulțime dintre ei trebuiau să poarte de grijă vreunei mătuși aflate pe patul de moarte. După numai câteva minute, păru că se conturează un anumit tipar.

— Îi lasă pe jurații de culoare să plece, spuse Bobby, tocmai când din sală ieșea grăbit un tânăr cu părul împletit în șuvițe.

— Nu pe toți. Îi păstrează pe afro-americanii mai în vârstă și pe cei mai bine îmbrăcați, alături de majoritatea albilor.

— Dar uite acolo și un jurat alb care se retrage.

Bobby arătă către al doilea bărbat din șir.

— La cât e de uriaș, poate că domnul Jones se și temea de el.

Într-adevăr, tipul era un gigant, umplând aproape tot ecranul cu umerii lui lați.

Jones zâmbi larg, strângând energic mâna bărbatului, apoi îi întinse acestuia o foaie de hârtie. Omul dădu din cap și se îndreptă către ușă. Jurații din boxă aplaudară, iar bărbatul le făcu cu mâna, oprindu-se când cineva îi oferi un pix și o coală de hârtie. Era un vânător de autografe. Apoi Steve îl recunoscu.

— Ed Newman, spuse Steve. Jucător de fotbal pentru echipa The Dolphins, în anii 1980.

— Poate că aveau vreun meci luni noaptea și nu putea face parte dintre jurați.

— Continuă să te uiți. Devine interesant!

Următoarea persoană din șir, care părea de origine hispanică, purta o salopetă de mecanic, de culoare albastră, pe care Steve izbuti să descifreze emblema atât de regretatei companii Eastern Air Lines. Cu regret, dar nu avea nicio scuză! În spatele lui se afla o femeie albă, bine îmbrăcată, între două vârste. Scuze, doamnă, și dumneavoastră trebuie să rămâneți! Apoi un bărbat alb, între două vârste, îmbrăcat în costum. Din nou un zâmbet pe chipul lui Reggie Jones. Ștampilă o foaie de hârtie, iar bărbatul se înclină recunoscător și se îndreptă spre ieșire. Camera de luat vederi surprinse fesul tradițional de culoare neagră de pe capul lui.

— Tipul trebuie să fie vreun rabin sau ceva, spuse Bobby.

— Ca și Ed Newman. Evreu, adică.

Newman, unul dintre acei jucători de fotbal mai mintoși, ai generației anterioare, a urmat o școală de Drept, devenind un judecător grozav, el însuși. Dar nu la asta se referea Steve. Tiparul căpăta o nouă dimensiune, după părerea lui Steve.

— Un fotbalist evreu? întrebă Bobby. Grozav!

— Echipa The Dolphins a avut câțiva jucători evrei. Steve Shull era fundaș, cam în perioada în care juca și Newman. De Jay Fiedler îți mai aduci aminte?

— De apărător? întrebă Bobby. Un jucător slab.

— Așa era și A.J. Feely și nu era membru al tribului.

— Dar care e treaba cu domnul Jones, de fapt? De ce îi lasă să plece pe evrei și pe negri?

Negrii și evreii.

În mintea lui Steve reveni o amintire. Ceva din ziua în care îi luase declarația lui Pinky Luber.

Ticălosul acela șiret se plângea de juriul din primul proces al lui Willie Mays, ultimul caz pe care el îl pierduse.

„Probabil că veniseră direct de la vreo întrunire a ACLU. Toți negroteii din Liberty City și toți evreii din Ventura.”

Atunci, cuvintele acestea nu însemnaseră nimic. Dar însemnau acum. Luber mai spusese în ziua aceea și altceva.

„Nu poți avea încredere în jurați.”

Acum Steve știa exact ce făceau Luber și Jones.

— Bobby, care este cea mai importantă parte a unui proces?

— Selecția juraților. Așa spui tu întotdeauna.

— Reggie Jones îl ajută pe Pinky Luber să facă ordine printre jurați. Înlăturându-i pe negri și pe evrei, cei mai înclinați să voteze în favoarea apărării. Negrii pe care îi păstrează sunt cu toții funcționari ai statului. Avocatul apărării nu are altă variantă decât să-i accepte. Altfel ar avea un complet al juraților alcătuit în întregime din albi și Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla în Camera Juraților.

Ceea ce făcea Jones era ilegal, desigur, o privare a acuzatului de drepturile sale constituționale. Dar de ce făcea asta? Era exclus ca această schemă să fi fost născocirea exclusivă a tânărului funcționar. Palmele transpirate ale lui Pinky se simțeau pretutindeni în treaba asta. Dar, până în acel moment, tatăl lui Steve nu părea să fie implicat cu nimic.

„Trebuie să mai fi fost și altceva. Ceva de care se ocupa tata. Altfel, de ce i-ar fi așa de teamă?”

Steve derulă caseta rapid înainte până la momentul de început de *voir dire*. Îl văzuse deja o dată, dar de data asta voia să nu-l scape din ochi pe tatăl lui. Să-i studieze bătrânului fiecare gest, să-i asculte fiecare cuvânt. O parte din el spera că tatăl lui nu era la curent cu conspirația care avea loc chiar în tribunalul în care ciocănelul său de

judecător aplica legea. Dar o altă parte, ivită dintr-un loc întunecat, al fricii reprimate și înstrăinării, tânjea după cu totul altceva. O parte din Steve voia să primească dovada că el avea dreptate, iar tatăl lui se înșelase. Dovada că Onorabilul Magistrat Herbert T. Solomon era cu mult mai puțin decât pretindea a fi, în vreme ce fiul lui era cu mult mai mult decât el.

Capitolul 40

PRINȚESA VERSUS REGINA

Ușa de la balcon era deschisă și briza nopții, umedă și mirosind a sare, se juca printre perdele, răsucindu-le. Undeva, în cameră, un ținținar bâzâia încet.

Lângă piscină, sub fereastră, un polițist stătea sprijinit de un palmier. Un alt polițist stătea pe un scaun, în fața ușii ei. Erau gărzile de corp personale ale Victoriei, obținute prin amabilitatea șerifului Rask.

Pe Victoria o dureau picioarele, iar capul părea că-i plesnește. Pantofii ei negri, de la Prada, fuseseră mai mici cu o jumătate de număr când îi cumpărase și, după o zi întreagă de plimbat încoace și încolo prin sala de judecată, femeia se simțea ca o victimă a practicii chinezești de legare a picioarelor pentru a le micșora. Durerea de cap i se trăgea de la faptul că stătuse la masa apărării, adusă de spate.

„Dacă Steve era aici, îmi masa el umerii… și picioarele.”

Dar era singură în apartamentul ei din Pier House, ca un ultim soldat aflat în Sala Consiliului de Război, plină de dosare, cărți și resturi de supă de scoici și salată Cesar, care îi fuseseră aduse de room-service. Camera alăturată era cufundată în întuneric și în tăcere, mama ei luând cina în oraș, împreună cu unchiul Grif. Era trecut de miezul nopții. Oare unde erau cei doi? Poate că în Bentley-ul parcat pe plajă, al unchiului Grif, ascultându-l pe Barry White cântând *Can't Get Enough of Your Love, Babe* și sărutându-se în lumina lunii. Gândul acesta o făcu să se înfioare.

Era furioasă pe amândoi. Unchiul Grif ar fi trebuit să fie aici, ajutând-o să pregătească procesul. Mama ei ar fi trebuit și ea să fie aici,

chiar și pentru simpla susținere morală. Și, în loc de asta, ei…

„Doamne, oare de ce mă deranjează așa de mult? La urma urmelor, au și ei dreptul la viața lor personală, nu-i așa?”

Sorbi o înghițitură dintr-un pahar de Cabernet și încercă să se concentreze asupra dosarelor martorilor, împrăștiate în fața ei. A doua zi, procurorul avea să înceapă să mute pionii pe table de șah. Din cele șase persoane aflate pe navă, trei ies din scenă prin partea stângă, una se scufundă în apă, lăsându-i pe acuzat și pe victimă singuri în ultima călătorie la bordul *Forței Majore*. „Călătoria Morții”, cum o numise Waddle. Expresie pe care o adăugase aceleia cu „lăcomie și corupție, mită și crimă”.

Știa deja ordinea prezentării dovezilor de către acuzare pentru stabilirea circumstanțelor. Clive Fowles avea să descrie scena – petrecerea cu cocteiluri de pe punte – apoi Leicester Robinson urma să prezinte ceea ce păruse o ceartă între Griffin și Stubbs.

Victoria nu se hotărâse încă în privința gradului de agresivitate cu care trebuia să-l abordeze pe Robinson. Putea obiecta, dacă Waddle ar fi încercat să-i ceară să își spună impresiile în legătură cu ceea ce se întâmpla.

„Așadar, domnule Robinson, ați spune că acuzatul părea pornit împotriva domnului Stubbs?”

„Obiecție! Afirmația cere o concluzie!”

Dar nu poți obiecta față de tot ce pare susceptibil de obiecții.

„Să nu îi faci pe jurați să aibă impresia că ascunzi ceva.”

Tot influența lui Steve! El ar fi știut ce să facă, după cum ar fi știut să-i ușureze durerea cu un masaj. Îi era dor de el.

„Ba nu, la naiba! Nu am nevoie de Steve! Nu am nevoie de nimeni.”

Se simțea ca un gladiator. Un practicant solitar al artei războiului juridic. Trecu cu privirea peste dosarele răspândite pe masă. O cuprinse un sentiment de neliniște. Întotdeauna se mândrise cu modul în care își pregătea procesele. Spre deosebire de Steve, ea credea în câștigarea cazurilor prin documentare și investigație, prin organizare și pregătire. Prin stăpânirea detaliilor. Prin coduri colorate pentru fiecare dintre dovezi. Prin investigarea încrucișată a depozițiilor. Prin cunoașterea dosarelor pe toate părțile. Steve Spintecătorul era un om al imaginilor de ansamblu. Nu trebuia decât să aibă o idee generală asupra evenimentelor, și el se descurca în instanță fără probleme. Tocmai de aceea formau o echipă pe cinste, îi spusese el mereu. Aveau niște deprinderi foarte diferite, iar asta îi ajuta să se completeze și mai bine.

„Voi doi sunteți particula *sin-* din cuvântul „sinergie”[175], îi tachinase o dată un procuror.

„Nu că nu m-aș descurca și singură…”

Numai că, în momentul acesta, i-ar fi fost de folos abilitățile de improvizație ale lui Steve. Mai ales că pregătirea procesului lăsa de dorit. Cu toate cele întâmplate – reapariția inexplicabilă a mamei ei, avansurile lui Junior, intrarea prin efracție în camera ei, despărțirea de Steve – nu mai putuse funcționa la capacitate maximă.

Victoria auzi deschizându-se ușa camerei alăturate, și, în clipa următoare, mama ei trăgea cu ochiul prin ușa dintre cele două camere.

— Prințesă, ești încă trează?

— Am de lucru aproape toată noaptea, răspunse Victoria, încercând să zărească ceva prin ușă. Dumneata ești singură?

Irene intră în cameră.

— Grif s-a dus direct la culcare, dacă la asta te refereai. Bietul de el, era atât de încordat încât oricum nu era bun de nimic.

— Prostii! Omul ăsta are un proces de care depinde viața lui, iar dumneata te superi că nu ieșiți nicăieri seara.

— Ai înțeles exact pe dos. Mă gândeam că o mică pauză nu i-ar strica lui Grif. Că o ieșire i-ar face bine.

Irene străbătu camera și se așeză pe un scaun, la masa de lucru. Rochia ei înflorată, din mătase, era decoltată și mulată. Câte femei de vârsta ei ar fi îndrăznit să poarte așa ceva? Dintr-un motiv pe care Victoria nu prea izbutea să-l înțeleagă, gândul la aerul tineresc al mamei ei o irita.

— Toarnă-mi și mie un pahar cu vin, Prințesă. Și poate îți torni și ție unul.

— Servește-te singură. Eu mi-am băut porția.

— Pari foarte încordată, draga mea.

— Serios? Păi cred că un caz de crimă te face să fii așa.

Irene își desfăcu baretele și își scoase espadrilele de un auriu metalizat.

— Umiditatea asta afurisită nu îți face gleznele să se umfle? Că ale mele sunt tare umflate.

— Data viitoare când intri în reparații capitale, să ceri o liposucție pentru glezne.

— Ți-am greșit cu ceva, Prințesă?

— În ultimul timp, vrei să spui?

— Iisuse, ai devenit de-a dreptul obositoare. Când ai făcut dragoste ultima oară?

— Nu mi te aminteam atât de crudă.

— Nici eu nu mi te aminteam atât de mironosiță. Și, dacă vrei să știi, da.

Irene se ridică și închise ușa dinspre balcon.

— Parcă e o baie de aburi, aici. La cât este fixat aerul condiționat?

— Nu ești cam în vârstă pentru bufeuri, mamă?

— Te-ai făcut și mai afurisită de când l-ai părăsit pe nesuferitul ăla de Solomon.

Se îndreptă desculță spre masă și își turnă un pahar cu vin.

— Cât despre remarca ta răutăcioasă, sunt abia la jumătatea vieții.

— Asta numai dacă ai să trăiești până la o sută șaisprezece ani.

— Știu eu ce te macină pe tine, Prințesă, și am o propunere. Ieși cu Junior. E topit după tine și pariez că e minunat în pat.

— Eu am altele pe cap. Dar de ce nu îi depanezi dumneata pe ambii Griffin?

— Dacă aș mai avea vârsta ta, să nu crezi că nu l-aș lua o tură pe Junior. I-ai văzut instrumentul, nu?

— Mamă, de ce nu faci un duș rece?

— Nu că mărimea aia ar însemna și performanță. Îmi amintesc de un spaniol pe care l-am cunoscut în Monaco. O avea *mucho grande*[76]. Cât un salam din ăla mare.

— Eu nu mai continui această conversație.

— Dar era un fraier în pat! Și mai era unul, un francuz, care nu o avea mai mare decât un castravecior, dar o-la-la, ce mai castravecior!

— Faci asta doar ca să mă exasperezi, nu?

— Iar tu ești nesuferită pentru că vezi că sunt fericită.

— Ridicol!

— Dar sunt fericită, draga mea.

Regina izbuti să spună asta și să suspine, în același timp.

— Grif și cu mine, luând legătura unul cu celălalt, după toți acești ani…

— Vrei să spui reluând legătura…

— Iar începi? Ți-am spus adevărul. Nu am avut niciodată o aventură cu el.

— Dar tata a crezut că aveați una. Nu-i așa?

— Nu, la naiba. Tu nu vezi ce se întâmplă acum? Ai fost supărată pe tatăl tău în toți acești ani. Dar nu poți țipa la el, așa că te iei de mine, acum.

Victoria tăcu pentru o clipă. Încercă fără rezultat să prindă afurisitul de țânțar care îi bâzâia pe la

urechi.

— Sunt furioasă pe tata. Aici ai dreptate.

— E de înțeles, draga mea.

— Dar știi ce mă înnebunește pe mine?

— Chestia cu bilețelul de adio?

— M-am întrebat de mii de ori. De ce nu a putut să-mi scrie ceva? „Îmi pare rău, Prințesă. Iartă-mă. Te iubesc."

Irene se întinse și o prinse de braț.

— Te-a iubit, draga mea. Te-a iubit foarte mult.

— Un bilețel, acolo… Ceream chiar atât de al naibii de mult?

Vocea lui Irene deveni aproape o șoaptă.

— A scris un bilețel.

— Cum?

— Spunea că te iubește foarte mult.

— Asta o inventezi tu acum. Spui minciuna asta, numai ca să mă simt mai bine.

— Prostii. Eu nu mint decât ca să mă simt *eu* mai bine.

Sorbi din Cabernet, strâmbându-se.

— Gusturile tale în ce privește vinurile sunt cam bizare.

— Dumnezeule, mamă. Chiar a existat un bilețel de adio?

— Tatăl tău a scris că te iubește mai mult decât o poate spune în cuvinte și că cel mai mare regret al lui era că nu avea s-o cunoască niciodată pe femeia în care aveai să te transformi.

Brusc, își dădu seama că mama ei avusese dreptate: camera se încălzise foarte tare.

— Și în toți anii ăștia? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Am avut motivele mele.

Pentru prima dată după multă vreme, Victoria o văzu pe Regină arătându-și vârsta.

— De ce? Ce altceva a mai scris? Te-a acuzat tata că ai avea o aventură cu unchiul Grif? De ce nu recunoști, după tot acest timp?

— Nu a existat nicio aventură.

— Atunci de ce ai distrus bilețelul?

— Dar cine spune că l-am distrus? Se află în seiful meu. Mă gândeam că, într-o zi, ai să crești destul de mare – ai să fii destul de matură, adică – și ai să-l citești. Dar se pare că încă nu a venit ziua aceea.

Irene se ridică în picioare, își netezi rochia și alunecă înspre camera ei, ducându-și sandalele în mână. Fără a se uita înapoi și fără a ura noapte bună, ea închise ușa dintre cele două camere și trase zăvorul.

Două ore mai târziu, Victoria se întinse pe pat, ascultând vântul prin frunzișul palmierului. Ardea de nerăbdare să vorbească cu Steve, dar era prea târziu ca să-l sune. Indiferent de problemele dintre ei, tot el îi rămânea cea mai apropiată persoană. Niciodată nu se simțise mai singură ca în acel moment zdrobitor.

Auzi din nou bâzâitul acelui țânțar blestemat. Acum unde mai era?

Au!

Simți înțepătura pe gât, într-o parte.

Capitolul 41

O PACOSTE MARCA SOLOMON

Cărăbuși de mai sinucigași – împerechindu-se în zbor – se izbeau de parbriz, murind pe loc, într-o ultimă zdrobire orgasmică. Atât de mulți erau presărați pe mașina lui, încât Steve trebuia să facă adevărate manevre printre rafalele de gândăcei.

Abia trecuse de ora două dimineața și ei erau în apropiere de Sugarloaf Key, Bobby fiind adormit pe scaunul din dreapta, un loc bun în micuța mașină. Îndreptându-se spre sud, Steve își repeta ce avea să-i spună tatălui lui, dar încă nu știa prea bine cum avea să o facă.

„Cum naiba să-i spui tatălui tău «Te-am prins!»?”

Avusese nevoie de câteva ore bune și de studierea de trei ori a procedurii de *voir dire* pentru a descoperi legătura dintre Herbert Solomon și conspirație. La început, Steve greșise concentrându-se numai asupra tatălui său, când privise caseta video. La fel ca la un meci de fotbal, nu-ți poți îndrepta atenția numai asupra unui fundaș anume.

Rolul tatălui său în întreaga schemă fusese unul extrem de subtil. Nu fusese nevoie să rostească niciun cuvânt. După întrebările puse fiecărui potențial jurat, Pinky Luber luase o mică pauză și își făcuse și el niște însemnări. Până aici, nimic neobișnuit. Majoritatea avocaților își schițează impresiile, înainte de a decide să accepte sau să respingă ceva. Studiindu-l pe Luber, Steve descoperi „semnul”. Asemenea jucătorilor de pocher, care plimbă fisele printre degete sau își privesc fix adversarul înainte de a blufa. Pinky mai avea și un tic. Chiar înainte de a începe să-și noteze observațiile, el aruncă o privire spre scaunul judecătorului. Herbert Solomon nu îl

privea niciodată. Ca întotdeauna, în acel moment judecătorul își turna un pahar cu apă. Probabil că tatăl lui avea o vezică urinară foarte rezistentă, pentru că bea apă de fiecare dată când Pinky termina de interogat câte un potențial jurat.

Abia la a treia vizionare a casetei, Steve văzu semnalul: capacul carafei cu apă.

Când Herbert lăsa capacul ridicat, Pinky păstra juratul. Când Herbert închidea capacul, și juratul era respins. De fiecare dată, fără excepție.

Steve își amintea de carafa aceea din cositor. Stătuse pe masa din sala de judecată a tatălui său ani întregi. Mai era pe acolo și o tăviță din același set, cu o inscripție din partea Conferinței Judiciare Florida. Pentru că fusese *Distins cu titlul Judecătorul Regional al Anului*. Poate mai era timp pentru o reconsiderare a acestuia.

Herbert Solomon era băgat până la brâu în conspirație. Pinky Luber câștigase șaptesprezece procese de omucidere la rând, cu ajutorul unui funcționar care făcuse deja ordine printre jurați și al unui judecător care mai făcea și el unele ajustări, transformând un grup de jurați, și așa însetat de sânge, într-o gloată pusă pe linșaj.

Era o schemă strălucită, chiar dacă evident de ilegală. Herbert Solomon prezidase sute de cazuri de infracțiuni capitale. Putea să-i citească pe jurați mai bine decât orice procuror, iar ajutorul său era unul neprețuit pentru Luber. Sărmanul avocat al apărării era astfel depășit, într-un raport de trei la unu.

Erau puține șanse ca această conspirație să poată fi descoperită. Câtă vreme printre jurați mai erau și câțiva afro-americani, cine mai ținea cont de numărul lor redus? Cu siguranță, nu avocații apărării, aflați într-o continuă schimbare și ei. Numai judecătorul, procurorul și grefierul care puseseră la cale toată tărășenia. Dar de ce făcuseră asta? Și de ce după atâția ani, Pinky îl implicase pe Herbert într-un scandal legat de terenuri? Nu vedea

legătura dintre regizarea proceselor pentru omucidere în care Herbert își interpreta rolul și mita pentru încadrarea terenurilor, în care nu juca niciun rol. Și, de fapt, care era legătura dintre aceste două evenimente și petiția pentru reintrarea în barou a lui Herbert?

Pe vremea când Steve era abia un începător în ale avocaturii și se împotmolea la vreun caz, tatăl său îi spunea: „Ori de câte ori dai de un fir liber, trage de el, să vezi unde duce". Steve făcuse asta. Și totul dusese înapoi în timp, la juriile acelea atent aranjate și la uimitoarea disponibilitate a tatălui său de a încălca legea. Totuși, Steve încă avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Întorcând mașinuța pe aleea cu pietriș care ducea spre casa tatălui său, simți cum starea de spirit i se prăbușea. Nu simțea nicio satisfacție spunându-i „Te-am prins!" Herbert era deja un om înfrânt. Dar ce îl făcuse să urmeze acea cale? De ce nu își respectase jurământul? De ce riscase totul?

„Dumnezeule, tată! De ce?"

•

— De ce!

Herbert Solomon începu să-și plimbe mâinile tremurânde pe cordonul halatului său vechi și tocit, din lână flaușată.

— Adică bați tot drumul până aici și mă trezești numai ca să mă întrebi de ce am făcut asta? Ce fel de pacoste poți să fii?

— O pacoste marca Solomon.

— Du-te acasă! Nu mă mai supăra.

— Liniște! îl trezești pe Bobby.

Steve îl dusese pe băiat în hamac, unde acesta torcea mulțumit.

— Știu eu ce faci! se înfurie Herbert. Vrei să arăți cât de deștept ești. Ei bine, felicitări. Ești cel mai bun din clasă.

— Nu sunt chiar atât de deștept. Tot nu pot să-mi imaginez de ce ai ajustat dumneata juriile alea.

Și, după toți acești ani, de ce a spus Luber că ai luat mită în cazurile acelea cu terenuri?

Se aflau în bucătăria casei de pe barjă. Herbert își turnă niște rom peste gheață, dar fără să îi ofere și fiului său.

— Din cauza fiului său, Barry. De aceea a mințit Pinky.

— N-am știut că Luber avea un fiu.

— Barry a murit dintr-o supradoză. Pe atunci, era doar un prăpădit care ieșea dintr-o belea și intra în alta. Statul îl acuza de afaceri cu droguri, când lupta anticorupție era încă la început și Pinky fusese și el luat în vizor. Dacă nu coopera, totul avea să se răsfrângă asupra băiatului lui. Pinky a încercat o mică înțelegere privind parcelarea acelor terenuri, dar statul voia mai mult de la el. Problema a fost că Pinky nu avea de unde să dea mai mult.

— Așa încât l-a predat statului, nici mai mult, nici mai puțin decât pe marele judecător, spuse Steve, înțelegând. Pinky te-a băgat pe dumneata la apă, ca să îl apere pe fiul lui.

— Barry Luber a fost eliberat pe cauțiune. Pinky a primit optsprezece luni în pușcărie, iar eu m-am ales cu o sentință pe viață, cum s-ar spune.

— Ticălosul naibii, spuse Steve.

— Sângele apă nu se face, fiule. Sângele apă nu se face niciodată.

Tăcură amândoi preț de câteva clipe. Apoi Steve spuse:

— Nu mai rămâne decât o întrebare. De ce ai făcut-o dumneata? Acum douăzeci și ceva de ani, de ce îți aranjai așa juriile?

Herbert sorbi din romul său. După a treia înghițitură, oftă:

— Două cuvinte: Willie Mays. Și nu mă refer la puștiul care era. Ci la ucigașul cu sânge-rece.

— Am citit transcrierea și am văzut caseta video. Pinky a avut mai multe dovezi decât i-ar fi

trebuit ca să-l condamne. Nu era nevoie să păcălească pe nimeni.

— Chiar așa, istețule? Atunci cum se face că Mays a scăpat prima dată, când a existat și un martor ocular? Îți spun eu cum. Asta se întâmpla imediat după revoltele lui McDuffie. Toată lumea în Liberty City credea că polițiștii albi omorâseră negri numai ca să se distreze. Jurații negri nu l-ar fi crezut pe un alb nici dacă le-ar fi spus bună dimineața. Și era mai sigur decât orice că nu aveau să trimită un negru pe „Bătrâna Scânteie” pe baza declarației unui polițist alb. N-aș putea spune că eram de acord cu ei, dar pe atunci numai la asta nu-mi stătea capul, scuză-mi expresia.

— Dar se presupunea că dumneata ești *judecătorul*. Nu procurorul.

— Procurorul avea nevoie de ajutor. Curtea Supremă a Floridei abia dase verdictul la *Statul versus Neil*. Iar Curtea Supremă Federală avea de rezolvat, în perspectivă, cazul *Kentucky versus Batson*. Un procuror nu putea exclude jurații numai pe motive rasiale. Deși jurații ar fi fost dispuși să achite *exclusiv* din motive rasiale. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Dacă nu l-am fi condamnat pe Mays, ieșea și omora din nou, pe altcineva.

— Dacă asta simțeai, trebuia să te lași de justiție și să te faci polițist. Sau haiduc.

— Ai văzut fotografiile de la locul crimei? Nenorocitul i-a tăiat fostei lui prietene gâtul și l-a strangulat pe bebelușul lor. Apoi a ieșit pe stradă și s-a lăudat prietenilor lui cu ce-a făcut.

— Deci Pinky ți-a cerut să umbli la componența completului de jurați?

— La naiba, nu! Acesta a fost planul meu de la început. Imediat ce al doilea proces al lui Mays a ajuns la mine, i-am chemat pe Pinky și pe Reggie în biroul meu. Eu le-am pregătit terenul. Reggie era să leșine când a auzit. Dar era un puști de treabă și a făcut tot ce i-am zis eu să facă. Era

perfect pentru rolul acesta. Cunoștea jumătate din familiile din Vechiul Cartier Central al Negrilor. Nu numai că i-a exclus pe negrii pe care nu-i voiam noi, dar a mai și adus alți negri care ne puteau ajuta să obținem condamnarea.

— Nu prea văd cum a fost posibil să facă asta.

Herbert dădu peste cap și restul băuturii.

— Reggie a ales cu grijă lista principală a completului de juraţi potenţiali, înainte de a urca din încăperea funcționarilor. Oamenii numiți erau în favoarea procurorului din tribunalul meu. Toți cei pe care Reggie i-a considerat ca fiind împotriva procurorului au fost transferați la Tribunalul Regional, pe motiv de contravenții. Înainte de *voir dire*, avea să mai reducă și dintre aceștia. Îi lăsa să plece pe toți cei care cereau să plece, dacă persoanele respective nu îi erau lui pe plac. Apoi, chiar înainte să alegem primul complet de juraţi, Pinky a zis: „*Dacă tot facem asta, haideți să ne ocupăm și de evrei*”.

Herbert râse, de parcă Pinky ar fi fost noul Billy Crystal.

Steve clătină din cap.

— Foarte amuzant, n-am ce zice! Un judecător și un procuror evrei, purtându-se ca niște naziști.

— Ei, acum du-te și anunță-i pe cei din B’nai B’rith[77]! Mai scutește-mă de indignarea ta! Știi la fel de bine ca și mine că evreii sunt juraţi favorabili apărării. Ai încercat vreodată să convingi câțiva localnici să propună pedeapsa cu moartea? N-ai decât să încerci, băiețică!

— Dar chiar și după ce ai fasonat juriul cum ai vrut, tot a mai trebuit să-i semnalezi lui Pinky pe care dintre juraţi să-i respingă?

Herbert își mai turnă un pahar.

— El mi-a cerut-o. Eram mult mai priceput la alcătuirea unui complet de juraţi decât fusese el vreodată, iar Pinky știa asta. Ce e mai amuzant e că urma să ne oprim după ce Mays avea să fie condamnat. Dar a mers atât de bine…

— Încât ați repetat figura de încă șaisprezece ori.

— Acum, dacă privesc în urmă, având și avantajul de a fi văzut lucrurile din interior…

— Îți dorești să n-o fi făcut?

— La dracu', nicidecum! Îmi doresc să fi început mai devreme să facem asta. Toți condamnații erau vinovați, băiete. Fără excepție.

— Sunt convins că și gloatele care participă la linșări zic același lucru.

— Ia mai lasă-mă în pace! Mă simt cu mult mai bine decât procurorii ăia smintiți care i-au dat drumul lui O.J. Simpson. Nebunii ăia au judecat cazul în plin Los Angeles, pentru că voiau un complet alcătuit din jurați diferiți. Voiau să fie corecți din punct de vedere politic. Și s-au trezit cu nouă negri, când, în Santa Monica, ar fi avut unul sau cel mult doi. Cazul era terminat înainte de a începe. Și cazul Mays ar fi fost în aceeași situație, dacă n-am fi avut o atitudine pro-activă.

— Pro-activi? Ăsta e noul cuvânt pentru „corupți"?

— Ei, la dracu', Stevie! Știu și eu regulile după care joci. Și nu sunt tocmai ca ale marchizului de Queensberry…

— Nu compara ce fac eu, cu porcăria asta!

— Oricum, mă bucur că știi. Nu mai trebuie să fac din asta un secret. Iar acum poți lăsa baltă povestea aia cu roba mea de judecător.

— De ce? Ceea ce ai făcut a fost o mârșăvie și, prin asta, te-ai dovedit nedemn să mai fii judecător. Dar nu ai să te mai întorci pe scaunul de judecător. Și nimeni nu trebuie să afle.

Herbert izbucni în râs.

— Acum ai vorbit ca un adevărat avocat. Problema este că te înșeli într-o privință. La partea aia cu „*nimeni nu trebuie să afle*".

— Nu înțeleg.

— Cum intenționezi să îmi recuperezi licența?

— Dovedind că Pinky a mințit când te-a acuzat că ai luat mită în cazurile de parcelare.

— Așa e, a mințit. Dar când Pinky a întrerupt afacerile cu statul, a fost forțat să renunțe la statutul de prescripție extinctivă, amenințându-l cu sperjurul. Dacă tu dovedești că a mințit, merge la pușcărie. Așa că trebuie să te împiedice să aduci cazul în instanță.

— Și cum o să facă asta?

— O să se întoarcă în timp, băiete.

— Ce vrei să spui?

— Câți dintre cei șaptesprezece acuzați pe care i-am condamnat mai trăiesc încă?

— Opt au fost executați. Trei își așteaptă execuția. Șase au fost condamnați la închisoare pe viață. Steve făcu socoteala, poate nu la fel de repede ca Bobby. Deci nouă sunt încă în viață.

— Iar Pinky știe câți sunt. El mi-a citit numele lor. Mi-a spus că, dacă îl înfund pe el, o să spună ce am făcut acum douăzeci de ani. Și ce crezi că se va întâmpla?

— Nouă oameni vor fi rejudecați.

— Nouă criminali. Dintre cei mai periculoși. Nu pot lăsa să se întâmple asta, băiete. Martorii nu mai sunt. Dovezile s-au degradat. Dosarele s-au pierdut. Câți dintre ăștia nouă crezi că vor scăpa?

— N-am idee. Câțiva, bănuiesc.

— Chiar și unul și ar fi prea mult. Mai ales cel pe nume Willie Mays.

Capitolul 42

DEUS EX TSUNAMI[78]

Rapid, sec și eficient.

În acest mod își prezentase Richard Waddle cazul în fața instanței și o îngrijorase pe Victoria. Procurorilor slabi le ia foarte mult timp, se concentrează prea mult asupra dovezilor, îi amețesc pe jurați cu repetiții și amănunte inutile. Bulgărele de aur al dovezilor care ar duce la o condamnare sigură se topește în prea multă vorbărie. Dar se pare că Waddle știa că atenția juraților e similară cu a copiilor de opt ani. Fiind un procuror serios, al unui tot atât de solid caz, el a pus întrebări directe și a primit răspunsuri concise.

— Domnule detectiv, ce ați găsit în camera de hotel a domnului Stubbs?

— O servietă conținând exact patruzeci de mii de dolari, în bancnote de câte o sută de dolari.

— Ați investigat, de asemenea, tranzacțiile sale financiare recente?

— A cumpărat un teren la malul mării, în Key Largo, cu trei sute de mii de dolari, în bani gheață, cu nici trei luni înainte de a fi ucis.

— Și care era proveniența acestor bani?

— Fondurile au fost virate din contul unei pretinse corporații din insulele Cayman.

— Cine este proprietarul acestei corporații?

— Unicul acționar este acuzatul, Harold Griffin.

„Mulțumiri, domnule detectiv!”

Așezat lângă Victoria, nici Hal Griffin nu părea mai vesel. Avea o nuanță ușor pământie în obrajii de obicei rumeni. Îi spusese Victoriei că nu dormise prea bine.

„Bun venit în club, unchiule Grif!”

Delia Bustamante își făcu apariția la tribunal, purtând o rochie cam simplă, lungă până la glezne, de culoarea cafelei, care i-ar fi dat un aer de

mironosiță, dacă nu ar fi lăsat desfăcut șnurul de la gât. Bucătăreasa apetisantă se undui până în boxa martorilor și, când își ridică mâna dreaptă ca să depună jurământul, sânul drept se ivi prin partea de sus a rochiei. După o scurtă introducere, Waddle o întrebă dacă Griffin îi oferise vreo slujbă, iar pentru a răspunde, Delia se ridică de pe scaun.

— Domnul Griffin a încercat să mă cumpere, să-mi închidă gura în legătură cu *Oceania*.

— Obiectez și solicit ca intervenția anterioară să nu fie consemnată! Doamna Bustamante nu poate declara care au fost intențiile clientului meu.

— Se susține. Jurații vor face abstracție de ultima declarație a doamnei Bustamante. Doamnă Bustamante, spuneți-ne numai ce a făcut acuzatul și ce ați făcut dumneavoastră.

— Bine, domnule judecător. Mi-a oferit cu mult mai mulți bani decât am considerat eu vreodată că merit. Dar nu am luat niciun bănuț de la omul acesta.

Leicester Robinson, atât de cultivatul operator de barjă, a declarat că i-a văzut pe Griffin și pe Stubbs certându-se. Privind pe fereastra salonului, Robinson nu putuse distinge ce anume se spunea acolo, dar pretindea că își putuse da seama, după gesturile precipitate, că amândoi bărbații erau furioși. Și da, Griffin îl îmbrâncise pe Stubbs. Veni rândul Victoriei să pună întrebări.

— Ceea ce numiți dumneavoastră *brânci* a fost de fapt o împungere cu degetul în piept, corect?

— Stubbs a făcut un pas în spate. Eu aș numi asta *brânci*.

— Dar nu a fost vorba de o lovitură cu pumnul, corect?

— Acolo de unde vin eu, nu te apuci să ridici mâna la un alt bărbat, decât dacă poți face față. Dacă poți să mergi până la capăt. Dar, cine știe, poate că clientul dumneavoastră chiar a mers până la capăt.

— Onorată instanță, solicit ca ultima afirmație să nu fie consemnată.

Clive Fowles declară că Griffin îi ceruse să pună un sac impermeabil plin cu bani gheață – nu știa despre câți bani fusese vorba – într-o capcană pentru homari, lângă Black Turtle Key, în ziua anterioară împușcării lui Stubbs. Menținându-și atitudinea sobră, Richard Waddle glumi puțin cu Fowles.

— Era în sezonul homarilor, domnule Fowles?

— Nu, domnule. Există un singur sezon, care durează doar două zile, în luna iulie.

— Deci, printre altele, șeful dumitale mai este și braconier. Un gangster al homarilor?

— Obiecție. Discurs argumentativ.

— Se susține.

— Dar tot bănetul acesta era o momeală cam neobișnuită pentru niște homari, nu, domnule Fowles?

— Presupun că da.

— Domnul Griffin v-a spus pentru ce erau banii?

— Nu, domnule.

— Dar v-ați închipuit că erau pentru Ben Stubbs, nu-i așa?

— Obiecție. Concluzie subiectivă.

— Se respinge.

— M-am gândit că banii ar putea fi pentru el, domnule.

— Deci, chiar dacă nu era în sezonul homarilor, era totuși în sezonul funcționarilor publici, nu?

Waddle încerca să-l facă pe Fowles să coroboreze versiunea lui Robinson, despre cearta dintre Griffin și Stubbs, dar căpitanul dezvoltase un sindrom al martorului orb, cunoscut și ca boala celor trei maimuțe. El nu auzise nimic rău, nu văzuse nimic rău, nu spunea nimic de rău.

— Haideți, domnule Fowles, vreți să le spuneți juraților că nu ați observat schimbul de replici dintre cei doi bărbați?

— Eu am obiceiul să-mi văd de treaba mea.

— Țineți la domnul Griffin, nu-i așa?

— E un om bun.

— Un om bun, care vă semnează statul de plată, nu?

„În regulă, acum ai marcat un punct”, gândi Victoria. Fowles îi era loial șefului lui, iar jurații aveau să vadă acest lucru.

Cei trei martori fuseseră de acord că toți ceilalți rămăseseră la țărm, înainte ca nava să părăsească docul. Stând la mal, Leicester Robinson și Delia Bustamante îl văzuseră pe Junior sărind în apă de pe puntea navei și scufundându-se, apoi îndepărtându-se înotând.

Mai erau doar câteva minute până la pauza de prânz, când Victoria îl zări pe Steve la galerie, așezat lângă șeriful Rask. Nu știuse că avea să vină și Steve. Nu o sunase, pur și simplu venise.

După ce judecătorul anunță pauza de prânz, iar Griffin se grăbi să iasă pe terasă, să fumeze o țigară, Steve se îndreptă către banca apărării.

— Salut, Vic. Cum merge?

Ea ridică din umeri.

— Știi și tu cum e. Uneori mai bine, alteori mai rău.

— Te crucifică ăștia, nu-i așa?

— Am văzut că te pui bine cu opoziția…

— Willis îmi vorbea despre Conchy Conklin.

— L-au găsit deja?

— A dispărut. Dar, dacă mai este în Keys, va fi prins. Numărul barurilor prin care ar putea fi nu este infinit, totuși.

— Dar un număr destul de mare totuși.

— Ce-ai zice să mergem să luăm prânzul?

— O, mă întâlnesc cu Junior.

— Aha.

— Trebuie să-l pregătesc.

— Nu-l poți pregăti niciodată îndeajuns. Mai ales un martor atât de nesigur.

Prea obosită ca să se mai lupte, renunță să-i mai dea vreo replică.

— Ai mai lucrat la cazul tatălui tău?

— Nu vreau să discut despre asta.

Ca un adevărat gentleman, Steve îi luă servieta, și o conduse în afara sălii de judecată.

— Ce mai face mama ta?

— Nu vreau să discut despre ea.

„Nu acum”, se gândi ea. Mai târziu, când procesul se va fi terminat, avea să-i spună și lui Steve despre ultimele evoluții dramatice ale mamei ei. Despre biletul de adio al tatălui ei și despre misterul de care era înconjurat acesta.

„Despre presupusul bilet de adio.” Se întreba dacă mai putea crede ceva din ce îi spunea mama ei.

Intrară în lift, în tăcere. În hol, Steve păru că vrea să-i dea servieta înapoi, dar nu știu când sau cum să o facă. Era ca la o primă și nesuferită întâlnire pe care niciunul din ei nu știa cum s-o încheie. Părăsiră clădirea și, când trecură pe lângă arborele impunător de pe pajiștea din fața clădirii judecătoriei, Steve spuse:

— Uite, e de-a dreptul ridicol! Dacă ai nevoie de vreun ajutor…

Ea se opri la umbra copacului plin de flori roșii.

„Sigur că am nevoie de ajutor. Cu cazul ăsta. Cu mama. Cu toată viața mea.”

— Îți mulțumesc, Steve… Eu…

— Scuză-mă, prietene.

Fowles se apropie, puțin jenat că îi întrerupsese.

— Doamnă Lord.

— Ești liber, domnule Fowles, spuse Victoria. Dacă vrei cumva să mergi acasă, poți s-o faci.

— Da, știu asta. Dar eu nu voiam decât… Își frământa mâinile, de parcă nu știa exact ce să facă cu ele. Cum credeți că merge procesul?

— E prea devreme să mă pronunț. Dar dumneata te-ai descurcat bine. Serios.

— Sper să iasă bine. Pentru domnul G, adică. Nici vorbă să-l fi ucis el pe neisprăvitul acela.

— Ei, asta da argumentație finală, dacă am auzit vreodată una, spuse Steve.

— Mult noroc, atunci, zise Fowles, ridicând mâna dreaptă cu arătătorul și degetul mijlociu depărtate, închipuind semnul tipic, folosit de Winston Churchill. V de la Victorie, doamnă Lord.

— Mulțumesc, Clive.

Fowles păru că nu mai are nimic de adăugat, așa că spuse:

— Atunci, am să merg și eu să beau o bere.

— Barul este chiar peste drum, spuse Steve. La Papagalul Verde.

— Nu-l știu.

Fowles își îngădui să zâmbească. Ca la un semn, un clopoțel răsună în vechiul bar, indicând că acolo cineva tocmai îi dăduse bacșiș chelnerului.

Fowles își luă rămas-bun și traversă pe Whitehead Street.

— Ce-i cu el? întrebă Steve.

— Dacă unchiul Grif e condamnat, el va rămâne șomer.

— Da, poate.

Steve îl văzu pe Fowles intrând în bar, trecând pe sub inscripția „Fără reclamații, din 1890.”

— Oricum, după cum spuneam, Vic, dacă ai nevoie de ceva, sunt la dispoziția ta.

„Dacă am nevoie de ceva? Păi, să facem o listă. De liniște sufletească. De încredere în mine. Și n-ar strica un interogatoriu încrucișat trăsnet.”

— Sunt în regulă, zise ea.

— Cum merge cu experții voștri?

— Profesorul din Columbia va spune că e posibil ca Stubbs să se fi împușcat singur, în timp ce încărca arma. Unghiul de intrare ar fi ceva mai problematic, dar ar putea să meargă.

— Numai că…?

— Cum ai spus și tu, în prima zi. Putem încerca să convingem jurații de o improbabilitate, dar,

dacă ne apucăm să batem monedă doar pe lucruri improbabile, pierdem partida.

— Atacul și doborârea lui Griffin și lăsarea lui în stare de inconștiență fiind al doilea lucru puțin probabil.

— Dacă nu găsim vreo explicație, suntem morți. Dacă spunem că Stubbs s-a împușcat singur, înseamnă că nu se ascundea niciun atacator la bordul navei, care să-l fi scos din circulație și pe Griffin. Ne blocăm, încercând să demonstrăm că Griffin a căzut pe scară și – ce convenabil! – s-a lovit, pierzându-și cunoștința. Nu va crede nimeni asta. La naiba, nici eu nu o cred!

— Ai verificat buletinul meteo din ziua aceea?

— Îmi amintesc ce vreme era. Era cald și senin. Stăteam printre surferi, iar tu încercai întruna să te strecori în bikinii mei.

— După cum îmi amintesc eu, tu încercai să mă șicanezi.

— Și iată una din numeroasele noastre divergențe de opinii.

— Poate chiar ar trebui să verifici starea vremii prin intermediul NOAA.

— 27 de grade, 69 la sută umiditatea aerului, vântul bătea dinspre sud-est cu viteza de zece până la douăsprezece noduri. Cu mici variații, în apele interioare.

Fata îi oferi cel mai simpatic rânjet de știe-tot. Rânjet preluat tot de le el, de altfel.

— Vrei să-ți spun și presiunea barometrică?

— Ce poți să-mi spui despre Paza de Coastă?

— Ce-i cu ei?

— Nu s-a mai răsturnat nicio navă prin zonă? Nu a mai avut loc nicio operațiune de salvare? O fi fost vorba de vreun val mai nărăvaș. De vreun mini-tsunami.

— Un mini-tsunami? De ce nu, de vreo nouă încercare de-a lui Moise de a despărți apele? Vrei să mai adaugi încă o improbabilitate? Știu că

încerci să mă ajuți, Steve. Scuză-mă dacă sunt nesuferită.

— Nicio problemă.

Victoria își luă servieta din mâna lui.

— Mulțumesc. Acum trebuie să plec. Mă întâlnesc…

— Cu Junior, să iei prânzul. Știu.

Capitolul 43

SCORMONIND TRECUTUL

— Paza de Coastă a salvat vreo câțiva pescari, în Raccoon Key, dar cam atât s-a întâmplat în ziua aceea, zise Bobby.

— Pescarii au raportat ceva valuri mai nărăvașe? întrebă Steve.

— Au spus că au băut o ladă de bere Bud și au mai menționat ceva despre un tip care l-a agățat pe un altul, de ureche, cu un cârlig de undiță. Aici, puștiul făcu o figură gen „ți-am spus eu". Apoi au condus barca pe un banc de nisip.

— Merita să încerc.

Se aflau la bordul casei plutitoare cam șubrede a lui Herbert. Bobby lucra la laptopul său, având desfășurată în fața lui, pe masă, o hartă a Golfului de Est. Imediat după ce Steve păși pe puntea scârțâitoare, Herbert se făcuse nevăzut, prefăcându-se că avea ceva de rezolvat. Steve se întrebase dacă tatăl său îl evita, dar adevărul era că, pe raft, nu mai avea nicio sticlă de Bacardi.

— Am verificat fotografiile făcute prin satelit, unchiule. Nu am văzut nici valuri de flux, nici valuri de tip tsunami și nici vreo farfurie zburătoare.

— Nu mai începe și tu… Mi-a făcut Victoria ziua amară, și așa.

— Așa că, poate, domnul Griffin chiar a căzut de pe scară.

— La naiba, nu ceda atât de ușor.

— Te-am supărat eu cu ceva, unchiule Steve?

— Scuză-mă. Cred că e din cauză că n-am luat prânzul. Mi-e cam foame.

— Ești cam stârnit. Ți-e dor de Victoria.

— Tu vezi-ți de treabă, da? zise Steve, aplecându-se peste umărul lui Bobby. Ce este chestia aia de pe ecran?

— O imagine surprinsă de satelitul NOAA din Golful de Est. În ziua accidentului ambarcațiunii.

Steve privi cu atenție monitorul. Erau niște insule verzi, pe o mare de culoare turcoaz. Bobby arătă spre o pată albă de pe ecran.

— Aici este *Forța Majoră*.

— Nu glumești?

— Super tare, nu? Am urmărit-o tot drumul, până în Key West, mai puțin când au fost nori, cam pe lângă Big Torch Key.

— Imaginea care e acum pe monitor… Unde vine locul acela?

— Chiar la vest de Black Turtle Key. Insula de acolo… zise el arătând spre o pată mică și verde… nu are niciun nume. Acolo s-a oprit domnul Griffin ca să ia homarii.

— Și banii. Nu uita de bani.

Steve cercetă imaginea. Pe ecran se mai zărea o navă. Mai subțire și aproape la fel de lungă ca și *Forța Majoră*.

— Cât de departe se afla nava aceea?

— La mai puțin de un kilometru și jumătate. Poți să-ți dai seama după liniile grilei.

— Poți să derulezi înapoi fotografiile? Și să urmărești astfel drumul *Forței Majore* dinspre Paradise Key?

— Știu la ce te gândești, unchiule Steve. Te gândești că cealaltă navă i-a urmărit și cineva a urcat la bord și l-a împușcat pe domnul Stubbs. Dar nava aceea a ajuns acolo prima, apoi a rămas în același loc o vreme.

Steve strânse ochii, uitându-se la nava lungă și subțire, ca o lamă prin apă. Nu era o navă tipică de pescuit. Părea mai degrabă o ambarcațiune rapidă. Una marca *Fountain Lightning*, sau *Magnum*, sau *Cigarette*. Care se poate deplasa cu viteze amețitoare. Ce căuta ea, ancorată sau lenevind acolo, în mijlocul pustiului de ape? Desigur, răspunsul putea fi unul nevinovat. Pasagerii ei

puteau să fi avut acolo un picnic, să tragă vreun pui de somn sau să facă vreo orgie.

— De unde a venit ambarcațiunea aceea? Ai putut derula înapoi?

Bobby clătină din cap.

— Ți-am mai spus, a ajuns acolo înaintea *Forței Majore*, așa că n-am considerat că ar avea vreo importanță.

— Hai să aflăm asta acum.

Bobby se strâmbă, apăsă niște taste, iar pe ecran își făcură apariția simultan vreo duzină de imagini. Timpul era astfel dat înapoi, iar nava lungă și subțirică se îndrepta spre portul din care plecase. Cadrele se opriră, în sfârșit, la o vedere aeriană a mai multor ambarcațiuni aliniate în docuri paralele.

— Unde ne aflăm? întrebă Steve.

Bobby verifică din nou coordonatele pe hartă.

— Într-un port din Lower Matecumbe Key.

— Și cât este ceasul?

În colțul monitorului, apărea un ceas digital. Acesta indica ora 15:51 GMT.

— Ora zece și douăzeci și unu, dimineața, ora noastră, spuse Bobby.

— *Forța Majoră* părăsise Paradise Key cu paisprezece minute mai devreme, zise Steve, amintindu-și ora indicată de înregistrările camerelor de luat vederi, de securitate. Ia-o de la capăt încă o dată, Bobby. Să vedem cât de mult s-a apropiat nava misterioasă de Paradise Key.

Imaginile pâlpâiră din nou pe ecran, ambarcațiunea apropiindu-se de capătul insulei lui Griffin.

— Se oprește undeva? întrebă Steve.

— Nu știu. Eu am parcurs imaginile acestea rapid, înainte. Adică nu mi se păruse important. Nu avea cum să fi urmărit *Forța Majoră*.

— Nu începe să te aperi. Te descurci grozav, băiete. Acum, încetinește, te rog. Bobby apăsă câteva taste. Pe monitor, nava rămase în același

loc, într-una din grile. Apoi începu să se deplaseze din nou.

— Uite, unchiule Steve. Se oprește, dar numai pentru vreo treizeci de secunde.

— Iar acolo este Paradise Key.

Chiar și văzut de la înălțime, putea identifica laguna, cu uriașa casă aflată pe insuliță.

— Cam la trei kilometri și jumătate depărtare, nu?

— Știu la ce te gândești, unchiule Steve.

— Serios?

— Da. Te gândești că Junior Griffin a înotat până la ambarcațiunea aceea. Aceasta l-a preluat și l-a dus până pe insula fără nume. A așteptat acolo *Forța Majoră*, s-a strecurat la bord și l-a atacat pe domnul Stubbs, cu acel harpon.

— Mi-a trecut și mie asta prin minte, zise el, gesticulând spre monitor. Continuă.

Bobby începu să deruleze cu *Repede înainte*. După o buluceală de cadre, ritmul de apariție a imaginilor pe monitor se încetini. Acum, pe monitor apăreau ambele nave.

— Aici este momentul în care ambarcațiunea aceea rapidă depășește *Forța Majoră*.

— Cât de rapid se deplasează?

— Foarte rapid. Cam cu cinci noduri.

— Cam grăbiți să ajungă nicăieri.

Nava misterioasă încetini apropiindu-se de Black Turtle Key. Exact în locul unde fuseseră scufundate capcanele lui Griffin pentru homari, în vecinătatea insulei fără nume. Bobby avusese, în parte, dreptate. Ambarcațiunea nu urmărise *Forța Majoră*. Nu fusese nevoie. Ajunsese acolo înaintea acesteia.

— Uite-te aici, zise Steve, lovind ușor monitorul cu un deget. Ticăloșii s-au oprit. Întocmai cum au făcut lângă Paradise Key.

Privi cum secundele se scurgeau pe ceasul digital de pe monitor.

Douăzeci şi trei de secunde.

Interval de timp suficient pentru cineva să se lase să alunece în apă. Cineva ca Junior Griffin, care putea aștepta apoi ca *Forța Majoră* să sosească. Ambarcațiunea cea misterioasă se îndepărtă de insula fără nume, apoi se opri, la vreun kilometru și jumătate distanță. *Forța Majoră* apăru în cadru și se apropie de insulă.

Și, brusc, Steve își dădu seama.

— O, la naiba!

— Ce este?

— Junior nu a înotat până acolo ca să întâlnească ambarcațiunea rapidă. Nu pe el l-au preluat ei de acolo. Și nu pe el l-au lăsat ei acolo.

— Dar ai spus…

— Aș vrea și eu să fi fost ticălosul acesta, dar nu este el.

— De unde știi?

— Pentru că Junior nu știa că *Forța Majoră* se oprea acolo. Griffin jură că nu i-a spus niciodată lui Junior despre asta. Și nu are niciun motiv să mintă în legătură cu asta. De pe *Forța Majoră* au coborât patru oameni, înainte ca nava să părăsească Paradise Key. Dar numai unul dintre ei știa că nava se oprea pentru a lua homarii și banii.

— Cine?

— Omul care a pus momeala și banii în vasul special pentru homari. Bărbatul îndrăgostit de o femeie care gătește pește sotat cu banane. Tipul care poate părăsi Paradise Key fără să fie văzut, cu un mic submarin de luptă.

— Clive Fowles? Ești sigur, unchiule Steve? Poate Junior și Fowles au făcut asta împreună. Îți amintești când ai fost dat afară din spital? Bobby ridică mâna dreaptă depărtând două degete, întocmai cum făcuse Stubbs, în rezerva sa de la Terapie Intensivă. Pe Stubbs l-au atacat doi oameni. Nu asta a vrut să spună?

— Mai sus.

— Ce anume?

— Stubbs încerca să ridice mâna mai sus, dar n-a putut.

Bobby își ridică mâna deasupra capului.

— Așa?

Băiatul nu arăta el chiar ca Winston Churchill, dar era pe undeva, pe aproape.

— V de la Victorie, spuse Steve. Expresia preferată a celor de pe submarine. Stubbs încerca să-mi spună că îl ucisese Fowles.

— Măi, să fie, zise Bobby. Și acum, ce urmează?

— Trebuie să văd pe cineva, în legătură cu un submarin.

Capitolul 44

TORPILA UMANĂ

Dispozitivul semăna cu o torpilă în care erau săpate două locuri. Era vorba de submarinul arhaic al lui Horace Fowles, vechi de șaizeci de ani. Nepotul lui, Clive Fowles, ținea cilindrul ruginit pe platforma de la pupa noii sale ambarcațiuni pentru scufundări.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? zise Steve, pășind pe docul din Paradise Key.

— Mersi, amice. Nu mi-ar strica, să știi.

Steve sări pe puntea din spate a ambarcațiunii, apucând cu ambele mâini partea din față a submarinului blindat. Fowles răsuci o manivelă de troliu, făcând ca două frânghii să se desfășoare dintr-un bloc cu scobitură dublă, coborând vechea invenție spre platforma pentru scufundare.

— Cu grijă, acum, zise Fowles, lăsând să se deruleze ceva frânghie, în vreme ce Steve orienta torpila la locul ei. Acesta se fixă într-un locaș al platformei de scufundare. La fel de ușor, ca o armă în tocul său.

— Nu arată rău deloc, zise Steve.

— Ar fi și cazul, după ce domnul G a cheltuit atâția bani ca să adapteze nava la năzdrăvăniile mele.

— Și la năzdrăvăniile bunicului dumitale, zise Steve, arătând spre inscripția de pe pupa navei pentru scufundări, *Fowles*' *Folly*. Nu era acesta numele submarinului său miniatural?

— Ba da, după ce Horace a evoluat de la torpilele acelea. Ți-ai amintit.

— Ar fi și greu de uitat. Într-un fiord norvegian. Bunicul tău, căpitan al unei mici cutii de conserve, care se ia de o navă masivă de război germană.

— *Tirpitz*.

— Ca David și Goliat.

— A fost un adevărat miracol că a scăpat din fiord. Ți-am povestit că bunicul a trebuit să înoate până sub navă și și-a folosit cuțitul ca să desprindă o mină de pe cablul de remorcare? Îți poți închipui una ca asta, Solomon?

— Nu fără să mă treacă fiori.

— Marea Nordului are curenții aceia reci de apă, așa că îți menții direcția al naibii de greu. *Fowles*' *Folly* tot ieșea din apă, ca un delfin smintit. Când a ajuns lângă *Tirpitz*, bunicul meu era și el acolo, în apă, agățând explozivi de chila acelui ticălos imens, cu toți marinarii ăia nemți trăgând în el. Dumneata cum ai descrie un asemenea om?

— Cuvintele „vitejie" și „curaj" nu cred că l-ar descrie îndeajuns.

— Ai mare dreptate, Solomon. Ai înțeles.

Răsuci blocul, încercând să găsească poziția cea mai potrivită, apoi îl ajută pe Steve să-l împingă înapoi pe doc.

— Unii nu pricep deloc, atunci când le spun povestea.

— Poate că sunt mai obișnuit cu moștenirile pe care ni le lasă părinții noștri. Sau bunicii, în unele cazuri.

— Eu cred că am trăit la înălțimea alor mei. Mi-am făcut datoria în Marina Regală.

— Dar, cum ai spus și dumneata, Insulele Falklands sau Argentina nu erau tocmai Marea Nordului sau naziștii…

Fowles se așeză la marginea docului, scoțând un mic trabuc. Îl băgă în gură, dar fără să-l aprindă.

— Unde vrei să ajungi, Solomon?

Steve se așeză lângă el.

— Ieri, când ieșeam de la tribunal, voiai ceva.

— O bere Guiness. La barul *Papagalul verde*, prietene.

— Ai întrebat despre caz. Păreai îngrijorat pentru Griffin.

— Sigur că sunt îngrijorat. Sper să scape.

— Pentru că dumneata *știi* că este nevinovat.

Fowles își aprinse tacticos trabucul. O adiere înfioră apele, iar flacăra nu se aprinse.

— Eu *cred* că domnul G nu este vinovat. Dar cum aș putea să știu sigur?

Steve aproape că îi spuse atunci: „Știi, pentru că ai dispărut sub apă, cu submarinul tău torpilă, întocmai ca bunicul dumitale cu submarinul lui în miniatură. Știi, pentru că apoi cineva cu o barcă rapidă te-a preluat, conducându-te apoi, după cum ai dorit, spre o insuliță fără nume, aflată chiar în vecinătatea Black Turtle Key. Știi, pentru că te aflai chiar acolo."

Dar instinctele îi spuseră lui Steve să nu atace frontal. Mai era și o altă problemă. Omul acesta decent, care venera amintirea unui bunic curajos, părea să vadă în Hal Griffin o figură paternă și un șef generos. Tot admirându-l pe Griffin, Fowles neglija proiectul *Oceania*. Dar, oare, căpitanul unei nave, un om care iubea toți peștii din adâncul mării deopotrivă, ar fi ucis pe cineva, lăsând ca de crima lui să fie acuzat Griffin?

— Eu cred că dumneata ești un om cumsecade, zise Steve.

Fowles râse.

— Și cum ai putea fi sigur de asta?

— Cu asta mă ocup. Cu evaluarea oamenilor.

Fowles încercă din nou să își aprindă trabucul. Steve se aplecă în față și încercă să facă, din căușul palmelor sale, un paravan împotriva vântului. Flacăra se aprinse. Fowles trase adânc în piept și mătură Golful cu privirea.

— Scuză-mă, Solomon. E ziua mea liberă și aș vrea să ies în larg.

— Spre recif?

— Mă gândeam să mă duc și pe acolo un pic.

Steve arătă spre submarin:

— Cu torpila aia umană?

— După ce am să ajung acolo cu *Fowles' Folly*, da. Vrei să vii și dumneata?

— Eu? Să merg pe sub apă?

Fowles slobozi un rotocol de fum în aerul umed.

— Sper că nu ți-e teamă, nu?

— Nici vorbă. Ador oceanul și tot ce e în el. Mai puțin rechinii.

•

Un stârc alb, cu picioarele subțiri ca niște bețe de chibrit, se plimba țanțoș pe doc, privind cum *Fowles*' *Folly* se îndrepta spre largul mării. După ce ambarcațiunea părăsi docul, un pelican maroniu se aruncă în valuri ca un proiectil, chiar în partea stângă a submarinului, plonjă pe spate și lovi apa cu un plescăit sonor. Pasărea prinsese un pește pe care îl înghiți imediat.

Cu trabucul în colțul gurii, Fowles răsuci cârma navei, cu părul lui blond fluturând în vânt. Steve se afla lângă el, privind marea ca de diamant și soarele jucându-se pe valuri.

— Dumneata făceai și scufundări, nu? îi strigă Fowles, încercând să acopere vuietul vântului și pe al celor două motoare Diesel, gemene, ale navei.

— Nu-ți face griji. Am certificat.

— Unul obținut după două zile minunate petrecute în vreun hotel? Halihap-peste-cap de vreo două-trei ori și te crezi deja Jacques Cousteau?

— Ei, nici chiar așa. Am făcut scufundări pe malul Insulelor Bahamas. Oi fi eu cam ruginit, dar și submarinul bunicului dumitale e tot așa.

Fowles începu să râdă, făcând un semn cu capul înspre un congelator.

— Bere ai acolo, dacă dorești.

Steve refuză. Detesta să râgâie în regulatorul de oxigen.

— Deci, amice, de ce ai trecut pe la mine azi?

— Ți-am spus. Mi se păruse că mai aveai ceva să-mi spui. Ceva legat de dumneata și de Griffin. Ceva ce ai uitat, poate.

— Poate nu ești chiar atât de priceput să evaluezi oamenii pe cât crezi.

— Erai furios ca naiba în legătură cu *Oceania*. Precis ai făcut ceva legat de asta.

— N-am făcut niciun secret din ce simțeam. I-am spus domnului G că *Oceania* era o greșeală.

— Dar nu l-ai putut convinge să nu-l pună în practică.

Fowles verifică busola, îndreptând nava ceva mai spre nord-vest, apoi își mai clăti puțin beregata.

— Cum ți-am zis și mai înainte, i-am spus clar și șefului părerea mea. L-am rugat să nu se grăbească prea tare cu hotelul și cu cazinoul. Să încerce, poate, să facă o afacere cu un tur al locurilor. Nave cu fundul din sticlă și excursii cu catamaranul în recif. Domnul G mi-a spus că parcă aș fi vorbit de construirea unei plute în vreme ce el se referea la construirea unei nave de tipul navei *Queen Mary*.

— Iar asta trebuie să te fi enervat grozav.

— Omul acesta a fost bun cu mine. Fowles își trecu mâna peste cârma din lemn de tec lustruit. O ambarcațiune de 42 de picioare, numită după mine. Hipermodernă. Îi conduc pe toți iubitorii de coral ai Deliei la recif, pentru acoperirea sumei și plata serviciilor. Eu nu am de ce să mă plâng.

— Te-ai gândit vreodată că Griffin te plătea ca să nu-i stai în cale?

Nava trecea printre două insulițe.

— Omul mai face și compromisuri.

— Ce a zis Delia când i-ai spus despre nouă ambarcațiune?

— Mi-a zis să refuz. Ne-am cam ciondănit noi atunci.

Nu era de mirare. Delia Bustamante n-ar fi acceptat niciodată mită, cum n-ar fi acceptat să gătească folosind margarină în loc de unt.

Steve hotărî să tragă o linie pe nisip.

— Ți-ai încălcat principiile. Apoi te-ai simțit vinovat, așa că ai încercat să oprești *Oceania*.

— Despre ce naiba tot vorbești acolo?

Se aflau în largul mării, iar nava plutea pe apa lină, sărind uneori pe valuri mici. Steve nu mai putea da înapoi, nu mai avea unde se duce.

— Pe chei, în ziua aceea, după ce toată lumea a coborât de pe *Forța Majoră*, eu cred că ți-ai scos submarinul la plimbare. Cred că ai fost preluat de cineva aflat într-o ambarcațiune rapidă și că i-ai condus la insulița aceea, aflată în vecinătatea Black Turtle, unde știai că Griffin avea să se oprească.

— Pentru ce? Ca să-l omor pe Stubbs?

— Dacă te-ai gândit că asta va împiedica proiectul *Oceania*, merita. Erau șanse ca următorul funcționar să nu mai fie așa de ușor de mituit. Și cu toate anchetele cu care s-ar fi ales, probabil că Griffin nici nu ar mai fi putut încerca.

— Ai stat prea mult în soare, Solomon.

— Bine, dar cum ți se pare varianta asta? Poate nu dumneata l-ai împușcat pe Stubbs. Poate că tipul care te-a preluat a fost criminalul.

— Adică îmi pregătești deja apărarea? Vrei să fii avocatul meu?

— Haide, Fowles. Știi că vrei și dumneata să-mi spui. Cine te-a preluat acolo? Cine a tras?

— Ești sărit, amice.

Încetini nava, apropiindu-se de o porțiune mai puțin adâncă a apei, care strălucea într-o nuanță roșiatică, datorită coralilor aflați sub apă.

— Poate că reciful are să te mai domolească.

Fowles opri motoarele, deschise un compartiment din care începu să scoată costume umede de scafandru, măști și înotătoare.

— Buteliile de oxigen sunt dedesubt. Trebuie să ți-o cari singur pe a dumitale. Nu-ți sunt servitor.

Apoi își puse costumul, în tăcere. Purtarea lui Fowles se schimbase, din câte își dădu seama Steve. Și nici nu era de mirare. Tocmai îl acuzase pe individ că fusese complice la o crimă, dacă nu cumva chiar criminalul însuși.

Pe când dezlegau micul submarin pentru a-l coborî de pe platforma de scufundare, Steve întrebă:

— Niciun sfat, așa, de ultima clipă?

— Ai grijă la rechini, spuse Clive Fowles.

LEGILE LUI SOLOMON

11. *Dacă te temi să preiei conducerea detașat, nu vei fi eliminat niciodată, dar nici nu vei putea fura vreo bază.*

Capitolul 45

AI FĂCUT-O DIN DRAGOSTE?

Steve se rostogoli pe spate, de pe platforma de scufundare, lovind apa cu picioarele câteva minute. În înotătoarele sale se împletiră alge portocalii. Lovi o valvă de pe compensatorul de flotabilitate, își dezumflă vesta și se lăsă purtat sub apă de greutatea centurii sale de lestare. Apa se infiltră în masca lui, gâdilându-i nasul. El expiră aerul pe nări, iar apa se scurse prin valva de purjare.

„Ia te uită, încă mai țin minte cum să fac asta."

Își ascultă sunetul propriei respirații, simți bulele de aer ridicându-se prinprejurul său, relaxându-se cu totul. Coborî până la adâncimea de circa nouă metri, lăsându-se răsfățat de apa încălzită de căldura trupului lui, închisă în costumul lui umed de scafandru. Și văzu, desfășurat în fața ochilor lui, tabloul pe care dorise Fowles să i-l arate.

Steve cunoștea toate clișeele. Recifele de corali erau ca niște castele din piatră. Ca niște orașe clădite sub apă. Niște păduri tropicale subacvatice. Milioane de vietăți trăind pe scheletele de calcar ale animalelor care fuseseră acolo înaintea lor. Reciful acesta avea poate douăzeci de mii de ani.

El se mai scufundase și în parcul statal din Key Largo. Se scufundase și în Insulele Bahamas și lângă coasta Marelui Cayman. Le uitase oare infinita frumusețe, sau reciful le depășea pur și simplu?

Era fascinat de multitudinea de culori. Evantaie de alge galbene se unduiau în voia curentului. Scalari sau pești-înger, pulsând în culori fosforescente de albastru sau verde, străbăteau apa ca niște săgeți prin preajma coralilor cenușii. Înălțându-se din nisip, coralii aceia impunători

păreau coloanele unui templu antic, pe un Atlantis în miniatură. Tentaculele unor anemone de mare purpurii se mișcau în voia curenților.

Pretutindeni înotau pești. Cu sutele… ba nu, cu miile. Erau locatarii recifului de corali. Pești-papagali lucioși, colorați în galben, roșu și verde, precum penele păsării al cărei nume îl poartă. Un banc format dintr-o specie de știuci mici, argintii îl privea cu ochii mari. Steve mai văzu și o specie de pești din familia Haemulidaelor, cu gura mică și cu dungi galbene pe spate. Se presupune că aceștia ar scoate un zgomot ca un scrâșnet, dar Steve nu auzea decât zgomotul propriei respirații și pe acela al bulelor de aer. Un țipar Morey își iți capul dintr-o crăpătură și, cum probabil că nu îi plăcuse ce văzuse, dispăru la loc.

O umbră mare trecu pe deasupra lui Steve. Era cel mai mare și mai gras pește pe care îl văzuse vreodată. O specie căreia i se mai spunea și „pește-evreu” spre consternarea lui Steve. Un pește-evreu mai mare decât Ariel Sharon și Harvey Weinstein, la un loc. Măsurând peste doi metri lungime și cântărind peste două sute cincizeci de kilograme. Trecu o dată, apoi se întoarse, spulberând cu coada zeci de pești mai mici. Apoi se îndreptă spre Steve. Nu că ar fi fost periculos. Semăna mai mult cu un avocat rotofei, străbătând culoarele tribunalului. Ocupând atât spațiul lui personal, cât și pe al tău. Steve nu știa dacă peștele avea să-l lovească cu coada sa, sau avea să-i înmâneze vreo citație, așa că se deplasă într-o parte.

Steve înotă mai jos pe pantă, unde apa devenea mai rece, iar întunericul mai pătrunzător. Ajunsese la vreo douăzeci de metri adâncime, când își dădu brusc seama.

„Fowles. Unde naiba era Fowles?”

Ridicându-și privirea nu mai zări ambarcațiunea. Nu i-ar fi auzit oare motoarele, dacă aceasta s-ar fi deplasat?

„Dar dacă Fowles m-a lăsat aici?”

Steve respira cu din ce în ce mai multă dificultate. Cât timp trecuse de când se afla sub apă? Cât oxigen mai avea în butelia sa? Verifică presometrul. Peste nouăzeci de kilograme. Destul timp până când inima avea să o ia la trap.

„E în regulă, calmează-te. Fowles este un om bun, îți amintești? Chiar tu ai spus-o. Da, și tot tu ai spus că e posibilul criminal."

Prin apropiere, o baracudă cenușie ca oțelul se roti, retrăgându-se, apoi îi dădu roată. Steve înotă până deasupra unui coral „coarne-de-cerb", care chiar semăna cu coarnele unui cerb. Baracuda îl urmări, ca un polițist aflat pe urmele unui fugar.

Deodată, Fowles aduse submarinul în dreptul lui, făcându-i semn lui Steve să urce la bord. Funcționând pe baterii, submarinul miniatural se apropiase fără zgomot. Fără a fi auzit de navele nemțești, și fără a fi auzit nici chiar de Steve, care se afla deasupra recifului. În corpul de forma unui trabuc al navei erau săpate două locuri, aflate unul în fața celuilalt, ca în carlinga unui planor vechi. Steve se cățără pe al doilea loc, sprijinindu-se cu spatele de rezerva de balast, aflată în partea din spate.

Fowles tură puțin motorul, și iată-i plecând la drum: o torpilă cu doi oameni la bord. Trecură pe lângă marginea recifului și se scufundară mai adânc. Pe măsură ce apa devenea mai rece, iar lumina începea să dispară, reciful se subția, iar peștii se împuținau. Apoi, deodată, o luară pe o pantă ascendentă, ajungând în ape mai calde și mai luminoase. Creveți mustăcioși se târau pe fundul apei, iar un banc de pești roșii ca arama trecu și el pe acolo. Grupurile de corali se îndeseau din nou. Dar Steve n-ar fi putut preciza dacă acestea erau o prelungire a aceluiași recif sau începutul unuia nou.

„Nu e de mirare că Delia și adepții ei vor să protejeze aceste lucruri. Haide, Fowles, spune-mi ce s-a întâmplat în ziua aceea. L-ai ucis pe Stubbs

pentru că Delia voia să protejeze reciful? Ai făcut-o din dragoste?”

Fowles se întoarse pe scaunul lui ridicând o tăbliță magnetică pe care o scosese dintr-un compartiment. Notă ceva pe aceasta, cu un instrument de scris. Apoi ținu tăblița ridicată, în fața lui Steve. Acesta putu citi: „Chiar deasupra noastră. Stai liniștit.”

Steve își ridică privirea. Deasupra lor, la vreo șase metri înălțime, se roteau patru rechini. Steve n-ar fi putut deosebi un rechin-tigru de un rechin-dădacă, deși își dădea seama destul de bine că aceștia nu erau rechinii aceia cât niște tauri, vestiți pentru că atacau înotătorii. Se întrebă cum le păreau rechinilor acelora doi tipi ca ei, călărind un tub vechi de metal.

Fowles șterse tăblița, scriind altceva:

„Sunt niște rechini-dădacă. Nicio problemă.”

Steve aprecie acest mesaj acvatic. Rechinii-dădacă nu erau agresivi, de obicei. Fowles elimină din balast, apoi trase maneta, făcând ca vehiculul lor să se ridice brusc către suprafață. Direct înspre grupul de rechini.

„Ei, haide, Fowles… Chiar era nevoie să faci asta?”

Dar rechinii-dădacă se retraseră și le făcură loc să treacă.

Ieșiră la suprafața apei după câteva momente, amândoi bărbații scoțându-și măștile de oxigen și scoțând din gură piesa care făcea legătura dintre acestea și tubul de oxigen. Chiar și după o scufundare atât de scurtă, pe Steve îl durea falca. Își încleștase fălcile când trecuseră printre rechini.

— Ei, amice, ce părere ai?

— Spectaculos. Acum îmi dau seama de ce iubești și de ce vrei să aperi locul acesta.

— Știam că ai să înțelegi. Mi-a spus și Delia.

— Ți-a vorbit despre mine?

— A zis că ești un tip de treabă, dar un iubit execrabil. Eu chiar o iubesc, amice.

— Mă gândeam eu…

— Dumneata trăiești așa cum trăiam și eu. Alergând să ți-o pui de pe o insulă pe alta, pierzând vremea să îți împrăștii sămânța cu tot felul de femei ușoare, dar când întâlnești o femeie ca Delia…

Aici făcu o mică pauză, în vreme ce valuri mici se sparseră de prora vehiculului lor subacvatic.

— Am încercat să fac cum era mai bine pentru ea.

— Cum, Fowles? Ce anume ai făcut?

„Haide, Fowles, povestește-mi despre dumneata, despre Delia și despre *Oceania*”, îl încurajă el în gând.

Dar englezul se mulțumi să clatine din cap, apoi spuse:

— Știi unde ne aflăm acum?

„Că doar nu ne-om afla, cumva, în Kansas…” gândi Steve.

— Chiar în mijlocul *Oceaniei*. Dacă se va construi vreodată, spuse Fowles.

Clădirea numărul doi, Cazinoul, venea chiar aici, cu niște cabluri la anumite înclinații, pe distanță de șapte sute treizeci de metri, uite așa. Fowles arătă în depărtare. Cablurile ar fi fixate de piloni, pe o suprafață de o sută douăzeci de metri pe fundul oceanului. Știi cât ar dura forajele și fixarea pilonilor și câte sedimente ar fi deplasate în acest fel?

Steve își aminti de diorama văzută acasă la Griffin. Hotelul și cazinoul erau alcătuite din trei platouri plutitoare, ancorate pe fundul mării. Platoul cel mai apropiat de recif avea încăperi subacvatice, prevăzute cu hublouri. În dioramă, peștii erau din sticlă. Aici, aceștia erau vii.

— Studiile lui Griffin prevedeau că sedimentele aveau să fie transportate de curenții dominanți departe de recif.

— Sigur, acesta era scenariul, în cazul cel mai bun. Dar nu se iau în considerare furtunile sau

deversările de petrol. Iar Delia a făcut niște studii care indică tocmai contrariul.

„Iarăși Delia. Bine, atacă atunci. Dacă nu preiei conducerea detașat, nu te vei putea strecura printre baze.”

— Delia a mințit, nu-i așa? întrebă Steve. Nu erai cu ea în ziua aceea, mâncând stridii și bând sangria, așa e?

Pentru o clipă, nu se mai auzi decât clipocitul valurilor care se loveau de nava lor. Apoi, Fowles spuse:

— Eu nu am vrut să fie ucis nimeni. Mi-am spus că, dacă altcineva îl plătea pe Stubbs cu o sumă mai mare decât cea oferită de Griffin, Stubbs avea să oprească proiectul *Oceania*, dar nu a mers.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

Amândoi auziră o navă, în depărtare. Steve își duse palmele streașină la ochi. Abia reuși să distingă silueta acelei nave.

— Și ce s-a întâmplat, până la urmă? repetă el. Cine l-a plătit pe Stubbs să se răzgândească?

Fowles strânse ochii, încercând să privească spre nava aceea.

— Se îndrepta înspre noi, nu-i așa? zise el, încercând să nu pară îngrijorat.

— Așteptai pe cineva?

Fowles privi în spate, către *Fowles*’ *Folly*, ancorată la o depărtare de un kilometru. Părea că măsoară în minte distanța și cât ar fi durat să ajungă până acolo.

— Ce se petrece, Fowles?

Torpila-submarin se înălța și se cobora cu mișcări line. La fiecare scufundare a sa, nava care se apropia dispărea. La fiecare ridicare, însă, ea părea a fi ceva mai aproape.

— Spune ceva, Fowles.

— Eu sunt cam miop, zise acesta, arătând înspre nava care se apropia. Dumneata ce vezi?

— O mișcare rapidă pe un plan ridicat. Ceva lung și subțire. Construit pentru viteză mare.

„Întocmai ca nava pe care am văzut-o în imaginile prin satelit. Cea care a urmărit *Forța Majoră*”

— Ar trebui cumva să ne întoarcem la navă, Fowles?

— Asta nu ar conta prea mult. Nu putem fugi din calea ei.

Glasul îi era gâtuit.

Zgomotul motoarelor navei se auzea și mai tare. Steve își aminti cum se apropiase *Forța Majoră* de plajă, în Sunset Key. Semăna cu zgomotul unei avalanșe. De data aceasta era mai mult ca un scâncet, ca un motor de avion.

— Doamne, Fowles! Ce naiba se întâmplă aici?

— Taci și ascultă, prietene. Nu avem prea mult timp la dispoziție. Lucrurile s-au petrecut cam în modul în care le-ai povestit și dumneata. Am ajuns în Golf, cu torpila asta a mea. M-a preluat acolo o navă *Cigarette Top Gun 38*. Aceasta m-a lăsat lângă Black Turtle Key. Am stat în apă până când *Forța Majoră* a ajuns acolo. În vreme ce domnul G își vedea de capcanele lui pentru homari, eu am urcat la bord și am coborât în sala mașinilor. După câteva minute i-am auzit făcând planuri, în salon. Domnul G îi dă cele o sută de mii, dar Stubbs spune că nu e de ajuns. Că mai era cineva care licita pentru serviciile lui. Cineva care avea să-i plătească de zece ori mai mult, dacă *Oceania* se ducea la fund.

„Întocmai cum a spus și Griffin când a început să spună adevărul.”

— Amândoi băuseră toată ziua și erau cam cherchelițI. Domnul G a întrebat cine era persoana care făcuse oferta, însă nemernicul nu a vrut să-i spună. Atunci au început să țipe unul la altul. Domnul G trebuie să fi scos arma pentru harpoane, pentru că Stubbs a început să râdă și l-a întrebat dacă nu uitase cumva, ceva. Apoi a început să râdă și domnul G. În armă nu era introdus harponul. Cei doi s-au mai calmat și Stubbs a spus că avea să

refuze oferta cealaltă, acceptând banii domnului G, plus încă o sută de mii în fiecare an. Păreau să fi bătut palma. Domnul G a urcat pe punte, îndreptând nava spre Sunset Key.

Era din nou întocmai cum povestise Griffin, își spuse Steve, privind înspre *Fowles' Folly*. Ambarcațiunea rapidă ajunsese chiar lângă nava folosită de ei pentru scufundări. Poate că omul de la cârmă nu îi zărise încă, rostogolindu-se printre valuri.

— Deci, la plecarea lui Griffin, Stubbs era încă bine mersi, zise el. Dar palid ca o stafie, când m-a văzut apărând ca din senin, pe coridor. L-am întrebat pe Stubbs dacă uitase cumva că tocmai luase patruzeci de mii de dolari ca primă tranșă, din partea altcuiva.

— Adică banii pe care i-au găsit polițiștii în camera de hotel a lui Stubbs…

— Întocmai. Iar prăpăditul acela începe să-mi spună că o să îi dea înapoi. Credea că o mită se înapoiază, ca o pereche de pantaloni, dacă nu ți se potrivesc.

Fowles se întoarse și se uită cum ambarcațiunea rapidă se îndepărta de *Fowles' Folly* în direcția lor.

— I-am spus lui Stubbs că eram acolo ca să mă asigur că nu dă înapoi sau ca să îl arunc chiar eu peste bord, dacă avea să ezite.

— La ordinul cui? Pentru cine lucrai?

— Nu contează asta. Acestea erau ordinele primite, dar mințeam, desigur. Nu am avut niciodată de gând să-l omor.

Ambarcațiunea rapidă se afla la vreo cinci sute de metri depărtare și se apropia în viteză de ei.

— Atunci, țicnitul acela parcă a luat-o razna, zise Fowles. A apucat arma pentru harpoane, dar parcă nici nu știa cum s-o țină. S-a apucat să o agite și eu i-am luat-o. Pe când ne ciondăneam noi, arma s-a descărcat. Și țepușa i s-a înfipt drept în piept. Am intrat în panică. Voiam să scap naibii de

acolo și am sărit peste bord. Am stat în apă până m-a luat nava aceea rapidă.

— Dar dacă nu ai vrut să-l omori pe Stubbs, te-ai putea apăra.

— Din punct de vedere moral, sunt vinovat. Sunt sigur că l-am ucis pe Stubbs, tot atât de sigur ca și cum eu aș fi apăsat pe trăgaci.

Priviră amândoi spre ambarcațiunea rapidă care se îndrepta spre ei, mărind viteza până la opt noduri. Era o ambarcațiune marca *Cigarette Top Gun 38* albă, lucioasă, pe care erau desenate flăcări roșii și portocalii. În cabina ei se zărea un singur om, ținând o pușcă sprijinită de cârmă.

— Acesta e tipul care te-a luat la bord, nu? întrebă Steve.

— Chiar el.

— Și de ce are o armă?

— Ca să mă omoare. Și probabil că și pe dumneata.

— Doamne, Fowles! Tu nu ai nicio armă pe aici?

— Nici măcar una pentru tras harpoane, zâmbi trist englezul.

Se auziră niște rafale de armă pe deasupra apei.

Steve se lăsă mai jos, pe scaun.

— Și acum? Ce facem?

— Cât aer mai ai în butelie?

— Cam cât să-mi ajungă vreo cincisprezece minute. Poate și mai puțin. Mai ales dacă sunt speriat de moarte, ca acum.

Focurile de armă ricoșau pe învelișul din oțel al torpilei-submarin.

— Echipaj, pregătește-te pentru scufundare! comandă Fowles, iar glasul lui răsună, fără îndoială, precum răsunase odinioară glasul bunicului lui, în fiordul norvegian.

Steve își trase masca pe față, pregătindu-și furtunul pentru gură și regulatorul.

— Tot nu mi-ai spus încă. Cine e tipul acela?

— Numele lui este Conchy Conklin.

Fowles își introduse și el furtunul în gură, deschise compartimentul rezervat balastului și împinse maneta înainte. Submarinul artizanal îi duse în adâncuri tocmai în clipa în care învelișul ruginit al submarinului era atins de un glonț.

Capitolul 46

VIAȚA LA TIMPUL TRECUT

„Cine naiba mai e și Conchy Conklin ăsta?
Și de ce ar vrea să mă omoare?”

Steve înțelegea că voia să-l ucidă pe Fowles. Englezul era ca un ou pe cale să explodeze. Și când se va întâmpla, îi va trage cu el pe Conklin și pe cel care îi angajase pe amândoi. Din cele spuse de Willis Rask, Conklin era un ticălos care nu ar fi avut atâta creier cât să poată pune la cale un plan pentru a lua mită. Șeful lui fusese cel care dorise ca Griffin să fie acuzat de crimă, iar *Oceania* să dispară în mare.

În vreme ce submarinul lor improvizat se scufunda în mare, pe lângă el, prin apă, vâjâiau gloanțele. Scufundându-se, auzind cum focurile de armă loveau apa, inima lui Steve își acceleră ritmul bătăilor, iar el îl simți cum i se usucă gura. Apoi se auzi un alt zgomot. Zgomotul motoarelor unei ambarcațiuni *Cigarette* chiar deasupra capetelor lor.

Se aflau la șase metri sub apă și coborau destul de abrupt. Erau în siguranță, atâta vreme cât avea să le ajungă aerul. Dar nici vorbă să își poată părăsi ambarcațiunea. Sau să se strecoare cumva, de acolo. Bulele de aer i-ar fi putut da de gol, putând fi urmărite ca firimiturile de pâine lăsate în urmă de Hansel.

Când ajunseră pe fundul apei, Fowles avu grijă să fixeze bine submarinul lor improvizat în nisip. Ambarcațiunea săltă de două ori, risipind niște languste. Zgomotul de deasupra lor se mai domoli, ambarcațiunea rapidă încetinind. Conklin aștepta următoarea lor mișcare.

Dar nu mai făceau nicio mișcare. Nu mai era nimic de făcut. Submarinul avea să le fie sicriul metalic. Dar n-ar fi trebuit, oare, să le treacă

întreaga viață pe dinaintea ochilor… nu așa se zice? Nu. Steve se gândea că trebuie să încerce ceva. Orice.

Aflat pe locul din față, Fowles își lăsă capul pe spate, privind în sus. Steve îl bătu pe umăr, apoi gesticulă cu amândouă mâinile. Arătă către nava aflată deasupra lor, apoi atinse pieptul lui Fowles și indică o direcție, atingându-și apoi pieptul și arătând într-o altă direcție.

„Trimite submarinul-torpilă spre navă, în timp ce noi doi înotăm în două direcții diferite."

Ochii lui Fowles părură că privesc cruciș din spatele măștii sale. Apoi dădu din cap.

Steve își verifică indicatorul de aer. Acul acestuia ajunsese la linia roșie. Abia dacă mai avea vreo douăzeci și șase de litri de aer. Doamne, oare alergase să consume atâta aer? Abia dacă îi mai ajungea aerul pentru câteva minute.

Acum, lui Steve îi apărură în minte imaginile. Imagini rapide, parcă fulgerându-i prin fața ochilor. Imaginea mamei lui, moartă demult, din cauza unui cancer nenorocit. Tatăl lui, tânăr, chipeș și prosper. Bobby, în ziua în care Steve îl luase din capcana diavolească unde îl ținea Janice. De acum, Herbert va avea grijă de el.

„Pot trăi cu gândul acesta. Sau pot muri cu el. Taică-meu e un bunic mult mai grozav decât a fost ca tată."

Apoi, în fața ochilor minții lui, apăru plutind imaginea Victoriei. Zâmbi, izbucnind aproape în râs, expirând prin mască și aburindu-și vizorul măștii.

„Ce mă mai făcea să râd! Atât de cinstită și de înțepată! M-a făcut să râd încă din prima zi petrecută împreună, în pușcărie." Își dădu seama brusc că gândea la timpul trecut. Că viața lui avea să fie curând discutată de ceilalți, dacă aveau să discute vreodată despre așa ceva, la timpul trecut.

Fowles lovea cu ceva în învelișul metalic al submarinului, încercând să-i atragă astfel atenția.

Tăblița magnetică!

„*În regulă. Despre ce e vorba*?”

Fowles scrise ceva pe tăbliță, arătându-i-o lui Steve.

„*Eu l-am ucis pe Stubbs*.”

Da, sigur, gândi Steve. Parcă am mai discutat o dată despre asta. L-ai ucis „într-un fel” pe Stubbs. Ești responsabil moral pentru moartea lui. Și ce-i cu asta? De ce spui acum asta?

Steve ridică din umeri înălțându-și ambele mâini cu palmele deschise în sus, arătându-și nedumerirea.

Fowles mai scrijeli ceva pe tăbliță, ridicând-o.

„*Clive A. Fowles*”.

„Am priceput acum, amice. O mărturie semnată. Ca să-l ajuți pe Griffin. E grozav! Dar asta numai dacă mai rămâne vreunul din noi viu, să o prezinte tribunalului.”

Fowles îl apucă pe Steve de umăr, silindu-l să iasă din submarin. Văzând că Steve nu se mișca, Fowles apucă furtunul lui de aer și trase de el.

„Bine, am înțeles.”

Steve își desfăcu chingile și ieși din submarin, plutind. Fowles arătă cu pumnul spre fundul nisipos al mării.

„Rămâi aici!”

Apoi îi aruncă tăblița lui Steve, făcând un ultim gest. Ridicând mâna dreaptă deasupra capului, își depărtă degetele în forma literei V, de la Victorie. O clipă mai târziu, își aruncă balastul și trase maneta. Submarinul artizanal o porni în sus, spre suprafață, cu viteză.

Poate era din cauza oboselii, a fricii sau a amestecului de oxigen și de azot care îl amețise. În orice caz, lui Steve îi trebuiră câteva clipe bune să priceapă care erau intențiile lui Fowles, de fapt.

Îl ataca pe Conklin, în același fel în care bunicul lui atacase odinioară nava *Tirpitz*.

Apucând tăblița, Steve înotă după micul submarin.

De ce? Nici el nu știa prea bine. Numai că i s-ar fi părut inuman să stea pe fundul oceanului, în vreme ce Clive Fowles căuta să-și câștige propria Cruce a Victoriei, așa cum o câștigase cândva bunicul lui.

În ciuda eforturilor lui Steve, micul submarin improvizat se îndepărtă, mărind viteza. Lipsită de focosul greu, din partea din față, fără greutatea lui Steve, și cu compartimentul balastului deșertat, submarinul putu țâșni din apă ca o rachetă Polaris. Numai că se îndrepta tocmai spre carena ambarcațiunii *Cigarette*.

Motorul micului submarin lăsa în urmă un vârtej de spumă albă, iar Steve nu izbutea să vadă prea bine. Totuși, știa că Fowles țintea spre locul unde conductele de combustibil ieșeau din corpul din aluminiu al ambarcațiunii.

Steve simți explozia, înainte de a o auzi.

Unda de șoc îi presă pieptul.

Sunetul exploziei îi bubui în auz, precum un tunet puternic, provocându-i durere.

Se rostogoli spre fundul oceanului, cu o viteză uimitoare.

De-a berbeleacul. Așa ar fi zis Fowles, dacă ar fi supraviețuit exploziei. Acesta fu ultimul gând care îi veni în minte lui Steve, înainte de a se prăvăli pe fundul oceanului și de a se întuneca totul în jurul lui.

Capitolul 47

REGINA DRAMEI

— Cât timp ați lucrat pentru firma Poseidon? întrebă Victoria.

— Douăzeci și trei de ani, zise Charles Traylor.

Acesta era un bărbat corpolent, la vreo cincizeci de ani, care arăta de parcă n-ar fi ieșit nici din jacuzzi, darămite să se scufunde pe fundul Oceanului Atlantic. La examinarea directă, declarase că era „foarte improbabil” ca o armă pentru harpoane marca Poseidon 3000, acționată pneumatic, să se descarce în mod accidental, în vreme ce era încărcată.

— Peste vreo doi ani, veți primi o pensioară frumușică…

— Nu sunt foarte sigur că vă urmăresc raționamentul…

— Dumneavoastră sunteți un angajat loial, domnule Traylor. Conduceți departamentul de control al calității la societatea Poseidon și ați certificat marca 3000 ca fiind una sigură. Nu ați fi concediat, cumva, dacă s-ar dovedi că prezintă defecte?

— Obiecție! spuse Richard Waddle, aplecându-se peste masa acuzării, sprijinindu-și palmele pe mahonul acesteia. Avocatul ia notă de depoziție, nu interoghează.

— Se susține, spuse judecătorul Feathers. Doamnă Lord, întotdeauna acord un spațiu avocaților, de care aceștia să poată profita la interogatoriile încrucișate, dar ați cam depășit limita.

— Îmi cer scuze, onorată instanță, zise Victoria, deși nu regreta câtuși de puțin cele spuse.

Reușise însă să-și prezinte punctul de vedere în fața juraților.

Victoria ridică arma cu harpon – corpul delict numărul trei – cu ambele mâini.

— În manualul de instrucțiuni, compania dumneavoastră avertizează că țeava armei nu trebuie îndreptată spre persoana care încearcă să o încarce. Evident, nu ați anticipat cazul în care o persoană se poate împușca singură.

— O, asta e o găselniță de-a avocaților.

„Mari afurisiți, avocații ăștia!”

— Dar nu am avut niciodată vreun proces, în privința asta, adăugă grăbit Traylor.

„Un proces n-ar fi stricat apărării”, își zise Victoria. O acțiune în masă ar fi fost și mai tare. Ceva de genul „Toți cei care vă faceți de lucru cu câte o armă cu harpon ridicați mâna”. Dar trebuie să îți joci cărțile care îți cad.

Ușa sălii de judecată scârțâi deschizându-se, lăsând-o pe mama ei să intre. Regina dispăruse cu două zile în urmă, după un schimb de cuvinte mai înghețate decât margarita cu gheață, pe care o sorbea în momentul acela. Luau masa de prânz într-un restaurant mexican din apropierea tribunalului. Victoria tocmai lucra la clasarea probelor, la o masă mai retrasă, când își făcuse apariția mama ei, aducându-și cu ea băutura. Abia trecuse de prânz, dar evident, acela nu era primul pahar pe care mama ei îl sorbea în ziua respectivă. Trecând peste introducere, Regina începu să se răstească la Victoria, spunându-i că era „o nesuferită care judeca oamenii și nu era deloc amuzantă” și că nu era de mirare că nu-și putuse păstra bărbatul lângă ea.

— La fericirea mea, te-ai gândit vreodată? întrebase Irene.

— Nu am crezut că era necesar, mamă. Oricum, asta îți ocupa tot timpul.

— Ești cam prea rece, pentru gustul meu, scumpo. Asta de la taică-tău ți se trage.

— Măcar de-ar putea fi aici, să se poată apăra!

— Și eu am dreptul să fiu fericită, să știi!

Mama ei se răsucise spre ușă, iar tivul fustei sale roz din bumbac marca Cynthia Steffe se rotise împrejurul șoldurilor ei.

Regina Dramei.

— Succes la tribunal, scumpo! îi aruncase ea peste umăr. Chiar dacă de fericirea mea nu-ți pasă, străduiește-te să câștigi procesul de dragul unchiului tău Grif, te rog.

Fericirea părea să fie subiectul fierbinte al zilei.

Sandalele marca Manolo Blahnik ale mamei sale răsunară pe podeaua de piatră, în timp ce ieșea.

Acum sunetul acelor sandale revenise. Nu sandalele acelea, de fapt, pentru că acum purta altceva. Sandalele Blahnik, cu vârful decupat, legate cu o panglică încrucișată pe gleznă, fuseseră un cadou din partea Victoriei, provenite dintr-un gest de curtoazie al unui client al lui Steve cam obișnuit cu furtișagurile, care deturnase încărcătura unui container plin cu pantofi italienești de o frumusețe rară! Sandalele de azi nu erau Blahnik și cu siguranță erau noi. Cel puțin, Victoria nu le mai văzuse până atunci. Din piele de șarpe, cu cataramă argintie, decupate lateral și cu tocuri de șapte centimetri și jumătate.

„Pe unde mi-ai umblat, mamă? Și de ce v-ați întors aici, tu și pantofii tăi din piele de șarpe?”

Era furioasă pe ea pentru că plecase, dar și pentru că se întorsese.

Era ceva legat de sandalele acelea, care o punea pe gânduri. Dar ce anume? Erau grozave, într-adevăr, cu dungile acelea roșii și galbene pe fond negru.

„Roșii și galbene? Un șarpe-coral! Șarpele meu coral!”

— Mai aveți ceva de adăugat, doamnă Lord? întrebă judecătorul Feathers.

„La naiba, încearcă să te concentrezi!”

— Mai am o singură întrebare, onorată instanță.

— Bine. Pentru că, dacă zgomotele astea nu provin de la apa din conducte, cred că aud niște stomacuri cerându-și drepturile, în boxa juraților.

Victoria gesticulă cu arma cu harpon.

— Domnule Traylor, faptul că nimeni nu v-a intentat vreun proces până acum, nu înseamnă că nimeni nu a fost străpuns de o țepușă în vreme ce încărca o armă Marc 3000, corect?

— Obiecție! spuse Waddle.

— Cu ce motivație? întrebă judecătorul.

— Întrebarea conține o dublă negație. Poate chiar una triplă.

— Se respinge. Cred că jurații au înțeles sensul întrebării.

— N-aș ști să vă spun dacă nu a fost nimeni rănit, spuse Traylor.

„Este evitat astfel termenul *străpuns* și imaginea cutremurătoare pe care ar putea-o evoca."

— Deci nu puteți afirma fără putință de tăgadă că arma Marc 3000 nu s-a descărcat în vreme ce era încărcată.

Încălca astfel promisiunea că avea să pună o singură întrebare.

— Nu pot afirma acest lucru.

— Nu mai am alte întrebări, onorată instanță.

— Atunci, să mergem să luăm masa, spuse judecătorul.

•

— Trebuie să-ți vorbesc despre Grif și despre mine, spuse Regina.

— Sunt în timpul unui proces, zise Victoria. Lasă-mă să mă concentrez la asta, bine?

Regina insistă însă și o convinse să accepte să facă o scurtă plimbare împreună. Zece minute mai târziu se aflau pe doc, trecând pe lângă a mulțime de ambarcațiuni de pescuit, când Irene spuse:

— M-am îndrăgostit de Grif.

— Felicitări.

— Dar nu eram îndrăgostită de el când trăia tatăl tău.

— Mi-ai mai spus asta. Cu Grif ai făcut-o prima dată zilele trecute. Așa. Și ce altceva mai este atât de important încât să nu poată aștepta?

— Ieri am mers cu mașina la Miami, unde am fost la bancă. La cutia mea de valori. De unde am luat biletul tatălui tău dinaintea sinuciderii.

Victoria se opri brusc în fața unei stive de grătare din lemn, folosite la capcanele pentru homari.

— Tocmai acum! După atâția ani de zile, acum trebuia să o faci? De ce?

— Nu suport să mă urăști.

— Te rog, mamă. Nu pot să am grijă și de asta.

Un pescar, care spăla puntea ambarcațiunii sale, privi către ele. Nu vedea în fiecare zi două femei atât de elegante, țipând una la alta, în fața traulerului său.

— Știu sub ce presiune te afli, Prințesă. Și numai Dumnezeu știe cât de mult aș vrea să câștigi, dar…

— Nu știi nimic. Nu vreau să văd biletul.

— Nu ai de ales.

— Nu mai am doisprezece ani, mamă. Acum iau singură hotărârile.

Regina scotoci prin poșeta ei din piele portocaliu-maronie. Victoria își continuă drumul, de îndată ce își dădu seama ce scosese mama ei din poșetă. Era un plic demodat, din hârtie de Manila, rulat și legat cu șnur.

Regina se grăbi să o ajungă din urmă, încălțată cu afurisitele acelea de sandale din piele de șarpe.

— L-am adorat pe tatăl tău. Nu l-am înșelat niciodată. Grif și cu mine nu eram decât prieteni. Eram parteneri la bridge. Ne plăceau aceleași lucruri. Sinatra. Filmele franțuzești. Arta post-modernă.

— Mamă, nu-mi pasă de asta, bine?

— Nu m-am culcat cu el niciodată.

— Bine. Acum las-o baltă.

— Tatăl tău a fost cel care m-a înșelat.

Victoria se întoarse brusc. În plin soare, în costumul ei la patru ace, cu chipul înfierbântat, i se părea că avea să leșine.

— Minți!

— Știam că vei spune asta. Tocmai de aceea am adus cu mine biletul lui Nelson.

Irene încercă să-i dea plicul, dar Victoria îl respinse, de parcă ar fi fost în flăcări.

— Probabil e un fals. Nu m-ar mira, venind din partea ta.

— Eu nu aș purta niciodată perle false, nu folosesc farfurii din carton și nici nu falsific scrisori de adio. E timpul să afli adevărul. Tatăl tău avea o aventură cu Phyllis.

— Cu Phyllis Griffin?

— Că doar nu cu Phyllis Diller. Da, cu Phyllis Griffin. În ultimele luni reușiseră să-și ascundă idila.

— Acum știu sigur că minți.

„Soția unchiului Grif. Mama lui Junior… Ideea asta e ridicolă!”

— Când am aflat, i-am spus tatălui tău. Voiam să divorțez. M-a implorat să-l iert, dar nu puteam. A luat-o razna. A zis că nu o iubea pe Phyllis. Era numai presiunea afacerilor lui, ancheta, poate chiar și o anumită animozitate față de Grif, care îl făcuse să intre în probleme cu legea. Nelson s-a oferit să meargă la consiliere, să facă orice pentru a salva căsnicia noastră. I-am spus atunci să se ducă naibii. Că aveam să divorțez și că te voi lua cu mine. Mândria mea era rănită și nu voiam să-i mai acord nicio șansă. Așa că sunt vinovată, scumpo. Vinovată că am fost neînduplecată și neiertătoare. Vinovată de a fi fost atât de concentrată asupra mea, încât nu am văzut cât de distrus era tatăl tău. S-a sinucis în noaptea care a urmat disputei noastre.

Victoria simți ușoara învolburare a brizei. Vasele parcă gemură în locurile lor de ancorare, iar aerul păru deodată greu, mirosind a putreziciune.

— Arată-mi biletul.

Scrisoarea de adio era scrisă de mână, pe o coală purtând antetul companiei Griffin-Lord Construction.

> *Scumpa mea Irene,*
>
> *Nici nu pot să îți spun cât de profunde sunt sentimentele mele pentru tine și Victoria, însă totul a devenit prea greu de suportat. Mă tem că afacerea va da faliment și nu văd nicio ieșire din această situație. Ți-am greșit profund și nimic din ce aș face sau aș spune acum nu ar mai putea îndrepta lucrurile. Cel mai mare regret al meu este că nu voi trăi să văd femeia care îi este scris Victoriei să devină. Vă cer iertare amândurora.*
>
> *Nelson.*

Deasupra capetelor lor, croncăni o pasăre de mare. Victoria percepea zgomotul motoarelor Diesel care se puneau în mișcare, apa care se învolbura la prora navei de pescuit.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus toate astea mai din timp, spuse Irene. Am vrut doar să ți-l amintești pe tatăl tău altfel. Și poate că o parte din mine se simțea umilită.

— De ce?

Deodată, lucrurile se schimbaseră. Mama ei era o victimă a căsniciei sale și nu un călău.

— Tata a fost cel care a înșelat. Cel care a ales drumul unui laș.

— Nelson a simțit că avea nevoie de altcineva. Ăsta nu e un lucru cu care să mă mândresc. Și m-am întrebat în toți anii ăștia… Dacă făceam altfel, el ar mai fi trăit și acum?

— Nu te poți învinui.

— Și eu mi-am spus asta. Dar sunt singura care ar fi putut să-l salveze. Și n-am făcut-o.

Luă biletul înapoi, îl rupse în bucățele, și le aruncă în vânt.

Victoria simți nevoia să-și limpezească mintea. La intersecția dintre străzile Southard și Duval, ieși în stradă, oprind un taxi de culoare roz. Șoferul frână, claxonă, apoi trase o înjurătură în creolă.

•

Victoria încercă să estimeze profunzimea propriilor sentimente. Mama ei, care putea fi uneori atât de superficială și de nepăsătoare, ajunsese acum în cealaltă direcție. Ea susținea că era vinovată de o complicitate morală în privința morții soțului ei. Dar oare la ce se așteptase de la ea însăși? Oare ce super-puteri supraomenești, de înțelegere și compasiune credea ea că îi lipseau?

„Oh, scumpul meu Nelson, nu fi atât de deprimat. Eu te iert pentru că ți-ai pus-o cu cea mai bună prietenă a mea."

Nu, atât trădarea, cât și părăsirea rușinoasă fuseseră numai vina tatălui ei.

„Și biletul acela, pe care am dorit atât de mult să-l văd?"

Acum, după ce îl văzuse, după ce ținuse în mână ultimul lucru atins de tatăl ei înainte de a se arunca de pe acoperișul blocului… biletul acela nici nu mai conta.

„Regretai că nu aveai să mă vezi crescând? Naiba să te ia! Ai fi putut rămâne aici, cu mine."

Acum, când știa ce se întâmplase, adevărul nu o eliberase nicicum. Cunoașterea adevărului nu adusese cu sine și liniștea. O durere fusese înlocuită cu o alta. Ce zicea Steve că îi spusese tatăl lui? Ceva legat de grija cu care trebuia să întoarcă bolovanii. Sub aceștia puteau fi șerpi, și nu flori.

În momentul acela, mai mult decât orice, și-ar fi dorit ca Steve să fi fost lângă ea. Când trecu pe lângă arborele de pe pajiștea din fața clădirii

judecătoriei – ultimul loc în care îl văzuse – își scoase telefonul mobil și formă numărul lui. Nu îi răspunse nimeni, dar ascultă întregul mesaj clasic cu „*lăsați-vă numărul după semnalul sonor*” numai ca să îi poată auzi glasul.

„La naiba, Steve! Unde ești?”

Capitolul 48

UN ALIBI ÎN LARG

O femeie cu o voce stridentă îi strigă ceva lui Steve.

El nu o putea vedea, pentru că simțea că nu-și putea dezlipi ochii. Cel puțin așa îi simțea el. Se forță să-i deschidă, făcând să se spargă crusta de sare de pe genele lui.

„Au!”

Clipea acum în soarele strălucitor. Deodată simți fumul înecăcios. De combustibil care ardea, de plastic topit.

— Mișcă-ți brațele, dacă mă auzi!

Era aceeași voce. Mai sonoră. Autoritară.

„Dacă sunt mort, înseamnă că Dumnezeu e femeie. Dar, de fapt, soarele acela arde ca naiba, și cine spune că diavolul nu e și el vreo tipă? Acum, unde naiba e brațul meu?”

Steve izbuti să-și miște brațul, pe chip prelingându-se apa care se scurgea de pe costumul lui umed. Masca îi dispăruse. La fel și una din înotătoare. Plutea, ridicându-se și coborând cu fiecare val. Compensatorul de plutire – „*Îți mulțumesc, Stubbs*!” – era instalat astfel încât să susțină plutirea pe spate a unui om inconștient.

„Fowles, tu unde ești?”

— Stați liniștit, domnule. Vă scoatem imediat.

Steve își scoase capul din apă. I se părea că acesta cântărea cât un pește uriaș.

„Poate că Raiul e un fel de spa uriaș, iar eu oi fi într-un jacuzzi. Poate tot aici vine și Iisus. Toți ceilalți sunt făcuți chifteluțe din pește.”

O ambarcațiune, mai mică decât un cutter[79], sălta pe apă. Recunoscu dungile pe diagonală, de culoare roșie, albă și albastră. Paza de Coastă. Cea mai frumoasă ambarcațiune pe care o văzuse vreodată. O femeie în uniformă stătea lângă

copastia de la prova, cu o portavoce în mână. Și ea era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui, măcar că nu îi putea distinge deloc trăsăturile. Ridică degetul mare înspre ea, în semn că totul era bine.

— Gata, domnule. Nu încercați să înotați.

„Să înot? Să adorm la loc, poate. La ce oră am programat masajul?”

Auzea păcănitul ritmic al motoarelor micuței ambarcațiuni gonflabile galbene, sosite din lateral. Doi bărbați în uniformă se aplecară spre el, dându-i niște ordine. Păreau foarte tineri și plini de ei, dar aveau glasurile puternice. Ceea ce înțelese el cel mai bine era că nu trebuia să facă nimic. Ei aveau să-l aducă la bordul ambarcațiunii lor. Încercă să spună ceva, dar gâtul îi era ars de apa sărată și vomă peste toți oamenii aceia, când îl rostogoliră în barca gonflabilă.

— Mai era un om, izbuti să hârâie Steve. Cu un dispozitiv de scufundări. El unde este?

— Liniștiți-vă acum, domnule.

„Pare extrem de priceput pentru cei doisprezece ani, câți pare să aibă”, gândi Steve, la capătul puterilor.

Barca gonflabilă se îndreptă spre ambarcațiune, strecurându-se printre bucățile de fibră de sticlă și aluminiu, ce reprezentau resturile navei *Cigarette*. Combustibil ars, negru și portocaliu, plutea la suprafața apei. Sărind printre valuri, în apropiere, rămas acum fără conducătorul lui, putu zări vechiul submarin artizanal. Avea numai prora puțin cam prăjită, dar în rest, părea indestructibil.

Pe când se apropiau de navă, Steve zări încă o ambarcațiune gonflabilă, în apă. Alți doi ofițeri ai Pazei de Coastă. În barcă zăcea cu fața în jos un trup fără viață, îmbrăcat în blugi și într-un tricou însângerat.

„Conchy Conklin? Cine altcineva ar putea să fie?”

Cu un năvod, militarii Pazei de Coastă scoaseră ceva din apă. Ce putea fi?

„Un braț. Retezat de la cot. Un braț, într-un costum umed de scafandru.

E Fowles.”

Dumnezeule, chiar a reușit! S-a sacrificat pe sine. Și-a distrus propriul *Tirpitz* și i-a salvat viața lui Steve. Cum să poți plăti vreodată o asemenea datorie?

„Nu o plătești. Poate faci vreun legământ să devii un om mai bun, dar o asemenea datorie rămâne neplătită.”

Pe când un ofițer mai tânăr al Pazei de Coastă îl ajuta pe Steve să urce într-o navă și mai mare, avu impresia, vag, că îi lipsea ceva. Masca, desigur. Și o înotătoare. Și…

„Tăblița!”

Mărturisirea lui Fowles. Ultima lui dorință fusese să îndrepte lucrurile. Să îi curețe numele lui Griffin. Tăblița aceea era alibiul din larg, al lui Griffin, iar acum acesta se afla chiar în adâncurile albastre ale oceanului.

Capitolul 49

ORE DE VIZITĂ

Personalul Secției de Urgențe de la Spitalul Pescarilor păru încântat să-l vadă pe Steve. Fu întâmpinat cu câteva bancuri despre potențialele reduceri pentru clienții fideli ai spitalului și alte câteva sugestii de a sta departe de sursele de apă. I se promisese că avea să fie externat după câteva ore de ținere sub observație, dacă rezultatul diferitelor analize și radiografii avea să fie unul normal.

Chipul lui Steve avea culoarea unui rac fiert, cu un contur de un alb fantomatic, lăsat de masca sa. Gâtul îi fusese imobilizat cu un guler, dar toate celelalte părți mobile ale corpului său păreau să fie semi-funcționale. Curând, doctorii și asistentele se risipiră, iar mica lui rezervă se umplu cu oameni în uniformă, cu arma la șold. Steve refuză să facă vreo declarație până când nu avea să audă pe careva dând tonul corului din *Trying to Reason with Hurricane Season*.

— Vino încoace, papagalule ce ești! îi spuse Steve cu vocea sa răgușită șerifului Willis Rask, care își vârâse nasul printre perdele.

— Jimmy B. îți transmite salutări. Ei, dar arăți ca naiba!

— Mersi, Willis. Auzi, de ce nu îi dai tu afară pe toți, să putem discuta în liniște?

Rask îi dădu afară pe toți cei aflați în încăpere, apoi își trase un scaun lângă patul lui Steve, iar acesta îi povesti tot ce se întâmplase de când ajunsese în Paradise Key, în dimineața aceea. Despre călătoria cu submarinul improvizat, despre recif, despre povestea lui Fowles, care se strecurase la bordul *Forței Majore*, luptându-se cu Stubbs să-i ia arma cu harpon din mână, și, în sfârșit, despre cum fuseseră atacați de către

Conklin, care se afla într-o ambarcațiune *Cigarette* pe care erau desenate niște flăcări.

— Se potrivește, spuse Rask. Unul dintre cadavre este cel al lui Chester Lee Conklin. Bucățile de cadavru, în costum umed de scafandru, sunt ceva mai greu de identificat dar, din câte ne-ai spus, se pare că sunt ale lui Fowles.

— Dar ambarcațiunea *Cigarette*? Cui îi aparținea?

— E înregistrată pe numele unei companii-fantomă, din Bahamas. Încercăm să aflăm cine plătește taxele anuale pentru ea.

— Ați găsit ceva pe navă?

— Vrei să spui pe ce a mai rămas din ea… Paza de Coastă încă mai caută printre resturi. Ceea ce am descoperit deja este motocicleta Harley a lui Conklin. Într-un port din Lower Matecumbe.

Steve se ridică pe pernă.

— Ați cercetat buzunarul de la șa? Ați interogat oamenii din port? Ați aflat unde stătea Conklin?

— Nu știu, Steve. Se presupune că nu pot da detalii privind investigațiile unor civili. Mai ales unor avocați ai apărării.

— Spune! Sau îi spun maiorului tău că încă mai cultivi anumite ghivece de plante…

— La naiba, ce-mi face mie tipul ăsta! zise el, scărpinându-și mustața. Nu avea în buzunarul de la șa decât un carton de țigări Marlboro și un tichet de trecere.

— Tichet pentru ce?

— Era un tichet expirat, și gata!

— Ce încerci tu să-mi ascunzi, Willis?

— Nu poți deduce nimic din toate astea. Tichetul a fost emis în Jacksonville, acum zece zile.

„Jacksonville? Nu poți ajunge mai departe de atât și să fii încă pe teritoriul Floridei.”

— E un drum cam lung, zise Steve. Ai idee ce căuta pe acolo Conklin?

Rask ridică din umeri.

— Putea să-și fi vizitat niște prieteni sau niște rude. Sigur că nu e ca în Miami, zise Rask, începând să fredoneze puțin din *Everybody's Got a Cousin în Miami*[80].

Sigur, Conklin putea să fi vizitat pe cineva sau să fi mers acolo pentru surfing. Dar putea să fi fost acolo și ca să discute cu persoana care îl angajase să-l scoată pe Steve din joc și să o sperie pe Victoria. Steve întrebă unde fusese emis tichetul, iar Rask îi dădu adresa unui bloc de pe St. Johns Riverway Drive. Apoi Steve îi spuse despre mărturisirea lui Fowles, semnată pe tăblița magnetică, care acum se pierduse undeva, pe fundul oceanului.

— Stai puțin, Steve. Despre ce mărturie vorbești? Ai spus că Stubbs s-a împușcat accidental, luptându-se să ia el arma.

— Așa este. Dar Fowles și-a asumat întreaga responsabilitate morală pentru cele întâmplate.

Rask se trase de un lob al urechii.

— Asta cam tulbură apele un pic…

— Așa face adevărul.

— Fowles a spus pentru cine lucra?

Steve clătină din cap, o mișcare care i se păru cam dureroasă.

— A spus numai că și Conklin lucra pentru această persoană. Trebuiau să-l silească pe Stubbs să accepte oferta șefului lor, de un milion de dolari. Și să-l arunce peste bord, dacă acesta ar fi refuzat.

Rask coborî vocea.

— Îmi place mărturisirea aceasta. Și am să aflu cine era șeful lor. Dar acum, că tot mă gândesc la asta, nu pot să te las să declari în fața completului de jurați că împușcătura a fost un accident.

— De ce nu?

— Pentru că, dacă o faci, n-o să-l pot acuza niciodată pe șef că a conspirat la uciderea lui Stubbs.

— Deci vrei ca eu să mint sub jurământ?

— Doar să aranjezi povestea asta puțin mai altfel. Să spui că Fowles a acceptat să îl ucidă pe Stubbs la ordinele cuiva. Iar eu îl voi *furniza justiției* pe acel cineva, de îndată ce îl prind.

— Doamne, Willis, am mai încălcat și eu o regulă, două… Dar ce-mi ceri tu acum este să comit sperjur.

— Uneori trebuie să încalci legea pentru a face dreptate, Solomon. Pe tine nu te-a învățat nimeni treaba asta?

„Ba da, tatăl meu…” gândi el, lăsându-se înapoi pe pernă.

•

La vreo zece minute după plecarea lui Rask, sosi o asistentă, care îl anunță pe Steve că aveau să-l externeze.

— Dar să mai dai pe aici, să nu ne uiți, bine?

După alte câteva clipe, perdelele se dădură din nou în lături, iar Junior Griffin își vârî capul înăuntru. Purta niște pantaloni scurți din blugi, un tricou mulat și, chiar și prin perdele, Steve putea simți aproape cum întregul contingent de asistente medicale se holba la el.

— Steve, am venit aici imediat ce am auzit…

— Mulțumesc, Junior. Acum intră, înainte ca asistentele să înceapă să saliveze pe tot holul.

Junior se așeză pe o margine a patului lui Steve.

— Tocmai am vorbit cu Tori. E îngrijorată de moarte. Zicea că te roagă să o suni.

„Uite o chestie pozitivă pe ziua de azi, cel puțin…”

— Ți-am adus ceva de îmbrăcat, zise Junior, întinzându-i o pereche de blugi decolorați și un tricou cu guler. Dacă mai pot face și altceva pentru tine…

— Mașina mea e în Paradise Key, spuse Steve.

Junior se oferi să-l conducă pe Steve până acolo, putea folosi telefonul lui mobil pentru a o suna pe Victoria, pe tatăl lui și pe Bobby. Îl aștepta și o

masă caldă, dacă dorea, și era păcat de ce se întâmplase cu Clive Fowles, nu-i așa?

— Îți datorez scuze, Junior.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am acuzat că l-ai ucis pe Stubbs.

— E în regulă. Nu m-am supărat.

— De obicei, sunt foarte minuțios cu lucrurile acestea, dar cu tine…

— A fost o chestiune personală. Știu.

— Ei bine, îmi pare rău pentru asta.

— Cum am mai spus, e în regulă.

Junior afișă zâmbetul acela al lui, cuceritor.

— Era cam aglomerat terenul, cu toți trei…

Strânse din umeri într-un fel care îi aduse în fața ochilor un anume păr blond.

— Oricum, lucrurile nu ar fi mers între mine și ea.

„Ce este asta? Junior aruncă prosopul, cumva?”

— Eu am nevoie de cineva care să călătorească împreună cu mine. Să ne luăm după soare. Să mergem în locuri unde se fac scufundări, vara, și în stațiuni de schi, iarna. Tori este foarte dedicată muncii ei. Vrea să fie cel mai bun avocat din oraș. Pentru mine este foarte greu să mă raportez la asta, dar este în regulă. Vom rămâne întotdeauna amici, numai că suntem foarte diferiți. Acum, în ce vă privește pe voi doi…

Steve începu să râdă.

— Sigur. Suntem precum cremenea și oțelul…

— Dar scânteile sunt o chestie bună, nu? Ea chiar te iubește.

O spusese atât de firesc, de parcă ar fi fost un lucru bine-cunoscut. De parcă orice idiot ar fi putut vedea asta.

— Ți-a spus ea ție…?

— Nu te supăra, Steve, dar cred că știu mai multe despre femei decât tine. Și știu că Tori te iubește.

„În regulă. Iată două evenimente pozitive pe ziua de azi!”

Durerea de cap a lui Steve păru să dispară când îmbrăcă tricoul lui Junior, și nici nu mai contă că acesta era cu vreo două numere mai mare.

LEGILE LUI SOLOMON

12. *Când un bărbat și o femeie sunt într-o sincronizare totală – gândind amândoi la fel, amuzându-se unul cu celălalt, dăruindu-și bucurie unul celuilalt – au ajuns în locul ideal, și chiar și simplul fapt de a fi împreună este ~~mai grozav~~… Aproape la fel de grozav ca a face dragoste*.

Capitolul 50

MATERIALUL DIN CARE SUNT FĂCUTE CRIMELE

— Doare?

— Numai când văd nota de plată a spitalului.

Se aflau în camera de hotel a Victoriei, iar Steve stătea sprijinit pe pernele Victoriei, în patul ei. Bobby era așezat la masa de lucru, aplecat asupra laptopului său. Afară era întuneric, iar orchestra interpreta diversele melodii ale lui Jimmy Buffett, pe terasă.

Victoria continua să umple pungi cu gheață pentru ceafa lui Steve și să-i supravegheze temperatura, deși nu era nici ea foarte sigură de ce o făcea. În ciuda faptului că fusese la un pas de moarte, Steve părea ciudat de liniștit.

„Numai de l-aș mai putea ține o vreme pe codeină și Demerol… Ne-am înțelege cu mult mai bine.”

— Poți rămâne aici, la noapte, spuse ea.

— Aici? întrebă Steve, încântat de confortul patului uriaș.

— În camera alăturată. Regina se întoarce la Miami.

Aflat la calculatorul lui, Bobby izbucni în râs.

— Știam eu că n-o să ai parte de tratament preferențial, în seara asta, unchiule Steve.

— Tu vezi-ți de treaba ta, copile, sau te pârăsc că ești leneș, zise Steve.

— Tu ești cel care va merge la închisoare, ripostă Bobby. Cum se numește asta, Victoria?

— „Complicitate la delincvența unui minor”, zise ea.

— Dar puștiul era deja un delincvent, când a apărut pe aici, se apără Steve.

— Mi-e foame, spuse Bobby. Când mâncăm?

— După ce rezolvăm o crimă.

Steve le povestise deja despre călătoria la bordul *Fowles' Folly* și despre ceea ce urmase. Totul, cu excepția mărturisirii aceleia ciudate a lui Fowles. Atenuase puțin povestea, spunându-i Victoriei doar că Fowles mărturisise. Steve nu se hotărâse încă dacă să spună o minciună sfruntată, cum îi ceruse Willis Rask, totuși voia să-și păstreze opțiunile.

După ce Steve își încheie povestirea, iar Bobby descărcă imagini prin satelit din Jacksonville, Victoria îl puse la curent cu evoluția procesului. Statul prezentase actul de acuzare. În dimineața zilei următoare, ea avea să își cheme primul martor. Pe terasă, orchestra cânta *We Are the People Our Parents Warned Us About*[81].

Probabil că auzise asta și Steve.

— Și care e treaba cu tine și cu mama ta?

— Văd lucrurile din altă perspectivă. Nu știam toate amănuntele. Acum, că le știu, cred că am judecat-o prea aspru. Cum stau lucrurile cu tine și cu tatăl tău?

— Am început să-l judec mai aspru, abia după ce am aflat toate faptele. Dar nu vrei să-mi spui și mie ce s-a întâmplat?

— Mai târziu. După ce se termină procesul. Tu?

— La fel.

Tăcură amândoi o clipă, apoi Steve spuse:

— Nu că nu mi-aș iubi tatăl…

— Înțeleg.

— Adică asta e dragostea, nu? Să accepți o persoană, cu toate cusururile ei.

— După cum și aceasta te acceptă pe tine.

Bobby începu iar să chicotească.

— Voi doi parcă ați fi două mâțe speriate. De ce nu dați lucrurile pe față, să spuneți că abia așteptați să vă tăvăliți puțin.

— Te avertizez, copile… mârâi Steve. Școala militară te așteaptă!

— Da, da… sigur. Dacă vrei să vezi de unde și-a luat tichetul nemernicul de Conklin, vino încoace!

Victoria ajunse prima lângă el. Steve se chinui să coboare din pat, apoi se îndreptă și el încet, spre masă. Cei doi se uitau la imaginea obținută prin satelit.

— St. John's River, în Jacksonville, zise Bobby, arătând spre monitor. Iar dincolo este St. John's Riverway Drive, la Commodore Point. De acolo a luat Conklin tichetul.

— Toate navele acelea… zise Steve. Zona pare a fi un port.

Bobby apăsă pe butonul mausului, iar imaginea se mări. Pe frontispiciul uneia dintre clădirile din apropierea râului era scris *Southern Shipworks*, după cum putu Victoria să citească. Victoria repetă denumirea și cu voce tare, vrând parcă să o și audă.

— Southern Shipworks.

— Ce e cu asta? întrebă Steve.

— Cunosc denumirea aceasta. Stai să mă gândesc.

— Gândește-te, spuse Steve, îndreptându-se către minibar. Pe aici au Jack Daniel's?

— Robinson! spuse Victoria. Leicester Robinson. Aici își construia el barjele pentru a lucra la *Oceania*.

Steve se opri brusc. Jack Daniel's putea să mai aștepte.

— Asta are sens, dacă Conklin lucra pentru Robinson.

— Nu și acum zece zile. Robinson spunea că a anulat toate lucrările cu barja imediat după ce Stubbs a fost ucis.

Atunci se întâmplă. Ca doi alergători sincronizați, alergând umăr lângă umăr.

El spuse:

— Numai dacă nu cumva Robinson a mințit…

Ea spuse:

— Pentru că avea nevoie de barjele acelea pentru altceva decât *Oceania*.

El spuse:

— Ceva din care ar fi putut ieși bani numai dacă n-ar fi existat *Oceania*.

Ea spuse:

— Așa că Robinson i-a angajat pe Conklin și pe Fowles…

Amândoi, într-un glas:

— Să oprească *Oceania*.

Sinergie totală, se bucură Victoria.

Minunatul loc comun al relației noastre.

Așa îl numise Steve în timpul procesului Barksdale. Nu ajungeau la el în fiecare zi, dar atunci când o făceau, lucrurile erau mai minunate ca oricând. Își completau gândul unul celuilalt, își terminau reciproc frazele, își umpleau viața unul celuilalt.

— Deci ce anume plănuiește Robinson? întrebă ea.

— Aici avem un fir liber. Să…

— … tragem de el și să vedem unde duce, îi termină ea fraza. Fowles i-a spus lui Griffin că ar fi trebuit să lase baltă cazinoul și hotelul. Să conducă lumea acolo, în recif, cu nave cu fundul din sticlă și cu catamarane.

— Griffin i-a spus lui Fowles că parcă vorbea despre o plută, în vreme ce el se gândea să construiască o navă *Queen Mary*, adăugă Steve.

— Și Robinson spunea că Griffin gândea la scară prea mare, în vreme ce Fowles gândea la scară prea mică. Deci Robinson…

— Plănuia ceva la un nivel intermediar.

— Iar tu știi despre ce este vorba, nu, Steve?

— După ce Stubbs a fost ucis, Robinson n-ar mai fi avut nevoie de barjele pentru *Oceania*. Dar dacă el le-a modificat configurația… Steve își prinse bărbia cu degetele. Bobby, mărește imaginea fiecăreia dintre navele aflate în construcție.

— Așa o să fac, dacă comanzi la room-service. Vreau niște sendvișuri Club, cu porție dublă de maioneză.

— Mai târziu. Întâi fă-ți tu numărul de magie.

Pe terasă, orchestra începu să cânte *Apocalypso*.

— Vic, nu avem timp acum să citățm șantierul naval, spuse Steve. Dar, dacă am dreptate, Robinson construiește o barjă dată naibii. Mâine va trebui să-l păcălești tu pe el. Poartă-te de parcă i-ai cunoaște planurile.

— Robinson nu este primul meu martor.

— Ba, acum este.

Victoria fu pe punctul de a spune ceva despre ordinea priorităților, dar se opri. Trebuia să fie mai flexibilă. Steve îi spusese mereu asta.

— Bine, îl chemăm pe Robinson, ca martor advers, și…?

— Trebuie să văd fotografiile, ca să fiu sigur. Bobby, ce se întâmplă?

— Într-o clipă, bine?

Victoria spuse:

— Steve, poate ar trebui să-l anchetezi tu pe Robinson. Te pricepi mai bine.

El își ridică capul, atât cât îi permitea gâtul înțepenit.

— Haide, Vic. Totdeauna ai vrut să fii pe scaunul fierbinte. Parcă îmi amintesc vag ceva legat de vorbele „rolul principal” și „autonomie” apărând în discuție.

Ar fi putut fi floarea sarcasmului lui Steve, însă zâmbetul lui era cald, iar cuvintele îi erau blânde.

„Da, se pare că analgezicele astea l-au îmblânzit definitiv.”

— Dar Robinson este *enchillada* principală, aici, spuse ea.

— Mi-e foame, scânci Bobby.

Steve îi zâmbi Victoriei.

— Ai să fii grozavă. Știu eu!

— Chiar aș vrea să te ocupi tu de Robinson, continuă ea. Ești cel mai bun dintre toți la anchetele încrucișate.

— Asta pentru că pe tine nu te vezi niciodată.

Ea gemu.

— Vorbesc serios, Vic. Ești foarte naturală. Robinson nici nu va ști ce l-a lovit. Și pe urmă, eu nu mai sunt avocat în cazul acesta. M-am retras, îți amintești?

— Înregistrează-ți din nou prezența, mâine-dimineață.

— Un avocat nu poate compărea și ca martor. După ce termini cu Robinson, mă citezi pe mine.

— Cum? De ce?

— Uite-ți barja, spuse Bobby, arătând către monitor.

Victoria se aplecă peste umărul lui Bobby. Niște petice dreptunghiulare păreau înțepenite pe puntea unei ambarcațiuni lungi și plate. Din satelit, peticele acelea păreau niște cuburi uriașe pentru copii.

— Ce este asta? întrebă ea.

— Materialul din care sunt făcute crimele.

Steve îl îmbrățișă pe Bobby, apoi spuse:

— Hai să-i comandăm băiatului ăstuia un sendviș Club cu porție dublă de maioneză.

Capitolul 51

FIUL FIULUI UNUI MARINAR

Era singură.

O, dar sala de judecată era ticsită de lume. Reporterii se aflau pe primul rând, iar lângă ei, se afla totuși un fotograf. Mai erau și persoanele obișnuite din public, care se plimbau pe sălile tribunalului în căutarea unei distracții gratuite. Câțiva avocați de prin părțile locului ocupau băncile din spate, așteptând judecarea propriilor cazuri, cotcodăcind despre cum aveau să se ocupe de cazurile lor de B&D – Beți și Dezordine publică – în loc să fie atenți la procesul acelei crime savuroase. Mai erau pe acolo și niște bătrâni neîngrijiți, îmbrăcați în haine de piele, ca niște șopârle, care se aflau acolo numai pentru răcoarea aerului condiționat. Jurații erau înghesuiți în boxa lor, ca niște ouă în cofraj, înfățișările lor exprimând o gamă variată de sentimente, de la plictiseală, la nedumerire și cinism, în genul „Dovedește-ți cazul, și mai și distrează-mă cu prezența ta în timp ce faci asta, domniță!”

Alături de Victoria, la masa apărării se afla și Hal Griffin care părea să nu fi fost nicicând mai bronzat și mai în formă decât în momentul începerii procesului. Judecătorul Feathers se răsuci pe scaunul său cu spătar înalt, iar grefierul său se ridică peste masa sa aflată sub acesta. Un portărel burtos și adormit stătea chiar la intrare, ca un centurion al tribunalului. Șeriful Rask, impasibil ca de obicei, stătea chiar în spatele mesei acuzării.

„Dar eu sunt singură.”

Ca un gladiator. Înconjurat de o sută de lei furioși.

Steve ar fi înțeles ce simțea. Era o parte a legăturii dintre ei, momentul acela de fierbere în groază și bucurie.

„Să nu lași niciodată să se vadă că te temi.”

Fusese una dintre primele lecții pe care le învățase. Urmată de o alta: „Poartă-te de parcă sala de judecată ți-ar aparține ție”.

Ducând către: „Fă-i pe jurați să se simtă în largul lor, iar pe adversarul tău să simtă că ar vrea să intre în pământ, de jenă”.

Va încerca să facă asta, știind că i-ar fi fost mult mai ușor, cu Steve alături de ea. Dar el era afară, măsurând coridorul cu pasul. Conform regulii martorilor, într-adevăr, îi era interzis să intre în sala de judecată, în timp ce un alt martor depunea mărturie. Și chiar în acele momente, Leicester Robinson se îndrepta spre boxa martorilor. Purta o pereche de pantaloni negri reiați și o cămașă de mătase de culoarea coralului, deschisă la primul nasture. Mustața îi era ajustată cu grijă, iar șuvițele sale împletite erau tunse și aranjate. Ochelarii cu rama groasă îi dădeau un aer școlăresc, dar umerii lui lați și vânjoși și mâinile bătătorite nu se potriveau cu imaginea unui profesor de istorie, cum aproape că devenise. Nu, acesta era un muncitor. Educat și care știa să vorbească frumos, dar un om care se simte în largul lui când are de-a face cu mașinăriile grele și cu cizmele grosolane, de cauciuc.

La micul dejun, Griffin se arătase neîncrezător când Victoria îi spusese despre Fowles și Robinson.

— Clive nu m-ar fi trădat niciodată, spusese Griffin, dând din cap. Și Robinson? Pentru asta i-ar fi trebuit niște boașe pe cinste.

Victoria însă nu credea că unui reprezentant al celei de-a zecea generații a strănepoților unor pirați și salvatori i-ar fi putut lipsi tocmai boașele. Sau creierul. Sau „dualitatea răului”. Expresia pe care o folosea Robinson pentru a-l descrie pe căpitanul din cartea lui Conrad, despre care vorbiseră și ei.

Acum, când Robinson se opri în fața biroului grefierului, judecătorul Feathers porunci:

— Luați loc în boxa martorilor, domnule. Sunteți încă sub jurământ.

Victoria se ridică în picioare, netezindu-și fusta costumului său marca Philippe Adec. De o culoare atât de întunecată, încât vânzătoarea o numise „antracit”. Era potrivit cu gravitatea dezbaterilor acelei zile. Și cu dificultatea sarcinii care îi revenea ei, similară transformării cărbunelui în diamant.

Femeia trecu în revistă sala de judecată. Junior lipsea de la locul lui obișnuit, din spatele băncii apărării. Șeriful Rask îi prinse privirea și îi făcu un semn cu ochiul. Era pentru a doua oară pe ziua aceea când îi făcea cu ochiul. Prima oară fusese când ea își lua o ceașcă de cafea de la automatul din hol, iar șeriful venise spre ea și o salutase.

„Succes azi, cu Robinson”, îi urase el.

Apoi îi făcuse cu ochiul și se îndepărtase fluierând *Son of a Son of a Sailor*.

Acum Victoria se îndreptă către capătul mai îndepărtat al boxei juraților. Nu ținea să se afle în raza vizuală a juraților. Voia să-i lase să se concentreze asupra lui Robinson, care se așezase și aștepta, cu ochii la ea.

Uneori, când ai de-a face cu martorul părții adverse, începi încet și cu grijă. Fără să fii amenințător. Folosești un ton neutru, o purtare plăcută, ca o cărare însorită presărată cu petale de trandafiri care să ascundă țepii ascuțiți din groapa care se cască dedesubt. Steve compara interogatoriile luate de avocați părții adverse cu calmarea unui jucător care aruncă mingea, la baseball, lăsându-l mai întâi să conducă puțin jocul, luându-l apoi prin surprindere, printr-un atac furios, neașteptat și rapid. Dar în dimineața aceea, îi spusese că Robinson avea să își dea seama de intențiile lor.

„Numai că nu are să știe cât de multe știm noi. Arată-te încrezătoare. Ține în mână un dosar plin cu hârtii, de parcă ai avea specificațiile barjei. Rezumă-te la întrebări scurte. Nu-i lăsa timp de gândire între întrebări.”

— Aveți o ambarcațiune *Cigarette Top Gun 38*, domnule Robinson? întrebă ea.

— Nu este proprietatea mea, răspunse el.

— Pe numele societății, atunci. Deținătoarea ambarcațiunii este compania dumneavoastră din Bahamas?

— Așa este.

— Și din ce cauză ascundeți faptul că sunteți proprietarul ei?

— Obiecție. Discurs argumentativ!

Waddle nu știa care erau intențiile ei, dar voia să-i blocheze drumul care ducea către realizarea lor.

— Se respinge, spuse judecătorul.

— Eu nu am ascuns nimic, doamnă Lord. Avocații s-au ocupat de titlul de proprietate asupra ambarcațiunii, din motive legate de taxarea acesteia.

— Unde se află ambarcațiunea, în prezent?

— A fost furată ieri, dintr-un port. Mi s-a spus că a fost implicată într-un accident, în Golf.

„Un accident! Sună mai bine decât «Criminalul plătit de mine a sărit în aer cu tot cu navă».”

— Ați raportat furtul ambarcațiunii?

— Drept să spun, doamnă Lord…

„Un martor minte aproape întotdeauna, atunci când începe cu «Drept să spun…»”

— … nici nu mi-am dat seama că ambarcațiunea dispăruse, până când Paza de Coastă nu mi-a spus că s-a scufundat.

— Cunoașteți o persoană pe nume Chester Lee Conklin, cunoscută și cu apelativul Conchy Conklin?

— Se pare că acesta este omul care mi-a furat ambarcațiunea.

— Vă este necunoscut, atunci?

— Nu am spus asta, doamnă. Este un sudor, care a lucrat și pentru mine.

— A lucrat?

— Conklin nu era un om de încredere. L-am concediat în urmă cu câteva săptămâni.

— Atunci, ce căuta în Jacksonville, acum mai puțin de două săptămâni?

Întrebarea păru să-l ia prin surprindere. Robinson nu știa despre tichetul de parcare, așa că nu avea cum să știe că acesta le permisese să-l localizeze pe Conklin în apropierea șantierului naval.

— Ați auzit întrebarea, domnule? întrebă judecătorul.

— Va trebui să-l întrebați pe domnul Conklin ce căuta în Jacksonville, răspunse martorul.

— Haideți, domnule Robinson, spuse Victoria. Sunt sigură că Paza de Coastă v-a comunicat deja că printre resturile ambarcațiunii dumneavoastră a fost găsit și cadavrul domnului Conklin.

Jurații părură readuși la viață, auzind vestea. Niciunul dintre ei nu mai sforăia și nu se mai uita, plictisit, la ceas.

— Îmi cer scuze, m-am exprimat greșit. Nu știu ce făcea acolo.

— Făcea verificări pe barja dumneavoastră, la Southern Shipworks?

Robinson clipi. Nu se îndoi el din talie, ca și cum ar fi primit un pumn în stomac, dar clipi de două ori mai repede.

Până aici, Steve nu se înșelase. Studiase imaginile luate prin satelit. Adunase toate frânturile și bucățelele din mărturiile lui Griffin și Fowles și îi dăruise ei această nouă jucărie. Dar Victoria mai trebuia și să împacheteze această nouă jucărie în hârtie colorată și să o lege cu o panglică frumoasă.

— Doamnă Lord, cum v-am spus și în biroul meu, după ce domnul Griffin a fost acuzat de

crimă, nu am avut altă soluție decât să anulez comenzile pentru barje.

— Mă întreb dacă „a anula” este cuvântul cel mai potrivit, spuse Victoria. Nu ați *modificat*, cumva, comenzile?

Robinson o privi cu atenție, de parcă ar fi întrebat-o „Cât anume știți despre toate astea?” Ea deschise un dosar și îl aranjă astfel încât el să poată vedea literele de-o șchioapă: SOUTHERN SHIPWORKS. În interior se afla catalogul Sak, cu ultimele tendințe de sezon. Se părea că revin la modă rochiile cu bretele înnodate la spate, din materiale ușoare.

— S-au mai făcut unele modificări, asta e adevărat, spuse Robinson, cu grijă.

Victoria ridica materialele și diagramele pe care le făcuse începând cu ora 8. O imagine mărită a fotografiilor prin satelit ale barjelor aflate în reparații. Pe puntea plată din oțel erau îngrămădite blocuri din acelea, precum cuburile cu care se joacă copiii. Cel puțin, așa păreau văzute de pe orbita Pământului.

— Aceasta este barja pe care ați inspectat-o?

Urmă o altă pauză. Victoria își putea da seama, după expresia chipului lui, că omul căuta o portiță de scăpare. Un mod de a se strecura printre sperjur și conspirație pentru comiterea crimei.

— E greu de spus, dar da, cred că aceasta ar putea fi a mea.

Victoria trecu pe lângă boxa juraților, ridicând imaginea mărită.

— Ce se află pe punte, domnule Robinson? Nu prea arată a utilaje grele sau echipamente utilizate în construcții.

— Carcase din oțel prefabricat.

— Sunt câteva sute acolo, nu-i așa?

— Cinci sute cincizeci, doamnă.

„Când ai încolțit martorul, pune întrebări simple. Fă-l să răspundă cu «da» sau «nu» și impune tu ritmul.”

„Îți mulțumesc, Steve.”

— Fiecare dintre acestea măsoară undeva între treizeci și șapte și patruzeci și șase metri pătrați, nu?

— Da, doamnă.

— Cu șanțuri pentru țevi, fire electrice și ventilație?

— Da, doamnă.

— Dar nu aveți macarale sau alte utilaje. Niciun stivuitor sau utilaj de forare?

— Corect, doamnă.

— Pentru că aceasta nu este o barjă de lucru, nu?

— Nu, nu este.

— Dar ce este ea, atunci?

— Păi este o ambarcațiune folosită în multiple scopuri.

Pe fruntea lui Robinson apăruse o ușoară dungă de transpirație. Mai făcuse ea și alți martori să transpire, și asta era întotdeauna o plăcere. Steve se lăuda chiar că reușise o dată să pună întrebări unui martor al părții adverse care avea palpitații, continuând cu întrebările chiar și după ce omul se afla pe targa paramedicilor, în drum spre ambulanță.

— Multiple scopuri? întrebă ea, ridicând o sprânceană, cu un ton sarcastic, ambele fiind preluate de la Steve. Oare respectivele scopuri ar putea fi constituite din jocuri de noroc și vacanțe?

— S-ar putea spune și așa, da.

Victoria ridică glasul.

— *Dumneavoastră* să o spuneți, domnule Robinson. Carcasele respective din oțel sunt prefabricate pentru camere de hotel. Sunteți pe cale să construiți un hotel plutitor și un cazinou, nu-i așa?

— Și ce-i cu asta? ripostă Robinson. Sunt om de afaceri. Nu fac nimic ilegal.

„Iar dacă îl vezi că se înmoaie, lovește-l în boașe!”

— Nimic ilegal, repetă Victoria, până când nu ați conspirat să-i înscenați o crimă lui Harold Griffin, ca să-i puteți fura ideea, la o fracțiune din prețul inițial.

Waddle sări în picioare.

— Obiecție! Avocatul depune mărturie.

Ca toți ceilalți procurori, detesta surprizele, iar acum arăta de parcă tocmai ar fi trecut prin sticla unei ferestre.

— Se susține, hotărî judecătorul. Doamnă Lord, vă rog să vă limitați la a transforma acuzațiile în întrebări.

Victoria ocoli până ajunse în fața boxei juraților, apropiindu-se de martor.

— Dacă clientul meu construia *Oceania* deasupra recifului, hotelul dumneavoastră plutitor, de pe barjă, ar fi fost închis, date fiind măsurile de siguranță navală legale, așa este, domnule Robinson?

— În zona din imediata apropiere a acestuia, da.

— Iar dumneata aveai nevoie de acces la recif. Dacă *Oceania* era construită, hotelul dumitale plutitor ar fi fost mort, așa este?

— Cu siguranță ar fi afectat afacerea, într-un fel sau altul. Dar cine ar putea spune în ce măsură?

— Iar un hotel atât de luxos ca *Oceania* ar fi răpit toată strălucirea complexului dumitale plutitor, nu-i așa?

— Asta e doar o chestiune de opinie.

— Iar opinia dumitale a fost că trebuia să îl împiedici pe Griffin să construiască *Oceania*.

— Nu, zise Robinson, privind-o fix. Proiectele noastre erau complet diferite.

— Ca să înțeleagă și jurații, continuă ea, ați fost angajat de Hal Griffin ca să vă ocupați de operațiunile cu barja, necesare pentru proiectul *Oceania*. Dar, fără să-l informați pe domnul Griffin, ați început să plănuiți pe ascuns un proiect aflat în concurență cu acesta?

— După cum am mai spus, sunt om de afaceri, doamnă Lord.

Victoria făcu o mică pauză, ceea ce îi dădu judecătorului timpul să intervină.

— Mai aveți și alte întrebări, doamnă avocat?

Victoriei i se terminase suflul. Stabilise motivul. Acum Steve ar fi făcut legătura între Robinson, Fowles și împușcarea lui Stubbs. Tocmai era pe punctul de a se așeza, dar își dădu seama că tocmai era pe punctul să încalce una dintre numeroasele reguli ale lui Steve privind interogarea martorului părții adverse.

„Întotdeauna să închei în forță."

— Încă un lucru, onorată instanță.

Se întoarse din nou către martor.

— Domnule Robinson, ambarcațiunea aceea rapidă a dumneavoastră… Cum se numea?

Spera că fotograful acela încă își făcea treaba. Chipul lui Robinson se aprinsese de furia aceea care clocotise până atunci în el.

— *Satisfacție*, spuse Robinson.

— Sunteți fan Rolling Stones?

„Iar sarcasmul acesta! Pe Steve îl detest când se poartă așa, dar nici eu nu mă pot abține…"

— Era numele uneia dintre ambarcațiunile lui Henry Morgan, scrâșni Robinson printre dinți.

— „Morgan cel Groaznic"? se prefăcu ea mirată.

— Erau și unii care îi spuneau așa.

— Nu scufunda el nave și dădea foc satelor? Jafuri, tâlhării și violuri?

— Trebuie să încercați să înțelegeți istoria, doamnă Lord. Pe vremea aceea…

— Istorie sau nu, Morgan cel Groaznic nu era pirat?

— Deținea scrisori de represalii din partea Coroanei. Se considera un recuperator.

— Așa, spuse ea, ascunzându-și un zâmbet. Iar dumneavoastră vă considerați om de afaceri.

Capitolul 52

TOT ADEVĂRUL

Coridorul care ducea către sala de judecată era în exterior, un soi de pasarelă aflată la etajul al patrulea. Așteptând să fie citat să depună mărturie, purtând pe un braț haina de la costum, pe chipul lui Steve se prelingeau broboane de transpirație. Iar căldura tropicală părea să-i producă valuri de durere prin craniu.

Ușa sălii de judecată se dădu în lături, iar Leicester Robinson țâșni afară. Proferând tot soiul de blasfemii, figura lui părea ea însăși un mârâit. Cu capul în jos, aproape că intră în Steve, în drum spre lift.

„E bine. Asta e foarte bine."

Probabil că Victoria îl jupuise și îi expusese pielea în fața tuturor. Era o avocată cu mult mai bună decât fusese el, când avusese vârsta ei. O parte din eficacitatea Victoriei se datora și faptului că nu era conștientă de cât de bună era. Părticica aceasta minusculă de nesiguranță îi ținea ego-ul sub control. Nevoia ei de a fi plăcută – stare pe care el nu o împărtășea – o făcea să fie… ei bine, mai plăcută.

Mai existau și alte diferențe, după părerea lui Steve. El avea niște căi istețe, ale ei erau și mai istețe. El mânuia un paloș, ea lupta cu spada.

„Poate de asta suntem atât de buni împreună. Poate, după ce toate astea se vor fi terminat, vom fi din nou o echipă. Și poate vom împărți din nou un dormitor, așa cum împărțim sala de judecată."

Pe când Steve trecea în revistă toate posibilitățile, portărelul scoase capul pe ușa sălii de judecată și strigă, de parcă ar fi vrut să fie auzit în tot orașul:

— Domnul So-lo-mon! Stephen So-lo-mon!

— Despre mine e vorba!

•

Steve jură să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

Auzise jurământul depus de atâtea ori, însă era cu totul altceva să îl depună chiar el. Ca avocat, se presupunea că nu ai voie să spui minciuni sfruntate. Dar poți trece linia aceea subțire dintre lumină și umbră. Poți dansa step, cu un joben și un baston, distrând și amuzând. „Zăpăcește-i", cum cânta avocatul Billy Flynn. Poți nuanța sensuri, și poți da culoare adevărului. Dar în calitate de martor ești condiționat de…

Tot adevărul.

Asta ca o înștiințare că există mai multe niveluri ale adevărului.

Și numai adevărul.

Indicând că este posibil să spui adevărul în mare, dar să-l ajustezi nițel, pe margini. Când se așeză, Steve nu știa încă la ce nivel al adevărului avea să se desfășoare.

Victoria se îmbujoră când se apropie de boxa martorilor.

— Vă rog să vă spuneți numele și ocupația, pentru a fi consemnate.

— Steve Solomon. Avocat pledant.

Titlul de „apărător al legii" i se păruse întotdeauna prea pedant.

— Care este relația dintre dumneavoastră și Harold Griffin?

— L-am reprezentat în calitate de avocat până când m-a concediat. Sau poate dumneata m-ai concediat. E greu de spus…

„Eram dezbrăcați, în momentul acela, dar să nu îi necăjim pe jurați cu detalii de acest fel."

— De ce v-ați încheiat misiunea?

— L-am acuzat pe fiul domnului Griffin, Junior, de comiterea crimei. Asta nu i-a plăcut domnului Griffin. Și nici dumitale, de altfel. Și, apropo, mă înșelasem.

— De ce l-ați acuzat pe fiul domnului Griffin?

— Chiar trebuie să discutăm despre asta? pledă Steve. Este jenant.

— Vă rog.

— Avea legătură directă cu tine. Eram gelos pe Junior Griffin.

Waddle obiectă.

— Onorată instanță, acesta este un proces de judecare a unei crime sau o ședință de terapie de cuplu?

— Am să închei, spuse Victoria.

— Vă rog să vă grăbiți, spuse judecătorul Feathers.

— Domnule Solomon, a existat un moment în care ați fost răsturnat de pe pod, în mijlocul unui incident cu o motocicletă?

„A existat un moment…” Una dintre expresiile acelea pe care avocații le poartă în tolbă: „Nu-i așa că…?”, „Vă atrag atenția asupra nopții din data de…”, „Cum adică nota mea de plată este prea ridicată?”

— Da, răspunse Steve. Bătrânul meu Cadillac decapotabil a luat apă la bord.

— Poliția a determinat cine a fost răspunzător pentru acest atac?

— Un bărbat pe nume Chester Lee Conklin. Cunoscut drept „Conchy”.

— A existat un moment în care l-ați reîntâlnit pe domnul Conklin?

— Ieri. Trăgea cu pușca în mine. Și în Clive Fowles.

Câțiva dintre jurați începură să se agite. Mărturiile despre împușcături au efectul acesta.

— De ce ar fi încercat Chester Conklin să vă omoare?

— Obiecție! Se suscită o concluzie! Waddle simțea nevoia să întrerupă firul logic al evenimentelor. Și, din câte văd, domnul Conklin este irelevant pentru derularea cazului de față.

— A devenit relevant în momentul în care Leicester Robinson a recunoscut că Conklin era

angajatul lui și că acuzatul Harold Griffin îi era rival în afaceri.

— Se respinge, pentru moment.

— Domnul Conklin, spuse Steve, nu voia ca Clive Fowles să-mi spună cine îl ucisese de fapt pe Ben Stubbs.

— Obiecție și cer să nu se consemneze afirmația, spuse Waddle. Aceasta este o ghicitoare, nu o mărturie în adevăratul sens al cuvântului. Onorată instanță, nu știu care sunt uzanțele în Miami, dar eu n-am mai luat niciodată parte la un proces în care avocatul apărării să fie chemat ca martor și…

— Fost avocat al apărării, spuse Victoria.

— Cum o fi. Avocatul să ia poziție și să-și dea cu părerea despre cine a înfăptuit crima.

— Domnul procuror districtual are dreptate.

Judecătorul se întoarse apoi spre portărel și îi spuse:

— Scoate-i pe jurați din sală, câteva minute. O să rezolvăm problema fără prea multe formalități.

După ce jurații se înșiruiră, îndreptându-se spre camera alăturată, judecătorul Feathers o întrebă pe Victoria:

— Ce încerci să obții de la partenerul tău, mai exact?

— De la fostul meu partener, îl corectă Victoria. Onorată instanță, aș putea să-l examinez pe domnul Solomon în absența juraților?

— Chiar te rog.

— Domnule Solomon, Clive Fowles v-a spus cine l-a ucis pe Ben Stubbs?

— Da.

— Știam eu, zise Waddle. Parcă văd că au să apară și niscai mărturii false.

— Nu-ți ieși încă din fire, Dick, spuse judecătorul. Numai pentru că aud eu asta, nu înseamnă că o vor auzi și jurații. Continuați, doamnă Lord.

— Ce v-a spus Clive Fowles?

— Că a lucrat pentru niște terți, al căror nume nu l-a menționat. Acești terți voiau ca Stubbs să distrugă *Oceania* redactând un raport nefavorabil. Datoria lui Fowles era să-l convingă pe Stubbs să li se alăture. Sau să îl omoare, dacă ar fi refuzat.

„Până aici, totul e adevărat."

— Și ce a făcut domnul Fowles, ca urmare a acestor instrucțiuni?

— S-a strecurat la bordul *Forței Majore* și, când Stubbs a refuzat să facă ceea ce i se ceruse, Fowles a făcut ceea ce avea ordin să facă.

„Lucru care e adevărat, într-un fel…"

— Ați putea fi mai specific, domnule Solomon?

Steve inspiră adânc. Nu avea unde să fugă. Să spună adevărul așa cum fusese – că Stubbs se împușcase accidental – l-ar fi scos de sub acuzație pe Griffin, dacă jurații ar fi auzit cumva mărturia lui. Dar adevărul nu l-ar fi acuzat pe Robinson.

— Fowles a spus că l-a împușcat pe Stubbs cu arma cu harpon. L-a ucis pe omul acela, după cum i se ceruse.

„Uite că n-a durut prea tare, nu-i așa? De fapt, ba da, a durut."

— În afară de a *spune* că l-a ucis pe domnul Stubbs, spuse Victoria, ce altceva a mai făcut domnul Fowles?

— A scris o mărturisire și a semnat-o.

— Unde și când s-a petrecut acest lucru?

— Ieri. În submarinul-torpilă – un submarin improvizat, din al Doilea Război Mondial.

— În ce?

— Într-un vehicul subacvatic de două persoane, care arată ca o torpilă cu locuri. Trebuie să porți costum de scafandru. Ne aflam pe fundul oceanului în momentul acela.

— Pe fundul oceanului? râse Waddle. Martorul pare să fi suferit de lipsă acută de oxigen.

— Și cum a scris domnul Fowles mărturisirea aceasta a sa, sub apă?

Judecătorul părea intrigat.

— Pe o tăbliță magnetică. Din cele folosite de scafandri.

Waddle își drese vocea.

— Cea mai originală mărturisire scrisă, domnule judecător. Și unde se află această pretinsă mărturisire scrisă?

— S-a pierdut în mare, spuse Steve. Am scăpat tăblița atunci când Fowles s-a năpustit cu torpila în nava lui Conklin și au pierit amândoi.

— Iisuse Doamne!

Judecătorul Feathers lăsă să-i scape un fluierat ușor.

— Onorată instanță, vă înștiințez că eu nu voi lua în considerație nimic din mărturisirea domnului Solomon, anunță Waddle. Așa-zisa mărturisire este în proporție de sută la sută, pur zvon.

— Domnul procuror districtual are dreptate, spuse judecătorul. Doamnă Lord, dacă aveați tăblița aceea, aș fi fost înclinat să-l las pe domnul Solomon s-o autentifice și o consideram drept probă.

— Vă mulțumesc, surâse afectat Waddle. Acum putem aduce juriul înapoi, și să încercăm să judecăm cazul acesta ca la carte?

Chiar în momentul acela, ușa se deschise și un bărbat înalt, frumos și bronzat intră grăbit în sala de judecată. Junior Griffin purta niște papuci de plajă chinezești și un tricou mulat, iar părul blond și lung era ud și dat pe spate. Lui Steve, bărbatul îi păru ca ieșit din reclamele la apă de colonie pentru bărbați.

„Dar ce ține în mână?”

— Sper să nu fi ajuns prea târziu, spuse Junior, ridicând o plasă din sfoară împletită.

Înăuntrul ei se afla tăblița magnetică.

Lui Steve nu îi veni să creadă.

„Eu ar trebui să fiu eroul, aici. Nu Junior Super Griffin!”

— Se afla la numai douăzeci de metri adâncime, spuse Junior, apropiindu-se de scaunul judecătorului. Dar coordonatele Pazei de Coastă nu erau tocmai cele corecte. A trebuit să mă scufund de cinci ori. Nu e nevoie să-mi mulțumiți, desigur.

Grefiera, o tânără purtând sandale decupate la vârf și o fustă scurtă, îl privea pe Junior de parcă ar fi avut în față o înghețată cu glazură de caramel.

— Mi-ați putea spune numele dumneavoastră, pentru a fi consemnat? întrebă ea.

— Harold Griffin Jr.

— Și numărul dumneavoastră de telefon? continuă ea.

— Să vedem ce ai adus dumneata aici, tinere, zise judecătorul Feathers.

Junior deschise plasa și îi înmână tăblița judecătorului. Mesajul era încă vizibil.

„Eu l-am ucis pe Stubbs.”

Cu semnătura lui Clive Fowles.

— Domnule Solomon, aceasta este mărturisirea scrisă despre care vorbeați? întrebă judecătorul.

— Aceasta este.

— Și l-ați văzut pe domnul Fowles semnând-o?

— Da.

— E în regulă, atunci. Să intre jurații! Cred că doamna Lord are să le prezinte o dovadă.

Capitolul 53

IERTAT, DAR NU ȘI UITAT…

Două zile mai târziu, într-o încântătoare amețeală dată de Tylenol și codeină, Steve moțăia în hamacul întins între doi palmieri de Sabal, pe țărmul Sugarloaf Key. Ar fi adormit cu siguranță, dacă tatăl lui n-ar fi proferat atâtea cuvinte grele, târându-se pe acoperișul casei sale plutitoare, luptându-se cu pălăria antenei satelit.

— Porcăria dracului! urlă Herbert, apoi lovi discul cu furie.

Se părea că familia Solomon se descurca prea bine la reparațiile din jurul casei.

— Tot cu purici se vede, strigă Bobby din sufragerie.

Supraveghea imaginea televizorului, în vreme ce bunicul lui încerca să aranjeze antena.

— Alo, lenișule! Ai putea să ne dai și tu o mână de ajutor cu asta, să știi, bombăni Herbert.

Steve se legăna alene, în hamacul său.

— Dacă ai repara scurgerea, ca barja să nu se mai încline la tribord, n-ar mai trebui să tot muți antena.

— De parcă ai ști ce vorbești!

— Atunci de ce îmi ceri să te ajut?

Cu pieptul gol și purtând o pereche de pantaloni scurți, decolorați, Herbert strălucea de transpirație. Bombănea pentru că încerca să mute antena cu câțiva milimetri mai încolo.

— Tată, de ce nu cobori dumneata de acolo, înainte să faci vreun infarct?

— Să nu te apuci să cheltuiești averi cu înmormântarea mea, porunci Herbert. Nu că ai face-o…

— Acum parcă ar viscoli pe ecran… raportă Bobby, din casă.

— Ia mai dă-o dracului, zise Herbert și coborî pe scară, până pe puntea din spate.

Bobby scoase capul pe fereastră.

— Unchiule Steve, nu poți tu s-o repari?

— Treci la teme. Televizorul nu-ți face bine. Mai ales canalul Fox News.

Câteva minute mai târziu, Steve auzi clinchetul inconfundabil al cuburilor de gheață într-un pahar. Deschise ochii și îl văzu pe tatăl lui apropiindu-se de hamac. Avea în mână două pahare în care un lichid auriu făcea vârtejuri.

— Pot să presupun că nu e bere cu gust de fructe?

— Și nu e nici sudoare de aligator, zise Herbert așezându-se pe un scaun, lângă hamac. E whisky scoțian, cu un strop de sifon.

— Sper să fie ceva mai mult decât un strop. Acolo sunt șaisprezece doze normale de whisky.

— Cât să merite un toast. E bun la toate durerile.

— Bobby își face temele?

— Da, atunci când profesorul lui o să facă un site web cu imagini luate din vestiarele majoretelor.

— Grozav, spuse Steve și se ridică, aruncându-și picioarele peste marginea hamacului. Au!

— Te simți bine, băiete?

— Mă simțeam bine când îmi consumam adrenalina prin sălile de judecată. Acum sunt doar puțin amețit.

Herbert îi întinse unul din pahare.

— Noroc!

Steve ciocni cu tatăl său.

— Zăpăcește-ți inamicul.

Bărbatul bău, iar Herbert întrebă:

— Și ce vești ai de la Victoria?

— Jurații au ieșit azi, la ora unsprezece.

— Ar fi trebuit să fii acolo.

Steve clătină din cap, simțindu-și creierul ca niște bile de biliard, izbindu-se între ele.

— Este cazul ei. Nu al meu.

— Și?

— Când se va da verdictul, ea va trebui să savureze momentul. Își merită autonomia.

— Ce fel de vorbă este aceasta? „Autonomie”!

— Este vorba Victoriei.

— Mă gândeam eu, zise bătrânul, sorbind îndelung din whisky. Vorbim sau nu?

— Am renunțat la procesul pentru barou, dacă asta voiai să afli.

— Asta știam deja.

— De unde?

— Mi-a spus Pinky Luber.

— Încă mai vorbești cu el?

— Dacă mai vorbesc? La naiba, păi merg cu Pinky la pescuit săptămâna viitoare.

— Tot nu pricep, tată. E ca și cum ai fi uitat ce ți-a făcut.

— Nu am uitat nimic. Dar l-am iertat.

— Asta e vreo chestie zen, tată? Cum de vrei să ajungi într-un loc din care abia ai plecat?

— E o chestie pe care o capeți odată cu vârsta și experiența. Și cu acceptarea faptului că suntem cu toții doar niște piese uzate.

Steve își permise să surâdă. Cam tot asta îi spusese și el Victoriei. „Cu toții avem cusururile noastre…” De ce i-ar fi impus tatălui său niște standarde mai înalte decât cele pe care și le impunea sieși?

— N-ar fi trebuit să scormonesc prin trecutul dumitale, tată. Nu aveam niciun drept s-o fac.

— Cum ți-am mai spus, adevărul poate fi dureros. Ești supărat pe mine pentru ceea ce am făcut acum atâția ani?

— Nu, cred că nu. Acum nu mai sunt supărat.

Herbert ridică paharul, în semn de salut.

— Ești un copil bun. Ar trebui să-ți mai spun asta, din când în când…

Steve lăsă să treacă un moment, apoi luă încă o înghițitură. Alcoolul i se urcase la cap, începând

deja să-și facă efectul. Apoi lăsă să-i scape:

— Am mințit în instanță, tată.

Se simțea ca la zece ani: „Eu am aruncat cu mingea în geam, nu Janice."

— Ce tot spui acolo?

— În cazul lui Griffin. Am mințit sub jurământ.

— Doamne!

— Willis Rask a zis că, dacă spun adevărul, Griffin scapă. Dar statul nu l-ar putea prinde pe Robinson.

— Nu Fowles l-a ucis pe Stubbs?

— Robinson i-a dat ordin să facă asta. Dar Fowles nu a făcut-o. Stubbs s-a împușcat singur, pe când se luptau pentru armă.

— Ce porcărie!

— Îți vine să crezi? Junior Griffin a avut dreptate chiar din prima zi. Stubbs chiar s-a împușcat singur, iar Hal Griffin chiar a căzut pe scară, încercând să urce și să cheme ajutoare.

— Și tăblița aceea magnetică? Tu ai scris mărturisirea aceea pe ea?

— Nu, în privința asta nu am mințit. Fowles a semnat pe tăbliță, pentru că și-a asumat responsabilitatea morală pentru crimă. Am primit permisiunea de a spune că el l-a ucis pe Stubbs.

— Un raționament pe cinste! Bun venit în club, băiete!

— În clubul mincinoșilor?

— În clubul *scopul-scuză-mijloacele*.

— Alături de dumneata și de Pinky?

— Și de alți o mulțime de oameni, băiete. Nu e totul în alb sau negru. Mai există și vreo mie de nuanțe de gri.

— Așa încât cred că îți datorez niște scuze.

— Pentru ce? Pentru că ai mințit în instanță? Sau pentru că m-ai prins?

— Pentru ambele.

— Las-o baltă. A trecut.

— Adică mă lași să scap așa de ușor? Nu mă altoiești și dumneata cu un „nu ți-am spus eu?"

— Nu, la naiba. Vreau să termini de băut și să-mi aranjezi și mie antena aia afurisită.

Capitolul 54

ELIBERAT NECONDIȚIONAT

Inima Victoriei bătea în ritm de stacatto și simțea cum se înroșește. Hal Griffin îi scuturase mâna atât de tare, încât aproape că își auzise degetele pârâind.

Cât se pregătise portărelul să dea citire verdictului, Victoria se temuse că nu avea să audă cuvintele înainte de a-i exploda pieptul.

Noi, jurații, considerăm că acuzatul Harold Griffin este nevinovat de acuzația de crimă de gradul al doilea.

„Da! Am reușit! Bine, e drept că m-a ajutat și Steve… Dar am reușit. Un proces de omucidere.”

Griffin expiră îndelung, șuierător.

Waddle ceru ca fiecare dintre jurați să își dea verdictul, iar aceștia își reafirmară alegerea. Judecătorul Feathers le mulțumi pentru participare și îi spuse lui Griffin că era eliberat necondiționat. Waddle îi adresă Victoriei un „Felicitări!” țeapăn, spunând că avea să sesizeze Curtea Supremă pentru a lua în considerație acuzațiile de crimă împotriva lui Leicester Robinson. Șeriful Rask îi făcu cu ochiul și ridică degetele mari.

Câteva minute mai târziu, pe pajiștea din curtea tribunalului, Victoria fu înconjurată de reporteri, obișnuiți ai sălii de judecată și de trecători curioși. Ea răspunse întrebărilor, lăsându-se fotografiată de ziariști. Un bărbos uriaș, purtând pantaloni scurți înfloriați, îi flutură un microfon prin față. Era Billy Wahoo, moderatorul de la radio, care pretindea că le transmisese ascultătorilor că Griffin era nevinovat, iar Victoria dovedise acest lucru.

Ea scăpă repede de reporteri, iar Griffin o îmbrățișă o dată, de două ori, de trei ori, apoi se grăbi să dispară. Regina îl aștepta la aeroport, iar motoarele avionului marca Gulfstream se

încălzeau deja. Plănuiseră o mică sărbătoare. Doar ei doi, în casa lui din Costa Rica.

Junior o ridică pe Victoria în brațe și o răsuci, făcând să-i zboare unul din pantofii marca Ferragamo din picior. El îl recuperă de sub arborele falnic de pe pajiște, apoi îngenunche la picioarele ei. Ca un adevărat Făt-Frumos înaintea Cenușăresei sale. Ea puse o mână pe umărul lui, ca să-și poată ține echilibrul și își alunecă piciorul înapoi, în pantof.

„Ești tu drăguț, fermecătorule Junior, dar nu ești prințul meu."

Apoi îl văzu pe Steve peste drum, în ușa barului *La Papagalul Verde*, cu o bere în mână. Încălcând regula consumului de alcool în locuri publice, un delincvent în pantaloni scurți de sport și tricou. Îi făcu semn lui Steve să se apropie, să se alăture distracției, dar el clătină din cap. O clipă mai târziu, porni ea spre el.

•

O luară pe Duval Street, Victoria săltând parcă de bucurie și legănându-și poșeta.

Steve cunoștea sentimentul acela. Nu era musai bucurie, cât ușurare, de fapt. Mai întâi, pentru că dispare greutatea aceea imensă, acea super-gravitate a responsabilității pe care o simte un avocat când își apără clientul acuzat de crimă. Apoi un sentiment al răscumpărării personale: Statul, cu toți banii de care dispune și cu toți acoliții lui ți-a condamnat clientul, l-a etichetat drept un criminal, iar tu ești tipul acela tare, care se pune de-a curmezișul și, cu brațele încrucișate la piept, îi spui: „Mai întâi, va trebui să treci de mine…"

Dar nu-și simțea inima bătând să-i spargă pieptul, și nici vreo exaltare triumfătoare. Era mai degrabă o plăcere prin interpus, transmisă de acea persoană vie, care depinde de tine, în aceeași măsură în care un pacient depinde de medicul său.

— Aș fi vrut să-mi auzi pledoaria finală, zise Victoria, încă îmbujorată de emoție.

— Willis spunea că ai fost zguduitoare. Și încântătoare.

— Am venit cu o temă și am sădit-o în mintea juraților, așa cum m-ai învățat tu.

— Faimosul pas în plus. Mi-a spus Willis.

Glasul Victoriei recăpătă cadența din fața juraților.

— „În majoritatea cazurilor, apărarea se limitează la a arăta că există un posibil dubiu în privința vinei cuiva. Dar în cazul acesta am făcut un pas în plus. Am demonstrat nu numai că Harold Griffin este nevinovat. Am dovedit și cine este vinovatul. Clive Fowles l-a ucis pe Ben Stubbs."

Steve decise să nu o contrazică. Fusese, la urma urmelor, povestea avansată de el.

— Apoi am continuat să recapitulez: „Am făcut cutare pas, apoi am făcut cutare pas…", apoi i-am întrebat pe jurați: „Și ce a făcut statul? Statul a acuzat persoana aflată cel mai la îndemână, cealaltă persoană aflată pe navă. Dar statul a sărit un pas. Au sărit peste adevăratul criminal și au adus înaintea tribunalului o persoană nevinovată."

— Frumos spus. Și ușor de ținut minte. Ce ai spus despre Robinson?

— Am spus așa: „Leicester Robinson este un om foarte inteligent și abil. Dar lipsit de moralitate și deosebit de corupt. Ca un macrou putred în lumina lunii, care strălucește și duhnește, în același timp."

— Drăguț, dar nu am folosit și eu imaginea asta?

— De două ori. Numai că eu am schimbat peștele și am ales macroul, pentru sonoritate.

— Ai făcut o treabă foarte bună. Grozav!

Ea radia de fericire, făcând pași săltați la brațul lui. Mai avea puțin și ar fi plutit de-adevăratelea, gândea Steve. Trecură de magazinul de înghețată, aroma cornetelor calde, din napolitană, gâdilându-

le nările. Apoi, după cum știa el din proprie experiență, aveau să urmeze accesele de foame.

— Mor de foame, spuse Victoria. Vrei să luăm prânzul?

„Aha, exact la țanc!”

— Eu pot mânca oricând, Vic. Știi asta.

Localurile erau pline de pasagerii vasului de croazieră, lăsați să colinde prin oraș vreme de cinci ore, până când sirena navei avea să răsune, iar ei aveau să alerge din nou în port, ca șoarecii atrași de flautul fermecat.

— Ce-ai zice să intrăm aici, Steve? E localul amicului tău. Mâncăm niște ton la grătar, cum îți place ție!

Sigur că se aflau în fața la Margaritaville, unul dintre restaurantele lui Jimmy Buffett. Locul era înțesat, și o coadă de clienți flămânzi se înșira pe trotuar. Majoritatea mici și îndesați, purtând cămășile acelea tropicale, creponate, parcă provenite din Orientul Mijlociu. Steve și Victoria se așezară la coadă.

— Ce-ai zice de niște creveți cu sos andouille{82}? continuă ea.

— Desigur.

— Dar mai întâi să începem cu o supă de fructe de mare, presărată cu pește afumat și scoici.

— Orice propui tu. Eu sunt de acord.

— În cazul ăsta, și o întrecere de băut rom. Și, la desert, plăcintă cu cremă de lămâi verzi.

„Asta e mai mult decât ar mânca ea într-o săptămână.”

Plănuise să aștepte până când Victoria avea să ajungă la al doilea rând de rom, dar când aproape le veni rândul, el nu se mai putu abține:

— N-ar trebui să discutăm, Vic? Despre viitorul nostru…

— Da, și eu voiam asta.

— Odată cu cazul acesta, ți-ai făcut și tu un nume, așa că am să înțeleg dacă dorești să fii pe

cont propriu. Dar eu îmi ziceam că poate n-ar trebui să scindăm firma.

— Și eu mă gândeam la același lucru.

— Serios?

„Oare să fie chiar atât de simplu?”

— Faptul că m-am ocupat de cazul unchiului Griffin a fost un lucru bun pentru mine, spuse ea. Un lucru foarte bun, chiar. Dar suntem mai buni împreună, decât despărțiți.

— Sunt complet de acord cu tine.

— Dar trebuie să îmi lași și mie spațiu să mă desfășor.

— Tot spațiul pe care îl dorești. Să te poți desfășura în voie. Nicio problemă!

Înaintară puțin, dar parcă tot nu se apropiau de ușă.

— Și trebuie să facem unele schimbări, adăugă Victoria.

— Schimbarea e un lucru bun.

— Afișele acelea publicitare de pe spatele autobuzelor din oraș, chipurile noastre lipite chiar deasupra țevilor de eșapament… Hai să scăpăm de ele!

— Dar fac bine afacerii noastre… protestă Steve.

— Sunt de prost-gust.

— Atunci, au dispărut! Altceva?

— Vreau să nu mai reprezinți The Beav.

— De ce? Știi doar că n-am nicio treabă cu fătucile alea…

— N-are importanță.

— Doamne, Vic. Începi să vorbești ca maică-ta!

Femeia îl fulgeră cu privirea, iar el cedă.

— Bine, bine. Tăiem The Beav de pe listă.

Discuția lor le atrase o privire din partea femeii între două vârste aflate în fața lor, o turistă cu ochelari, care purta la gât un șirag de perle false. Soțul ei purta o pereche de pantaloni scurți din bumbac subțiri și o cămașă albă cu mânecă lungă.

— Mă întreb dacă e și amicul tău aici, zise Victoria, încercând să vadă printre oamenii aflați înaintea lor.

Coada nu părea să se miște deloc.

— Cu siguranță ne-ar trata regește.

— Nu cred că la mese servește Jimmy Buffett, Vic.

Aromele picante ajungeau până la ei. Ceva îl rodea pe Steve, și nu era vorba numai de foame.

— Noi am discutat doar despre Solomon & Lord. Ce-ar fi să discutăm acum despre…

— Steve și Victoria?

— Da. Nu suntem noi mai buni împreună decât despărțiți și în privința aceasta?

— Cred că da, zise ea, aplecându-se și sărutându-l. Dar mai am nevoie de puțin timp, bine?

— M-am gândit la toate câte s-au întâmplat din ziua în care *Forța Majoră* s-a izbit de țărm.

— Și eu. Începând cu dorința ta de a face sex în ocean.

Femeia aflată în fața lor se întoarse și se holbă la ei pe deasupra ochelarilor de soare.

— Am să fiu o persoană mai bună, spuse Steve. Un tată mai bun pentru Bobby. Un fiu mai bun. Și am să fiu un partener mai bun pentru tine.

— Să nu fii cu mult mai bun, Steve. Mie îmi place să fii așa cum ești.

— Serios? Adică nu vrei să mă schimb?

— Poate doar într-o privință. De astăzi, vreau să fii cinstit. Vreau sinceritate și deschidere completă. Nici măcar o minciună convențională să nu mai aud.

— *No problemo*. Apropo, știi că am făcut parte din frăția Phi Beta Kappa?

— Vorbesc serios, Steve. Vreau adevărul. Tot adevărul. Și numai adevărul.

Nu era tocmai fraza pe care își dorise să o audă.

— Cele mai frumoase cuvinte englezești, spuse el.

Ceva se întâmplă brusc în fața lor. Ceva care le întrerupse discuția. Apoi cineva aplaudă. Un bărbat între două vârste, cu un început de chelie, îmbrăcat în pantaloni scurți, purtând sandale și o cămașă înflorată ieși din restaurant. Oamenii aflați la rând îl opreau și îi strângeau mâna. Câțiva despăturiră niște hărți și scoaseră pixuri, cerând autografe.

— Steve! Uite! E Jimmy Buffett!

Steve își întinse gâtul, să poată vedea mai bine.

— Ești sigură? Mie îmi pare mai degrabă un actor. Poate avea câte unul, în fiecare restaurant.

— Nu, el este. Vino, Steve, salută-l și tu!

— De ce ești așa entuziasmată? Nici măcar nu ești un fan de-al lui!

— Iar tu ești un mare capsoman. Și mai ești și amicul lui. Poate ieșiți împreună la pescuit…

Într-o clipă, Buffett se strecură prin mulțime, ajungând lângă ei.

— Jimmy!

Victoria îi apucă o mână cu ambele palme.

— Eu sunt Victoria Lord și iată-l și pe amicul tău, Steve! Apoi, privind primprejur: Steve?

Acesta se vârâse între doi turiști. Victoria îl apucă de un cot și îl trase spre ea.

— Poate mergeți la pescuit în larg sau ce altceva vă mai place…

Cu un aer confuz, bărbatul întinse mâna către Steve.

— Bună, eu sunt Jimmy Buffett. Bun venit la Margaritaville.

— Steve Solomon, spuse Steve și îi strânse mâna.

— Ia stați puțin, spuse Victoria. Adică voi doi nu mergeți la câte o băută și la pescuit cu șeriful Willis?

— Îl știi pe Willis? întrebă Jimmy. E un tip tare dat naibii! Ei, îmi pare bine că te-am cunoscut, Steve.

Apoi își continuă drumul, strângând și alte mâini.

Victoria își înălță capul și îl privi pe Steve, care părea preocupat de pantofii săi de sport, marca Reebok.

— Nu te poți schimba, așa e, Steve?

— Ai dreptate.

Șirul de oameni se mișcă cu câțiva pași, luându-i și pe ei. Aroma de pâine proaspăt scoasă din cuptor se simți și mai puternic.

— Mama mea. Tatăl tău. Tu. Eu.

— Ce tot spui acolo, Vic?

— Tu m-ai învățat mai mult decât cum să pun cele mai bune întrebări în sala de judecată. Îți amintești ce spuneai despre tatăl tău? „Dragostea înseamnă să-l accepți pe celălalt exact așa cum este. Pentru că și el trebuie să facă același lucru.”

— Da?

Victoria se apropie de el și își așeză capul pe umărul lui.

— Care este temperatura apei oceanului, astăzi?

— E cald. Douăzeci și șase, douăzeci și șapte de grade, cel mult.

— Sună minunat. Știu eu o plajă mai retrasă, chiar lângă borna kilometrului 50.

— Și…?

— Ai cumva și costume de baie în mașină?

El clătină din cap.

— E în regulă, Steve, zise ea, cuprinzându-l în brațe și trăgându-l spre ea. Nici n-o să fie nevoie de ele.

LEGILE LUI SOLOMON

1. *Dacă faptele nu sunt conforme legii… fă ca legea să fie conformă cu ele.*

2. *Pornește întotdeauna de la presupunerea că clientul este vinovat. Așa nu vei irosi timpul.*

3. *Ferește-te de un șerif care uită să își încarce arma, dar își amintește cuvintele din* Margaritaville.

4. *Poți păcăli un juriu cu un eveniment neverosimil. Al doilea astfel de eveniment este mai greu de crezut, iar al treilea îți va trimite clientul direct la închisoare.*

5. *Dragoste înseamnă să încasezi un glonț în locul iubitei tale. Orice implică mai puțin de atât înseamnă că doar îți place de ea.*

6. *Clientul care își minte avocatul este ca un soț care își înșală soția. Rar se întâmplă doar o dată.*

7. *Când te întâlnești cu o fostă iubită pe care ai părăsit-o, să presupui întotdeauna că este înarmată.*

8. *Dacă un tip deștept, frumos și bogat te invită să vii împreună cu prietena ta la un club pentru nudiști… s-ar putea să aibă un „instrument" uriaș.*

9. *Persoanele pe care le știm de cel mai mult timp sunt adesea persoanele pe care le cunoaștem cel mai puțin.*

10. *Să alegi întotdeauna un jurat în același fel în care îți alegi perechea. Să fie cineva care să nu se aștepte să fii perfect și să-ți ierte măgăriile.*

11. *Dacă te temi să preiei conducerea detașat, nu vei fi eliminat niciodată, dar*

nici nu vei putea fura vreo bază.

12. *Când un bărbat și o femeie sunt într-o sincronizare totală – gândind amândoi la fel, amuzându-se unul cu celălalt, aducându-și bucurie unul celuilalt – au ajuns în locul ideal, și chiar și simplul fapt de a fi împreună este ~~mai grozav~~… aproape la fel de grozav ca a face dragoste.*

virtual-project.eu

{1} James William „Jimmy” Buffett (născut pe 25 decembrie 1946) este cantautor, producător de film și om de afaceri. Este cunoscut pentru muzica sa, care inspiră adesea un stil de viață de naufragiat pe o insulă pustie. (n.tr.).

{2} *A Salty Piece of Land* este denumirea unui roman din 2004 al scriitorului de succes și cantautorului Jimmy Buffett, în care este vorba despre un cowboy american, Tully Mars, care se duce să repare un far pe o insulă. Buffett își introdusese deja personajul Tully Mars prin intermediul unei opere anterioare, *Tales from Margaritaville*. Cartea include și un single pe CD, purtând același nume cu cartea. (n.tr.).

{3} Viața e un carnaval, în lb. spaniolă, în orig. (n.tr.).

{4} Medicament destinat tratării tulburărilor digestive minore. (n.tr.).

{5} Apelativ peiorativ mai dur decât cunoscutul „dickhead”, cu sensul aproximativ de „idiot”. (n.tr.).

{6} CliffsNotes (inițial Cliffs Notes, la origine Cliff’s Notes și adesea, în mod eronat, CliffNotes) sunt o colecție de ghiduri de studiu pentru elevi, disponibile inițial în Statele Unite. Aceste ghiduri prezintă și comentează opere literare sub formă de pamflet. Detractorii acestor ghiduri pretind că studenții sunt astfel scutiți de a citi literatura recomandată de bibliografiile școlare, în vreme ce compania care scoate ghidul pretinde că promovează citirea operei originale, nesubstituindu-se acesteia. (n.tr.).

{7} Roman al autorului de cărți de aventuri Joseph Conrad. (n.tr.).

{8} Miami Dolphins, echipă profesionistă de fotbal american, din Florida. (n.tr.).

{9} „Obiectez” (în limba engleză, în original). (n.tr.).

{10} Gumbo-limbo este denumirea sub care este cunoscută specia *Bursera simaruba*, o specie de copaci tropicali din familia Bursacee, originară din regiunile tropicale ale Americii. (n.tr.).

{11} „Bărbatul este deștept, dar femeia este și mai deșteaptă”. (n.tr.).

{12} Specialitate de biscuiți, asemănători pesmeților. Aluzie la sensul de „biscuit” al cuvântului „cracker”. (n.tr.).

{13} Termen peiorativ pentru „sărăntocii de albi”, folosit pentru a-i desemna, în special, pe locuitorii albi ai SUA, în special din provinciile Georgia și Florida. (n.tr.).

{14} Herald Tribune, ziar de limbă engleză, citit în peste 180 de țări. (n.tr.).

{15} Aeronavele Grumman G-73 Mallard sunt avioane mari, amfibii, cu motoare duble. (n.tr.).

{16} NOAA – National Weather Service – Agenția federală în domeniul Administrării Oceanice și Atmosferice Naționale, răspunzătoare de prognoza vremii și de pregătirea hărților meteorologice. (n.tr.).

{17} Refugiați din Cuba, sosiți în SUA în 1980 ca parte a unei migrații în masă peste ocean, din Mariel, Cuba. (n.tr.).

{18} Anagrama în limba engleză rezultată este „Partly Liable Dimmit". (n.tr.).

{19} Cântec din 1977 al cantautorului Jimmy Buffett. (n.red.).

{20} Altoids este o marcă de bomboane mentolate pentru reîmprospătarea respirației. (n.tr.).

{21} În 1979, serviciile vamale americane raportau că 87% din totalul capturilor de marijuana din America erau făcute în zona Floridei de Sud. Datorită celor 5000 mile de coastă și a căilor de acces pe apă, precum și a vecinătății cu zona Caraibelor și cu America Latină, Florida de Sud era un adevărat paradis al contrabandiștilor. (n.tr.).

{22} Arbori tropicali din regiunea Java, din care se extrag fibre ușoare, renumite pentru impermeabilitate. (n.tr.).

{23} „Why Don't We Get Drunk and Screw". (în original).

{24} *Parrothead* – Cap de papagal este porecla pentru fanii cântărețului Jimmy Buffett. (n.red.).

{25} Cântec nostalgic despre tinerețe a lui Jimmy Buffett, binecunoscut cântăreț, actor și muzician american. (n.red.) (în original).

{26} Cântec celebru și album al lui Jimmy Buffet. (n.red.).

{27} Anagrama în limba engleză rezultată este „Is Raw Skill". (n.red.).

{28} Lufarul sau Lupul de Mare (Pomatomus Saltatrix) este un pește de apă sărată, de culoare albastră sau verzuie pe spate și părțile laterale argintii, cu o greutate cuprinsă între 1,3 și 20 kilograme. (n.tr.).

{29} Răsuflarea Porcului (traducere aproximativă).

{30} Localul Grăsanei Mary (traducere aproximativă).

{31} Rechinul rotitor (*Carcharhinus brevipinna*) este o specie de rechin din oceanele Atlantic, Indian și Pacificul de Vest, numit astfel după salturile răsucite pe care le face, ca parte a strategiei sale

de procurare a hranei. Specia aceasta de rechin este prezentă în apele tropicale și temperate calde din întreaga lume, cu excepția Oceanului Pacific de Est. Acești rechini pot atinge o lungime de 3 metri. (n.tr.).

{32} Alexander Emmanuel Rodriguez, jucător cunoscut de baseball de la echipa New York Yankees. (n.red.).

{33} Tablou de mari dimensiuni (alcătuit din mai multe planuri), care, sub efectul unui joc de lumini (și privit din întuneric), dă spectatorului impresia realității. (n.tr.).

{34} Kiwanis este o asociație de voluntari cu filiale în întreaga lume, care doresc să realizeze împreună o lume mai bună. (n.red.).

{35} American Civil Liberties Union – Uniunea Libertăților Civile Americane.

{36} Pastă groasă din avocado pisat, adesea în combinație cu suc de lămâie, ceapă și condimentată, servită de obicei ca atare sau în salate. (n.tr.).

{37} Persoană trăind în Bahamas sau Florida. (n.tr.).

{38} Anagrama rezultată în limba engleză: „Complete Manliness. Ho. Ho.” (n.red.).

{39} Semn diacritic de forma unui „s” de tipar culcat, care se pune deasupra unei litere pentru a conferi pronunțării sunetului pe care îl reprezintă un caracter palatal, nazal etc. (n.tr.).

{40} Tsuris, în original.

{41} Momzer, în original.

{42} Practicanți ai ritualurilor vrăjitorești tradiționale. (n.tr.).

{43} Proaspăt îmbogățit – parvenit (în text, în limba franceză). (n.tr.).

{44} Proaspăt sărăcit (în text, în limba franceză). (n.tr.).

{45} Metodă de eliberare a căilor respiratorii la adulți sau la copiii de peste un an, inventată de Henry J. Heimlich în 1974. (n.tr.).

{46} Băiete (în limba franceză, în text).

{47} Repede, te rog! (într-un amestec de franceză și italiană, în text).

{48} Sărbătoarea evreiască a Luminilor, care durează opt zile. (n.tr.).

{49} „*I Wanna Get Drunk, I wanna Get Laid, and Monday Morning Seems Like Two Years Away*”. (în lb. engleză, în original).

{50} Faimoasa actriță de comedie și cântăreață, născută în 1945, a câștigat Premiul Grammy în 1974 pentru albumul *The Divine Miss M*. (n.red.).

{51} Cine este tatăl tău? (în lb. engleză, în original) (n.tr.).

{52} *Să-ți păstrezi capul pe umeri în anotimpul uraganelor* (în lb. Engleză, în original). (n.tr.).

{53} I can see clearly now the rain is gone. – Acum văd totul mai clar, căci ploaia s-a dus – cântec scris și înregistrat în 1972 de Johnny Nash. (n.red.).

{54} *Islands in the Stream*, titlu original – carte publicată postum, în 1970. (n.red.).

{55} „Voi ști că a venit vremea să plec, când ATM-ul va spune *Nu* (în lb. engleză, în original). (n.tr.).

{56} „Și ce dracu' faci aici, nemernicule și fiu de zdreanță, nerușinatule?" (n.tr., în limba spaniolă, în textul original).

{57} „Mănânci rahat!" (n.tr., în limba spaniolă, în textul original).

{58} *His Stump Overactive*, anagramă în original.

{59} Zona Key West, Florida. (n.tr.).

{60} Nebunia Fowles-ilor (în traducere aproximativă).

{61} Specie de palmier tropical, cu frunzele în formă de evantai. (n.tr.).

{62} Gaz ilariant, cunoscut și ca monoxid de azot. (n.tr.).

{63} Arbore originar din Noua Caledonie, ale cărui inflorescențe au forma unor perii pentru sticle. (n.tr.).

{64} If Run, Join Frig, anagramă în original. (n.red.).

{65} Juror In Fig Fin, anagramă în original. (n.red.).

{66} Join Ruff Ring, anagramă în original. (n.red.).

{67} Prostule! (în original, în idiș) (n.tr.).

{68} Petrecere hawaiiană. (n.tr.).

{69} „Pur și simplu, complicat".

{70} Căpitanul Ahab este căpitanul balenierei Pequod, în romanul *Moby Dick* de Herman Melville. (n.tr.).

{71} George Santayana, (1863-1952), eseist, poet și filosof, autor al reflecției „Cei care nu își pot aminti trecutul sunt condamnați să îl repete". (n.tr.).

{72} Selecția membrilor juriului. (n.red.).

{73} Revolta coloniștilor americani împotriva Marii Britanii (16 decembrie 1773), eveniment precursor al Războiului de Independență. (n.tr.).

{74} Vino luni (în limba engleză, în original). (n.tr.).

{75} Joc de cuvinte: *sin* are sensul de „păcat". (n.red.).

{76} Foarte mare (în text, în limba spaniolă). (n.tr.).

{77} Ordinul independent al B'nai B'rith (בני ברית, din ebraicul „Fiii Alianței") este cea mai veche organizație evreiască, care activează încă în lume, întemeiată la New York, pe 13 octombrie 1843. Organizația milita mai ales împotriva discriminării. (n.tr.).

{78} Deus ex machina (în limba latină) semnifica inițial coborârea pe scenă a actorilor ce interpretau zei, cu ajutorul unei macarale (mekhane), în timpul tragediilor antice grecești. În teatrul lui Euripide exista un personaj care rostea prologul (de regulă, o zeitate), expunând acțiunea anterioară, uneori un rezumat al piesei, conferind credibilitate și dezambiguizând firul acțiunii. Tot zeii erau cei care anunțau, la sfârșitul piesei, viitorul personajelor. Din latinescul *Deus ex machina*, expresia are sensul de rezolvare bruscă a unui conflict, prin intervenția proniei divine. Expresia din titlu este o parafrazare a acestei expresii. (n.tr.).

{79} Ambarcațiune mică, de lemn, acționată mecanic sau cu pânze, cu un singur catarg și cu bompres, având formă alungită pentru a se deplasa rapid (folosită la sport sau pentru pescuit). (n.tr.).

{80} Cu toții avem vreun văr prin Miami. (n.tr.).

{81} Suntem așa cum ne-au avertizat părinții că vom fi. (n.tr.).

{82} Sos foarte condimentat. (n.tr.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	15
Capitolul 3	28
Capitolul 4	32
Capitolul 5	37
Capitolul 6	44
Capitolul 7	54
Capitolul 8	62
Capitolul 9	71
Capitolul 10	78
Capitolul 11	90
Capitolul 12	97
Capitolul 13	108
Capitolul 14	119
Capitolul 15	134
Capitolul 16	144
Capitolul 17	148
Capitolul 18	162
Capitolul 19	170
Capitolul 20	176
Capitolul 21	185
Capitolul 22	192
Capitolul 23	197
Capitolul 24	203
Capitolul 25	210
Capitolul 26	218
Capitolul 27	231

Capitolul 28 239
Capitolul 29 251
Capitolul 30 263
Capitolul 31 269
Capitolul 32 276
Capitolul 33 284
Capitolul 34 293
Capitolul 35 301
Capitolul 36 309
Capitolul 37 315
Capitolul 38 327
Capitolul 39 333
Capitolul 40 346
Capitolul 41 353
Capitolul 42 361
Capitolul 43 369
Capitolul 44 375
Capitolul 45 382
Capitolul 46 392
Capitolul 47 396
Capitolul 48 405
Capitolul 49 408
Capitolul 50 414
Capitolul 51 420
Capitolul 52 429
Capitolul 53 436
Capitolul 54 441